

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

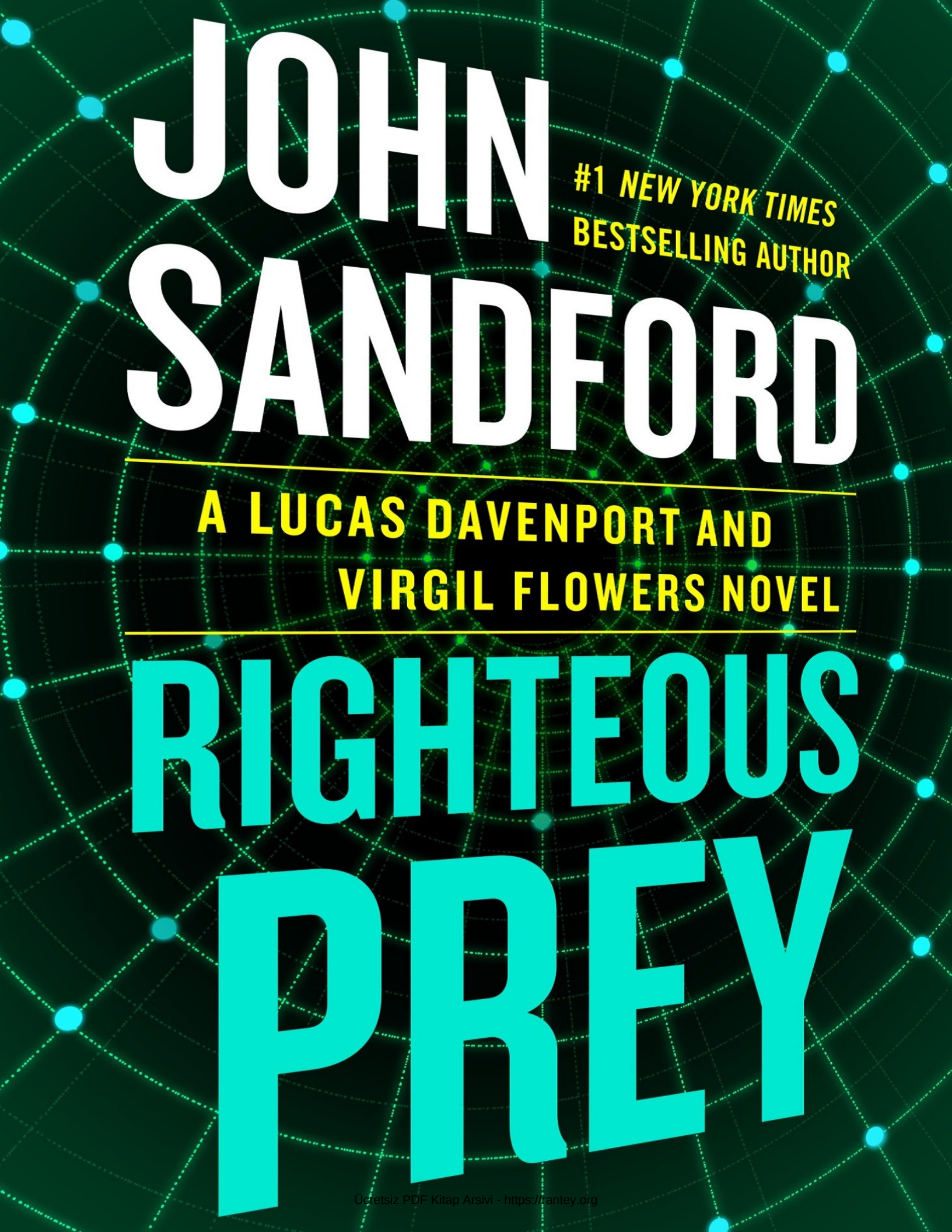
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

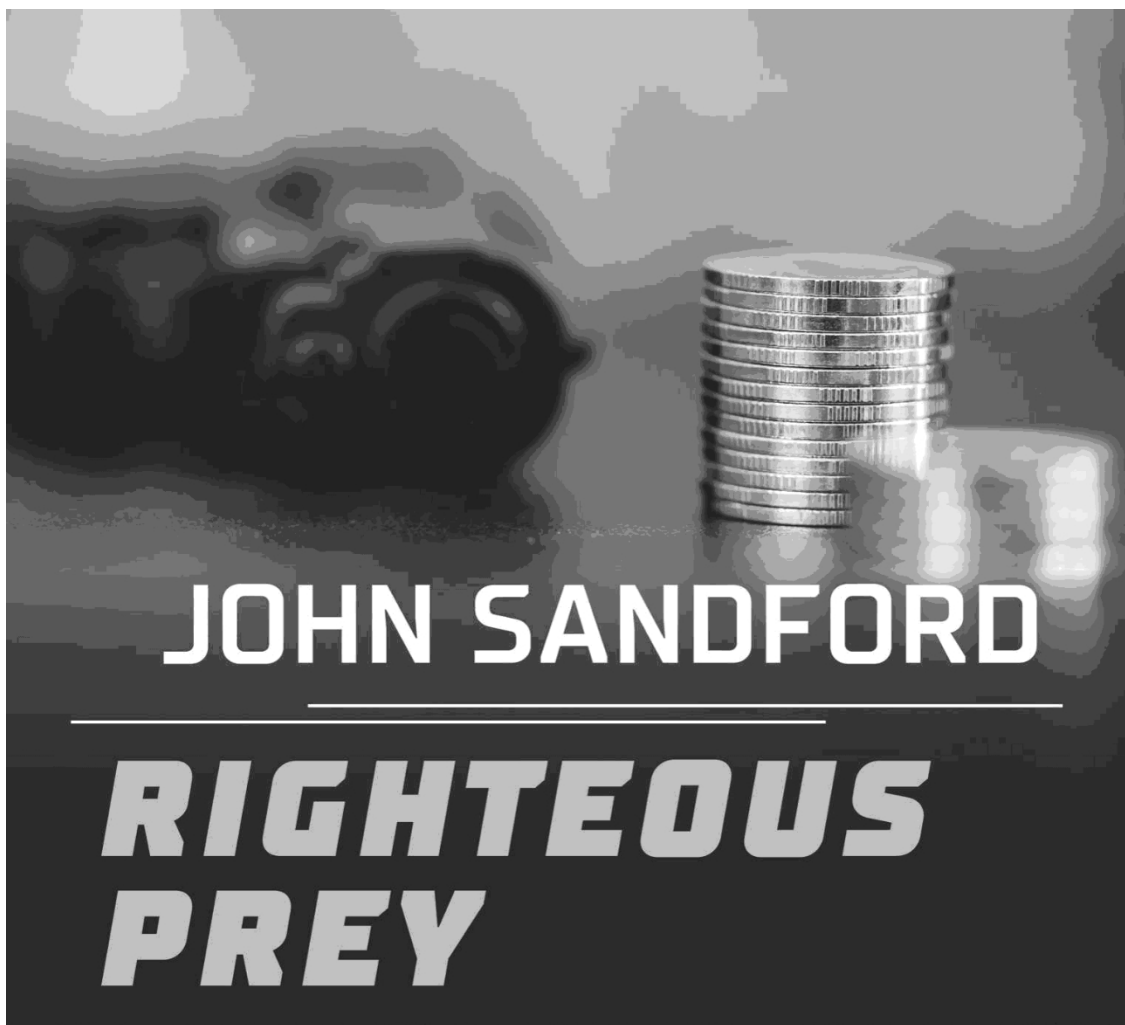

JOHN SANDFORD

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR

A LUCAS DAVENPORT AND
VIRGIL FLOWERS NOVEL

RIGHTEOUS PREY

G. P. PUTNAM'S SONS
New York

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avın Kuralları

Gölge Av Avın

Gözleri Sessiz

Av Kış Avı

Gece Avı Akıl

Avı Ani Av

Gizli Av Belirli

Av Kolay Av

Seçilmiş Av

Ölümlü Av

Çıplak Av

Gizli Av Kırık

Av Görünmez

Av Hayalet Av

Kötü Av

Fırtına Avı

Gömülü Av

Çalınmış Av

İpeksi Av Av

Alanı

Gathering Prey

Extreme Prey

Golden Prey

Twisted Prey

Neon Prey

Maskeli Av
Okyanus Avı

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu
İmparatoriçe
Dosyası Şeytanın
Şifresi
Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Dark of the Moon
Heat Lightning
Rough Country
Bad Blood
Şok Dalgası
Mad River
Fırtına
Cephesi
Son Tarih
Kaçış Maddesi
Derin
Dondurucu
Kutsal Hayalet
Kanlı Deha

LETTY DAVENPORT ROMANLARI

Araştırmacı

TEK BAŞINA ROMANLAR

Satürn Koşusu (Ctein ile)
Gece
Mürettebatı Ölü
Nöbeti

YAZAN JOHN SANDFORD VE MICHELE COOK

Öfke

Kudurganlığı

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PUTNAM

— EST. 1838 —

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2022 John Sandford

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarını ihlal etmiş sayılmazsınız. Sen

yazarları destekliyor ve Penguin'in her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyor.

ISBN 9780593422472 (ciltli)

ISBN 9780593422489 (e-kitap)

Kapak tasarımı: Tal Goretsky

Maggie Hunt tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_141446089_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)

[Ayrıca John Sandford](#)

[tarafından Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Onaltı Yedinci](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[YirmiOnyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu -](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Bölüm Yedi](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Otuz Birinci Otuz](#)
[BölümBeşinci Altıncı](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Dokuzuncu Sekizinci](#)
[Otuzuncu Bölümİkinci](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

Bitcoin milyarderi, amatör sanat tarihçisi, bir zamanların çiftlik çocuğu George Sonnewell, ekşi süt kokan bir evde beton bir sütunun üzerinde oturuyordu.

San Francisco'daki Union Meydanı'nın yakınındaki sokakta, çimento kot pantolonlu poposuna sertçe vuruyordu.

Gece serindi, uzun kollu iş gömleği ve naylon Hava Kuvvetleri ceketi, ağır kot pantolon ve botlar için iyi bir bahaneydi, ancak tarafsız bir gözlemci ellerine taktığı yarı saydam vinil eldivenler karşısında şaşırabilirdi.

Kıyafet, cinayet kurbanına DNA aktarımını en aza indirmek için sadece bir kez giyilmişti.

Ve bekledi, ekoseli bir avcı gibi.

Tepesinde, binaların arasında, şehir ışıklarının kaleydoskopunu dünyaya yansıtan mor gece bulutlarıyla çevrili tam olarak bir yıldız görebiliyordu. Nadiren alkol kullanmasına rağmen, Sonnewell'in kalçasında bir sürahinin dörtte üçü kadar Burnett'in şeftali votkası vardı.

Yem.

Elleri titriyordu. Sinirler, diye düşündü. Korkuyordu ama bunu başaracaktı.

Ve işte Duck Wiggins, tam zamanında, *kendi* sokağı olarak gördüğü sokaktan aşağı indi. Sonnewell'i ve sürahiyi gördü. Wiggins hırpalanmış bir adamdı, yüzü sokaklarda geçirdiği yıllar yüzünden aşınmış, etli yarıklardan oluşuyordu. Sakalı neredeyse dini bir ifade ile karıştırılabilirdi, o kadar bükülmüş ve pislikle doluydu ki.

Wiggins, "Hey! Burası benim sokağım, sürtük!" dedi ve bir dakika sonra, "Orada ne var?" diye sordu.

Sonnewell, saldırganlıkla eleşiyor: "Sana ne bundan?" "Bana bir tat ver."

"Neden yapayım ki?"

Wiggins: "Bana bir tat ver, ben de seni uurayım. Daha sonra." Yalan söylüyordu. O besin zincirinin en tepesindeydi, duvarda Humpty Dumpty gibi oturan bu ahmak değil.

Sonnewell dşnyormu gibi yaptı: "Beni ısırırsan seni öldürürüm." "Ben ısırmam."

Sonnewell biraz daha düşünür gibi yaptı: "Tamam."

Birbirlerinden bir metre uzakta, birlikte oturuyorlardı, votkanın sürekli ırlıtısı dışında sessizlerdi - Wiggins içmeye başladı ve hiç bırakmadı. Bir noktada aklına diğer adamın ne içtiği ne de şikâyet ettiği geldi, ama o şikâyet etmiyorsa Wiggins de etmiyordu.

Sonnewell bir şey syleyecekmi gibi döndü ama onun yerine kolunu kaldırıp Wiggins'in kafatasının dibine bir önkol darbesi indirdi ve diğer adamı duvardan fırlatıp yüzüstü sokağa düşürdü. ie geriye doğru dt, hâla duvardaydı ama kırılmadı.

Wiggins yere düştüğünde, Sonnewell iki yüz yirmi kiloluk ağırlığını onun sırtına bıraktı. Dvsemeyecek kadar sarhoş olan Wiggins önce ayağa kalkmaya sonra da yuvarlanmaya çalıştı ama diğer adam onu kırık betona doğru itti.

Wiggins, yüzü yana dönük, toprağa doğru mırıldanıyor: "Ne lanet olsun?"

Sonnewell kalça cebinden kısa, sert işlenmiş bir naylon ip çıkardı. İpin uçları, eski moda çim biçme makinesi alıtırma ipi gibi, daha iyi kavrayabilmek için dört in uzunluğundaki dbellerin etrafına dğmlenmiti. İpi Wiggins'in alnından, burnundan, dudaklarından ve çenesinden geçirerek boynuna kadar sürükledi ve Wiggins çırpınırken, tekmeler atarken ve yumruklarıyla betona vururken  dakika boyunca dübelleri çekti.

Sonnewell küfretti ve diğer adamı sürerken, bir tanık olmasından korkarak sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, ama öldürdüğü yeri dikkatle seçmişti ve başka göz yoktu. Alkol Wiggins'in üstesinden gelemeyeceği kadar fazlaydı; Sonnewell sonunda kazandı.

Wiggins'in öldüğünden emin olunca, Sonnewell ipi kurbanının boynundan çözdü, tekrar cebine koydu ve sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Sonra Wiggins'in ayaklarını çaprazladı ve çevirerek ölü adamı sırt üstü yuvarladı.

Wiggins'in alnı ter ve belki de votkayla ıslanmıştı ve ciğerlerinden hava geçirerek alkol ve eski et karışımı bir koku yaratıyordu. Sonnewell gömleğinin cebinden siyah bir Sharpie çıkardı ve Wiggins'in alnına dikkatlice "1" yazdı. Tamamen net olduğundan emin olmak için "1" i üç kez tekrarladı. Tatmin olduğunda ayağa kalktı, iki tarafa da baktı ve Wiggins'i yattığı yerde bıraktı.

Sonnewell arabasından yarım mil uzaktaydı, hava karanlıktı ve San Francisco sokakları acımasızdı. Dokuz milimetrelik kompakt tabancasını sıkıştırdığı kalçasına dokundu. Bu gece ona bulaşılmayacaktı. Ara sokaktan çıkmadan önce koyu mavi bir Covid maskesi taktı; kimseye Covid alacak kadar yaklaşmamalıydı ama kullanışlı bir kılık değiştirmeydi.

Arabasına doğru yürürken, evsiz insanların yaşadığı bir sıra çadırın yanından geçti. Votkanın kalıntıları orada, bir kova toprağa dikilmiş yırtık pırtık plastik bir savaş esiri bayrağının yanına bıraktı.

Mercedes marka cipine sağ salım ulaştığında kendini içeriye kilitledi, kullan-at telefonunu çıkardı ve ezberlediği bir numarayı aradı. Telefona bir kadın cevap verdi. Adı Vivian Zhao'ydu. Güney Kaliforniya'da bir yerde yaşıyordu ama nereden olduğundan emin değildi. Kesin olarak bildiği bir şey vardı: kadın bir bok faresinden daha çılgındı ve zekiydi.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Bitti. Union Meydanı'na yakın bir sokak. Konuştuğumuz gibi."

"Sen benim kahramanımsın," dedi. "Telefonu a t m a y ı unutma. Ve ipini de."

Telefonu kapattı.

Şehirden çıkarken -Sonnewell yarımadaının güneyinde, Palo Alto'da yaşıyordu- kendine bir adam öldürmek konusunda ne hissettiğini sordu. Şu anda gerçekten korktuğunu görmek ilgisini çekti ama şaşırtmadı.

Bir süre korkacağını düşündü. Korkuya alışılmadık ve giderek artan bir heyecan eşlik ediyordu.

Sonnewell, Central Valley'de bir mısır çiftliğinde büyümüştü; Kaliforniya'da gerçekten başarılı olmuş Okie'lerin sert yüzlü torunlarının istismara uğramış dört çocuğundan biriydi. Babası, tıpkı anne babası ve dedesi gibi yumruk ve jilet sopasına inanıyordu. Sonnewell, iki erkek kardeşi ve kız kardeşi, yerel bir derenin kıyısında yatarken yaşlı adamı öldürmekten bahsetmişlerdi. Konuşmalar ciddi olsa da bunu asla yapmamışlar, hatta denememişlerdi bile.

Sonnewell, garip ve tekrarlanamaz koşullar nedeniyle bir zamanlar Bitcoin denen şeye elli bin dolar yatırmıştı. Bitcoin'i para başına 46.000 dolardan sattığında milyarder olmuştu. Kardeşlerinin her biri için on milyon dolar koparmıştı ve onlar da oybirliğiyle babalarına onun ve çiftliğinin siktir olup gidebileceğini söylediler.

Yine de Sonnewell kalbinde hala Amerikalı bir çiftçi çocuğuydu ve etrafında çözüldüğünü gördüğü bir Amerika'ya inanıyordu. Central Valley'deki insanların yarısı İngilizce konuşamıyordu; Kaliforniya hükümetini yöneten deliler vergileri o kadar yükseltmişlerdi ki, sıradan çalışkan insanlar eyalet meclisindeki pisliklerin önünde eğilmeden zor geçiniyorlardı. Kaliforniya'nın büyük kıyı şehirlerinin kirli, sağlıksız, bağımlı ve açgözlüler tarafından istila edilmesine seyirci kalan pislikler.

Duck Wiggins gibi.

Küçüklüğünden beri dayak yiyen Sonnewell'in aklı pek yerinde değildi.

Bunu biliyordu. Farklılığını kullanmaya istekliydi.

SONNEWELL yarımadaadan aşağıya doğru ilerlerken, ABD Şerifi Lucas Davenport yarım kıta ötede, Minnesota, St. Paul'deki araba yoluna giriyordu. Kar yağıyordu: sağanaktan daha fazla, tipiden daha az. Garaj yolunda iki santim kar vardı ve

Yoldan geçerken arkasında kar küreme makinesiyle bile çıkmayacak donmuş izler bırakacağını biliyordu. Ya sabah zahmetle izleri kazıması gerekecekti ya da izler Şubat veya Mart ayına kadar orada kalacaktı.

Geç olmasına rağmen pencerelerde ışıklar vardı. Garaja girdi, arabadan indi, dışarı çıktı ve yüzünü kar tanelerine çevirdi. Tüy gibiydiler, yüzünü okşuyorlardı; soğuk, yumuşak, ferahlatıcı.

Sokağın epey aşağısından, üzerinde altı yüz kırmızı, mavi ve yeşil ışık asılı olması gereken bir evden ve ön bahçesinde sekiz plastik ren geyiği olan bir kızak ile bir kreşten gelen kayıtlı Noel müziğinin hafif çınlamasını duyabiliyordu. Ev ona aldırmayacak kadar uzaktaydı ama durmaksızın çalan müziklerin komşuları çıldırttığından şüpheleniyordu. Noel geçeli iki hafta olmuştu. Ona göre Noel melodilerini susturmanın zamanı gelmişti.

Kar taneleri serinletici olmaktan çıkıp soğuk ve ıslak bir hal aldığında garaja geri döndü, üst kapıyı indirdi ve giriş kapısından geçerek karısı Weather'ın tost yaktığı eve girdi.

"Tostu yakıyorsun," diye seslendi.

Weather mutfağa geri koştu ve tostı açtı. "Mmm," dedi, "Fıstık ezmesi kaplı kömür."

"Bugün iyi bir şey yaptın mı?" Lucas sordu.

"Yüksek gerilim hattını tamir etmeye çalışırken yanan bir adama deri nakli yaptım," dedi. Plastik ve rekonstrüktif cerrahtı. Ses tonu rutindi çünkü yaptığı iş rutindi.

O yaptı. "Vücudundaki yağların çoğunu uçurmuş. Otuz yaşında bir meleğin yüzüne sahip ama boynundan aşağısı yara dokusundan geçilmiyor."

"Güzel görüntü," dedi Lucas ceketini çıkarırken. Mutfakla garaj arasındaki koridorda bir kancaya astı.

"Peki ya sen? Onu yakaladın mı?" diye sordu.

"Hayır, ama nerede saklanıyor olabileceğine dair daha iyi bir fikrim var. Çok da umurumda değil. O tam olarak Al Capone değil."

"Şimdi ne yapacaksın?" Weather sordu. Kısa boylu, ince bir kadındı, mavi gözleri ve Lucas'ın ilk tanıştıklarında anında çekici bulduğu büyük, hafifçe eğik burnu vardı: ona sarp bir görünüm veriyordu. Aslen bulaşık suyu sarısı olan saçları grinin ilk ipuçlarını gösteriyordu ve şu anda Olaf adında son derece pahalı bir kuaför tarafından idare ediliyordu, gerçi onu sadece Lucas son derece pahalı buluyordu.

Lucas, "Bir bira al ve ya Batı Yakası'ndan basketbol maçı izle ya da yaşlı karımla yatakta yuvarlan," dedi.

"On beş dakika sonra yukarıda buluşuruz," dedi Weather. "Nefesim fıstık ezmesi ve yanmış tost gibi kokacak."

"Mmm. Fıstık ezmesi." Buzdolabına giderken onun kışını okşadı.

—

LUCAS ertesi sabah saat onda uyandı, orta derecede atletik seksten sonra hoş bir şekilde rahatlamıştı. Kalktı, esnedi, karnını kaşdı ve şortu ve tişörtüyle alt katta dolaştı, kendine minik şekerlemelerle bir fincan kakao yaptı, dizüstü bilgisayarını açtı ve Google haber akışını açtı.

Manşetlerin hepsi saçma değildi ama çoğu öyleydi; gözleri San Francisco'da boğulan bir adamla ilgili kısa bir habere takıldı, boğulma olayı katil tarafından bir basın açıklamasıyla duyurulmuştu. Basın açıklaması haberin kenar çubuğuna ilştirilmişti.

Lucas'ın gözlerinin arasında dikey bir kırılganlık oluştu. Bir katil basın bültenleri mi gönderiyordu?

Hepimiz, diye düşündü, cehenneme gideceğiz.

BEŞ

Eğer paranız varsa, hepimizin olduğu gibi çok paranız varsa, heyecanınızı nasıl yaşarsınız? Skydiving? Dövüş kulüpleri? Seks partileri? Kumar mı? Kendi jetinizi uçurur, kendi süper yatınızı yüzdürür müsünüz? Tabii ki yaparsın. Bunların hepsini. Ama eskiyor, değil mi? Beş için öyle.

Şimdi de hayatlarımızı renklendirmek için öldürülmesi gereken insanları öldüreceğiz. Genel olarak Amerikan kültürüne bir hizmette bulunacağız ve aynı zamanda polis tarafından, FBI tarafından, bizi takip etmek için zaman ayıran her kimse onun tarafından avlanmanın aşırı heyecanının tadını çıkaracağız. Evet: Amerika'yı pisliklerinden kurtarmaya yardım edeceğiz. Diğerlerini de katılmaya davet ediyoruz. Gerçekten davet ediyoruz. Lütfen katılın. Bunu tek başımıza yapamayız. Çok fazla pislik, çok az zaman.

Bize gelince, belirlediğimiz kurbanlardan ilkinin çoktan öldürdük, Duck Wiggins. Wiggins San Francisco sokaklarında yaşıyordu. İğrenç bir insan müsveddесиydi. Hırsızlık yaptı, tecavüz etti, kavgalara karıştı, masum yaşlı Asyalılara saldırdı ve San Francisco polisi onun en az üç sokak sakini arkadaşını bıçakladığına inanıyor. Ve tabii ki, canı ne zaman isterse kaldırımlara dışkıladı.

Beşli'den biri bu sabah onu boğdu. Alnına bir "1" rakamı koyduk ve San Franciscolular artık Wiggins'in acımasız deliliğine katlanmak zorunda kalmayacaklar.

Hepiniz için ahlaki meseleleri karmaşık hale getirmek için, Beşli'nin her biri, adresini evsizlere yardım etmeye adanmış bir San Francisco kuruluşu olan Street of Hope'a gönderdiğimiz bir Bitcoin cüzdanına anonim, izlenemeyen bir Bitcoin (bu yazının yazıldığı anda her biri 44.123,23 \$ değerinde) koydu. Umut Sokağı 220,616.15 doları (bu an itibarıyla) iyilik yapmak için kabul edecek mi? Yoksa kanlı para olduğu gerekçesiyle 220,616.15 \$'lık iyiliği yapmayı reddedecek mi? Göreceğiz, değil mi?

Beş

(Sıradaki? Bir politikacı! Bu kanalı izlemeye devam edin.)

Wiggins cinayetinden bir hafta sonra, neredeyse karikatürize edilebilecek kadar yakışıklı bir adam -ki büyük omuzları, kare dişleri, odun kesmek için kullanabileceği çenesi, bin dolarlık spor ceket, çorapsız mokasen ayakkabılarıyla tam bir adamdı- Asiatic'in arka kapısından sıvıştı.

Houston, Teksas'taki otel. Köşeyi dönüp arabasını park ettiği yere kadar yürümeyi planlıyordu.

Basit planı bir şişe sarışını, belki otuz yaşında belki biraz daha yaşlı, orta boy göğüsleri, küçük beli, sıkı kalçaları, tüm cazibesıyla bir güzellik tarafından altüst edildi. Kadın, tiyatro binasının duvarına yaslanmış, yakışıklı adamın geçtiği dar bir tuğla yolun karşısında, sahne yeteneklerinin kullandığı bir kapının yanındaydı. Siyah ipek bir bluz ve koyu renk dar bir kot pantolon giymişti. Siyah-beyaz kara filmlerdeki 40'ların afetlerinden biri gibi sigara içiyordu.

Yakışıklı adam hiç utangaç değildi. Arabayı çekti, neredeyse tökezliyordu ve "Vay canına! Nasılsın kızım? Karanlıkta tek başına mısın?"

"Set arasında mola veriyorum," dedi. Arkasından, kısmen açık kapıdan gelen hafif müzik sesini duyabiliyordu. Kadın kaşlarını çattı, adama yaklaştı ve "Sen Jack Daniels mısın?" diye sordu.

Ona en iyi beyaz dişli sırıtışını verdi. "Belki. Buralardan mısın, yoksa seyahat mi ediyorsun?"

"Austin'den," dedi. Ara sokaktan caddeye doğru baktı. Yalnızdılar. "Gerçekten olduğundan emin misin? Yüzünü göreyim."

Sanki başını ışığa çevirecekmiş gibi ince bir elini uzattı. Daniels bunu yapmasına izin verdi, yüzündeki sırıtma hâlâ devam ediyordu. Yine de ona dokunmadı. Usturanın bıçağını iki parmağının arasına sıkıştırdı, elini kendine doğru çekti, nazik bir şey yapmadı.

ve Daniels boynunda yıldırım çarpması gibi soğuk bir acı hissetti.

Kadın uzaklaştı ve adam bin dolarlık spor ceketinden kan fışkırırken kadının yarı saydam vinil eldivenler giydiğini fark etti.

Andi Carter'ın babası New Orleans'taki LaFitte Ulusal Bankası'nın genel müdür yardımcısıydı. Asla başkan olamayacaktı, ne de son derece iyi maaş alan bir başkan yardımcısından daha az maaş alacaktı.

Andi Carter'ın babası otuz sekiz yaşındayken, karısı Florida Keys'de yeni ve daha iyi bir hayata başlamak için bir müteahhitle kaçmıştı. Babası orta düzey bir banka işinde, fazla bir beklentisi ve kayda değer bir varlığı olmadan kalakalmıştı ... tek bir istisna dışında.

Onunla.

On üç yaşında ateşli bir kız olan Andi, birkaç LaFitte yöneticisinin ve yönetim kurulu üyesinin dikkatini çekmişti. Babasıyla ortaklaşa bir anlaşma yaptılar ve daha sonra Andi'ye dünyanın yollarını ve birkaç rahatsız edici cinsel eylemi öğretiler. Sonunda (biraz da baskı altında) para toplayarak onu on sekiz yaşında finans eğitimi alması için Wharton'a gönderdiler. Bu arada babası, hiçbir şey yapmayan başkan yardımcılığı pozisyonuna terfi etmişti. Bir daha da ne terfi etti ne de rütbesi düşürüldü. New Orleans'ta, ergenlik çağındaki kızınızı fahişelik yaptırırsanız, işler böyle yürürdü.

Wharton'da Carter'a Bitcoin denen olağanüstü bir yatırım fırsatından bahsedilmişti; tüm zeki çocuklar bundan bahsediyordu. Banka yöneticilerinden ve yönetim kurulu üyelerinden gerekli parayı (biraz baskı altında) aldı ve biraz geç girmiş olsa da *çok* geç değildi. Birkaç yıl sonra, tüm yöneticilerin ve yönetim kurulu üyelerinin toplamından daha değerliydi. Eğer isteseydi bankayı satın alabilirdi.

O yapmadı.

Şimdi, ara sokakta, hafif deli Andi Carter üzerine eğilmişken, Jack Daniels kan kaybından ölmüştü ama hemen değil. Kesildiğinde bir daire çizerek sendelemiş, boynunu kavramaya çalışmış, şah damarı ustura tarafından kesilerek açılmış ve yaşam kanını öfkeyle dışarı pompalamıştı.

Sonunda düştüğünde Carter yine sokağa doğru baktı, sonra cesedi yürüyüş yolunun sonuna ve çöp bidonunun arkasına sürükledi, tuğlaların üzerinde uzun kanlı bir iz bıraktı. Bu zor bir işti, ama adrenalinin sarsıntısıyla daha da kolaylaşmıştı.

Sokaktan görünmez olduklarında çömeldi ve LED kalem ışığının sert aydınlığında Daniels'ın son kanının da tuğlaların üzerine damlamasını izledi. Damlıyordu, pompalanmıyordu: kalbi durmuştu.

Bir kez öğürdü, kan yüzünden değil, çöp konteynerinin arkasında kalan çürümüş domates sosu ve bozulmuş muz kokuları yüzünden. Adamın gittiğinden emin olunca çantasından bir Sharpie kalemi çıkardı ve Daniels'ın alına kabarık bir "2" yazdı. Kalem fenerini, peçeteye sarılı tıraş bıçağı ve Sharpie ile birlikte çantasına koydu ve her ihtimale karşı 9 mm'lik kompakt bir tabanca çıkardı - Houston'ın iyi bir yerinde değildi.

Panamera'sına doğru üç blok yürüdü, aracın plakası çamurla kaplanmıştı ve numarayı gizliyordu. Hâlâ eldivenlerini giyyordu, silahı elindeydi, arabaya sağ salım ulaştı ve saatine baktı. Şafaktan çok önce New Orleans'taki evine dönmüş olacaktı. Ön koltuğun altından kullan at bir telefon aldı, ezberlediği bir numarayı tuşladı ve "Tamamdır. Ustura, cesedi Asiatic Hotel'in yanındaki çöp konteynerinin arkasında."

Diğer uçtaki kadın, "Çöp konteyneri mi? Bu çok lezzetli."

"Hayatımın en güzel şeyi Vivian," dedi Carter. "Bir tane daha yapmak istiyorum."

"Bu olabilir ama Lizzie Borden gibi davranmadan önce Üç, Dört ve Beş için biraz yer bırakmalıyız."

"Sanırım. Ama onları ilerlet, tamam mı?" "Götüreceğim."

Carter telefonu kapattı. Telefon I-10'un karanlık bir bölümüne düşecek, parçaları gün ışımadan önce binlerce kez ezilecekti. Plakasındaki çamuru silmek için bir yan sokakta duracaktı, böylece bir polis onu bu ihlalden dolayı durdurmayacak ve belki de arabası cinayet mahallinin yakınından geçerken fotoğraflanmışsa bunu hatırlayacaktı. Sarışın peruğunu çıkarıp arka koltuğa atarken kıkırdadı ve arabayı sürmeye koyuldu.

Yöneticiler ve yönetim kurulu üyeleriyle ilgili tüm o şeyler? Ruhunda bir iz bırakmıştı ve bu izi temizlemek kolay değildi. Çok çabaladığından değil.

BEŞ

Belirlenmiş pisliklerimizden ikincisinin, Brownsville, Teksas'tan ABD Temsilcisi Clayton "Jack" Daniels'ın ölümünü duyurmaktan memnuniyet duyuyoruz. O gerçek bir pislikti: ahlak yoksunu, yalancı, ırkçı, Covid-19 koruyucu önlemlerinin zamanında uygulanmasına karşı çıkan, Kongre'deki oyu açıkça en yüksek teklifi verene satılık olan son derece yozlaşmış bir ayaktakıymıydı. Hepimizin güvenliği için gitmesi gerekiyordu.

İçimizden biri bu sabah erkenden usturayla boğazını kesti -bugünlerde bunları bulmak kolay değil- ve cesedini Houston şehir merkezindeki Asiatic Hotel'in arkasındaki ara sokağa bıraktı. Houston polisine not: Çöp konteynırının arkasına bakın. Polise bir not daha: Bunny Blue'nun parmak izlerini arayın. Yatağın her yerinde olmalılar.

Daniels'ın alnına bir "2" rakamı koyacağız ve Amerikalılar artık onun siyasi ve cinsel sefahatlerine katlanmak zorunda kalmayacak.

Yine cinayeti daha ilginç hale getirmek için Beşli'nin her biri, adresi Teksaslı nefret gruplarına karşı mücadeleyi yürüten Teksas Yoksulluk Hukuk Merkezi'ne gönderilen bir cüzdana izi sürülemeyen bir Bitcoin yerleştirdi. Bağış sırasında her bir madeni para 42,320 ABD doları değerindeydi ve toplam 211,600 ABD doları ediyordu. TPLC kan parasını kabul edecek mi? Göreceğiz bakalım. Eğlenceli, değil mi?

Beş

(Sıradaki? Gerçek bir açgözlüyü öldürüyoruz!!)

CARTER gece boyunca New Orleans'a doğru ilerlerken, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu ajanı Virgil Flowers geç saatlere kadar Lenovo bilgisayarının başında çalışıyordu. Başını kaldırıp 500 sayfalık basılı Microsoft Word dosyasının 388. sayfasına baktı.

Kırmızı mürekkeple düzenlenmiş el yazması, bilgisayar ekranındaki aynı el yazması ile karşılaştırıldı. Ekrandaki bir yazım hatasını düzeltti ve ...

Bu gecelik bırakıyorum.

"İsa." Onu duyacak kadar uyanık kimse yoktu. Beş saattir ekranın başında çömelmiş duruyordu ve sırtı ateş gibi ağrıyordu. Gerindi, başını kaşıdı, esnedi ve yeni düzenlediği bölümün çıktısını aldı.

Yazıcı bir süre çalıştıktan sonra durdu ve kağıdının bittiği sinyalini verdi. Virgil yazıcıya daha fazla High Bright Boise Multi-Use fotokopi kağıdı koydu ve yazıcı tekrar çalışmaya başladı. Son sayfa çıktığında, düzenlenmiş kağıt taslağı masasındaki "bitti" kutusuna taşıdı ve elektronik taslağı yerel sürücüsüne, buluta ve bir başparmak sürücüsüne kaydetti.

Bunu yapmak istemiyordu ama ekrandaki beş yüz sayfanın tamamını düzenledikten sonra son bir kez kâğıt üzerindeki taslağın tamamının çıktısını alıp okuması gerekecekti. Bunu yaptığında muhtemelen beş yüz küçük değişiklik daha bulacaktı.

Romanı kâğıt üzerinde okursa sorunları daha kolay tespit edebileceğini öğrenmişti. Tam bir baş belasıydı ama yapılması gerekiyordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kâğıt yığınınına baktı: Bu iyiydi, diye düşündü.

İlk çabası, başlangıç romanı, naifti. Ne yaptığını bilmiyordu ama öğreniyordu. İkinci roman, alıştırma romanı, daha iyiydi ama New York'lu bir edebiyat ajansı tarafından reddedilmişti.

"İyi yazıyorsun," demişti Esther, otuz iki saniyelik bir konuşmada. "Daha fazla karmaşaya, daha fazla karaktere ve

onları geliştirmek için daha fazla zaman harcamanız gerekir. Hızı korumalısınız ama karakterleri üç boyutlu hale getirmek için onlarla yeterince zaman geçirmelisiniz."

Bu nc romanında da bunu yaptı.

—

Ertesi sabah geç uyandı -saat ikiye kadar ayaktaydı- ve kız arkadaşı Frankie'yi mutfakta oturmuş, ikizleri beslerken bir yandan da her sabah yaptığı gibi *Daily Mail*'in Amerikan baskısını okurken buldu.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Yeniden yazmada  yüz seksen sekizinci sayfaya kadar geldim. Ekleri bu gece bitireceğim." Dolaptan Cheerios ve buzdolabından süt aldı. "Bir tur daha atarsam biter."

İkizlerden biri **e l i n d e k i** kremalı buğday kaşığını ona doğru uzatarak "Baba" dedi, bir süre şaşkın şaşkın baktıktan sonra tekrar kremalı buğdayına döndü. Frankie, "Güzel. Bunu satacaksın."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına," dedi Virgil, masanın karşısına yerleşerek.

Daily Mail her gün Amerika Birleşik Devletleri'nde meydana gelen en kötü olayları araştırmakta doymak bilmezdi ve şimdi de Frankie, "Dün gece Teksaslı bir kongre üyesinin boğazı kesildi. Biri alınına '2' yazmış."

Kaşlar yukarı: "San Francisco'daki '1' gibi mi?"

"Aynen yle. Polisler cesedi bulmadan önce basın açıklaması yapıldı." "Siktiğimin polisleri," dedi Virgil.

"Bu bir şey olacak," dedi Frankie. "Aslında çoktan bir şey oldu bile. On Amerikan dolarına bahse girerim ki CNN bu öğleden sonra bu olayın üzerine gidecek. *Son dakika haberi!*"

"Lanet olası CNN."

Romanın geç saatlere kadar sürmesi onu huysuz hissettiriyordu.

—

Bundan BİR HAFTA SONRA sıra Jamie McGruder'a geldi, eğitimdeki Minnesota ninja savaşçısına.

McGruder tuğla duvarın üzerinden kayarak geçti ve ördek yürüyüşüyle

Bilek derinliğinde kar ve yüzme havuzunu çevreleyen uykudaki gelin çelengi çalılarının yanından geçti. İzler bırakıyordu ama on üç numara botlarının ön iki santimi, on buçuk numara ayaklarını daha kolay kontrol edebilmesi için kağıtla doldurulmuştu.

McGruder uzun boylu, siyah saçlı, gri gözlü ve uzun, kadınsı kirpikleri olan genç bir adamdı. Üzerinde koyu yeşil bir Givenchy parka (Nordstrom'dan \$2,990), siyah eldivenler ve siyah bir kar maskesi vardı. Siyah bir Tumi sırt çantası takıyordu. Kişisel fitness koçunun gözetiminde her gün bir saat spor yapan sıkı bir vücudu vardı. Altı ay öncesine kadar cinayet işlemeyi hiç düşünmemişti, kişisel olarak buna karşı olduğundan değil.

Konağın içini ve dışını araştırmıştı ve güvenlik kameralarının nerede olduğunu biliyordu. En yakın olanı boş yüzme havuzunun köşesindeydi ama gelin çelenginin uzak tarafındaydı.

Evin yarı sahibi Anson Sikes New York'taydı. Diğer yarı sahibi olan karısı Hillary Sikes ise hareket halinde olmalı, eve gelmeliydi; ofisinden saat altıdan sonra nadiren ayrılırdı. Hizmetçi evin arka tarafındaki dairesindeydi. Onun gölgesini pencere perdelerinde görmüştü.

McGruder orduda hiç görev yapmamıştı ama taktik okulları özentisinden bir düzine kurs almıştı. Bıçakla dövüş, keskin nişancılık, tabancayla atış, tüplü dalış ve kaçamak sürüş eğitimi almıştı. Arabada, motosiklette ya da yaya olarak kendisini takip eden düşmanları tespit etmeyi ve onları nasıl kaybedeceğini öğrenmişti.

Bir yılını bir boks salonunda geçirmiş, orada bir eğitmen ona yalan söyleyerek üç yıl daha çalışmaya devam ederse hafif siklette ilk ona gireceğini söylemişti. Bir spor salonundan atlamıştı.

Altında bir tac paketi sallanan uçak; karatede kahverengi kuşağı vardı ve bir yıl içinde siyah kuşak olacaktı.

Hillary Sikes'i takip ederken, bu eğitimin çoğunun işe yaramadığı kanıtlanmıştı ama belki bir gün kullanabileceğini düşündü. Çantasında da bir tabanca vardı. Kendisi öyle söylese bile mükemmel bir nişancıydı.

Onca eğitim ama gerçek bir öldürmenin heyecanını hiç tatmamış olmak. Henüz.

McGruder karla kaplı pahalı peyzajda yavaşça ilerledi, çoğunlukla ördek yürüyüşü yapıyordu ama bazen gizlenmek için olduğu kadar ninja havası için de yüzüstü yatıyordu. Garajın köşesindeki son açık alanı geçip yumuşak karın üzerine yerleşmesi tam bir dakika sürdü.

Ocak 2011'de, McGruder Harvard'daki ilk yılında, on sekiz yaşına basmış ve büyükbabasının kurduğu vakıftan ilk ödemeyi almıştı: bir milyon dolar. Yirmi bir yaşında bir milyon dolar daha, yirmi beş yaşında bir milyon dolar daha ve otuz yaşında da son bir milyon dolar daha alacaktı.

On sekiz yaşındayken, otuz yaşına kadar olan on iki yıl sonsuzluk gibi görünüyordu ve bir milyon, aslında o kadar da fazla değildi, değil mi? Bugün ve bu çağda değil. Bu parayla çılgınlık yapamazdınız, yoksa kendinizi beş parasız bulurdunuz. Cimri ailesi ona üniversite masraflarını güvencesinden ödetmişti, ama tamam, bunu karşılamıştı. Geri kalanıyla ne yapmalıydı? Daha fazla kazanmak için kullanabilir miydi?

Çocukta kumar geni vardı ve Bitcoin denen şeyi duymuştu. Bazı ultrasmart bilgisayar inekleri ona bunun büyük bir şey olacağını söylemişti. Şubat 2011'de Bitcoin, ABD doları ile eşit seviyeye ulaştı ve McGruder, "Ne olacak, paranla başka ne yapacaksın?" diye düşündü. Daha fazla ayakkabı mı alacaksın? Başka bir gitar mı? Bitcoin'e 1,10 dolardan yüz on bin dolar yatırdı. Yüz bin bitcoin.

Kasım 2020'de Bitcoin jeton başına 18.000 dolara ulaştı ve o da tümünü elden çıkardı, ancak daha sonra Bitcoin

60.000 dolara düştü. Yine de ilk yatırımının değeri, vergilerini ödedikten sonra bile bir milyar dolardan fazlaydı ve yirmi sekiz yaşında kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder olmak o kadar da kötü değildi.

Sıkılana kadar.

Grup özellikle hayal kırıklığı yaratmıştı. McGruder şarkı söylüyor ve ritim gitar çalıyordu; ritim gitar çalıyordu çünkü kolay olduğu için sadece A, C, D, E, G, ayrıca E minör, A minör ve D minör akorlarını öğrenmişti. B ve F'nin gerektirdiğı bar akorlarını yapamıyordu çünkü teller işaret parmağının çatlaklarına düşüyordu.

Ayrıca her biri üç ya da dört akor olan bazı şarkılar yazdı. Onların vardı güzel Güzel, kadar o kulak misafiri ve bas Oyuncu, çaldıkları müziğı tartışırken, ondan "salak" diye bahsediyor.

Aynı gece onu kovmuştu ama o zamandan beri *aslında* bir aptal olabileceğine dair gizli duygudan kaçamamıştı. Onca paraya, taktiksel şeylere, karateye, uçaktan atlamaya, üst düzey kadınlara rağmen. Harvard'dayken, dışarı çıkıp kusana kadar içmeye ya da dört günlük bir hafta sonunda Miami'ye kiralık bir arabayla gidip gelmeye davet edilen adamlardan biri olmamıştı.

Çünkü kimsenin onu sevmediğinden şüpheleniyordu. Ailesi bile, en azından kendi ailesi. Annesinin onu doğururken ne düşündüğünü hayal bile edemiyordu. Karnavalda kazanılan bir tür pelüş oyuncak alacağını düşünmüş olmalıydı.

İşte buradaydı, kızgınlıktan kaynayan bir insan çorbası, koyu yeşil ve siyah giysiler içinde Hillary Sikes'in bahçesinde sürünerek ilerliyordu. Yolun yarısında, koyu renk giysilerin karla kaplı bir arazide en iyi kamuflej olmayabileceğı aklına geldi. Her neyse. Garajın köşesinde sırt çantasını yavaşça çıkardı ve dokuz inçlik kalın bir bıçağı olan Japon şef bıçağını çıkardı. Bıçak havada asılı duran bir ipliğı kesebilecek kadar keskindi.

McGruder deri ve naylon kumaştan yapılmış kros kayak eldivenleri giyiyordu, bıçağı tutmak için daha iyiydi. Onlar

yalıtımsızdı ve elleri çok soğuktu. Pantolonunun cebine dokundu ve Sharpie oradaydı. Onu çıkardı ve elleriyle birlikte parkasının baret cebine koydu ve beklemeye başladı.

Minnesota'nın soğuk havasında su yoktu ve nefes alırken burnunun içindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Bitcoin'i bozdurduğu günden beri kendini hiç böyle, bu kadar canlı hissetmemişti; gerginlik, bağlılık onu bir yumruk gibi kavıyordu. Hâlâ vazgeçebilirdi ama her şey o kadar iyi gitmişti ki vazgeçebileceğine inanmıyordu.

Yine de bir an gelecekti, ya kendini adamak zorunda kalacaktı ya da yapmayacaktı. Eğer yapmazsa, asla yapamayacaktı. O an yaklaşıyordu.

Sonra oldu.

Garaj yolunun aşağısında, güvenlik kapısı panellerindeki bir santim genişliğindeki boşluktan bir ışık parlaması gördü. Bir an sonra kapılar tamamen açıldı ve Lexus SUV, garaj kapısı çalışıp iç ışıkları yanarken kıvrımlı taş garaj yolunda ilerledi. Hillary Sikes park yerine yaklaşıırken yavaşladı. Sadece yazlık Ferrari Portofino'su bitişikteki durakta kıpkırmızı bir mermi gibi çömelmişti; McGruder'ın düşüncesine göre çarpmak isteyeceği bir şey değildi, bu yüzden dikiz aynasına bakmamalıydı.

Ama asla bilemedin, değil mi? *Bilememek* de heyecanın bir parçasıydı. Eğer onu görür, arabayı kilitler ve polisleri ararsa, başı gerçekten belaya girerdi.

McGruder bu düşünceyi beyninde dolaştırırken pimi çekti.

Araba garaja girerken bir an için garaj yolunu gören kamerayı kapattı. McGruder öne atıldı, önce arabanın yanında ördek yürüyüşü yaptı. Sonra araba garajın derinliklerine doğru ilerlerken arkasına geçti ve egzozu karşı nefesini tuttu. Garaj kapısı arkasından aşağı yuvarlandı.

Garaj ısıtılmıştı ve Sikes dönerek Lexus'un koltuğundan indi, kırmızı Manolo Blahnik BB topuklu ayakkabılar

ayak bileğine kadar uzanan gümüş rengi tilki paltosunun altında parlıyordu; paltosu açıktı.

Sikes arabanın arkasına doğru hızlı adımlarla yürüdü, arabasının anahtarlarını şingırdattı ve sonra McGruder ayağa fırlayıp şefin bıçağını göğüs kemiğinin altından göğsüne sokup kalbini kesmek için yukarı doğru açtığı anda çığlık atmak için ağzını açtı. Aynı anda eldivenli eliyle kadının ağzını kapatarak çığlık atmasını engelledi.

Elindeki bıçaklı eldivenin ince derisinden, kadının kalbinin bıçağa çarpışını hissedebiliyordu. Onu arabaya doğru bastırdı ve çığlık garajdan dışarı çıkmadı. Kadın orada öldü, mor bir kan birikintisinin içinde öldürülmüş gümüş bir tilki gibi yatıyordu. McGruder bıçağı kadının göğsünden çıkardı, bluzuna sildi, döndü ve çantasına attı. Ceketinin cebinden kalemtıraşı çıkardı ve Sikes'in yarı açık gözlerinin üzerine "3" rakamını yazdı.

Ayağa kalktı, kadına baktı, telaşı bekledi: ve garip bir şekilde, pek bir şey hissetmedi. Beton bir zeminde yatan ölmüş bir kadın. Onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Pompalarından biri çıkmıştı. Onu aldı, tepedeki ışığa baktı, çevirdi ve sonra düşüncesizce diğer ayağından pompayı çıkardı ve ikisini de sırt çantasına koydu. Bir gün inşa edeceği kupa odası için. On saniye sonra garaj giriş kapısından dışarı çıkmıştı; kısa bir açık alandan yavaşça geçip gelin çelenginin arkasından duvara doğru ilerledi.

Minneapolis'in batısındaki göller bölgesinin bir parçası olan mahalle çok ağaçlıydı. Arabası çeyrek mil ötede, göl kenarındaki bir otoparkta, iki düzine başka arabayla birlikte, çocuklar ve ebeveynler buzun üzerinde pakla oynuyordu. Yol aslında bir şeritti, ancak iki arabanın geçebileceği kadar genişti, asfaltın kenarına kadar ağaçlar vardı ve neredeyse hiç trafik yoktu.

Bir araba geçmediği sürece şeridin en ucunda durdu.
-sadece bir tane vardı- ve sonra görünmez olacağı bir çalının arkasına geçti. Park yerinde, etrafta kimse kalmayana kadar bekledi.

bir arabaya doğru yürüdü, sonra aceleyle şeridi geçip Subaru Outback'ine gitti.

Bir mil kadar uzaklaşmış, karanlık bir arka yolda durup çalıntı plakaları arabasından çıkarmış. Bir çitin üzerinden kar yığınının düşmüşler. Birkaç mil sonra I-494'teydi, İkiz Şehirler'in etrafındaki döngüyü takip ederek St. Paul'ün doğusunda I-94 ile kesişiyordu. Yolda cebinden kullan at bir telefon çıkardı ve önceden girdiği bir numarayı aradı.

Telefonun diğer ucundaki kadın şakacı bir tavrıyla "Oğlum nasıl?" diye sordu.

"Bitti" dedi. Bıçakla birlikte. Basın açıklaması için bir ayrıntıya ihtiyacınız varsa, gümüş tilki kürkü giyiyordu. Ben ayrıldığımda kanı emiyordu." Ayakkabılardan bahsetmedi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Bir an düşündü ve sonra aklına bir kelime geldi: "Ebullient."

—

I-94'te MCGRUDER doğuya döndü ve St. Croix Nehri'ni geçerek Wisconsin'e girdi. Kırk dakika sonra Menomonie, Wisconsin'de ilk kar taneleri ön camından sekmeye başladı. Kar yağacağını hesaba katmamıştı. Gökyüzüne baktı ama hiçbir şey göremedi.

Eau Claire'e vardığında, farlarının ve önündeki bir yarı römorkun göz kırpan kırmızı arka lambalarının belirlediği bir kar tünelinden geçerek eyaletler arası yolda saatte otuz mil hızla ilerliyordu. Gökyüzünde ara sıra çakan şimşekleri görebiliyordu. Eau Claire çıkışından yavaşça döndü ve kuzeye yöneldi.

Araba kullanmak hâlâ zordu ama tepeden sadece birkaç blok yukarı çıkıyordu. Şimdi saatte on mil hızla ilerliyordu, caddede tek başınaydı, sola döndü, durdu ve doğru yaptığından emin olmak için sokak tabelasına baktı - doğru yapmıştı - ve sonra iş parkının içinden devam etti. Tekrar yavaşlayarak, işaret olarak kullandığı binayı buldu, sonra toprak bir patikaya döndü. Yüz metre sonra kırık bir asfalt yığını gördü, bu da başka bir işaretti.

Başını eğerek arabadan indi, çantasından bir el feneri çıkardı ve bulunduğu yeri kontrol etti. On metre daha ileri gitmesi ve sonra sola dönmesi gerekiyordu. Arabaya geri döndü ve bunu yaptı.

Arabası on beş metrelik iki toprak yığınının arasına sıkışmış halde park etti ve tekrar fırtınanın içine girdi. Arka koltukta iki galonluk iki plastik benzin bidonu vardı. Onları çıkardı ve çalgınca esen kara karşı eğilerek benzini yolcu bölmesine boşalttı.

İşini bitirdiğinde, iki kabı arka koltuğa attı, tüm camları ve kapıları açtı, parkasının cebinden bilgisayar yazıcısının kâğıdını çıkardı, BIC çakmağıyla yaktı ve yanan kâğıdı arabanın içine fırlattı.

Benzin kükreyen bir aleve dönüşerek kaşlarını yaktı. Bir adım uzaklaştı, sonra geldiği yoldan geri dönmek için acele etti. Önünde uzun bir yol vardı ama üzerinde dünyanın en sıcak tutan parkası vardı ve başını rüzgâra karşı eğerek Wisconsin Üniversitesi kampüsüne doğru ilerledi.

Tepede bir şimşek çaktı ve bir gök gürültüsü duyuldu. Gök gürültülü kar genellikle uzun sürmezdi; Eau Claire'in yirmi mil batısında kar yağmıyordu ve çoğu fırtına gibi bunun da doğuya doğru hareket edeceğine inanıyordu. Arabasına gidecek, fırtınanın dinmesini bekleyecek ve sonra Şehirlere geri dönecekti.

Eğer zorlarsa, bir kulübe uğramak için zamanı olabilirdi. Birkaç kulüpte iyi tanınıyordu ve hepsinde güvenlik kamerası vardı. Cinayet gecesi yüzünü bir kamerada görebilirse, bu pastanın üzerine krema olurdu.

Ve garajın soğuk beton zemininde yatan pisliğin zihnindeki görüntüsünden büyük keyif alacaktı. Hatta o gece onun ayakkabılarıyla dolaşmayı bile deneyebilirdi.

OceanofPDF.com

T W O

MGece insanları tarafından işlenen cinayetler genellikle Gündüz insanları harekete geçene kadar bulunamaz. Hillary Sikes için de durum böyleydi. Onun

Evin arka tarafındaki bir dairede yaşayan hizmetçi saat 6:30'da kalktı, duş alıp giyindi ve mutfığa gitti.

Sikes genellikle Kanada pastırmalı iki çırpılmış yumurta ve içine çilek, ahududu ya da yaban mersini reçeli karıştırılmış bir fincan vanilyalı yoğurt yerdı. Sikes erken kalkan biriydi ve hizmetli genellikle onun yatak odasındaki gümbürtüsünü duyabilirdi - ağır bir yürüyüşü vardı.

Bu sabah, kahya hiçbir şey duymadı ... (daha sonra) bunun önsezili bir sessizlik olduğunu düşündü. Yatak odasının kapısına gitti ve kapıyı çaldı.

"Bayan Sikes? Yoğurdun içine ne tür bir reçel istediğinizi biliyor musunuz?" Cevap yok.

Tekrar denedi: "Bayan Sikes?"

Cevap yok.

Kapıyı iterek yatak odasına bakacak kadar açtı ve yatağın bir gün önce yaptığından beri hiç bozulmamış olduğunu gördü.

Bir an için düşündüğünde, bir gece önce televizyonun sesini duymamıştı, ışıkların açılıp kapandığını görmemişti ... yine de garaj kapısının inip kalktığını duyduğunu düşündü.

Kafası karışan kadın garaja gidip içeri bakmış ve Lexus'u normal park yerinde görmüş. Daha sonra polisler bunu neden yaptığını tam olarak bilmediğini ama Lexus'a bakmak için Ferrari'nin yanından geçtiğini söyledi.

Ve cesedi kan gölünün içinde gördü.

Hemen çığlık atmadı. Bunun yerine mutfağa geri döndü, cep telefonunu aldı, 9-1-1'i aradı ve operatör "Bu acil bir durum mu?" diye sorduğunda "evet" demek için ağzını açtı ama bunun yerine kontrolsüzce çığlık atmaya başladı.

Polisler geldiğinde, eksi on derecede, kapitone bir ev paltosundan başka bir şeye sarınmamış ve zaten hipotermiden muzdarip bir şekilde ön verandada oturuyordu.

—

VIRGIL FLOWERS saat 7:45'te cep telefonu çaldığında derin bir uykudaydı ve Frankie inledi, "Lanet olsun. Biri ölmüş ve hava 10 derece."

Virgil hem onun hem de Sarı Köpek Honus'un üzerinden sürünerek geçti.

Soğuk gecelerde aralarına girip komodine uzanıyordu. Telefonunu eline aldı ve ekrana baktı: Jon Duncan, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndaki nominal patronu.

Telefonu kulağına götürdü ve "Ne?" diye sordu.

"Minnetonka, hemen şimdi," dedi Duncan. "Birkaç gün kalmak zorunda kalma ihtimaline karşı yanınıza iş kıyafetleri almanız gerekecek. Elimden geldiğince çabuk size bir adres ve geri kalan her şeyi vereceğim."

"Dostum, ben ..."

"Üç Numara Minnetonka'da öldürüldü."

Virgil büyük harfleri duyabiliyordu ama bir an için fark etmedi. Sonra ayağa fırladı: "Burada olmaz."

"Bu gerçek," dedi Duncan. "Haberciler gece yarısından hemen sonra basın bültenlerini almaya başladılar. Federaller yolda, biz de yoldayız. Yerel halk orada ama geride duruyor. Size ihtiyacımız var. Minnetonka'da görüşürüz."

Virgil romanının son rötuşlarını yapmak için geç saatlere kadar uyumamıştı. O sabah saat birde, taslağı New York'a gönderecek bilgisayar tuşuna basmış, ardından iki saat boyunca yazarlık yetersizliği düşüncelerinin saldırısına uğrayarak uyanık kalmıştı. Şimdi bu, dört saatlik uykuyla.

Çoğunlukla Frankie'nin ilgisi nedeniyle - o bir haber bağımlısıydı ve medyada patlamak üzere olan şeyler için bir içgüdüğü vardı - Virgil, şu anda adlandırıldıkları gibi iki "Beş" cinayetiyle ilgili soruşturmaları takip ediyordu.

İlk basın bülteni seçilmiş elli gazetecinin e-postalarına düştüğünde, içlerinden birkaçı işin içinde bir iş olma ihtimaline karşı San Francisco polisini aramıştı. San Francisco polis sözcüsü, isimsiz bir basın açıklamasına dayanarak kimsenin gecenin bir yarısı şehir merkezindeki ara sokakları aramaya vakti olmasının mümkün olmadığını, ancak ellerinden geldiğince çabuk ilgileneceklerini söyledi.

Sonunda, sabah saat altıda, bir ara sokakta boynunda bağlama izleri ve alnında siyah mürekkeple yazılmış "1" rakamı ile yatan ölü bir Duck Wiggins olduğunu itiraf ettiler.

İkinci cinayetle ilgili olarak Houston polisleri önce Asya'da bir cinayet işlendiğini inkar etmişler, sonra da çöp konteynırının arkasında bir ceset olabileceğini kabul etmişlerdi.

Yakınlarına haber verilmeden önce cesedin kimliğini tespit etmeyi reddettiler, ancak *Houston Chronicle* muhabirlerine özel olarak, ölen adamın aslında ABD Temsilcisi Clayton "Jack" Daniels'a benzediği söylendi. O gece Asiatic'te siyasi bir toplantı yoktu; Daniels'ın orada olması için gerçek bir neden yoktu . En azından polis Beş'ten gelen ihbarı değerlendirene kadar. O gece "Bob Brown" tarafından kiralanan odadaki yatağın başucunda bir dönem aktrislik yapan Bonnie "Bunny" Blue'nun parmak izlerini buldular.

Blue çoğunlukla havalı göğüsleri ve Teksas gerilim filmi *Chainsaw Shark-A*'daki tam cepheden çıplak sahnesiyle tanınıyordu.

Palooza'da (köpekbalıkları tarafından) yenildi.

Daniels'in Bob Brown adıyla nakit para karşılığında kiraladığı odada bulunduğunu inkar etmedi ancak otel odasından ayrıldıktan sonra Daniels'a ne olduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Haberi ilk olarak *Daily Mail* yayınladı, ardından *Chronicle* ve aynı anda, nedense, birinci ağızdan röportaj için para ödemiş olabilecek E! kanalı geldi. Blue, Houston'ın baskın erkek paradigması tarafından sömürüldüğünü iddia etti ve Daniels'ın mal varlığına dava açmayı planladı.

Daniels'in karısı, Blue'nun Houston'daki diğer herkesi becermekle meşgul olmasaydı gidip kendini becerebileceğini ve tek kuruş alamayacağını söyledi. Hollywood'da bir senarist cinayetlerin bir konsept olabileceğini düşündü. Basın bültenlerinde yansıtılan liberal eğilimi fark etti ve bunu Amazon ve Netflix'e *The Antifa Assassins* adında bir dizi olarak satmaya çalışmaya başladı.

Three, Minnesota'daki garajında ölü bulunduğu sansasyon azalmamıştı.

Virgil BCA'daki en iyi temizleme oranına sahipti. Bazen takım elbiseliler sinirlendiğinde ünü ortaya çıkıp onu kışından ısıırıyordu. Virgil, Frankie'ye Duncan'ın söylediklerini anlattı ve Frankie yataktan fırlayıp merdivenlerden inerek, "Dışarı çok soğuk. Sıcak bir kahvaltaya ihtiyacın olacak."

Virgil sık sık kısa süreli seyahatler yaptığı için bir acil durum çantası bulunduruyordu. Hızlı bir duş ve tıraştan sonra, Noel için aldığı şık mavi kaşmir kazağını ve Glock yarı otomatik tabancasını çantanın en üstüne ekledi, bir çift Vasque kışlık yürüyüş botunu giydi ve merdivenlerden aşağı indi.

Çiftlik evi 1940'larda, İkinci Dünya Savaşı'ndan birkaç yıl sonra inşa edilmişti ve mutfak o zamandan beri orada yapılan tüm çorbalar gibi kokuyordu; şu anda hala Noel için astıkları ve Yeni Yıl sonrasına kadar bıraktıkları balsam köknarının kalıcı kokusunu taşıyordu. Boş zamanlarında Virgil, Frankie'nin büyük çocuklarıyla birlikte, çoğunlukla gözlerden uzakta, mütevazı bir modernizasyon yapmıştı. Kuyu suyu artık eski inek gübresi kokmuyordu.

"Ye," dedi Frankie. "Esmer şeker ve yarı yarıya buğday kreması. Fazladan kahve yaptım ve Yeti şişesini çıkardım. Üç tane! Yani . . . Ünlü olacaksın."

Virgil, "Henüz o noktaya gelmedik," dedi.

Uzun boylu, sırık gibi, rahat, mavi gözlü, sarı saçları bir BCA ajanı için fazla uzun olan bir adamdı; yanaklarında gülümseme çizgileri ve alnında birkaç endişe çizgisi vardı. Minnesota'da sörf olsaydı, bir sörfçü olabilirdi.

Minnesota'nın güney üçte birini kapsayan ev ofisinde çalışıyordu ve ihtiyaç duyduğunda destek için St. Paul merkezini çağırma yetkisine sahipti. Kremalı Buğday'ın dörtte üçünü yedi ve kalanını botlarının yanında yerde sessizce salyalarını akıtarak oturan Honus'a verdi.

Frankie dedi ki, "Üç numara. Muhtemelen sabah programlarına çıkacağım -Virgil Flowers'ın paravanı- ve onlara ne kadar mütevazı olduğunu ve bunu nasıl bozduğunu anlatacağım. Belki şu göğüs dekolteli kırmızı ipek bluz. Ateşli bir şey."

Frankie kısa boylu, iri göğüslü, düşmüş bir meleğin yüzüne sahip, geçimini eski binaları kurtararak sağlayan bir sarışındı. O ve Virgil işbirliği yaparak birer ikiz dünyaya getirmişlerdi ve bir gün evlenebilirlerdi. Frankie, Virgil'in cinayet davalarını ayrıntılarıyla dinlemekte ısrar ediyordu, özellikle de kendi deyimiyle kötü adamların döktüğü kana vurgu yapıyordu.

"Giydiğin her şey sıcak," dedi Virgil, "Çünkü içinde sen varsın." Parkasını, kayak şapkasını ve kış eldivenlerini aldı, ona veda öpücüğü verdi. "Bu bir karmaşa olacak."

İkizlerden biri üst kattaki ikinci yatak odasında ağlamaya başladı ve ardından Frankie'nin başka bir babadan olan on iki yaşındaki oğlu Sam, birinci kattaki yatak odasından gözlerini ovuşturarak çıktı, huysuz görünüyordu ve "Ne oluyor lan?" diye sordu.

Virgil, "Bir daha 'siktir' dersin kıcını kulaklarına kadar tekmelerim," dedi. "Sizi gördüğümde görüşürüz çocuklar."

Sam karnını kaşıdı ve "Değişiklik olsun diye birini vur, ha?" dedi.

Frankie, "Yeti'yi unutma," dedi ve Virgil kapıdan çıkarken şişeyi kapdı.

Arka verandadaki termometre sıfırın altında yedi derece olduğunu gösteriyordu. Virgil kristal kar üzerinde garaja doğru ilerledi, Tahoe'sunu dışarı çıkardı ve kuzeye, İkiz Şehirlere doğru çevirdi. Çiftlik yakın zamanda bir ahır, bir samanlık ve iki at içerecek şekilde genişletilmişti. Üç cinayetin sonsuza dek kutlanmayacak bir yan etkisi de Virgil'in bu özel sabahta at pisliği küremeyecek olmasıydı.

Bu iyiydi, çünkü hava buz gibiydi. Yerel bir radyo istasyonunun hava tahminlerine göre sıcaklık öğlene kadar sıfırın üç derece üzerine çıkacak, sonra tekrar düşecekti. Evin etrafındaki tarlalar ince bir kar tabakasıyla kaplıydı ve güneş ufukta görüldüğünde turuncu renkte parlayan parlak, donmuş bir yüzeye sahipti.

Üç haftadır kar yağmamıştı ve iki gün önce İkiz Şehirler'i vuran fırtınadan sonra da pek yağmamıştı. Şehirlerin kuzeyine olan yolculuk olaysızdı, çoğunlukla açık otoyollarda, çoğu Minnesota Nehri'ni kuzeye doğru takip ediyordu, nehir çorak gri ağaçlardan oluşan bir bosque tarafından işaretlenmişti. Bir noktada, St. Peter kasabasının dışında, ağaçlardan birine pike yapan bir karga sürüsü gördü ve her yerdeki yırtıcı kuşların can düşmanı olan bir baykuşun orada gizlendiğini düşündü.

Kuzeye doğru ilerledikçe kar daha da derinleşmiş, I-494 çevre otoyolunu geçtiğinde sürüklenme belirtileri göstermeye başlamıştı. Duncan tekrar aradı, bir adres ve kurban Hillary Sikes hakkında bilgi verdi ve daha hızlı sürmesini söyledi. Virgil, Duncan'ın ilk aramasından bir buçuk saat sonra, saat dokuzda Sikes'in evine vardı. Evden bir blok ötedeki kontrol noktasında yerel bir polis kimliğini kontrol etti ve geçmesine izin verdi.

Sikes'in garaj yolu bir polis sendikası kongresine benziyordu; garaj yolunda ve çevresinde ikişerli, üçerli gruplar halinde bir düzine polis vardı.

Covid maskeleri takıyorlardı ve konuşurken soğuk havaya buhar püskürtüyorlardı. Virgil dar sokakta bir park yeri buldu, maskesini taktı ve geri yürüdü.

Lucas Davenport, eski bir dost ve bir ABD polisi, kışını bir cipin ön çamurluğuna dayamıştı. Üzerinde kapüşonu açık mavi bir Patagonia parka, kot pantolon, bot, güneş gözlüğü ve maske vardı. Virgil'in geldiğini görünce başını salladı.

Virgil, "Yani?" dedi.

"Suç mahalli hâlâ çalışıyor," dedi Lucas. "Ceset, altı buçukta kalkıp kurbanın yatağında neden kimsenin uyumadığını merak eden evin hizmetçisi tarafından bulundu. Garaja bakmış ve polisi aramış. Polisler BCA'yı, BCA da FBI'ı aramış. Görünüşe göre Sikes, güvenlik kameralarının yerini bilen biri tarafından bıçaklanarak öldürülmüş. Yan duvardan gelmiş, yüzme havuzunun yanındaki çalılıklara tırmanmış ve garaj kapısının yanında beklemiş."

"Karda izler mi?"

"Adamın uzun, dar ayakları vardı. Ya da uzun, dar ayakkabıları," dedi Lucas. "Duvara bırakılıp sonra alınmış olabilir, yani iki kişi olabilir."

"Diğer güvenlik kameraları?"

"Araştırıyorum ama buradaki evler ormanın içinde ve araba yolları ağaçların arasından kıvrılıyor. Kameralar evlerin üzerinde ve yolu izlemiyor."

"Oldukça rahatlamış görünüyorsun," dedi Virgil.

Lucas sırtarak, "Bazıları gibi medyanın idam mangasının önünde durmayacağım," dedi. "Bu boktan bir gösteri olacak."

Lucas, Virgil kadar uzun boylu, daha iri yapılı, mavi gözlü, şakaklarına ak düşmüş koyu renk saçlıydı. Alnında saç çizgisinden kaşına kadar uzanan bir yara izi vardı, sonra bir yanağında devam ediyordu, bir balıkçılık kazasının sonucuydu.

Virgil gibi o da üniversiteli bir sporcuydu, Virgil'in üçüncü kaleciliğine karşı bir hokey defans oyuncusuydu. İkisi de Üniversitesi'ne gitmişlerdi.

Minnesota, Lucas Virgil'den on iki yıl önce. Lucas bir zamanlar Virgil'in BCA'daki patronuydu ve bu durum ikisini de hiç etkilememiştir.

"Tamam, neden burada olduğumu biliyorum," dedi Virgil. "Sen neden buradasın?"

"Porter Smalls'dan bir telefon aldım," dedi Lucas. Smalls Minnesota'dan ABD senatörüydü. O ve diğer Minnesota senatörü Elmer Henderson, Lucas'ı yardımcısı olarak atamak için komplo kurmuşlardı.

U.S. Marshal, kısmen onu sevdikleri ve bir kolluk kuvveti olarak gördükleri için, kısmen de onu kullanabilecekleri için. "Sikes onun en büyük başışçılarından biriydi."

Virgil, "Bunun siyasi müdahale olmaksızın temiz ve iyi yönetilen bir operasyon olacağını bilmek güzel," dedi.

Lucas garaj yolundaki polis kümesine başıyla işaret ederek, "İşte patronunuz geliyor," dedi.

Jon Duncan kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi. Lucas ve Virgil gibi o da parka, kot pantolon, bot ve maske giymiştir. Onlardan farklı olarak, yan kapakları kulaklarının üzerine bağlanmış Rus tarzı kürklü bir şapkası vardı ve bu da ineklik faktörünü katlanarak artırıyordu. Bunu biliyordu ve bu onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu çünkü sıcaktı. Lucas'a başıyla selam verdi ve Virgil'e, "Seni geri çevirip eve gönderebiliriz, federaller inatçı davranıyor. Her neyse, şuna bir bakmalısın."

"Ne oldu?"

Duncan Virgil'e iki kez katlandıktan sonra bir arabanın içine oturtulmuş ve böylece kıvrımlı bir hal almış bir kâğıt parçası uzattı. "Beş'ten bir basın açıklaması. Tam olarak öğrenmek için okumanız gerekiyor."

Virgil kâğıdı açtı ve Lucas'a baktı. "Gördün mü?" "Evet," dedi Lucas. "Seni kızdıracak. Siktiğimin sahtekârları."

BEŞ

Batman'in dediği gibi, yine vurduk ve başka bir pislik onun- onun mu dedik? Cehenneme kadar yolu var demek istedik. Bu sefer ikizleri ziyaret ettik.

Sevgili İkiz Şehirler kolluk kuvvetleri topluluğumuzun yarın sabah keşfedeceğinden emin olduğumuz gibi şehirler.

Bu ceset onun garajında. Onu kalbinden bir silahla vurduk.

Kasap bıçağı ve onu şu anda gümüş tilki kürkü tarafından emilen ya da muhtemelen kaba tabirle emilen bir kan birikintisinde yatarken bıraktı. Zavallı tilkilere acıyın, size yalvarıyoruz, ama bu pisliğe değil. Hem doymak bilmez açgözlülüğüyle, tek başına onlarca işçiyi sokağa atmasıyla hem de sağcı-çılgın politikalarıyla tanınıyordu.

Yani bu Üç. Biz yazarken dördüncüyü takip ediyoruz. Siz beyefendilere ve hanımefendilere iyi günler ve lütfen adil olmaya çalışın - bu insanlar gerçekten devasa pislikler.

Beş

Not: Bir kez daha, Beşli her biri birer Bitcoin bağışladı, şimdi toplam değeri 218.050 \$'a ulaşmış ve cüzdanın adresini ileride açıklanacak nedenlerden ötürü Northern Reach Garden Co-Op'a göndermiştir.

Virgil okumayı bitirdi ve başını salladı. "*Washington Post*'un dediği gibi: Küstah, üniversite eğitilmiş, politik olarak liberal, 'yalan söylemek' ile 'yatmak' arasındaki farkı biliyor, 'Cehennem' kelimesini özel isim olarak büyük harfle yazıyor. Bir vizon ile gümüş tilki arasındaki farkı anında ayırt edebiliyorsa muhtemelen zengindir. Ya da bir 'kadın' olabilir, sanırım."

"Hiç sanmıyorum," dedi Lucas.

Duncan, "FBI'nın muhtemelen şu anda 'yalan söylemek' ile 'yatmak' arasındaki farkı tartışan elli uzmanı vardır," dedi. Ve Virgil'e, "Cesede bakmak ister misin?" diye sordu.

"Bir şey öğrenecek miyim?" Virgil sordu. "Hayır, ama ..."

"Biliyorum. 'Her zaman cesede bak. Sanırım bu özel emirden Lucas sorumlu," dedi Virgil başını Lucas'a doğru eğerek. "Bunu ilk kez BCA'da duymuştum."

"O bendim," dedi Lucas. "Kalp atışlarınızı hızlandırır. Cinayet teorik olmaktan çıkar. Gözlerinin içine bak, eğer açıklarsa."

"O halde bakmalıyız," dedi Virgil.

"Zaten öğrendim. Hiçbir şey öğrenmedim," dedi Lucas. "Minnetonka ekibinde bir tank sıcak kahve var. İstersen sana bir tane getireyim."

bir fincan."

"Kamyonda bir şişe var," dedi Virgil. "Sakın gitme."

Duncan kalabalığın arasından geçerek zemin seviyesinden omuz hizasına kadar gri kireçtaşından inşa edilmiş ve oradan itibaren ahşap kiremitlerle kaplanmış garaja doğru ilerledi. Arka duvar, üzerine tırmıklar, çapalar, bir orak, manuel çit kesiciler ve boş bir golf sopası seyahat çantası monte edilmiş çivili tahtayla kaplıydı.

Dört araba yan yana iki üst kapı ile bir sıra halinde park edilmişti: tunç grisi bir Lexus SUV, kırmızı bir Ferrari, siyah bir Mercedes SUV ve kırmızımsı turuncu bir Porsche Carrera Turbo. Bir grup polis Ferrari ve Porsche'ye delil olarak el konulup konulmayacağını ve eğer el konulacaksa onları kimin otoparka götüreceğini tartışıyordu.

Sikes'in cesedi Lexus'un arkasındaki beton zeminde yatıyordu, altında yemyeşil bir kürk manto açıktı ve mantonun altında bir kan birikintisi vardı. Yüzü ölüm anında neredeyse kâğıt beyazıydı, güzel olmaktan ziyade güçlüydü, keskin hatları ve doğal olarak yüz buruşturmaya dönüşen bir ağzı vardı. Dişleri soluk, hafifçe ayrılmış dudaklarının arasından görünüyordu; diasteması vardı. Saçları geçen yılın buğday samanı rengindeydi ve modaya uygun değil, etkili bir şekilde kesilmişti.

"Bir kez bıçaklanmış, büyük bir bıçak, göğüs kemiğinin altından, basın açıklamasında söylendiği gibi kalbe doğru açılı bir şekilde. Adam ne yaptığını biliyordu," dedi Duncan.

Virgil on beş saniye boyunca cesede baktı, işe yarar hiçbir şey öğrenemedi. Kan kokusunu alabiliyordu. Bir keresinde, kuruyan kanın kokusunu ve ceset kokularının gaz çıkarmasını "iğrenç" olarak tanımlayan bir kadın cinayet masası polisiyle çalışmıştı. Virgil bu koku için daha iyi bir kelime bulamamıştı: hastalıklı, etli bir koku, biraz da bakır kokusu.

Kadının görüntüsünü iç karartıcı buldu ve içinde ilk öfke kıpırtılarını hissetti. Taşrada cinayet soruşturmaları yapan bir dedektif olarak, çok daha kötülerini görmüştü; günlerce ya da haftalarca bulunamayan, sinekler ve kurtçuklarla dolu, çürümüş cesetler. Yine de Sikes'in görüntüsü ve kokusundan, çiçekli bir parfüm ve araba egzozunun ızgarasıyla karışan iğrenç ölüm kokusundan bir parça mide bulantısı hissetti.

Lucas ve Virgil birbirlerinin en yakın erkek arkadaşlarıydı, tıpkı erkeklerin ortak travmatik stres ve jockstrap tercihleri etrafında arkadaşlık kurmaları gibi. Arkadaş olmalarına rağmen birbirlerine benzemiyorlardı.

Lucas bir cesede bakar bakmaz ölümün teknik ayrıntılarına dalabilirdi: cinayetin nasıl işlendiği, olası nedenler, kimin fırsatı olduğu gibi. Cinayeti bir bulmaca olarak görüyordu. Ceset bir ayrıntıydı ama tek ayrıntı değildi. Cinayet, kazanmaya kararlı olduğu bir yarışmaya işaret ediyordu.

Virgil zaferden ziyade dengenin peşindeydi. Dünyasını olması gerektiği gibi, insanların bir medeniyet yaratmak için işbirliği yaptığı huzurlu bir yer haline getirmek istiyordu. Şiddetten hoşlanmazdı ve şiddete nadiren başvururdu. Cinayet onun sistemi için her zaman bir şoktu.

Sikes'in garajın soğuk betonuna yayılmış görüntüsü onu öfkeliendirmiş ve iğrendirmişti. Lucas ilgileniyordu.

Sikes'in cesedinden uzaklaşırken Virgil, "Federallerle uğraşmak zorunda kalacağız. Silah onlarda, işte."

Duncan, "Bazen bu adamlardan nefret ediyorum," dedi.

"Evet, şey ... Ön kapıda uzun paltolar giymiş birkaç adam gördüm. Gestapo filmleri gibi. Sanırım ..."

"Evet. FBI," dedi Duncan. "Eğer onlarla oynayacaksan, lütfen iyi oyna Virgie. Bir ve İki'deki tüm detaylar onlarda var, eğer buraya dahil olursak ihtiyacımız olabilir."

—

Yanına döndüklerinde LUCAS plastik bir bardaktan kahve içiyordu ve Duncan'a sordu: "Sikes'in koruması var mıydı? Korumaları? O gerçekten zengin..."

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Duncan. "Pompaı tüfekler vardı Ön koridordaki dolabın içinde ve garaj kapısının yanındaki arkada dolapta. Bir diğeri de ikinci kattaki giyinme odasında. Üçü de doluydu ama boş kovanları vardı."

"Gelmekte olan bir şey hakkında uyarılıp uyarılmadığını biliyor muyuz?" Virgil sordu.

Duncan, "FBI kocasıyla temasa geçti - New York'ta, şimdi geri dönüyor - ve o da öyle bir şey olmadığını söyledi," dedi. "Kadının hedef olduğuna dair bir belirti yok."

Lucas: "Peki ya politik şey?"

"Facebook'ta Trump için kar motosikletçileri. Oldukça çirkin şeyler söyledi," dedi Duncan. "Biden çocuk tacizinden hüküm giyer giymez Trump'ın yeniden Başkan olacağını düşünüyordu. En azından söylediği buydu."

"Katilin yerel olduğunu düşünmek için bir neden var mı?" Virgil sordu.

"Her üç cinayetin de yerel bir havası var; katil etrafı tanıyormuş gibi. Öte yandan, New Jersey ya da Utah'tan da gelmiş olabilirler," diyor Duncan. "Pek çok insan ondan nefret ediyordu ve hepsi de yerel değildi."

Virgil: "Çünkü . . ."

"Onun işi. SPAC'leri yarattı, S-P-A-C," dedi Duncan, heceleyerek. "SPAC, Özel Amaçlı Satın Alma Şirketi anlamına geliyor. Yatırımcıların size verdiği serbest dolaşan bir miktar para gibi. Sonra gidip ödediğinizden çok daha değerli bir şey satın alıyorsunuz ve nihai kazancı yatırımcılarınızla paylaşıyorsunuz. Görünüşe göre, birileri her zaman kazıklanıyor."

"Onlardan birini tanıyorum," dedi Lucas. "St Paul'de, Batı Yedinci Cadde'de, Koreli bir şirket tarafından küçük elektrikli aletlerin montajı için kullanılan depo g i b i bir yer vardı."

Virgil, "St. Paul için çalışırken orada bir çekim yapmıştım," dedi.

"Öyle mi? Her neyse, yolun o tarafındaki tek özel mülk burası ve bir gölün hemen üzerinde ..."

Lucas, deponun uzun bir geçmişi olduğunu ve çoğunlukla hurda olmak üzere farklı küçük aletler ürettiğini söyledi. Sikes'in avukatları, işletmeyi satın alabileceğini ve imar durumunun binanın yerine daha az olduğu sürece istediği herhangi bir şeyi yapmasına izin vereceğini tespit etti.

bir montaj fabrikasından daha zararlı. *Pioneer Press*'e göre bir SPAC kurdu, otuz milyon topladı, fabrikayı satın aldı, yıktı ve öldürüldüğünde göl kenarında dört apartman inşa etme sürecindeydi.

"Gerçi," dedi Lucas, "aslında daha çok bataklık cephesi gibi." Virgil: "Ve?"

Lucas, "Üç yüz düşük gelirli, saatte on iki dolar kazanan insanı işinden etti," dedi. "Sadece, 'Yola çıkın' dediler. Tazminat yok, hiçbir şey yok. O zaman medyada bir yaygara koptu ama kısa sürede unutuldu gitti."

Virgil: "O zaman muhtemelen yereldir."

Duncan: "Belki. Sosyal medyada hem SPAC'lar -birkaç tane vardı- hem de kar motosikletçileri nedeniyle yoğun ilgi gördü. Son iki Aralık'ta Mille Lacs'ta 'Trump için Gölün Çevresini Dolaş' etkinliği düzenlediler, sözde bin kar motosikletçisi vardı. Ben görmedim ama bana Sikes karşıtı bir Facebook sayfası olduğu söylendi. Belki hala oradadır, bilemiyorum."

Ferrari ve Porsche'ye bakan polisler aniden kahkahalara boğuldular ve sonra aynı hızla durup etraflarına baktılar, cesedin hala açıkta ve ayak altında olduğu bir cinayet mahallinde güldükleri için hafifçe utandılar. Sadece hafif bir utanç.

"Bitcoin parasını alması gereken bu Kuzey Erişimi nedir?" Virgil sordu.

"Başka bir SPAC anlaşmasının kurbanları," dedi Duncan. "Minneapolis'in kuzeyinde nehir boyunca uzanan ve bir kamyon bahçe kooperatifine kiralanmış büyük bir parseli satın aldı. Şehirdeki çiftçi pazarlarında satış yapan elli kadar çiftçi işsiz kaldı."

"Aman Tanrım." Virgil burnunu ovuşturup Lucas'a baktı: "Katil Facebook'un olduğu herhangi bir yerden gelmiş olabilir. Bildiğimiz kadarıyla kendisinden hiçbir iz bırakmıyor, uzun ve dar ayakları dışında. Ya da ayakkabıları. Yani, derinlemesine bir analizden sonra, boku yediğimizi söyleyebilirim."

Duncan, "Bizden çok federaller," dedi. "Onlar devraldı. Birilerinin bu işi yapmasına ihtiyaçları olabilir, ama beyin olarak ağır işi onlar yapacaklar."

"Zekice. Keşke bunu ben söyleseydim," dedi Virgil.

"Onlarla konuşmamız gerek," dedi Lucas. "Belki bizi etraflarında istemezler. Her türlü şeyde iyiler -bizden daha iyiler."

"Ama başka şeylerde daha iyiyiz," dedi Virgil. "Genelde davayı sonuçlandıran küçük işler gibi."

"Bu da var," diye kabul etti Lucas.

FBI ajanlarından biri evin geniş taş verandasına çıktı ve siyah bir cipte oturan başka bir ajana bir şeyler söyledi. Onu izleyen Duncan şüpheyle, "İşleri daha iyi yapabilirler mi?" diye sordu.

"Bazı şeyler," dedi Lucas. "Bu sirki kim yönetiyor? St. Vincent'i gören oldu mu?"

"İçeride," dedi Duncan. "Hızlı bir buluşma için en iyi şansımız bu olurdu."

David St. Vincent Minneapolis'teki sorumlu ajandı. Lucas, Virgil ve Duncan verandaya doğru ilerlediler, dizlerine kadar uzanan yün bir palto giymiş olan FBI ajanına baktılar ve Lucas, "David'le konuşmamız gerek," diye seslendi.

Ajan onlara baktı: "Siz Davenport'sunuz."

"Evet, ben Virgil Flowers. Bu da Virgil Flowers, BCA ve Jon Duncan da BCA adına koordinasyonu sağlıyor."

"Ajan St. Vincent'la konuşmama izin verin," dedi ajan. "Hemen döneceğim."

İçeri girdikten otuz saniye sonra ajan geri döndü ve "Ona beş dakika verin. Washington'a telefon ediyor. Sizinle konuşmak istiyor."

Yetkili ajanı beklerken Virgil, Lucas ve Duncan olay yeri ekibinin çalışmasını izlemek için garaja geri döndüler. Duncan, "Arabanın her yerine bakmışlar. Katil dokunmuş gibi görünmüyor."

Cheryl adında orta yaşlı bir kadın olan olay yeri teknisyenlerinden biri döndü ve "Eğer içinizden biri daha o kara basarsa, sizi kendim vururum" dedi.

"DNA mı arıyorsun?" Duncan sordu.

"Elbette. Umudum düşük," dedi Cheryl.

"Kardan çıkarabilir misin?" Hepsi garajın köşesindeki karda oluşan vücut büyüklüğündeki çukura baktı.

"Bunun pek olası olmadığını söylemeliyim," dedi Cheryl. "Yani, eğer kan ya da sümük varsa... ya da karda salyası varsa. Belirgin bir şey göremiyorum. Birkaç yerde yatmış ve karda biraz erimiş. İzleri belgelemeye çalışıyoruz."

Elinde LED ışık paneli ve geniş açılı lensi olan bir kamera olan bir adama başıyla işaret etti.

Lucas döndü, sokağa bir aşağı bir yukarı baktı ve Duncan'a, "Biliyor musun? Kapıları çalmalıyız."

"Evet."

"Bir yerlerde yolu gören bir kamera olmalı," dedi Virgil. "Navigasyon sistemim bir kavşağa varmadan önce evin her iki tarafında, şerit boyunca yarım mil olduğunu söylüyor."

David St. Vincent verandaya çıkıp "Jon Duncan, adamlarını yukarı getir" diye seslendiğinde hâlâ sohbet ediyorlardı.

Vincent kısa boylu, ellili yılların tarzında bir şapkası, kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlükleri, yontulmuş bir çenesi ve Lucas'ın bir kaza sonucu değil de doğuştan olduğunu bildiği eksik serçe parmağı olan bir adamdı. Mavi yün bir takım elbise, beyaz gömlek, bordo kravat ve maske takmıştı.

Lucas, Virgil ve Duncan verandaya çıktıklarında, hepsi onunla tokalaşırken, "Hadi içeri girin, ısının," dedi.

Onu içeride, iki vestiyer arasındaki kısa koridorda takip ettiler ve kan kırmızısı bir halı, halıyla uyumlu renklerde orta yüzyıl mobilyaları ve her iki tarafta ve bir barın üzerinde bölümler halinde inşa edilmiş bir kitaplık bulunan geniş bir oturma odasına girdiler. Duvarlardan birinde dışavurumcu bir yağlı boya at resmi vardı.

sergilendiğinde, Lucas bunun sanat insanlarının "önemli" dediği şey olduğunu varsaydı.

İki maskeli FBI ajanı ayaklarının dibinde evrak çantalarıyla bej bir kanepeye tünemişti; biri dizüstü bilgisayarında yazıyor, diğeri cep telefonu ile konuşuyordu.

Vincent, "Yardımaınıza ihtiyacımız var, özellikle de olay yeri konusunda." dedi. Duncan, "Elimizdeki her şeyle," diye teklif etti.

"Teşekkür ederim. Biz de karşılık vereceğiz. Kaliforniya ve Teksas'taki soruşturmaların sonuçlarını koordine ediyoruz ve sizinkileri de buna ekleyeceğiz. Ayrıca seri katil ekibiyle birlikte kendi araştırmamızı yapıyoruz."

"Sikes'in taklitçi olmadığından emin miyiz?" Virgil sordu. "Beşli grup olduğundan?"

"Evet. Sanırım sözde basın açıklamalarını görmüşsünüzdür. Dün gece yarısı, yani cesedin bulunmasından yedi saat önce muhabir listelerine girmiş. Facebook'taki Five kanalının moderatörüne de bir kopyasını göndermişler. O kadar heyecanlanmış ki Beyaz Saray'ı aramaya çalışmış. Şimdiden bir milyondan fazla takipçisi var, ya da her ne diyorsanız. Saat 1'de uyandırıldım ve bunun olacağı konusunda uyarıldım. Sikes'in adından bahsetmedi ama geri kalan ayrıntılar doğru," dedi St. "Bununla birlikte, size söyleyeyim, işler ciddi şekilde çirkinleşmek üzere."

"Zaten çok çirkin," dedi Lucas.

"Bir ile on arasında bir ölçekte yaklaşık üç. Bu onu yediye çıkaracak. Eğer dördüncü bir cinayet daha işlenirse, çirkinlik ölçeğinin dışına çıkacak," dedi St. "Tanrıya şükür başka bir politikacı değildi, yoksa kanatçılar çıldırırdı. 2020'yi yeniden başlatırlardı."

Lucas: "Bir politikacıdan telefon aldım."

"Şaşırmadım," dedi St. Vincent. Lucas'ın Minnesota senatörleriyle olan ilişkisini biliyordu. "Her halükarda önerdiğimiz şey şu: herkes her şeyi yapsın. Çatışmalar konusunda endişelenmeyin. Medyanın ilgisini çekecek bir şey yapmak üzereyseniz, haber verirsiniz memnun oluruz. O zaman yapın."

Duncan, "Bu noktada ne yapabileceğimizden emin değilim," dedi. "Houston ve San Francisco'dan gelen raporları okudum ve çoğunlukla hiçbir ipucu bulamamaları dikkat çekiciydi. Video yok, DNA yok, tanık yok, katil ve kurbanlar arasında bilinen bir bağlantı yok . . ."

Vincent, "Bu doğru, ancak yeterince derine inmedik," dedi. "Bu insanlar sıradan bir çeteden çok bir terörist grubu andırıyor. Bize net görünen bir şey var: kurbanlar sadece araştırılmamış, izlenmişler.

Takip edilmişler. Takipçi birileri tarafından görülmüş. Farkında olmayabilirler ama birileri bu adamı görmüş." "Bilgisayar çalışanlarınız, kurbanların

e-postalar?" Virgil sordu.

"Elbette. Bunu gizli tutuyoruz ama e-postalar daha önce hiç kullanılmamış bir Gmail hesabından geliyor. Bir kez kullanıyorlar ve sonra bir daha kullanmıyorlar. Bir sonraki e-posta farklı bir Gmail hesabından geliyor ve kelimenin tam anlamıyla milyonlarca Gmail hesabı var. E-postaların hepsi aynı bilgisayardan geliyor. Ne yazık ki bu eski bir Apple, uzun zaman önce satılmış, daha sonra kimsenin kimin ne aldığını takip etmediği kullanılmayan bir ikinci el bilgisayar dükkanında takas edilmiş. Çok zekice hazırlanmış bir çıkmaz sokak."

Virgil, "Bunu bir süredir düşünüyorlardı," dedi. "Evet."

Lucas: "Basın bültenleri hepsinin zengin olduğunu söylüyor ve paranın Bitcoin yatırımlarından gelmiş olabileceğine dair bir ipucu var. Siz ..."

Vincent başını sallıyordu: "Sorun şu ki, Bitcoin'in başlıca özelliklerinden biri anonim olması, bu yüzden suçlular ve vergi kaçakçıları bundan çok hoşlanıyor. IRS gizlilik kuralları da yardımcı olmuyor. Büyük Bitcoin kazananları hakkında ellerinde ne varsa ortaya dökmelerini istiyoruz ama bunu yapmıyorlar. Bir isim belirtmek ve ardından kayıtlarını almak için mahkeme celbi almak zorundayız. Elbette, Bitcoin kazananlarının birçoğu saklanmıyor, övünüyorlar. Elimizde bu kişilerin bir listesi var. Şu anda listede binden fazla isim var."

"Bu çok zor," dedi Duncan. "Özellikle de listenin eksik olduğunu ve atladıklarınızın muhtemelen en büyük dolandırıcılar olduğunu bildiğiniz için."

St. Vincent başını salladı: "Evet."

—

"VIRGİL VE BEN kapıları çalacağız," dedi Lucas. "Çünkü elimizdeki tek şey bu."

Vincent parmağıyla onu işaret etti: "Sanırım en iyisi bu. Şu anda yapabileceğin en iyi şey bu Lucas. Yerel halkla konuşan polislere ihtiyacımız var. *Birisi* katili görmüş. Birileri gördü. Ajanlarım yerine yerel kolluk kuvvetlerinin bu açığı zorlamasını tercih ederim."

—

DIŞARIDA, LUCAS Virgil'e, "FBI'dan hiç böyle bir şey duymadım," dedi.

Duncan, "Ona çok fazla kredi vermeyin," dedi. "O yerel istiyor. Çünkü ajanları kapıları çalmak için fazla değerli."

Virgil, Aziz Vincent'ın onları izlediği verandaya baktı; o bir elini kaldırdı ve Virgil de kendi elini kaldırdı. Lucas'a: "Kapıyı çalıyor muyuz?"

"Kapıyı çalıyoruz," dedi Lucas. "Bizim kadar güçlü polisler için pek doğru görünmüyor ama yaptığımız şey bu." Garaj yolundaki polis kalabalığına baktı. "Bizimle yürüyecek yerel üniformalılar bulabiliriz."

Virgil iPhone'undan saati kontrol etti. "Saat on. Seninle burada buluşuruz. Öğle yemeği ye."

Duncan, "Herhangi bir şeyin kokusunu alırsanız beni arayın," dedi. "O zamana kadar herkesle bağlantı kurmuş olacağım. Şimdi gidip biraz olay yeri incelemesi yapmam lazım. Bir şeyler üretmeleri gerekiyor."

"Eğer yapamazlarsa?" Virgil sordu.

Duncan, asık suratlı: "O zaman yeterince sıkı çalışmıyorlar."

OceanofPDF.com

T H R E E

Vivian Zhao kısa boylu ve zayıftı, zeki koyu renk gözleri vardı ve başını yarıya kadar çevirmiş bir şekilde konuşuyordu.

Gözleri tekrar o kişinin yüzüne kaydı. Küçük bir gümüş takı takıyordu, sol burun deliğinin yan tarafını delen basit bir halka. Tırnakları her zaman kısa kesilmişti.

Zhao'nun saçları omuzlarına dökülüyordu ve onunla hiçbir şey yapmıyordu: ona cadı saçı diyordu ve çoğu sabah uyandığında nasılsa, gün boyunca öyle kalıyordu. Birkaç sevgilisi dışında kimsenin görmediği dövmeleri vardı: köprücük kemiklerinin altından başla yıp dizlerinin üstünde bitiyorlardı. Köprücük kemikleri ve dizleri arasındaki vücudu Japon manga çizgi filmlerinden oluşan karışık bir evrendi, biraz renkliydi ama çoğunlukla siyah, beyaz ve griydi.

Zhao, süreç daha fazla tahammül edilemeyecek kadar sıkıcı hale gelene kadar ekonomi alanında doktora adayı olmuştu. Belki de çok az sahip olduğu para dışında her şey sıkıcıydı.

Ve cinayet. Cinayet sıkıcı değildi.

Ekonomi dersleri sırasında, Amerika'nın dışlilerindeki kumların çoğunun -ve bu arada sıradan hayattaki kumların- pislikler tarafından yaratıldığı ortaya çıkmıştı. Özellikle de pislikler tarafından.

Onlar için daha çarpıcı bir terim düşünemiyordu. Onlar, vicdanları zerre kadar sızlamadan dünyayı dolaşıp başkalarına zarar veren insan müsveddeleri idi. Suçlu olmaları gerekmiyordu, çünkü eyalet yasama meclislerindeki, Kongre'deki ve Başkanlık'taki şerefsizler ve suç yasalarını korumak için eğip bükmüşlerdi.

kendileri. Bunu herkes biliyordu; kimse bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Pislikler iktidar kollarını ellerinde tutuyorlardı.

Amerikan mantarlarını - karanlıkta tutulan ve saçmalıklarla beslenen insanları - tüm bireysel özgürlük kavramları için mücadele etmeye devam ettirdiler: silah delileri için istediğiniz silaha sahip olma hakkı; feministler için kürtaj hakkı; kürtaj karşıtı kalabalık için fetal haklar; ilericiler için evrensel eşitlik hakkı; doperler için ot içme hakkı.

Bunların hepsi saçmalık, diye düşündü Zhao. Size gerçek özgürlüğü sağlayan tek bir şey vardı: zenginlik. Para. Yeterince paranız varsa, istediğiniz her şeyi, istediğiniz zaman elde edebilirdiniz. Kendinizi koruyacak kadar paranız varsa, işlediğiniz gerçek suçlar yıllarca yanınıza kâr kalabilirdi.

Zhao'nun paraya olan açlığı onu Los Angeles'taki bir Bitcoin kongresine götürmüştü. Tezini hiç bitirmemiş olmasına rağmen "Dr. Vivian Zhao" olarak tanıtıldığı düşük ücretli bir konuşma işi almıştı. Toplantının organizatörlerini düzeltmemişti. Onlara amacının zengin birini bulup kalabalığın arasından sıyrılmak ve paranın bir kısmını almak olduğunu söyleme zahmetine girmemişti.

Konuşması - "Defolun! Vergi Yok ve Başka Yerde İyi Yaşam Var!" başlıklı konuşmasına katılım yüksekti. Günün sonundaki kokteyl sırasında George Sonnewell ile karşılaştı.

Sonnewell tek başına duruyordu; kapüşonlu gözleri, güçlü boynu ve omuzlarıyla iri bir adamdı. Bir boğa. Elinde bir bardak burbon vardı, kaya gibi sağlam ve aynı zamanda masum ve kaybolmuş görünüyordu. Kadın, katılım hakkında anlamsız bir yorumla yaklaşmıştı. Adam bunu duymazdan gelmiş ve ona Birleşik Devletler'i asla terk etmek istemediğini söylemişti, Bitcoin servetini kurtarmak için bile.

"Bu ülkeyi çok seviyorum. Asla terk etmem. Artık işe yaramadığını kabul ediyorum," dedi ona. "Pislikler ülkeyi yıkıyor. Her yerdeler. Sana ne yapılması gerektiğini söyleyeyim: onları öldürmeye başlamalıyız. Eğer onlardan yeterince öldürürsek, belki geri kalanlar da anlamaya başlar."

Zhao tam olarak anlayamadığı bir dürtüyle uzanıp bu inek eski çiftçi çocuğun ceketinin kolunu kavradı ve sessizce, "Tamamen katılıyorum. Söylediğin şey... Ben de birinin bunu söylemesini bekliyordum. Çok açık ama hiç bu şekilde düşünmemiştim. Belki de başlamalıyız."

Etrafına bakındı ve kaçmak yerine "Andi Carter'la tanıştın mı?" diye sordu.

Bu başlangıçtı.

ABC-Amerikan Bitcoin Konseyi'nin üyelerini zincirleyerek aynı sonuca varmış ve bu konuda harekete geçmeye hazır görünen iki düzine üye buldular. Ama çoğu hazır değildi, pek sayılmazdı. Konuşma taktikler, silahlar ve hedefler hakkında spesifikleştğinde, üyeler ayrılmaya başladı. Önce iki kişi, sonra üç kişi daha, sonra bir başkası ve bir başkası.

Konuşma, planlama, Zhao tarafından DesKreet adlı bir yazılım paketi kullanılarak kurulan karanlık web sohbet odalarında yapılmıştı. Üyeler ayrıldıkça, eski odayı siliyor ve ayrılanların bilmediği yeni bir oda kuruyordu. Zhao ile birlikte beş kişiye düştüklerinde, tüm üyelerin gerekli bağlılık düzeyine ulaştıkları görülüyordu.

Güvenlik nedeniyle, beş kişiden hiçbirisi Zhao dışında son grubun diğer üyelerinin kimliğini bilmiyordu ve Zhao beşini de ismen tanıyordu. Planlarını derinleştirdiklerinde, ondan bağlılığını kanıtlamasını istemişlerdi. Sadece onları kandırmadığını, belki de şantaj için tuzak kurmadığını. Zhao ve beş adamı arasında, mantıksız bir şekilde Bitcoin zengini olmayan tek kişi oydu.

Zhao bir kurban önerdi: Josh Roper adında, Batı Yakası'ndaki gecekondu mahallelerine yaptığı yatırımlarla tanınan ve yıllık yüzde altmış beş getiri sağladığını söyleyerek övünen bir serbest fon işletmecisi. Diğer beş kişi onun icabına bakılması gerektiği konusunda hemfikirdi.

Haftalar süren araştırma, keşif ve sohbet odasındaki tartışmalardan sonra Zhao onu serin bir Pazar sabahı evinin önünde öldürdü.

April. Altı kişi kurbanla ilgili pek çok şey biliyordu ve bunlardan biri gerçekten ilginçti: Pazar sabahları şafak vakti kalkıyor, sabahlığını giyiyor, garaj yolunu koruyan kapıya doğru yürüyor, kapıyı hafifçe aralıyor, içeri giriyor ve *New York Times gazetesini* teslimatçının attığı yerden alıyordu.

Kapı sola doğru açıldı. Zhao kapı açılırken solda, kapının arkasında duruyordu. Kurban gazeteyi almak için eğildi ve Zhao onu başının arkasından üç kez vurdu, ardından öldüğünden kesinlikle emin olmak için iki kez daha vurdu. Cinayeti bir GoPro kamera ile filme aldı ve sohbet odasında yayınladı.

Sonra diğer beşi iman etti. Hiçbiri ölümden ya da cinayetten bahsetmedi. Soruları teknikti: "Susturuculu tabancayı nereden buldun?" ve "22'liği nasıl seçtin? Dokuz milimetre daha kesin olmaz mıydı?"

"Şerefsizler sağ olsun, susturucu bulmak zor değil," diye cevap verdi. "Silah kullanmayı planlayanlar etrafa sorsunlar. Göreceksiniz."

Diğer beşi:

George Sonnewell sokak insanların San Francisco'ya yaptıklarından nefret ediyordu. Andi Carter, kendisini yüzlerce kez yatağa atan bankacılarla oyun oynayan açgözlü, açgözlü cahil politikacılardan nefret ediyordu. Jamie McGruder nefret edecek kadar güçlü değildi ama deli olduğu için birini öldürmeyi denemek istiyordu. Bir pisliği öldürmek iyi bir fikir gibi göründü ve Zhao ile diğerlerini mutlu edecek birini seçti. Bill Osborne, zamanında Bitcoin'e yaptığı yatırımla zengin olmuş, çok sevdiği memleketi Cleveland'ı savaş alanına çeviren silah tüccarlarından nefret eden siyah bir adamdı ve hayalet silahları bir araya getirip çocuklara satan birini tanıyordu. Marty Meyer'in büyük büyükanne ve büyükbabası ve onların çocuklarının çoğu Auschwitz'de ölmüştü; faşistlerden nefret ediyor ve onları her yerde yükselişte görüyordu. Gözü, her saçma sağcı yalanı durmaksızın desteklemesiyle tanınan sağcı bir talk-show sunucusundaydı.

Beş acemi birbirlerine gerçek isimlerini söylememeye karar verdiklerinden, takma isim olarak havaalanı kodlarını seçmişlerdi. SFO San Francisco ve Sonnewell, JFK New York ve Meyer, CLE Cleveland ve Osborne, MSY New Orleans ve Carter, MSP Minneapolis-St. Paul ve McGruder'dı.

Grupları son Bitcoin beş artı bir Zhao'ya indirgendiğinde -herkes öldürmeye kararlıydı- birlikte cinayet yöntemleri üzerinde çalışarak internette saatler geçirdiler. Parolaları "analiz" idi, yani şu ya da bu konuda "daha fazla analize ihtiyacımız var" gibi. Silahlar, kaçışlar, kanıtlar, savcılık ve savunma avukatları tarafından kullanılan taktikler hakkında konuştular, böylece yakalanmaları halinde cinayetlerini savunma lehine manipüle edebileceklerdi.

Birbirlerinin kurban seçimlerine, önerdikleri değişikliklere ve tehlikelere baktılar. Bazıları silahla ateş etme konusunda ilginç noktalara değinse de çoğu işe yaramayan gerilim romanları okudular. Gerçek suç hikayelerini incelediler, diğer katillerin başarısızlıklarına ve bu başarısızlıklardan nasıl kaçınılabileceğine baktılar. Polis raporlarını okudular ve şifrelenmiş dijital radyo trafiğini duyabilen dark web polis tarayıcılarının nasıl satın alınacağını öğrendiler.

Beş acemi de Zhao'yu tanıyordu ama hiçbirisi Bitcoin grubunun diğer dört üyesinin kim olduğunu kesin olarak bilmiyordu, her ne kadar hepsi de ABC kongrelerinde tanışmış olsalar da. Meyer, Osborne'un bir üye olduğunu düşünüyordu ve Sonnewell de Carter'ın üye olduğundan neredeyse emindi. Diğer üç üyenin diğerlerinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve Meyer ile Sonnewell sadece tahmin yürütüyordu.

Sonunda kaşınıntı hissettiler. Carter bu terimi kullanmıştı. "Kendimi kaşınıyor hissediyorum. İçimde bir şeyler yapma isteği var. Eğer bunu gerçekten yapacaksak, biz beş zenginden ilk kim gidecek? Biri ilk olmak zorunda."

"Ben yaparım," dedi SFO olarak tanıdıkları adam. Sonra da yaptı.
Carter da onu takip etti.

Sonra McGruder.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

F O U R

(Minnesota'daki cinayet, Minnetonka Gölü'nün donmuş kıyılarında, Woodland adlı küçük bir kasabada işlenmişti.

komşu küçük kasaba Deeptown'dan. Lucas ve Virgil Deeptown polis şefini buldular ve üniformalı memurları kapı çalma seferinde ortak olarak görevlendirdiler.

Sikes'ların evi, yolun doksan derecelik bir dönemecinin dışında, sığ bir yamacın dibindeki evin arkasında buz tutmuş göl kıyısında yer alıyordu. Lucas ve ortağı yolun batı tarafını, Virgil ise kuzey tarafını tuttu.

Ağır aksak ilerliyorlardı ve ikisi de bunun farkındaydı ama bir şeyleri kaçırma riskini göze alamazlardı. İş günü olduğu için evlerin çoğu boştu. Diğerleri evde çalışanlar, emekliler ve kendilerini ev kadını olarak tanımlamayan kadınlar tarafından işgal edilmişti.

Lucas'ın ortağının adı Mark Corian'dı; pembe yanaklı, mavi gözlü, uzun boylu, iri yarı bir adamdı ve yağ tabakası onu polis parkasının altından sızabilecek kış soğuğundan korumaya yardımcı olacaktı. "Yürüyor muyuz?" diye sordu.

"Sence arabayla gitmek daha mı hızlı olur?"

Lucas sordu. "Hayır ama çok daha sıcak olur."

"İyi bir nokta."

Lucas Porsche hibrid bir SUV kullanıyordu ve onu aldılar. İlk durak caddenin yarım blok aşağısındaydı. "Louis ve Betty-Anne Carpenter. İkisi de avukat. Onları tanıyorum. İyi insanlar," dedi Corian.

Evde değillerdi. Evde kameralar vardı ama sokağı kapsamıyorlardı.

Sonraki ev. Corian, "Bu insanları tanımıyorum, tabelada Bartley yazıyor," dedi. Arabayı garaj yolunun dibinde bıraktılar, verandaya kadar yüz metre yürüdüler. Ev bir ormanın içine gömülmüştü. Kapıyı çaldılar: evde kimse yoktu.

Lucas, "Kamera," dedi. Garajın köşesine monte edilmiş bir kamerayı işaret etti. "Sokağı göremiyorum."

Arabaya döndüklerinde Lucas, "İyi ki arabayı almışız. Garaj yolunda yürürken üşüdüm."

"Söylemiştim," dedi Corian. "Bütün hafta soğuk olacakmış. Sonra uçurumdan aşağı düşeceğiz. Önümüzdeki hafta ortasında hava sıcaklığı yirmi derecenin altına düşebilir."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Lucas. "İçeride kalmayı planlıyorum."

Yılda yaklaşık bir suçun rapor edildiği bir bölgede, tüm evlerde kamera vardı ve bazılarında birden fazla kamera bulunuyordu. Kendilerini içeri davet eden emekli bir adamla konuştular ve onlara oturma odasında hepsi saniyeye senkronize edilmiş kuvars kristal saatlerle dolu bir cam kasayı gösterdiler. Bunun dışında hiçbir şeyi yoktu.

Yaşlı bir kadının yatak odasında binlerce kilo iplik vardı ve bunu onlara gururla gösteriyordu. Kadın onlara kazak ya da atkı örmeyi teklif etti ama Lucas polis memuru olarak hediye kabul edemeyeceklerini ve Sikes'e ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi.

"Tam bir baş belasıydı," dedi kadın neşeyle. "Yazın o kırmızı arabasıyla ortalıkta dolaşırdı. Sanki bir kasırga geliyormuş gibi ses çıkarırdı. Öldürülmesine şaşırmadım. Dünyada onun gibi insanlar için çok fazla yer var ve bazen içlerinden birinin gitmesi gerekiyor. Beş kişinin söylediği gibi."

Haklıydı ama Lucas bunu ona söylememişti.

Evden uzaklaşırlarken Corian sordu: "Sence FBI bu konuda neden bu kadar ateşli? Yani, tamam, ortada bir komplo var."

eyalet sınırlarını aşan, ama ... tamamen kafayı yemiş görünüyordlardı. Ölü pislikler için."

"Pisliklerin öldürülmesi kimsenin umurunda değil," dedi Lucas. "ABD'de her gün düzinelerce insan öldürülüyor, bunların çoğu iyi ve masum insanlar. FBI için tahammül edilemez olan, otoritelerine doğrudan meydan okunmasıdır. Medya bununla oynuyor ve federaller bunu kaldıramıyor."

Corian asık bir sesle, "Muhtemelen haklısın," dedi. "Bir Numara'ya göz kulak olmalısın, yoksa politikacılar maaşını kesebilir."

—

Sokağın on beş ev aşağısında, kesişen küplerin, çok sayıda camın, açıkta duran çelik kirişlerin bir koleksiyonu gibi görünen ultramodern üç veya dört katlı bir evde yaşayan Charlotte Roe'ya ulaştılar. Görüşme sırasında Roe onlara usta bir bahçıvan, yoga eğitmeni, lisanslı aroma terapisti, sertifikalı sommelier ve yayınlanmış bir şair olduğunu söyledi.

Sabah saat on birde, şarap içme hevesiyle kapıya geldiğinde Lucas ve Corian henüz hipotermi geçirmemişlerdi. Onları içeri davet etti, Corian'ı görmezden gelirken Lucas'a çok yakın oturdu ve ilk on beş saniye içinde ona dul olduğunu söyledi.

Evi aşırı sıcaktı ve hafiften kedi kokuyordu, içlerinden biri, kırmızı bir tekir, Lucas'a bakmaya geldi ama Corian'a bakmadı. Roe onlara nefis bir Kaliforniya şarabı ikram etti ama reddettiler ve sonra, "Muhtemelen önemli bir şey değildir," dedi.

"Her şeyi kabul ederim," dedi Lucas, şarap rengi bir kanepeye otururken.

"Şey. Buranın varlıklı bir mahalle olduğunu biliyorsunuz. Oldukça varlıklı. Ve aynı zamanda oldukça sakın. Rastgele gezen insanlar yok."

"Bunu görebiliyorum," dedi Lucas. Eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını esnetti. Soğuktan bembeyaz olmuşlardı. Roe'nun başının arkasında bir

Pahalı ve muhtemelen Fransız gibi görünen bir tablo, çünkü Amerika'da yakın zamana kadar pitoresk köylüler yoktu.

"Evet. Oldukça varlıklı. Rahmetli kocam *çok* başarılı bir ticari emlak satıcısıydı. Trajik bir dağ bisikleti kazasında ölene kadar *çok* iyiydi."

"Burada, Minnesota'da mı?" Lucas sordu.

"Tam burada, bu evde," dedi Roe. "Bodrum katında bir bisiklet tamir atölyesi vardı. Onun hobisi. Matkapla bir şeyler yapıyordu ve kendini elektrik çarptı."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Burnunu çekti. "Hiç ağlamadı. Hiçbir şey söylemedi. Öldüğünü ilk anladığımda ..." Bir kez daha kokladı. ". . . Yanan saç kokusu aldım."

"Korkunç bir şey olmalı," dedi Lucas esnemesini bastırarak.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en trajik hikâye," dedi Corian, gözlerini kocaman açarak ve içtenlikle. "Görevde değildim ama bunu hatırlıyorum. Üç ya da dört yıl önce, tam yaz sonunda."

Roe'nun dikkati üniformaya doğru kaydı. "Evet, öyleydi. Sık sık o günü düşünürüm ... aslında bir şiir yayınlamıştım ..."

Lucas: "Muhtemelen hiçbir şey olmayan şey hakkında mı?"

"Dediğim gibi, burası varlıklı bir mahalle," dedi Roe. "Eğer sadece bir milyon likit paranız varsa, karavan çöpü sayılırsınız. Bu yüzden herkesin ev işlerinde yardımcıları var. Ev işlerine yardımcı olan kişiler, yatılı olmadıkları sürece saat üç ile beş arasında buradan ayrılırlar. Hillary'nin yatılı çalışanı vardı. Bu mahalledeki insanlar da yatılı çalışanları tanıyor. Onları her zaman görüyorum."

"Pekala."

Roe, "Son bir hafta içinde bu arabayı gördüm," dedi. "Akşamları, hava karardıktan sonra. Burada yaşayanların kullandığı türden bir araba değil. Eğer yeni bir araba değilse, ki yeni bir araba olduğunu duymadım, burada yaşayanlardan biri değil. Ama yardımcılarının kullanabileceği bir şey. Yani, buralarda Mercedes, Porsche, Land Rover var. Sikes'ların bir Ferrari'si ve bir 911'i var. Şahsen benim bir Mini'm ve bir Cadillac'ım var. Bu araba

fark ettim . . . İlk kez Nez d'Vin'den dönerken gördüm. Türünü bilmiyorum ama *sanırım* şu lezbiyen arabalarından biriydi."

Lucas: "Lezbiyen arabaları mı?"

"Lezbiyen arabalarını bilirsiniz," dedi.

Lucas bunu düşünmek zorunda kaldı, sonra Corian, "Subaru mu demek istiyorsun?" diye sordu.

"İşte bu," dedi başını sallayarak. "Onlardan biri. Yeşil. Bu arabayı hava karardıktan sonra, saat altıda ya da daha sonra, yardım gittikten sonra görürdüm. Caddede her iki yönden de geldiğini gördüm, yavaşça hareket ediyordu. Aklıma sürücünün mahalleyi gözetleyen bir hırsız olabileceği geldi. Ama bilirsiniz. Bu fikri pek ciddiye almadım."

"Neden olmasın? Ciddiye almak için mi?" Lucas sordu.

"Herkesin silahı var. Bu mahalleye bir hırsız gelirse, ölür. Şahsen benim bir Mossberg 500'üm var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum. Bu bebek bir hırsızın üzerinde resim penceresi büyüklüğünde bir delik açabilir."

Corian, "Bu doğru," dedi.

Lucas: "Tamam. Yeşil bir Subaru, biraz şüpheli davranıyor."

Roe, "Şüpheli *davrandığını* söyleyemem - ne olursa olsun, biraz şüpheliydi," dedi.

Roe'nun tüm bildiği buydu. Hava karanlık olduğu için Subaru'nun sürücüsünü görmemişti; plakaya da dikkat etmemişti.

Lucas ayağa kalkmış, gitmek üzereydi ki Virgil ikinci bir mola olasılığı için aradı. Lucas cevap verdi, "Bir dakika bekle..." dedi ve Roe'ya veda etti. Corian'la birlikte verandaya çıktılar, orada dayanılmaz denecek kadar hafif bir esinti vardı.

Virgil dedi ki, "Elimde tek bir şey var. Burada ön bahçesinde ısıtılmalı bir vahşi yaşam göleti olan bir adam var. Bilirsiniz, sahte bir gölet, iyi aydınlatılmış, suyu bir ısıtıcıdan geçiren bir pompayla çalışan

ve sonra gölete . . . Vaşaklar, çakallar, rakunlar ve benzerleri. Kuşlar."

"Sana inanıyorum," dedi Lucas. "Ne olmuş yani?"

"Gölete bakan bir kamerası var. Geçen arabaları yakalıyor. İyi bir açıdan değil, ama ... kamerası arabaları görüyor. Dün gece bir sürü. Sikes'in işten eve döndüğü saatlerde birkaç tane."

"Porsche'ler, Land Rover'lar, Mercedes'ler ..."

"Evet, aynen öyle," dedi Virgil.

"Yeşil bir Subaru'ya ne dersin?" Lucas sordu.

"Hayır, dün gece değil. Daha fazla bakmalı mıyız?" Virgil sordu.

"Evet, birkaç gece geriye sarın," dedi Lucas. "Bakalım ne bulacaksın." "Seni arayacağım. Neredesin?"

Lucas, "Yolun yarısında bir verandada duruyorum," dedi.

Virgil, "İşte buradayım, yolun yarısındayım ve kışım buz kütlesi gibi," dedi. "Videoyu çektikten sonra arayacağım."

—

VIRGİL yirmi dakika sonra aradı. "Green Subaru. Dört gece üst üste, ama dün gece değil. Sikes'in eve d ö n e c e ğ i saatlerde. Plakadaki numaraları göremiyorum ve hafıza kartı on gece sonra geri dönüşüm yapıyor, yani o zamandan önce elimizde bir şey yok. Eğer bir şey olabileceğini düşünüyorsanız, Sikes'in asistanıyla konuşup, o dört gece ofisinden kaçta çıktığını öğrenmeliyiz. Subaru genellikle altı ile altı buçuk arasında giderdi - kamerada tam saatleri var - bu da tam Sikes'in zamanına denk geliyor. Eğer bir gece daha geç ayrıldığı ve Subaru'nun daha geç geldiği, başka bir gece daha erken geldiği ve Subaru'nun daha erken geldiği ortaya çıkarsa . . o zaman elimizde bir şey olabilir."

"St. Vincent'ı arayıp asistanla konuşmasını söyleyeceğim," dedi Lucas. "Bana kameradaki saatleri ver."

Virgil ona Subaru'nun dört kez görüldüğü saatleri verdi ve "Eğer bir şeye benziyorsa, yerel halktan bir grup toplayabilir ve

494'e kadar tüm güzergahı tarayacağız. Ne aradığımızı bilirsek dışarıda çok daha fazla kamera var."

Lucas, Aziz Vincent'ı aradı, Subaru'dan bahsetti ve ona kameranın saatlerini verdi. Vincent, "Eğer işe yararsa, Aziz Paul Katedrali'ndeki üç ayine sponsor olacağım," dedi. "Bundan sonra ne yapacaksınız?"

"Aynı şey, kapıları çalmak," dedi Lucas. "Peki, sıcak kalın."

Kavşağa kadar olan yolun yaklaşık üçte ikisini tamamladıklarında Virgil Lucas'ı arayıp kendisinin ve yanındaki polisin donarak öldüğünü söyledi.

"Biz de öyle," dedi Lucas. "Bir süreliğine geri dönmekten bahsediyoruz." Lucas arabayla sokağa çıkıp onları almalarını önerdi.

Yürüyen Virgil, "Eğer bedavaya yapmayı teklif etmeseydin, bunu yapman için sana yüz dolar teklif ederdim," dedi.

Lucas onları aldı; Porsche'nin koltuk ısıtıcılarını sonuna kadar açmıştı.

Virgil dedi ki, "Bu berbat. Sibiry'a'da yaşıyoruz."

Sikes'in evine *döndüklerinde*, St. Vincent hoplayıp zıplamıyordu, çünkü görevli FBI ajanları zıplamazlar, ama zıplasalardı, o da zıplardı. Subaru'nun ortaya çıkış saatleri Sikes'in ofisinden eve varış saatleriyle eşleşiyor gibiydi. Virgil on günlük videonun olduğu bir flash bellek getirmişti ve bir saat boyunca FBI'nın dizüstü bilgisayarından izlediler.

Virgil, "Katilin bu olup olmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yok," dedi. "Rotası olan bir teslimatçı da olabilir..."

"Hayır, hayır, hayır, katil bu," dedi St. Vincent bilgisayar ekranına bakarken.

"Bunu nereden biliyorsun?" Virgil sordu.

"Çünkü öyle olmalı," dedi St. Vincent. "Eğer değilse, rüzgar emiyoruz demektir. Ve ayrıca, teslimatçı çocuk teorisi ..."

"Öyle mi?"

"Perşembe kasetini dondurmama izin verin ..." Bunu yaptı ve bilgisayar ekranına dokundu. "Plaka numaralarını okuyamıyorum ama şunu söyleyeyim, bu bir Minnesota plakası değil."

Lucas daha yakından bakmak için çömeldi. "Huh. Biliyor musun? Bu bir Wisconsin plakasına benziyor. Beyaz ve büyük rakamlı. Üst köşede kırmızı bir leke mi var? Bir şeyin lekesi ve Wisconsin eyalet adını oraya koyuyor."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" St. Vincent sordu.

"Hayward yakınlarında bir kulübem var. Her zaman oradayım, Wisconsinli çiftçileri saatte on dört mil hızla otoyoldan aşağı itiyorum."

Virgil, "Pennsylvania plakalarında çok fazla beyaz var," dedi. "Teksas'ta da öyle."

"Ama bu bir ipucu," diye böbürlendi St. Vincent. Apple Watch'una baktı. "Washington'ı aramalıyım."

"Hepsi mi?" Virgil sordu.

—

ST. VINCENT telefon etmek için mutfığa girdiğinde, oturma odasında Lucas'la birlikte oturan Virgil, "Lanet olası aptal," diye mırıldandı.

"Pek sayılmaz," dedi Lucas. "Bazen Tanrı senin bir şey yakalamanı ister.

Mola. Sanırım öyle yaptık. Öyle bir hissi var. St. Vincent da bunu hissediyor." "Washington'ı aramaktan bahsediyorum, takım elbiselileri dahil etmek için." Kanepede oturan bir FBI ajanı, "Hey. Takım elbise giyiyorum." dedi.

Lucas omuz silkti. "Gördün mü? Zaten işin içindeler."

"Buna sadık kalacak mısın yoksa kaçmaya mı çalışacaksın?" Virgil Lucas'a sordu.

"Bilmiyorum..." dedi Lucas. "Şu anda yaptığım diğer işlerden daha iyi. Sonra Smalls'tan bir telefon geldi. Bu adamlar bana ilginç işler yaptırıyor, bu yüzden onların yanında kalmak istiyorum. Ve Smalls korktu. Politikacılar belanın kokusunu alabilirler. Keşke hava bu kadar soğuk olmasaydı. . ."

"Bu sabah şehir merkezinden çıkarken," dedi FBI ajanı, "hava o kadar soğuktu ki fahişeler parmaklarına üflüyordu."

Virgil alnını ovuşturdu: "Tanrım, belki de suç soruşturması yerine stand-up yapmayı denemelisin."

"Ben oldukça komiğimdir," dedi ajan. "Georgia, Tifton şehir merkezinde yürüyen sarışın ve kızıl saçlı adamla ilgili olanı biliyor musun?"

Virgil: "Lütfen, bize söyleme."

St. Vincent geri geldi. "Tamam. DC'de biraz heyecan yarattık. Laboratuvar için video istiyorlar. Etiket numaralarını yükseltebileceklerini düşünüyorlar." Kaşlarını çatı. "Gerçi profil uzmanlarımız bu notları, bu basın açıklamalarını yazan kişinin kesinlikle üniversite mezunu olduğunu ve kurbanlarını bulmak için günler ya da haftalar harcayacak ve sonra her cinayet için bir Bitcoin bağışlayacak boş vakti varsa ... o zaman bir Subaru'nun pek olası bir araç olmadığını söylüyorlar. Zaten yüz bin dolar sınıfında bir araba bakmamızı önermişlerdi."

Virgil, "Sikes ve evini gözetlemek için çalınmış bir araba olabilir," dedi. "Çalıntı plakalar da olabilir."

"Olabilir," dedi Lucas. "Ama arabayı bulursak belki parmak izi ve DNA elde edebiliriz."

Lucas ve Virgil iyice ısındıktan sonra kapı çalan ortaklarını toplayıp tekrar dışarı çıktılar, yeni bir şey bulamadılar ama yine üşüdüler.

Corian, Lucas'la birlikte Sikes'ların evine dönerken, "İşte sana para kazandıracak bir fikir," dedi. "Bataryayla çalışan ısıtmalı bir yelek icat etmeye ne dersin? Sadece ..."

"Çok geç kaldınız. Dışarıdalar. Onlara yemin eden bir avcı tanıyorum," dedi Lucas. "Tek dezavantajı, bazılarının yeterince sıcak tutan paltolar giymemesi. Sonra da kulübeden üç mil uzaklaştıklarında pilleri bitiyor ve geri dönerken donarak ölüyorlar."

"Vay be. Bir an için zengin olacağımı sandım." Corian bir dakika düşündükten sonra, "Böyle günler için gerçekten neye ihtiyacımız var biliyor musun? Uzay giysisi gibi bir şey. Tamamen kapalı, sırt çantasında ısıtıcı. Gelen havayı ısıtmak için şnorkel gibi bir nefes borusu."

"Belki zengin olursun," dedi Lucas.

Eve döndüklerinde Virgil'i Aziz Vincent'la konuşurken buldular. İçeri girdiklerinde St. Vincent'ın yüzü aydınlandı ve, "Haklıymışsın Lucas. Wisconsin plakası. 2019 model bir Subaru. Güvenlik kameralarına bakmak ve arabayı tespit etmek için buradan eyaletler arası yola kadar tüm polis merkezlerini aradım."

"Sonra ne olacak?" Lucas sordu.

"Onu takip etmeye çalışıyoruz," dedi St. Vincent. "Eğer gittiği yer orasıysa, onu bir kameradan diğerine, Wisconsin'e kadar takip edebilmemiz pek olası değil ama mümkün."

"O zaman bana ve Virgil'e gerçekten ihtiyacınız yok," dedi Lucas. "Bu artık bir araştırma problemi. Artık bir kapı çalma olayı değil."

Vincent, "Muhtemelen bu mahallede değil, ama aşağı yönde biraz daha kapı çalmaya ihtiyacımız olabilir," dedi. "Mantık yürütürseniz, bu adamların, bu Beşli'nin yerel olarak öldürülmesi mantıklı olacaktır. Bu şekilde pek çok lojistik sorunu çözersiniz. Adam arabayı şehir merkezindeki yerel bir caddede bırakıyor, bir park rampasına doğru yürüyor ve evine gidiyor. Gittiği her yer için bir bahanesi var, çünkü orada yaşıyor."

"Haklısın. Ama bu büyük bir karmaşa olacak ve ben bundan nefret ederim."

"Bir clusterfuck'ın iyi ve arzu edilen bir özelliği vardır," St. Vincent söyledi.

Virgil: "O da ne?"

St. Vincent, "Kimseyi yakalayamazsanız suçu etrafa yayarsınız," dedi.

Kulak misafiri olan herkes St. Vincent'a baktı ve başını salladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FIVE

(FBI devraldı.

Metro bölgesinin dört bir yanından gelen polis ekiplerinin her biri Bir FBI ajanı tarafından yönetilen ekip, cinayet mahallinden uzaklaşan bir yola bakabilecek her video kamerayı bulmaya ve incelemeye çalıştı.

Çok fazla Subaru vardı ve Lucas ya da Virgil'in yardım etmek için yapabileceği pek bir şey yoktu. İkisi de öğleden sonraya kadar Minnetonka'da takıldılar ve Lucas öğle yemeği için bir lokanta bulup eve gitmelerini önerdi. Virgil bunda bir hikmet gördü ve St. Paul'deki BCA merkezine gitmiş olan Duncan'ı aradı.

Duncan her zaman makul biriydi ve bir zamanlar işinin ehli bir dedektifti. "Evet, St. Vincent'la konuşuyordum. Evine git. Sana tekrar ihtiyacımız olursa ararım. Seni buraya sürüklediğimiz için üzgün değilim Virgil, herkesin sahip olduğu tek şeye sahipsiniz."

Lucas ve Virgil yakındaki Hopkins kasabasına doğru yola çıktılar, Lucas önden gidiyor, siyah buz parçalarının üzerinden kayıyordu. Virgil restoranda kamyonetinden indiğinde Lucas, "Bir telefon aldım," dedi.

"Uh-oh."

"Senatör Smalls. Soruşturma nereye giderse gitsin FBI ile *irtibat kurmamı* istiyor," dedi Lucas. "Nereye giderse gitsin takip etmek için Minnesota dışında bir Marshals Service görev gücü oluşturmanın mümkün olup olmadığını sordum. Florida'daki görev gücü gibi."

Virgil Florida'daki görev gücündeydi. Kötü adamlardan biri küçük bir uçakla kaçmaya çalıştığında, Virgil uçaklardan birini vurmuştu.

bir pistte taksi yaparken tekerlekleri. Bir dizi ulusal medya kuruluđu hikayeyi basitleřtirerek uçağı dűřűrdűđűnű sűylemiřtir.

"Beni de mi bu iřin ićine sűrűklűyorsun?" Virgil sordu.

"Sen gitmek istemedikće olmaz. İlginć olabilir," dedi Lucas. "Seni daha da űnlű yapar. Belki Netflix'te bir dizin yayınlanır."

Virgil, "Bunu dűřűnmem ićin bana birkaç dakika verin," dedi.

—

Yarı yorgun bir zincir restoran olan Perkins'te bir yer buldular, parkalarını ćıkardılar, cheeseburger, patates kızartması ve diyet kola sipariř ettiler -kűltűrel olarak uyumluydular- ve Lucas "Roman nasıl gidiyor?" diye sordu.

Virgil: "New York'ta. Esther satabileceđini sűylűyor."

"Vay anasını! Sence yapabilir mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım űyle," dedi Virgil. Bir pećete aldı ve onu parćalamaya bařladı: sinirliydi. "Onunla yaptığım en uzun konuřma otuz iki saniye sűrműřtű, bu yűzden bir řey sűylemek zor. Muhtemelen fazla bir ilerleme olmayacak."

"Bu ne demek? 'Ćok deđil' ne kadar?"

Virgil omuz silkti: "Belki yirmi beř bin. Daha az da olabilir. Vergileri ćıkardıktan sonra kűćűk bir arabanın yarısı eder."

"Bu bir bařlangıć," dedi Lucas. "Kahraman sen misin? Yani, kahraman tařrada ćalıřan bir polis mi?"

"Hayır. Emekli asker, eski bir yarbay, yirmi yařından sonra ayrılmıř, kırklı yařlarının bařında. Olayların ićine ćekiliyor ćűnkű bilirsiniz, o tűr bir adam. Yıllar űnce Travis McGee adında bir gerilim kahramanı vardı, yazarı John D. MacDonald'dı. Adamımı Travis'ten űrnek alıyorum."

"Bunları hatırlıyorum," dedi Lucas. "Bu iyi bir model. En azından C. J. Box'tan bir şeyler ćalmayacaksın."

"Bu konuda biraz endiřeliyim. Yani, adamı okudum. Northwoods'da gećen uygulama romanında yankılar duydum."

Virgil dedi ki. "Bu şekilde, o kadar da değil. Ve Şehirlerde zaten bir polis yazarı var."

"Çoğunlukla şu adam," dedi Lucas. "Adı her neyse. Ama onun polisi hiç evrak işi yapmaz. Ya da teneke kutu kullanmaz."

Virgil, "Evrak işleri sıkıcıdır ve kimse sıçan bir kahraman hakkında bir şeyler okumak istemez," dedi. "Esther'den bu kadarını öğrendim." Kolalar geldi ve konuşmaya ara verdiler. Garson gittiğinde Virgil, "Yani ... bir görev gücü mü?" diye sordu.

"Bu konuda bir konuşmam var," dedi Lucas. "FBI alan savunması yapıyor. Her yerdeler ama belli bir yerde değiller. Marshals Service ise adam adama savunma yapıyor. Şu anda gidecek bir yerimiz yok, bu yüzden FBI'ın araştırmalarına güvenmek zorundayız. Gerçekten bir şey bulduklarında ..."

"*Eğer* bir şey bulurlarsa. "

"*Eğer* bir şey bulurlarsa," diye düzeltti Lucas, "o zaman peşlerine birkaç avcının takılmasını isteyebilirler. Erkek erkeğe. Bu biziz. Senin de gelmeni istiyorum. Polis olarak değil, daha çok iyi şans tılsımı olarak. Sen şanslı bir adamsın. Ben şahsen daha çok zekâ ve yakışıklılığa güveniyorum."

"Yaklaşık altı saat önce o kadar da ilgili değildin," dedi Virgil. "Ne değişti?"

Lucas omuz silkti. "Bunu düşündüm. Altı saat önce bizi Ocak ayında Şehir'de dolaşırken, kapı zillerini çalarken görebiliyordum. Ama şimdi . . . Bence bu bizi her yere götürebilir. Ocak ayında Şehirlerde oturup taşaklarımızı uyuşturmak yerine, bazı Büyük Şehirlere gidebiliriz. Kim bilir, San Francisco, Houston, New York? Geçen yıl bu zamanlar Miami'deydik, güzel ve sıcaktı."

"Hawaii'de dalış eğitimiyle birlikte beş hafta geçirdim. O da fena değildi ama şimdi bütün aile onları geri götürmem için başımın etini yiyor."

"Belki romanı satarsan "

Roman ve dava hakkında daha fazla konuştular, sonra Virgil Duncan'dan bir telefon aldı:

Duncan, "Federaller bir sokak lambasının yanından geçerken arabanın iyi bir görüntüsünü çeken bir video kamera buldular... arabanın bu olduğunu düşünüyorlar," dedi. "Wilderness Green Metalik. 494'e doğru giderken iki kez görmüşler. Lucas'ın söylediğine benziyor: Wisconsin plakalı, numarası var, sahibini arıyorlar. Otoyolun ilerisinde henüz görmemişler."

Virgil, "Bu San Francisco ya da Houston'ın aldığından daha fazla," dedi.

"Evet, öyle. Bu işe karışan herkesten basın açıklamaları bekliyoruz. Federaller, Wisconsin merkezli kredi kartları ve yeşil Outback'ler için metro bölgesindeki her oteli kontrol etmek üzere tüm yerel departmanlardan bir ekip organize ediyor."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz, bilmek istersiniz diye düşündüm."

—

VIRGİL bilgiyi Lucas'a iletti ve yemeklerini bitirip ayrı evlerine doğru yola koyuldular. Virgil eve varmak üzereyken Duncan tekrar aradı: "Wisconsin plakaları çalınmış. Sahibi temiz; yaşlı bir öğretmen kadın. Plakalar çalınmakla kalmamış, başka bir çalıntı plaka setiyle değiştirilmiş. Öğretmen fark etmemiş bile ama plakası arabasına takılan aracın sahibi fark etmiş ve hırsızlığı Eau Claire polislerine bildirmiş. Plakalar muhtemelen üç ya da dört gün önce çalınmış."

"Çok iyi düşünülmüş. Tüm araba olayı."

"Öyle görünüyor," dedi Duncan. "Ve gerçekten, Beş'ten ne bekliyorduk ki?"

Virgil haberi Lucas'a iletti, o da o gece profesyonel basketbol maçı izlerken Virgil yayınlanmış ikinci romanı olmasını umduğu şey üzerinde çalışmaya geri döndü.

Ertesi sabah Lucas, vergi kaçakçılığı suçlamasıyla federal mahkemede görülen bir davaya gelmeyen Virginia Clayton-Weasling adında bir kadını aramaya devam etti.

Duruşmanın yapılacağı günden bir gün önce hâkime bir e-posta göndererek (a) duruşmaya gelmeyeceğini ve (b) kırk beş yaşında ve sağlıklı olmasına rağmen yakında öleceğini gösteren bir tarot falı baktığını bildirmişti.

Yargıç bunu üstü kapalı bir tehdit olarak algılamış ve onun tutuklanmasını istemişti. Lucas ilgilenmeye çalıştı ama olmadı.

—

VIRGİL, artık gündüz işi olarak gördüğü işte çalışarak, benzin istasyonlarını soyan Ellis Hamm adında bir adamı aramaya devam etti. Hamm'ı altı yıl önce, aynı suçlardan (benzin istasyonu soygunları) dolayı tutuklamıştı ki bu Hamm'ın tek becerisiydi.

Stillwater eyalet hapisanesinden bir ay önce tahliye edilmişti, ve o zamana kadar güney Minnesota ve kuzey Iowa'da neredeyse yok denecek kadar az olan benzin istasyonu soygunları yeniden alevlendi. Soyguncu benzin istasyonlarına .223 yarı otomatik bir tüfekle giriyor ve tavanlara birkaç el ateş ediyordu. Virgil er ya da geç birinin öldürüleceğinden endişeleniyordu - belki bir benzin istasyonu görevlisi belki de soyguncu. Kırsal kesimdeki benzin istasyonları görevlileri tabancalarını tezgahın altında tutma eğilimindedir.

Virgil, Hamm'ın karısı Edna ile konuşmuş, Edna Hamm'ın nerede olduğunu bilmediğini söylemiş, ancak Virgil mutfaktaki çamurlukta bir kancaya asılı bir CAT şapkası fark etmişti ve Hamm kendisine ağır ekipman operatörü demeyi seviyordu.

Tehditler ve uyarılar Hamm'a bir sonuç vermeyince av, Sikes'in cesedinin bulunmasından bir gün sonra Lucas'ın aradığı saat 16:45'e kadar devam etti.

Virgil kamyonetindeydi. "Evet?"

"Eau Claire'e gitmek ister misin?"

"Orada ne var? Yaşlı bir öğretmenden başka?"

"Polisler bu sabah yanmış bir 2019 Subaru buldular. Rengi doğru. Plaka yok. İtfaiyeyi aramışlar ama yangın

Çoğunlukla dışarıda. Öğleden sonraya kadar federallerin yeşil bir 2019 Subaru aradığını fark etmemiştim. Araba hâlâ yerinde. Ben gidiyorum. Gece kal, hesabı Marshals Service öder. Duncan'dan çoktan izin aldım ve Frankie'den de izin aldım. Çantayı hazırlıyor."

"Bekle. Frankie'yi mi aradın?"

"Elbette," dedi Lucas. "Göğüs dekoltesinden ve bir sabah talk şovundan bahsediyor. Talk show'u bilmem ama göğüs dekoltesini kesinlikle kontrol altında tutuyor."

"Evden otuz mil uzaktayım..."

"Yani? Işıkların ve sirenin var. Saat yedide evimde görüşürüz."

"Frankie tamam derse ..."

—

FRANKIE TAMAM DEDI.

Ondan izin almak eşitliğe ikiyüzlü bir selam değil, daha çok gerçekliğe bir tavizdi. İki bebeğe ve gürültücü bir ergenlik çağındaki oğluna bakıyordu ve bu çok yorucu bir işti. Virgil elinden geldiğince onun üzerindeki yükün bir kısmını almaya çalışıyordu ama Virgil'in kışın fazla işi olmuyordu ve Virgil'in tam zamanlı işine ve bunun getirdiği avantajlara ihtiyaçları vardı.

"Git" dedi.

Lucas ve Virgil Ocak ayının ilk karanlığında arabayla Eau Claire, Wisconsin'e giderken eyaletler arası otoyolun kenarındaki yarım düzine ölü geyik leşinin yanından geçtiler.

Lucas, "Geçen sonbaharda kulübeye doğru gidiyordum ve burayla Menomonie arasında yirmi iki ölü geyik gördüm," dedi. "Ekim sonu ya da Kasım başında olmalı. Bu benim tüm zamanların ölü geyik rekorum."

"Kızgınlık," dedi Virgil. "Yıllık otoyol katliamı."

Eau Claire'de Hampton Inn'e yerleştiler. Ertesi sabah saat sekizde Lucas, Eau Claire'den bir dedektifi aradı.

Dick Presston, otelin karşısındaki McDonald's'ta ve yanan arabadan çok uzak olmayan bir yerde buluşmalarını önerdi.

Presston kapıdan içeri girdiğinde McDonald's'ta sırada bekliyorlardı, yüzü kıpkırmızıydı, eldivenlerini çıkarıyordu. Üzerinde eski moda lastik galoşlar ve bir parka vardı. Onları fark etti ve Lucas elini kaldırdı.

"Flowers ve Davenport?"

Virgil: "Biziz."

"Evet, polislere benziyorsunuz," dedi. Tezgâhın arkasındaki menüye baktı. "Tanrı yardımcım olsun, o Yumurtalı McMuffin'lerden altı tane yiyebilirim. Doğruca kalçalarım gidiyor."

Presston iri yarı bir adamdı, belki kırklı yaşlarının ortalarındaydı ve kalçaları konusunda endişelenmekte haklı olabilirdi. Ağır bir yüzü ve bir zamanlar boks ringinde vakit geçirmiş gibi gözlerinin altında küçük kesik izleri vardı. Başında yün bir saat kasketi vardı ve ince sarı bir dosya klasörü taşıyordu.

Virgil dedi ki, "Bu sabah nippy."

Presston, "Üç hafta önce köprünün altında donarak ölen bir adam vardı, eskiden üniversitenin etrafında takılan bir sokak çocuğu," dedi. Bu konuda acımasız değildi, gerçekçiydi. Donarak ölmek sokaktaki insanların başına gelen bir şeydi, tıpkı ayın ışığının yeryüzüne düşmesi gibi. Uygarlık beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmadıkça, bu konuda yapılacak pek bir şey yoktu.

Kahvaltılarını alıp bir masaya geçtiler ve Presston sarı dosya klasörünü masanın diğer ucuna itti. "Elimizdeki bu, üzülerek söylüyorum. FBI'a çoktan gönderdik. Konuşmalarına bakılırsa, bugün şafak vakti bir taburu paraşütle indirmelerini bekliyordum."

Lucas: "Yapmadılar mı?"

"Henüz değil. Arabada bir adam var. Toplantılarını bitirdikten sonra daha fazlasının etrafı kurcalayacağını umuyorum."

"Arabadan ne kadar uzaktayız?" Lucas sordu. "Sanırım Google haritasında yerini tespit ettim..."

"Birkaç blok ötede sanırım. Seni bırakacak biri var mı?"

"Evet."

"Beni takip edebilirsin. Eğer aradığınız araba buysa, geriye pek bir şey kalmamış. Görünüşe göre biri içine birkaç kutu gaz sıkmış, sonra da dokunmuş. Lastiklerine kadar yanmış."

"Ve çalıntı plakalar," dedi

Lucas. "Evet. Çalıntı plakalar."

—

YEMEK YEDİLER VE son davalar, saçma sapan sokak işleri, maaşlar, sosyal haklar ve hava durumu hakkında konuştular. Dışarıda, bir kadının araba yolunda neredeyse kayıp düştüğünü ve ayaklarını altında tutmak için Rus kılıç dansına benzer bir şey yaptığını gördüler.

"Bir şey daha var," dedi Preston, konuyu tekrar yanmış odaya getirerek

Araba. "İki gece önce gök gürültülü kar yağdı. Bir buçuk saat içinde 10 santim kar yağdı. Yıldırım güney tarafındaki elektriği kesmiş. Arabayı kim yaktıysa dört kapıyı ve arka kapağı açık bırakmış, belki de daha iyi yandığından emin olmak için. Yangın karla birleşince ortalık iyice karışmış. Yolcu tarafında, hem ön hem de arka koltukların alt kısmında hala bir miktar kumaş görebilirsiniz. Yolcu tarafındaki halı eriyen suyla ıslanmış, hem ön hem de arka taraf, tamamı yanmamış, bu yüzden hala bir kısmını görebilirsiniz."

"Bunun bir yardımı olacak mı?" Virgil sordu. "Mmm, hayır."

"Olay yeri ekibiniz şimdi orada mı?" Lucas sordu.

"Gün ışığından beri. Dün biraz karışıklık oldu ama tekrar kar yağma ihtimaline karşı üzerine bir muşamba attık. Olay yeri çok kalabalıktı, bir bar kavgasında dört kişi bıçaklanmıştı ve olay yeri birinin ölme ihtimaline karşı durumu örtbas etmek zorundaydı. Kimse ölmedi ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Bu sabaha kadar çıkamadılar. Şasi plakası kapı panelinden ve gösterge panelinden sökülmüştü, ancak numara güvenlik duvarına damgalanmıştı ve bundan bir parça alıp federallere gönderdiler. Bir yerlerde birkaç VIN daha olabilir, bunu bir Subaru satıcısıyla kontrol ediyoruz."

Eğer tam numarayı bulabilirsek, sahibini bulmuş olacağız. Kan ya da DNA arıyorsanız, bulamayacaksınız - içerideki her şey vıcık vıcık tost."

—

PRESSTON'ı geldikleri otoyoldaki bir tepeden aşağıya, sonra bir iş parkının içinden geçen bir sokağa, birkaç sanayi binasının arasındaki dar bir şeride, sonra da kısmen karla kaplı, kısmen de kamyon izleriyle kesilmiş bir toprak parçasına kadar takip ettiler. Açık alanın kenarına birkaç damperli kamyon, üç parça ağır kazı ekipmanı, kullanılmayan turuncu yol işaretleri, toprak yığınları ve kırık asfalt yığınlarıyla birlikte park edilmişti.

Subaru hurdası on beş metrelik toprak yığınlarının arasında duruyordu. İki polis minibüsü ve bir Toyota sedan birkaç metre ötede park etmişti, Eau Claire olay yeri teknisyenleri ceset üzerinde çalışıyorlardı. Presston kenara çekti ve onlar da arkasına park edip araçtan indiler.

Presston yanmış arabaya doğru ilerlerken Lucas Virgil'e, "Aklına bir şey geldi mi?" diye sordu.

Virgil, "Düşündüğünüzün dışında bir şey yok: arabayı buraya getiren her kimse, burayı keşfetmiş," dedi. "Burayı arabayla dolaşıp pencereden dışarı bakarak bulmadı."

Presston: "Özellikle de o gece. Bir kömür çuvalının içi kadar karanlıktı. Nereye gittiğini ve ne yaptığını biliyordu."

—

Olay yeri inceleme ekibi arabanın içini kazıyordu. Paçalarında beyaz uzun iç çamaşırı görünen kadife pantolon ve kabarık mavi kayak ceket giymiş uzun boylu bir adam yanlarına geldi ve "Richard Gomez, FBI." dedi.

Lucas ve Virgil kendilerini tanıtınca Gomez, "Geleceğinizi duydum. Olay yeri çalışmalarını izlemek için gönderildim."

Presston baş olay yeri incelemecisini Sandra Oakes olarak tanıttı, beyaz bir tulum giymiş, iri yapılı bir kadındı. "Çoğunlukla

yanmış iç kısımdan gelen çamur" dedi. "Görünüşe göre araba yakılmadan önce temizlenmiş. İçinden iki plastik benzin bidonu çıkardık ama bunların üreticisini ya da nerede satıldığını kimsenin tespit edebileceğinden emin değilim. Erimişler, standart kırmızı ve sarı ağızları var."

Gomez ekledi, "Onları paketleyip laboratuara gönderiyoruz. Eğer bunların satıldığı bir zincir mağaza bulabilirsek ve aynı anda iki tane satın alan biri olursa ..."

Arabanın içi bir kova çamurdu, yanmış kumaş kalıntıları fırtına tarafından ıslatılmıştı.

"Başka bir şey yok mu?" Virgil sordu.

"Bir şey, sadece bir şey," dedi Oakes. "Gidip getireyim. Bir çeşit plastik şey."

Oakes elinde şeffaf bir plastik torbayla geri geldi ve Virgil ile Lucas'ın bakabilmesi için torbayı yukarı kaldırdı. "Yanmış, erimiş ... Sürücü koltuğunun sağ tarafının altında, sanki birinin cebinden düşmüş gibi. Şişe kapağı ya da onun gibi bir şey değil. Bilmiyorum. Düğme olabilir diye düşünüyorum, hani şu arkasında halkası olanlardan. Belki federaller teşhis edebilir. Bulsalar bile, sadece bir düğme olabilir."

Virgil, "Eğer uygun bir tane bulabilirsek, bir düğme kullanabiliriz," dedi.

Nesne, aslen beyaz ya da bej renkli, çeyrek büyüklüğünde ve kalınlığında, bükülmüş, erimiş, ateşten kömürleşmiş plastik bir diskti. Bir yüzünde küçük harfler olabilecek şeyler vardı. Hiçbir şey değil de bir şey gibi görünüyordu - her neyse ona özgü bir şey. Diskin diğer yüzünde, Oakes'in bir düğme halkası olabileceğini düşündüğü, erimiş beyaz bir yumru vardı.

"Büyütecini var mı?" Lucas burnu çantadan bir santim uzakta, sordu.

"Var. Gidip getireyim," dedi Oakes. Gidip aldı ve çantayı diske gözlerini kısarak bakan Virgil'e uzattı.

Lucas arkasından seslendi, "Cımbız getir de çantadan çıkarıp güneşe turalım."

"Elbette." Oakes bir büyüteç ve cımbız aldı, çantayı açtı ve diski çıkardı. Diski puslu güneşe tutup ileri geri çevirirken Lucas büyüteci ondan aldı. "Harfler... Büyük *W* harfine benziyor. Ya da ters tutarsam büyük *M* harfine. Ama bence bir *W*. Bir *W* ve küçük *bir a* harfi ve aşağıda küçük bir kuyruk var, küçük bir *g* veya *j* gibi."

Presston, "O büyüteçle Sherlock Holmes'a benziyorsun," dedi.

Virgil, "Bardağı bana ver de bakayım." dedi. Baktı ve dedi ki, "Şu küçük kuyruğu görüyorum . . . Wag diyebilir miyiz? Bilmiyorum. Wag the Dog?"

Gomez. "Ne? Wag the Dog?"

"Bir marka ismi olabilir," dedi Lucas.

"Bu bana bir şeyler çağrıştırıyor," dedi Virgil. "Ama nedenini bilmiyorum." Lucas: "Peki, düşün."

"Deniyorum... bir şey var. Tanımam gereken bir şey. Şehirlerde gördüğüm bir şey."

—

Diski çantaya geri koydular ve Lucas yanmış Subaru'dan uzaklaşıp onu inceledi. "Bak ne diyeceğim, Virgie. St. Vincent ilk gün arabanın bu olduğunu söylemişti ve Tanrı şahidimdir ki haklıydı. Bu iyi bir arabaydı ve biri onu yaktı, çalıntı olduğu için değil. Kanıtlardan kurtulmak için yakılmış. DNA, parmak izleri. Akıllı bir adam tarafından yakılmış. Bu katilin arabası."

Virgil: "St. Vincent ayrıca katilin muhtemelen buralı olduğunu, çünkü bunun cinayetin lojistiğini kolaylaştıracağını söyledi. Eğer haklıysa, belki de katil Şehir yerine burada yaşıyordur."

Gomez telefonunu çıkardı: "Arıyorum. Belki o düğme bir şeydir. Muhtemelen laboratuvarımıza göndermemi isteyeceklerdir" dedi.

Lucas, Virgil ve Presston olay yeri ekibini izlerken aramayı yaptı ve Gomez geri döndüğünde, "Siz çocuklar

bilgisayarlar seninle mi?"

"Evet, odalarımıza döndük," dedi Lucas.

"Bana e-postalarınızı verin. Size Zoom linklerini göndereceğim. Büyük Zoom konferansı doğu saatiyle öğlen. Burada saat 11'de. Seni de istiyorlar."

OceanofPDF.com

Virgil bilgisayarını Lucas'ın odasına götürdü ve saat on birde ikisi de tıklandı, aracılığıyla ve Yakınlaştır bağlantılar gönderildi tarafından Gomez ile

Omuzlarının üzerinden bakarken, kendilerini FBI müdür yardımcısı Louis Mallard ve tanımadıkları diğer FBI ajanları ve polislerden oluşan bir dama tahtasıyla konuşurken buldular.

Mallard Lucas'ı iyi tanıyordu, Virgil'i de biraz. Konferansı şöyle açtı: "Ajanlarımızdan biri, bir şerif ve bir Minnesota müfettişi Eau Claire, Wisconsin'de yanmış bir Subaru'yu inceliyorlar. Doğru yıl, doğru renk ve kimsenin anlayamadığı meşru bir sebepten dolayı yakılmış gibi görünüyor, bu yüzden Eau Claire arabasının muhtemelen Minnesota katili tarafından kullanılan araba olduğunu düşünüyoruz. Eau Claire olay yeri inceleme ekipleri, aracı kullanan kişinin kapı panelindeki ve ön paneldeki şase numaralarını sıyırarak aracın menşeyini gizlemeye çalıştığını, ancak Subaru'larda güvenlik duvarı da dahil olmak üzere gizlenmiş başka şase numaraları olduğunu fark etmediğini tespit etti."

Şöyle devam etti: "Eau Claire polisi bize güvenlik duvarından kısmi bir VIN numarası gönderdi ve bu numarayı yeniden yapılandırarak Elk River, Minnesota'dan Richard ve Lorna Hogan'a kadar izini sürmeyi başardık. Minneapolis. Ajanlar bir saat önce Hogan'ları ziyaret etti ve arabanın Aralık ayı başında nakit para karşılığında satıldığı söylendi. Alıcının tarifi beklenmedikti; kısa boyluydu, iyi giyinmemişti ve İspanyol aksanıyla konuşuyordu. Onlara Meksika'da doğduğunu ama yirmi yıldır ABD'de yaşadığını ve artık bir vatandaş olduğunu söyledi."

Mallard, FBI analistlerinin araba alıcısının Minnesota katili olduğunu düşünmediklerini söyledi. "Eğer Eau Claire'deki araba katilin kullandığı arabaysa, o zaman araba alıcısı açıkça katille işbirliği yapıyordu ve büyük olasılıkla onu teşhis edebilirdi, bu yüzden bu adamı bulmak en önemli öncelik haline geldi."

Ekranın sol üst köşesindeki bir polis "Neden onun katil olduğunu düşünmüyorsunuz?" diye sordu.

Mallard, "Kıyafeti ve fiziksel göstergeler yüzünden. Sikes'in katili, Sikes'in bahçesinde ilerlerken birkaç noktada karın üstü yatıyordu. Minnesota olay yeri uzmanları katilin boyunun 1.80 ile 1.80 arasında olduğunu düşünüyor. Hoganlar araba alıcısının boyunu 1.80 olarak tahmin ediyor. Bay Hogan'ın kendisi de 1.80 boyunda değil ama alıcının boyundan daha uzun olduğunu söyledi. Ayrıca katil farklı tasarımlı bir palto giyiyordu. İki ayrı yerde, vücut ısıyla bu deseni Sikes'in evinin dışındaki karda eritmiş. FBI araştırmacılarımızdan biri bunun Givenchy marka bir parka olduğunu ve diğer satış noktalarının yanı sıra Neiman Marcus ve Nordstrom mağazalarında iki bin dokuz yüz doksan dolara satıldığını tespit etti. Twin Cities'deki Mall of America'da bir Nordstrom mağazası var. Hoganlar'ın alıcının giyimi ve tavırları hakkındaki açıklamalarına bakılırsa, bu paltoyu almaya gücü yetmezdi."

Virgil Lucas'a baktı ve "Biraz desteksiz bir varsayım," dedi.

"Bunu duydum Virgil," dedi Mallard. "Her neyse, ben haklıyım. Şimdi Nordstrom'daki satış kayıtlarını inceleyerek parkayı kimin sattığını, ne zaman satıldığını ve umarım satın almak için kullanılan kredi kartını tespit etmeye çalışıyoruz."

Beyaz saçlı bir adam söze karıştı: "Yani önceki tahminler muhtemelen doğrudur. Bu adamlarda ya da bu adamda büyük paralar var."

Mallard: "Evet. Satın aldığı paltoyu tam olarak tespit edebilirsek, boyu ve kilosuna hakkında daha fazla bilgi sahibi oluruz. Paltonun fiyatı göz önüne alındığında, satış görevlisinin onu hatırlayacağını umuyoruz. Bir kredi kartı olabilir,

Elbette mükemmel olacaktı. Ne yazık ki palto iki yıl önce satıldı."

Lucas: "Bir parka için bu kadar para vermek onun buralı olduğunu ve bizim havamız için buna ihtiyacı olduğunu doğruluyor. Ya öyle ya da zenginlerin gittiği soğuk havalı yerlere seyahat ediyor. Kayak merkezleri gibi."

Mallard: "Sanırım bu doğru. Bilmeyenler için söyleyeyim, Lucas Davenport Minnesota'da görevli bir ABD polisi ve Virgil Flowers da onun ortağı. Şu anda Eau Claire'deler. Davenport ve Flowers'tan Minneapolis'e dönüp FBI ajanlarımıza katılarak hem Subaru alıcısının hem de parkanın izini sürmelerini isteyeceğiz."

Virgil: "Subaru satışıyla ilgili bazı belgeler olmalı."

"Evet, var," dedi Mallard. "Anlaşılmazlar. Hoganlar bu kısma pek dikkat etmemişler, parayı almaya çok **h e v e s l i l e r m i ş**. Ve ödemeleri nakit olarak yapılmış, yüz dolarlık banknotlar. Alıcının imzasındaki son ismin 'Anderson' olması mümkün ama bunun gerçek bir isim olması pek mümkün görünmüyor. Bu arada yüz dolarlık banknotlar gitmiş, Hogan'ların onları aldığı gün bankaya yatırılmış."

Lucas diskin bulunuşundan ve FBI ajanı Gomez'de olduğundan ve bir gecede FBI laboratuvarına gönderileceğinden bahsetti. Virgil'in diske bir yerde rastlamış olabileceğini düşündüğünü ama nerede olduğunu hatırlayamadığını da ekledi.

"Hatırlayabilseydin iyi olurdu," dedi Mallard sert bir sesle.

"Deniyorum," dedi Virgil. "Belki kasabaya döndüğümde hatırlarım, ama burada yapmamız gereken birkaç şey daha var . . ."

Mallard: "Daha açıklayıcı olabilirsiniz ..."

Lucas, "Araba Eau Claire'deki bir iş sahasında ... ağır ekipman sahasında bir çöküntüde yanmış," dedi. "Ciddi bir kar fırtınası vardı ve yangın o sırada görülmemişti. Yerel bir işçi ertesi sabah arabayı bulmuş. Arabayı yaktıktan sonra, katil olay yerini yürüyerek terk etmek zorunda kalmış olmalı. Anladığım kadarıyla fırtına birkaç saat içinde birkaç santim kar yağdırmış ama

tek bir arabanın karda bıraktığı izler hâlâ görülebiliyordu. Başka iz yoktu. Katilin ya taş ocağından yürüyerek çıktığını ve caddede yakalandığını ya da oradan çıkmak için başka bir yolu olduğunu düşünüyoruz. Bunu çözmeyi umuyoruz, belki de onu olay yerinden ayrılırken gören bazı tanıklar bulabiliriz."

Mallard: "Tamam. Kontrol edebildiklerinizi kontrol edin ama elinizi çabuk tutun. Bu akşama kadar Twin Cities'de çalışmanı istiyorum."

Konferans yarım saat daha devam etti, çoğunlukla programla ilgiliydi ve kayda değer ek bir bilgi yoktu. Toplantıyı bitirdiklerinde Lucas bir kulağını kaşıdı ve, "Şey... Sanırım yürüyoruz ve kapıyı çalıyoruz. Yine."

"Bu saçmalıktan yorulmamın bir nedeni de bu," dedi Virgil. "Roman yazmak... bir sandalyeye oturuyorsun, birkaç yüz kelime yazıyorsun, arkana yaslanıyorsun, belki bir latte içiyorsun, belki yaşlı kadınla takılıyorsun, tekneyle açılıyorsun... yürümek yok, kapı çalmak yok."

Lucas, "Kapı çalınmadığı için Üç Numaralı Kapı'nın ardında ne olduğunu asla öğrenemezsiniz ki bu da oldukça ilginç olabilir," dedi.

"Seninle benim aramdaki fark," dedi Virgil, "artık bilmeme gerek olmadığını düşünmeye başlamam."

—

Presston ve diğer üç Eau Claire polisinin yardımıyla yürüdüler, kapıları çaldılar, kapıları çaldılar ve yürüdüler, kar yığınlarının arasından geçtiler ve tekrar üşüdüler. Mahalle sakinleriyle, yoldan geçenlerle ve bir kar küreme aracı sürücüsüyle konuştular. Kimse bir şey görmemiş. Virgil, katilin suç ortağının, arabayı satın alan adamın, katilin onunla ne yapmak istediğini bilmiyor olabileceğini ve onu almamış olabileceğini öne sürdü.

"Diyelim ki bir adamınız var, zengin bir adam, birkaç arabası var, hatta üç ya da dört arabası var. Cinayetten sonra Subaru'dan kurtulmak istedi ve soruşturmayı karıştırmak için onu eyalet sınırından geçirmek istiyor," dedi Virgil, karla kaplı bir kaldırımda yüksek adımlarla ilerlerken. "Sikes'in çevresinde fark edilmeyeceğini düşünüyor."

Ama çok dikkatli davranıyor. Onu atmaya ve suç ortağını dahil etmeden biraz uzakta yakmaya karar verir. Bunu nasıl yapıyor?"

Virgil'e göre bir yer keşfedecekti ama bu yer Subaru'yu yaktıktan sonra kaçış arabasını önceden yerleştirebileceği bir yer olmalıydı. İkinci arabayı kimsenin fark etmeyeceği bir yere bırakabilir miydi?

Presston, "Burada üniversiteye çok yakınız," dedi. "Ve teknik üniversiteye. Büyük otoparkları var ve bazıları gece park etmeye izin veriyor. Sanırım izin almanız gerekiyor ama bundan emin değilim. Ama çok sayıda park yeri var."

"Ama kendi arabasını, yani kaçış arabasını önceden yerleştirdikten sonra Minneapolis'e nasıl dönecek?" Virgil sordu. "Kredi kartı kullanmadan mı? Kimse yüzünü ya da kimliğini görmeden?"

Hepsi bunu düşündü ve sonra Presston, "Biliyor musunuz, sanırım Jefferson Lines'ın her gün buradaki üniversiteden Minneapolis'e giden bir otobüsü var. Arabayı şuradaki otoparklardan birine bırakıp otobüse binebilir... Soğuğa karşı sımsıkı sarınır, şapka, atkı ve güneş gözlüğü takar, bilet için nakit para öder..."

"Otobüse binmiş birini bulabilseydik iyi olurdu," dedi Virgil. "Ama o günün hangi gün olduğunu bilmiyoruz. Binenlerin kim olduğunu da bilmiyoruz."

Presston, "Sürücüyü bulmaya çalışabiliriz," dedi.

"Bu biraz yarım yamalak olacak," dedi Virgil. "Belki bir sürücü süper-parka giymiş bir adamı hatırlayabilir ama yüzünü göremezse şansımız kalmaz."

"Denemek lazım," dedi Presston. "Ama çok fazla olasılık var."

Lucas ve Virgil kabul ettiler. Ayrıca Eau Claire polislerinin bu işle ilgilenmesi gerektiği konusunda da anlaştılar, çünkü hiçbir ilerleme kaydedemiyorlardı ve Mallard onları Şehirlere geri istiyordu. Onlar

Presston'a veda edip otelden ayrıldı. Lucas Virgil'i Minneapolis'teki misafir odasında kalmaya davet etti ama Virgil reddetti.

"Duncan bana Mall of America'daki Radisson Blu'da bir oda ayarladı. Frankie birkaç geceliğine gelecek, annem şu anda evde. Çocuklarla kalacak. Buna bayılıyor. Frankie'yle ben de vergi mükellefleri sayesinde küçük bir tatil yapmış olacağız."

"Tatil için zamanınız olmayacak. Mallard böyle bir işe karıştığında işler yoğunlaşabilir," dedi Lucas. "Her neyse, benim evimde durup bir şeyler yiyelim. Ellen'ı arayıp sandviç getirebilirim."

—

GERİ DÖNÜŞ YOLCULUĞU da, batıya giden şeritlerde, sadece geyiklerin bildiği nedenlerden dolayı daha az geyik leşi olması dışında, gidiş yolculuğu kadar güzel değildi. St. Croix Nehri'ni geçip Minnesota'ya geri döndüler ve Cretin Bulvarı'nda I-94'ten çıkarak güneye, Lucas'ın evine doğru ilerlediler. Sağ taraflarında, bir golf sahasının karlı açık çim sahalarını geçtiler. Arabayı kullanan Virgil poposunu koltukta biraz kaydırды, bu da düşünmesine yardımcı oldu ve sonra, "Anladım," dedi.

"Ne?"

"Şu disk. O bir düğme değil, bir top işaretleyicisi. Bilirsiniz, golf topu işaretleyicisi, topunuzu yeşil alanda işaretlemek için. Arkadaki yumru küçük bir iğneydi, çimin içine doğru itmek için."

"Ben golf oynamıyorum, yani . . . Emin misin?"

"Evet. Nereden geldiğini bilmek ister misin?" Virgil sordu. "Meşhur Wag the Dog golf kulübünden mi?"

"Hayır, meşhur Wayzata Country Club," dedi Virgil. "O aşağı sarkan küçük bir g harfinin kuyruğu değil, bir y harfinin kuyruğuydu."

"Ah, kahretsin," dedi

Lucas. "Ne, biz ..."

"Cehennemden daha açım ve şimdi de şehrin öbür ucuna, Wayzata'ya mı gideceğiz? Buradan daha uzakta, hala Şehirlerde olan neredeyse hiçbir yer yok ..."

"Bu büyük bir fedakârlık, t a m a m mı?" dedi Virgil. "Muhtemelen oraya varmamız yarım saatten fazla sürer, seni lanet sümüklü böcek."

"Bak ne diyeceğim, benim evimden sandviçleri alıp gidelim. Bizi fazla yormaz."

"Peki ya FBI, bir şeyler bulacağımızı ümit ederek ter döküyor..."

"Siktir et onları. Tavuklu sandviçler."

Paul'deki Mississippi Nehri Bulvarı'nda yaşıyordu ve tıpkı Hillary Sikes gibi, Ellen Jansen adında, kendi dairesinde yaşayan bir hizmetçisi vardı. Onlara sandviç ve soğuk makarna salatası hazırlamış, alışverişe çıkmadan önce de buzdolabına bırakmıştı.

Yemek yediler, kök birası içtiler, Virgil'in yeterince araba kullandığına karar verdiler, Tahoe'sunu Lucas'ın garajında bıraktılar ve Lucas'ın Cayenne'ini aldılar. Doğruca Şehirleri geçip batı yakasından çıktılar, I-494 döngüsünü geçtiler ve yazın pastoral bir kırsal alan gibi görünen ama kışın yapraksız ağaçların üst-orta sınıf bir banliyö olduğunu ortaya çıkardığı yere girdiler.

"Buraya kışın hiç gelmedim," dedi Virgil geçen manzarayı izlerken. "Buraya bir kez sonbaharda, renklerin güzel olduğu zamanlarda gelmiştim. Eyaletteki en güzel yerlerden biri. Göl biraz kirli gerçi."

Lucas, "Zengin bir yazar olduktan sonra buraya taşınabilirsin," dedi.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Virgil. "Her ne kadar doğuştan alçakgönüllü olsam da, muhtemelen çiftlikte kalacağım."

"Zengin adam, kendi iskelen olsun, üzerine bir Ranger 622 koy ..." "Tamam, çiftliği siktir et," dedi Virgil.

—

WAYZATA COUNTRY CLUB, bir tepeye tünemiş, belli belirsiz Tudor tarzı bir kulüp binasında yer alıyordu. Araba yolu güzelce sürülmüş ve eritilmişti ve ön kapının dışındaki portikonun altına park etmek için otoparkı atladılar.

Bir adam çıktı ve "Aslında park edemezsiniz-" dedi.

Lucas dedi ki, "Federal polisler. Bizi müdüre götürün."

Genel müdür Bernice Atwood'un yeterince cana yakın bir kadın olduğu ortaya çıktı. Onu yemek salonunda başka bir çalışanla konuşurken buldular. Lucas durumu anlatınca o da, "Etrafımızda hem üyelerimiz hem de çalışanlarımız arasında çok sayıda Hispanik erkek var ama anlattıklarınıza bakılırsa..." dedi.

"yle mi?"

"yelerden ya da içerideki personelden herhangi biri olduğunu sanmıyorum. Saha ekibinde buna uyan üç kişi var. Sezonluk alışanlar. Sizin için onların bilgilerini alayım. . ."

Onlara adresleri ve cep telefonu numaralarıyla birlikte üç isim vermiş. Adreslerden ikisi aynıydı, üçüncüsü ise St. Paul'de, Frogtown mahallesindeydi.

"Hepsinin ehliyeti olup olmadığını biliyor musun?" Virgil sordu.

"Oh, evet; bu bir gereklilik. Kaçakları işe almayız..."

Virgil arabadayken iPad'i ile internete girdi ve eyalet ehliyet bölümüne girerek  adamın ehliyetlerini getirdi. Onları iPad'in hafızasına kaydetti. Lucas, St. Vincent'in ofisini aradı, kendisine cebinden para çıkmadığı ve St. Vincent'in ya da bir temsilcinin kendisini arayacağı söylendi.

Yakın bir zamanda. Olabilir.

"şimdi ne olacak?" Virgil sordu.

"Bir şeyler oluyor ve bu konuda bizimle konuşmak istemiyorlar. Neden St. Paul'e geri dnmyoruz? Frogtown adresi evimden bir milden fazla uzakta olamaz. nce oraya gidelim, sonra evde rahat ederiz. Bu adamlar hakkında biraz araştırma yap."

"Sence bir şey mi bulduk?" "Belki.

Belki yarı yarıya."

—

şEHİRLERİN ARKASINDAN Frogtown'daki adrese gittiler; posta pulu büyüklüğünde çimenlerin üzerinde küçük, bakımlı bir evdi bu. Bir tarafta müstakil bir garaj vardı ve araba yolunda izler vardı ama kapıyı aldıklarında cevap alamadılar.

"Boş hissediyorum," dedi Virgil. "Evet. Geri döneceğiz."

Lucas'ın araba yoluna girdiklerinde Woods adında bir ajan onları aradı ve davada önemli bir gelişme olduğunu söyledi. "Ajan St. Vincent sizinle buluşmamı ve sizi bu konuda bilgilendirmemi emretti. Yakınlarda mısınız?"

Görevden pek memnun görünmüyordu. Lucas ona saat üçte Virgil'le birlikte çevrimiçi çalışacakları eve gelmesini önerdi. "Bizim de bir molamız olabilir," dedi. "*Sana* bu konuda bilgi veririz."

Woods saat tam üçte geldi. Pek çok genç FBI ajanına benziyordu; zayıf, inek gibi, egzersiz kraliçesi tonlarında. Sıkıca taranmış koyu renk saçlarının altındaki dar siyah çerçeveli gözlükleriyle de şık görünüyordu. Lorna Woods mutfak sandalyesine oturdu, çantasından bir iPad çıkardı, açtı ve zaman zaman ona baktı.

"Müdür Mallard'ın sizden tam olarak ne beklediğini bilmiyorum ama davada önemli bir gelişme kaydettik ve bunun üzerine gidiyoruz. Nordstrom'dan gelen ipucu montun kredi kartıyla satın alındığını ortaya çıkardı -sadece bir tane satmışlar- ve Minneapolis'te yaşayan Howard Gates adında bir adama gitmiş," dedi Woods. "Profile uyuyor: iyi eğitilmiş, varlıklı, 1.80 boyunda. Minnesota'da kayıtlı üç arabası var: Bir BMW X5 SUV, bir Mercedes Benz SL550 ve elli yaşında üstü açık bir Rolls-Royce. İki kez boşanmış, şimdi bekar. Görünüşe göre parasının bir kısmı miras kalmış ama daha fazlasını yatırımcı ve bar sahibi olarak kazandığı biliniyor."

"Bitcoin'de mi?"

"Bununla ilgili bir şey yok. Teknolojiye yatırım yapıyor," dedi Woods. "Diğer Nordstrom alışverişleri ayak numarasını on iki ya da on iki buçuk olarak gösteriyor."

"Risk alan biri mi? Fiziksel riskler?" Lucas sordu.

"Böyle bir şey ortaya çıkmadı. Geçmiş için tüm sosyal medyayı ve devlet kayıtlarını kontrol ettik. Kendisinin

LinkedIn'de var ama diğerlerinde pek yok. Tweet atmıyor." Sesi onaylamıyor gibiydi.

"Mazeret mi?" Virgil sordu.

"Bilmiyorum. Amazon'daki bazı harcamalar dışında Twin Cities dışında kredi kartı kullanımı yok. Eau Claire bölgesinde veya Wisconsin'de hiçbir yerde yok."

Lucas: "Hizmetçi var mı?"

"Bilmiyoruz. Sadece Nordstrom'dan kredi kartı ödemesini aldık..." Saatine baktı. "...yaklaşık dört saat önce. İstihdam verilerine bakıyoruz ama eğer kaçakları işe alıyorsa, ki pek çok insan alıyor, o zaman onlara nakit ödeme yapıyor olacak ve istihdam kayıtlarımız olmayacak. Buraya gelmek için ofisten ayrıldığımda hiçbir çalışan kaydı bulamamıştık."

Lucas: "Kaç yaşında?"

"Elli altı."

Lucas, kaşlarını kaldırıp başını kısa bir süre sallayan Virgil'e baktı.

Woods onu yakaladı ve "Ne?" diye sordu.

"O çok yaşlı," dedi Lucas. "Tutucu arabalar kullanıyor. Bildiğin kadarıyla pek risk alan birine benzemiyor."

Woods, "Cinayetlerin büyük risk almayan kişi ya da kişiler tarafından işlendiğini iddia edebilirsiniz" dedi. "Öldürmenin kendisi bir risktir, ancak riski ortadan kaldırmak veya sınırlamak için mümkün olan her türlü önlemi almışlardır."

Lucas ve Virgil başlarını salladı ve Virgil, "Bu doğru görünüyor. Ama eğer akıllıysan, ki bu insanlar öyle görünüyor, o zaman yüksek riskli bir suç planlıyor olsalar bile riski sınırlamak yapılacak en mantıklı şey olur. Bir adam yüksek riskli bir kaya tırmanıcısı olabilir ama en iyi ekipman konusunda ısrarcı olabilir."

Woods, "Analizlerimiz onun katilin ana parametrelerine uyduğu yönünde," diye ısrar etti. Bir tutam saçını alnından uzaklaştırdı, saçı yarım santim düşmüştü. "Yani, harekete geçiyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu öğleden sonra bir ekip tarafından sorgulanacak." Tekrar saatine baktı. "Muhtemelen bir saat içinde. Orada olmak istiyorum, eğer memnun kalırsanız Sizin için daha fazla bilgim yok."

Virgil, "Biz de orada olmak isteriz," dedi.

Woods, "Bu Ajan St. Vincent'a bağlı," dedi. "Onunla doğrudan temasa geçebilirsiniz, size özel numarasını vermem için beni yetkilendirdi. Ama şu anda çok meşgul..."

"Ona bir yüzük vereceğiz," dedi Lucas. "Teşekkür ederim."

"Benim için neyin var? Beni bilgilendirecek miydin?" Şüpheliydi.

Lucas, "Subaru'yu satın alan adamın fotoğrafı, adı ve adresi elimizde olabilir." dedi.

"Ne!"

Virgil açıkladı ve dedi ki, "Yani şu anda biraz zayıf. Dave'i gördüğünde ona iletebilirsin."

"Kim?"

"St. Vincent."

"Kimse ona Dave demez," dedi Woods. "Karısı bile."

—

Kapı Woods'un arkasından kapandıktan sonra Virgil, "Kıçını kaldırması uzun sürmedi," diye gözlemledi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Parka ile ilgili kısma inanıyorum, adı neydi, Gates mi?"

Satın aldığı söyledi," dedi Lucas. "Federaller silahın hala onda olup olmadığını ve eğer onda değilse ne olduğunu öğrenene kadar kibar davransalar iyi olur."

"Bu iyi bir ipucu ..."

"Evet, öyle," diye kabul etti Lucas. "Belki de bir şeyleri serbest bırakırlar. Belki Gates kendini bilardo odasına kilitleyip beynini uçurur. Ben olsam bahse girmezdim."

"St. Vincent'ı arayıp gösteriyi izlemeye gitmek ister misin?" Virgil sordu. "Belki de adamı kurbağa yürüyüşüyle malikanesinden çıkarırlar. Eğer

bir malikane."

"Bunu sevdim. Onları arayacağım, nereye gitmemize izin verirlerse oraya gideceğim."

OceanofPDF.com

SEVEN

(Vincent'i aradılar ve Gates ile ilk karşılaşmalarından kibarca geri çevrildiler. "Zaten çok fazla insanımız var

Gitmek için bastırıyorum," dedi St. Vincent, pek de özür sayılmayacak bir ifadeyle. "Bu konuyu şimdilik FBI içinde tutarsak daha iyi olur. Çabalarınız takdire şayan ama Gates'le yüzleşme konusunda dikkatli bir plan hazırladık bile."

Gates'in adresini gönülsüzce verdi ve beklenmedik bir durum ortaya çıkarsa, yardımlarına ya da bilgilerine ihtiyaç duyulursa, hazır bulunabileceklerini söyledi. Woods'un kendisine Sikes cinayetinde kullanılan arabayı satın alan adamın kimliğinin tespit edilebileceğinden bahsettiğini ama bu fikri pek benimsemediğini de ekledi.

St. Vincent, "Bugün bunu halledeceğiz," dedi.

St. Vincent telefonu kapattıktan sonra Virgil, "Lanet olası FBI," dedi. "Bugün halledecekler mi? Bu arada, tüm Büro bu Gates denen herifin üzerine fazla gidiyor."

"Evet, ama yine de oraya gitmeliyiz -hiç değilse mahalleyi kontrol etmeliyiz," dedi Lucas.

—

ONU YAPTILAR. Virgil teçhizat çantasını Lucas'ın Cayenne'inin arkasına attı ve Minneapolis göller bölgesinde gezindiler, evlere baktılar, sıfırın altındaki sıcaklıklarda burbon şişeleri, kovaları ve tip-up'larıyla dışarı çıkan birkaç buz balıkçısını düşündüler; ve gittikçe Raul Malo'nun "Gentle on My Mind" şarkısını dinlediler.

Virgil'in iPad'i onlara Gates'in Adalar Gölü'nde yaşadığını söyledi. Ev, kırmızı kiremit çatılı, soluk mavi bir taştan inşa edilmişti. Göle bakan kuleleri ve karanlık pencereleri vardı ve mavi taştan göğüs yüksekliğinde sütunlara yerleştirilmiş ferforje bir çit ile bir Alman dağ evinin önünde olması gereken ferforje bir kapısı vardı.

Lucas ve Virgil geçip gittiler. Üç koyu renk cip garaj yoluna park etmişti ve koyu renk paltolu, kravatlı bir adamla yine koyu renk paltolu Lorna Woods kapının arkasında volta atıyorlardı, elleri ceplerinde, omuzları soğuğa karşı kamburdu.

Virgil, "Federaller çoktan içeri girdi," dedi. "Lorna içeri giremedi. O bir park görevlisi gibi."

"Evet. Ve işte buradayız, daireler çizerek gidiyoruz, park bile edemiyoruz," dedi Lucas.

O anda Lucas'ın telefonu çaldı: St. Vincent: "Siz ikiniz neredesiniz?"

"Az önce evi gezdim. Kapıda birkaç ajanın olduğunu gördüm," dedi Lucas.

"Evet, var. Onları arayıp sizi içeri almalarını söyleyeceğim," dedi St. Vincent.

Lucas, "Kalabalık istemediğiniz için davet edilmediğimizi sanıyordum," dedi.

"Fikrimizi değiştirdik. Aslında kalbimiz Washington'daki arkadaşınız tarafından değiştirildi, bu da beni kızdırıyor ama olan oldu."

"Gates o adam mı?"

St. Vincent, "Hâlâ konuşuyoruz," dedi.

"Beş dakika," dedi Lucas. St. Vincent telefonu kapatırken gülümsüyordu.

"Gülümsediğini duyabiliyordum," dedi Virgil. "Yüksek mevkilerde bu tür bir nüfuza sahip olmak güzel olmalı."

"Neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum," dedi Lucas. "St. Vincent'in yerinde olsaydım ben de kızardım."

Lucas, Gates'in evine geri dönmek için U dönüşü yaparken Virgil, "Ama bizi dışarıda tutamazdın," dedi.

"Biz değil ama BCA'da -ve bu arada Marshals Service'te- defolup gitmelerini söyleyeceğim insanlar var. Ama: Gates Üç Katil değil. Öyle olsaydı, yine de davet edilmezdik."

Woods onlara ön kapıdan geçmeleri için el salladı; mutsuz görünmemeye çalışıyor gibiydi.

Üç federal SUV, porte cochere'e giden araba yoluna park edilmişti; oradan federaller kısa bir yürüyüşle ön kapıya ulaştılar. Virgil arabayı ana evi, üzerinde bir çatı katı bulunan dört arabalık bir garaj olarak hizmet veren koç evinden ayıran kemerin altından sürdürdü. Kemerin diğer tarafında, içinde hala bir ajan bulunan başka bir federal SUV tarafından işgal edilmiş taş bloklu bir avlu vardı. Bir başka ajan da özenle yapılmış arka girişin yanında duruyordu.

"En az sekiz adam," dedi Virgil. "İşlerini şansa bırakmıyorlardı."

Park ettiler, arabadan indiler ve arka kapıya doğru yürüdüler; görevli kapıyı iterek açtırdı. Sırıttı ve "Günü kurtarmak için tam zamanında." dedi.

"Kurtarılması mı gerekiyor?" Virgil sordu.

Ajan, "Bu konuda üstlerimin söyleyeceği her şeye katılıyorum," dedi. Ve sessizce, "Ormana hoş geldiniz."

"Silahlar var ama güller yok, ha?" Virgil söyledi.

"Acının tadına bak kardeşim," dedi ajan.

Lucas kapının içinde, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

Virgil, "Anlamak için çok yaşlı bir nesilsiniz," dedi ve yürümeye devam etti.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemezsen seni çok kızdıracağım," dedi Lucas yetişerek. "Arabaya döndüğümüzde 'It's a Small World' şarkısını mırıldanacağım."

Virgil dehşete kapılarak, "Tanrım, o değil," dedi. "Yani ..."

"Guns N' Roses'ın bir şarkısı olan 'Welcome to the jungle' dedi. Ben de 'Silahlar var ama güller yok, ha?' dedim çünkü FBI'ın silahları var ama güller açmıyor. Sonra 'Taste the pain' dedi, bu da federallerin Gates'le yaşayabileceği bir soruna uygun bir Chili Peppers şarkısı. . ."

"Bunu dinleyerek hayatımın on saniyesini boşa harcadım ve asla geri alamayacağım," dedi Lucas seslerin geldiği yöne doğru ilerlerken. "Yine de bir FBI ajanının tüm bu saçmalıkları bilmesi beni şaşırtıyor. Seninleyken beni şaşırtmıyor."

Gates iri yarı bir adamdı, seyrelmiş siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve avizenin altında parlıyordu. Yüzü çok uzun süre içki içtiği için kızarmıştı ve bu kaba, büyük burnundan belli oluyordu. Saçlarını uzun tutmuş, geriye doğru at kuyruğu şeklinde bağlamıştı çünkü Virgil'in şüphesine göre *Eastwick Cadıları* filmindeki Jack Nicholson'a benzediğini düşünüyordu. Yeşil pamuklu paraşüt pantolonun üzerine giydiği kırmızı kadife cüppesi ve yakut kırmızısı kadife terlikleri bu imajı güçlendiriyordu.

O ve dört FBI ajanı, tepesinde altın rengine boyanmış bir kubbe bulunan ve kubbenin ortasından kristal bir avizenin sarktığı büyük bir odada oturuyorlardı. FBI ajanları Lucas ve Virgil'den uzağa bakacak şekilde yarım daire şeklinde oturmuşlardı.

Virgil mırıldandı, "Sikes'in katili altı metrelik bir duvarın üzerinden tırmandı."

"Bunu beynimden söküp aldın," dedi Lucas sessizce. "O adam yazın arka verandasına tırmanmakta zorlanırdı ve verandanın sadece iki basamağı var."

Gates onları fark etti ve yüksek ve öfkeli bir sesle, "Kim bu pislikler ve neden evimin etrafında dolaşıyorlar?" diye sordu.

FBI ajanları dönüp bakınca Lucas, "Davenport ve Flowers. Yardım için buradalar."

Gates, "Benim herhangi bir cinayetle hiçbir ilgim yok," diye bağırdı.

Virgil, "Evet, biliyoruz," dedi.

Gates: "Ne?"

Vincent, "Henüz bu konuda bir karar vermedik," dedi.

"Sanırım o da bir suç ortağı olabilir," dedi Lucas.

Virgil: "Pek olası görünmüyor."

"Öyle," dedi Lucas.

Uzun bir koridorun sonunda bulunan ön kapı açılarak büyük odaya doğru bir ışık huzmesi yayıldı ve elinde bir evrak çantası taşıyan takım elbiseli tıknaz bir adam içeri girerek etrafına bakındı. Gates bağırdı, "Zamanı gelmişti Herb. Kışma kadar federal ajanlara batmış durumdayım. Minnetonka'daki kadını benim öldürdüğümü düşünüyorlar."

Ajanlara, Virgil ve Lucas'a "Avukatım" dedi.

Avukat Herb koridordan geçip büyük odaya girdi ve şöyle dedi: "Sana tek söyleyebileceğim Howie, buraya gerçek bir ceza avukatı getirene kadar onlarla konuşma. Marv Fingerhut'ı aradım, yolda. Onlarla konuşmadın, değil mi?"

"Birkaç şey söyledim," dedi Gates.

"O zaman kapa çenenin, seni aptal."

Virgil, avukatın müvekkilinden korkmuş gibi görünmediğini düşündü.

Gates, Lucas ve Virgil'i işaret ederek, "Bu adamlar benim yaptığımı düşünmüyorlar," dedi.

Herb, Lucas ve Virgil'e baktı. "İyi polis/kötü polisi oynuyor olabilirler."

Virgil, "Bu çoğunlukla televizyonda olur. Gerçek hayatta, kötü polis/kötü polis." Gates, Herb'e "Marv ne zaman geliyor?" diye sordu.

"St. Paul'de curling kulübünde. Bir oyunu bitirmek istedi, ya da her ne diyorlarsa. Bir maç."

"Orospu çocuğu," diye bağırdı Gates. "Burada ölüyorum, Herb."

Herb federallere şöyle dedi: "Buraya resmi olarak Mr. Gates, ben onun arkadaşı olarak buradayım. Ben sivilim, suçlu değil."

Gates, "Telefonuna sarıl ve şu lanet Marv'ı ara ve ne zaman buraya geleceğini öğren," diye bağırdı.

Herb "Konuşmayın" diyerek köşesine çekildi ama Gates Lucas ve Virgil'e bağırarak "Neden benim yaptığımı düşünmüyorsunuz?" diye sordu.

"Bu görüşmeyi aslında FBI yürütüyor..." Virgil başladı. St.

Vincent: "Devam et ve söyle ona. Ben de ilgileniyorum."

Virgil omuz silkti ve Lucas'a bakarak, "Katil, üzerinde kar olan altı metre yüksekliğindeki bir duvarın üzerinden sürünerek geçmiş. Merdiven kullandığına dair bir iz yok."

Tüm federaller dönüp Gates'e baktı, o da bir kahkaha attı ve sonra şöyle dedi: "İşte böyle Ajan St. Vincent. Elimde mancınık olsa bile böyle bir duvarı aşamam."

Herb, köşeden, "Konuşma" diye bağırdı.

Gates: "Siktir et, ben konuşuyorum." Lucas ve Virgil'a: "Pislikler' yorumu için özür dilerim."

Herb aradı, "Ayakkabılarını değiştirmesi gerekiyor, yolda." Ve federallere, "Çok yakın. Yirmi dakikadan az kaldı."

"Masum olduğuma çoktan karar verdik," diye cevap verdi Gates. Federallere: "Öyle değil mi?"

"Araştırmamız gereken başka yollar da var," dedi St. Vincent. Vincent Lucas ve Virgil'e dönerek, "Neden oturmuyorsunuz? Bay Gates bize paltonun geçen ay burada düzenlediği bir hayır etkinliği sırasında çalındığını söyledi."

"Aralık ayının ortasında," dedi Gates. "Polise bildirdim ama onlar da bir şey yapmadılar. Denediklerini bile sanmıyorum. Ertesi hafta Aspen'e gidiyordum. Sinemacıları tanıyorum. Takılırız."

Virgil, "Hı-hı." dedi.

"İki gün önce paltoyu astığım mutfağın arka dolabına gittim ama orada yoktu. Evin altını üstüne getirdim. Gitmiş," diye devam etti Gates. "Çalışanlardan biri tarafından çalınmış olabilir ama çalınmadığından yüzde doksan dokuz eminim. Benden bir şey çaldıklarında ya para ya da fark etmeyeceğimi düşündükleri bir şeydir. Bilirsiniz, piller, çamaşır deterjanı kapsülleri, bu tür şeyler. Kullanabilecekleri şeyler."

Virgil, "Etkinlikte kaç kişi vardı?" diye sordu.

"Son sayıyı bilmiyorum. Sandhill Crane Rescue League içindi. Evi kullanmalarına izin verdim ve onları besledim. Bilirsin, içinde yapraklar olan peynir sosu. Belki . . . yüz kişi? Yüz.

ve yirmi? Sandhill'dekiler size söyleyebilir, halkla ilişkiler hatunları Mary Ann, mmm, Slattery, sanırım soyadı. Bana kalırsa güzel dövmeleleri var. Onları yükseklere taşıyor. Onları ilk kez dekolteli bir bluzla gördüğümde bir tepsi istiridye sandım ve neredeyse bir tane yiyordum."

Vincent gözlüklerini çıkardı ve burnunu sıktı. "Yüce T a n r ı m ."

"O burada değil," dedi Gates.

Virgil ve Lucas sohbet çukurunda yerlerini aldılar ve Lucas "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Benim barlarım var," dedi Gates. "Sekiz tane. Üst düzey. Fahişe yok, öyle bir şey yok."

Virgil: "Yani sen bir çeşit gangster misin?"

Gates: "Hey!"

Virgil: "Demek istediğim, Sikes'i öldürmek isteseydin, bunu kendin yapmak yerine başka birine yaptırırdın."

"Öyle insanlar tanımıyorum," dedi Gates, gözlerini kaçırarak.

"Wayzata Country Club'a üye misin?" Lucas sordu. "Ne? Hayır. Minikahda'dayım."

Lucas: "Sence Mary Ann Tatas'ın elinde partiye katılacakların bir listesi var mıdır?"

Gates omuz silkti: "Muhtemelen. Yani, hep aynı insanlar, her seferinde. Partiye gelirsın, beş yüz dolarlık bir çek yazarsın, onu sildirirsin, herkes sana ... der." Tereddüt etti. "Whatchacallit. Cimri mi?"

Lucas: "Hayırsever."

"İşte bu kadar," dedi Gates. "Ve gazetede resminiz çıkacak. Tabii hala bir gazete varsa. Son zamanlarda kontrol etmedim."

Virgil, St. Vincent'a döndü ve "Personel sende.

Listeyi almanız ve insanlarla konuşmaya başlamanız gerekiyor."

Gates, "Size listeyi hemen şimdi verebilirim," diye gönüllü oldu. "Sadece davetiye vardı. Buraya geldiğinizde davetiyenizden vazgeçmek zorundaydınız,

ve eğer bir arkadaşınızı getirdiyseniz, davetiyeye kim olduğunu yazmanız gerekiyordu."

"Ve hala ..."

"Davetiyeler mi? Elbette. Federaller için belgeler. Yemek ve içkiyi hayırseverlik katkısı olarak yazabilirim. Ancak, IRS ile bir iki kez konuştum ve şimdi her şeyi belgeleyebildiğimden emin oluyorum."

"Onları görebilir miyiz?" Virgil sordu.

"Elbette." Gates döndü ve bağırdı, "Raoul? Raoul?"

Bir adam ikinci katın korkuluklarına geldi ve aşağı seslendi, "Ne?"

"Sandhill partisinin davetiyelerini nereye koydun?" Gates sordu.

"IRS dolabı."

"Onları aşağı indirir misin?"

Raoul davetiyeleri almaya gitti ve Lucas Aziz Vincent'a "Zengin Bitcoin'cilerin listesini alabilir miyiz?" diye sordu.

"Size e-posta ile göndereceğim."

"Şimdi yapabilir misin? Virgil'e gönder. Onun bir iPad'i var, okumayı kolaylaştırır."

"Ben ortadayım..." Vincent başını salladı ve bağırdı, "Moeller? Neredesin sen?"

Kapıdan bir FBI ajanı girdi ve St. Vincent ona ofisten listeyi alıp Virgil'e göndermesini söyledi. Virgil, Moeller'a e-posta adresini verdi ve Moeller bunu yapmak için gitti. Raoul çoraplı ayaklarıyla merdivenlerden indi ve lastik bir bantla sarılmış bir yığın beyaz davetiye kartını Gates'e uzattı, o da Lucas'a attı.

Lucas, "Biz mutfakta olacağız." dedi.

Gates'in masumiyetine henüz ikna olmamış olan St. Vincent onunla daha fazla zaman geçirmek istedi.

—

MUTFAKTA, Lucas ve Virgil yüz on altı kartı kahvaltı barının üzerine yaydılar ve sadece bir kadın ismi içerenleri ayıkladılar. Elllerinde kırk sekiz davetiye kalmıştı. Onlar bunu yaparken Virgil'in iPad'i gelen bir e-postayla çınladı. E-postayı açtı ve Bitcoin'de yatırımcı olduğuna inanılan 1.121 kişinin adının alfabetik bir listesini buldu. İsimler Bitcoin bağlantılı dernek ve işletmelerin üyelik listelerinden ve medya raporlarından alınmıştı.

Beş dakika boyunca listedeki kişilerin isimlerini alfabetik olarak sıraladılar.

davetiyeleri FBI'ın listesindeki isimlerle karşılaştırmaya başladılar. Bir eşleşme bulduklarında listede yirmi bir isim vardı: Jamie McGruder.

Virgil, "Bir vuruş, ama bu da bir şeydir," dedi. iPad'e geri döndü. "Onu araştırayım."

Elli metre ötede oturan St. Vincent cep telefonundan Lucas'ı arayarak golf kulübünde çalışan Hispanik erkeklerin isimlerini sordu. Çok sinirlenmişti:

"Bir telefon aldım. Lanet arabalarını kime sattıklarını söyleyebilmeleri için şu anda evlerindeki lanet kanepelerinde oturuyor olmaları gereken lanet Hoganlar Vegas'talar. Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Bu çok talihsiz bir durum," dedi Lucas.

Vincent, "Onları arıyoruz ama bana Vegas şeridinde 150.000 otel odası olduğu söylendi," dedi. "Vegas ofisi aramaya başlayacak, ancak geç oldu ve muhtemelen yarına kadar bir yere varamayacaklar."

—

O kaçıp gittikten sonra Virgil, "Sence ona McGruder denen adamdan bahsetmeli miyiz?" diye sordu.

Lucas bir an düşündü ve sonra, "Siktir et onu. Biz yukarı bakacağız. McGruder'ı kendimiz bulacağız, ve eğer bir şey çıkarsa, ve biz

Yardıma ihtiyacımız olursa onu ararız."

Oturma odasında bir kargaşanın başladığını duydular ve bir süre sonra o tarafa gittiler ve Gates'in ceza avukatı Marvin Fingerhut'u federalleri evden kovarken buldular.

Fingerhut uzun boylu, kurşun kalem kadar inceydi ve gri bir takım elbise giyyordu. Yüzünün bir tarafında uzun zaman önce geçirdiği yanıklardan kaynaklanmış olabilecek bir dizi küçük yara izi vardı.

Lucas ve Virgil'e baktı ve homurdandı, "Lanet olası Davenport. Bunu biliyor olabilirsiniz."

O ve Lucas bir erkekler hokey liginde rakip idi. Fingerhut, "Müvekkilime gizlice soru sormanızı istemiyorum." dedi.

"Evet, yapmayacağız," dedi Lucas. "FBI ilgileniyor olabilir ama Virgil ve ben farklı bir bakış açısı üzerinde çalışıyoruz."

Fingerhut, Gates'e "Polislere güvenemezsin," dedi. "Ayrıca, eğer peşinde oldukları katil burada, Minneapolis'te yaşıyorsa, onu savunmak zorunda kalabilirim."

Virgil, "Onu yakaladığımızda, ki yakalayacağız, senin adını da mutlaka anacağız," dedi.

"Çok memnun olurum. Bu arada Howard'dan uzak durun," dedi Fingerhut.

Gates, Fingerhut'a "Bunlar benim masum olduğumu düşünen adamlar," dedi.

Fingerhut: "Saçmalık. Böyle bir şey düşünmüyorlar. Sikes denen kadını öldürdüğünüzü düşünmüyor olabilirler ama bir şeyden suçlu olduğunuzu düşünüyorlar. Çünkü onlar polis."

Lucas'a, "Anladığım kadarıyla müvekkilim bazı parti davetiyelerini teslim etmiş. Onları geri istiyoruz ve şimdi ..."

St. Vincent: "Unutun gitsin. Onları bize gönüllü olarak verdi. Onlar bizde ve bizde kalacaklar."

"Ne? Şimdi de avukat mı oldun? Ne yapıyorsun? . . ."

"Evet, ben bir avukatım," dedi St. Vincent. "Burada ve Virginia'da barolara kabul edildim. Ve bu tür işler hakkında daha çok şey biliyorum."

Bay Fingerhut, çünkü ben bunu her zaman yapıyorum. Davetiyeleri saklayacağız."

Fingerhut bir anlık şaşkınlıkla, "Bunu göreceğiz," dedi.

"İstediğinizi görün. Bizi mahkemeye verin," dedi St. Vincent. "Gerçi bunu yaparsanız, sadece kendinizi utandırır ve müvekkilinizin parasını boşa harcarsınız. Davetiyeler önemli bir kanıt değilse iade edilecektir."

Lucas Fingerhut'a gülümseyerek, "Lake of the Isles malikânesinde kafayı bulmuşsun, seni lanet olası ayyaş," dedi.

"Kıçımın bükücüsü," dedi Fingerhut. "Geçen hafta tribüne indiğin için nefesini mi tuttun?"

Lucas, St. Vincent'a el sallayarak veda etti ve davetiyelerden bir şey çıkarsa kendisine haber vereceklerini söyledi.

Kamyonda Virgil Google'a McGruder'ın adını yazdı. Doğru McGruder'a ulaştığında, ki bu birkaç dakika sürdü, girişi okudu ve ardından "Buna inanmıyorum" dedi.

"Ne?"

"Bir saniye bekle."

Virgil Google Maps'e gitti, bir adres yazdı, bir harita çıktı ve uydu görünümüne geçti. Kayıtlı bir sayfaya gitti, başka bir adres buldu, haritalama programına yazdı ve yine uydu görünümüne geçti.

iPad'i Lucas'a doğru eğdi. "Adreslerin üzerindeki küçük kırmızı işaretçileri görüyor musun?"

"Evet. Hey, onlar ..."

"Aynen öyle. McGruder Minnetonka'da yaşıyor. Arka verandasından Sikes'in iskelesini görebiliyordu. Onu tanıyor olma ihtimali nedir?"

"Yüksek. Şimdi St. Vincent'la konuşmalıyız." "Neden? Konuşacağımızı sanıyordum..."

"Şimdi onun yardımına ihtiyacımız var," dedi Lucas.

Vincent davetiyelerin hit olması karşısında şaşkına dönmüştü. "Pekala. Benden ne istiyorsunuz?"

"Bir polise ihtiyacımız var. Hatta bir federal. Ama ışıkları, sireni ve cep telefonu olan biri olmalı. Size en kısa zamanda bir adres vereceğiz.

elimizden
geldiğinc
e."

"Neden?
"

Lucas ona söyledi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

E I G H T

(Polis arabasıyla ya da federal ajanın arabasıyla Shoreline Drive ve Ferndale Road'un köşesinde buluşacaklardı.

Orono. Virgil, Sikes'ların evinin karşısındaki körfezde yer alan McGruder'ın evinin uydu görüntüsüne bakıyordu.

Virgil, "McGruder bir duvarın ya da bir çitin içinde yaşıyor... daha çok duvara benziyor," dedi. Uydu görüntüsünde çıplak bir noktaya dokundu ve ekledi, "Burada bir dürbünle oturup gelen giden herkesi görebilmeliyiz."

Vincent aradı ve federal bir cipin ışıklar ve siren eşliğinde geleceğini söyledi.

Lucas arabayı sürdü. Virgil, hâlâ iPad'i kullanarak McGruder'ın hazır bir biyografisini okudu -üniversite eğitimi, Bitcoin, hayır işleri, yelkenli uçaklarla ilgili bir hikâye- ve bir emlakçı sitesinde McGruder'ın evinin satışını buldu: Satış altı yıl önceydi ve sekiz nokta dört milyon dolara yapılmıştı.

"Yeni bir satış yok, o yüzden muhtemelen oydu. Evin çoğunu göremiyorum, emlakçı fotoğraflarını kaldırmışlar. On dört bin metre kare, eğer buna inanabilirseniz. Google Earth'e giriyorum. Arkadan çıkış yok, hepsi göl kenarında. Gölün şu anda donmuş olması dışında."

"Hepsi bir adam için."

"Bunu bilemeyiz. İçeride sekiz hizmetçi ve dans eden dokuz kadın olabilir." Virgil "Noel'in On İki Günü"nden bir parça söyledi.

"Şimdi o lanet şarkı kafamın içinde olacak," dedi Lucas. "Ama ev ne kadar büyükse, o kadar çok yardım alma şansı var demektir."

"İşte başka bir fikir," dedi Virgil. Vincent'ı tekrar aradı ve Hillary Sikes'in kocası Anson Sikes'in irtibat numarası olup olmadığını sordu. Verdi ve Virgil numarayı aldı ve telefonu hoparlöre vererek aradı. Kendini tanıttıktan sonra, "Jamie McGruder adında birini tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Tabii. İyi değil. Bana söylenene göre bir tekne dolusu parası varmış. Suyun karşısında yaşıyor."

"Evinize hiç geldi mi?"

"Evet. Noel partisinde. Bu . . . Aralık'ın on yedisiydi. Bir şekilde bu işe karıştığını mı düşünüyorsunuz? O küçük kaypak bir çakal."

Virgil ona, "Sadece aklımıza gelen pek çok olasılığı kontrol ediyoruz," dedi. "Her neyse, teşekkürler-bir şey bulursak size geri döneceğiz."

—

Virgil telefonu kapattığında Lucas, "MCGRUDER kameraları izledi," dedi. "Hem de evin içinden. Bir video monitörü görmüş olabilir."

Shoreline Drive'da bir yer buldular ve Virgil çantasından bir çift görüntü sabitleyici Canon dürbün çıkardı, camını indirdi ve McGruder'ın evine baktı.

"Pek bir şey göremiyorum. Sanırım şu çitin arkasında bir duvar var. Belki . . . 6 feet uzunluğunda? Büyük çelik kapı. Ev işlerine yardım ediyorsa, arka tarafa park ediyor olmalı. Arkada bir park yeri var, uydu fotoğrafında görebilirsiniz."

Lucas, "Eğer bir Bentley'in çıktığını görürseniz, muhtemelen evdekilere yardımcı olmayacaktır," diye önerdi. "Şu federal nerede acaba?"

—

FBI on dakika sonra geldi. Lucas ve Virgil gidip arka koltuğa, erkek bir FBI ajanının ve onlara dudak büken Lorna Woods'un arkasına oturdular. Arabayı kullanan erkek ajan yeterince cana yakın görünüyordu ve kendini Jim Lambert olarak tanıttı.

"Ne yapıyoruz biz?" Woods sordu.

Lucas yolu göstererek, "Şuradaki adamın garaj yolundan çıkan ev yardım arabalarını arıyoruz," dedi. "Kimsenin ne zaman çıkacağını ya da çıkıp çıkmayacağını bilmiyoruz. Bu arabada ışık ya da siren yok, bu yüzden sana ihtiyacımız var. Birinin çıktığını görürsek sizi arar ve durdurup durdurmayacağımızı söyleriz."

"Nasıl karar vereceksiniz?" Lambert sordu.

"Daha eski, daha kaba görünümlü araçlar arıyoruz. Ev işlerine yardım edenlerin kullanabileceği türden."

"Umarım uzun süre beklemek zorunda kalmayız," dedi Lambert. "Bu evler yüzünden Richie Rich zehirlenmesi yaşamaya başlıyorum."

"Sana söylemem gerek," dedi Woods Lucas'a. "Bütün bunlar bana çılgınca geliyor. Çok rastgele. Çok gevşek."

"Çılgınca değil," dedi Lucas. "Belki biraz gevşek."

—

İlk bir saat içinde McGruder'ların evine tek bir araç bile girip çıkmadı. Virgil'in ekipman çantasında peynir ve kraker atıştırmalıkları vardı ve bunları Lucas'la paylaştı. Sonra saat üçte, beş dakika arayla iki araç ayrıldı. İlki eski bir Camry'nin içindeki bekâr bir kadındı ve Lucas federalleri onun üzerine saldı.

Onu McGruder'ın evinden bir blok öteye çekmek için ışıklarını kullandılar ve Lucas FBI kamyonunun arkasında durdu. O ve Virgil araçtan indikten bir süre sonra Woods da onlara katıldı. Korkmuş görünen Hispanik bir kadın arabasının camını indirdi ve "Ben ne yaptım?" diye sordu.

Virgil gülümseyerek, "Muhtemelen bir şey yoktur," dedi. "Bu mahallede rastgele insanları durduruyoruz, bu bölgede çalışmış olabilecek bir adamı arıyoruz. Onu tanıyıp tanımadığınızı bilmek istiyoruz."

Üç ehliyet fotoğrafı hazırdı ve iPad'i ona doğru itti. Fotoğrafları kontrol ederken, McGruder kapısında bir pikap belirdi, kısa bir süre durdu ve sonra diğer yöne döndü.

Lucas, "Ben hallederim," dedi ve FBI kamyonetine koşup içine tırmandı ve Lambert'la birlikte hızla uzaklaşan kamyonetin peşinden gittiler.

Arabadaki kadın hâlâ korkmuş görünüyordu ve "Paul'e sormalısın" dedi.

"Onu tanıyor musun?" Lucas bastırarak,

"Tanıyor musun?" dedi. "Paul'e sor. Paul biliyor olabilir." "Paul kim?" Virgil sordu.

"Şu kamyonetteki adam. Bu adamı tanıyor olabilir. Dışarı çıkan pikap o."

Woods, "Hanımefendi, ehliyetinizi görmemiz gerekiyor." dedi.

Kadın çantasından ehliyetini çıkardı ve Woods ona isim ve adresin doğru olup olmadığını sordu, kadın da doğru olduğunu söyledi - Minneapolis'ten Alejandra Escobar. Woods iPhone'uyla ehliyetin fotoğrafını çekti ve Virgil de aynısını yaptı. Woods kadını durdurulmasıyla ilgili McGruder'la konuşmaması konusunda uyardı ve gidebileceğini söyledi. Virgil'le birlikte koşarak Lucas'ın Cayenne'ine döndüler ve yolda Woods, "İnanması zor ama onu tanıyordu" dedi.

"Sanırım öyle," dedi Virgil. "Korkmuştu. Belki de yasadışı. Her zaman ona geri dönebiliriz."

Virgil Cayenne'i geri çevirdi ve Shoreline'ın yarım mil yukarısına, Lucas ve Lambert'in pikap sürücüsüyle konuştukları yere gittiler. Kamyondan inip kamyonete doğru yürüdüler ve Lucas onlara, "Bu Paul Riley. Az önce bir kordon şömine odunu getirdi. İşbirliği yapmaktan mutluluk duyar."

Virgil ona fotoğrafları gösterdi. Riley gözlerini kısarak baktı ve sonra "Elbette." dedi. Fotoğraflardan birine dokundu. "Dom Velez. Bay Virgil için çalışıyor."

McGruder kışın yarı zamanlı çalışıyor. Yolu sürer, garaj yolunu ve verandaları uçurur. Ne yapardı?"

"Üzerinde çalıştığımız bir soruşturma hakkında onunla konuşmamız gerekiyor."

Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"St. Paul, bir yerlerde, o buradayken. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Bay McGruder'da onun için bir telefon numarası vardır. Bir de adresi. Dom, bilirsiniz, bir Meksikalı ama Amerikan vatandaşı, yasal ve bu yüzden Bay McGruder'ın ona maaş bordrosu ve bir adres verebileceğini düşünüyorum."

"O buradayken" dedin. Başka nerede olabilir ki?" Virgil sordu.

"Bazen Worthington'a gidiyor," dedi Riley. "Sanırım orada bir karısı var."

"Sadece yolları mı sürüyor?"

"Kışın. Sanırım yılın geri kalanında bir golf sahasının saha ekibinde çalışıyor."

Lucas: "Wayzata Country Club mı?"

"Evet, orası."

"Bay McGruder Wayzata'ya mı ait?" Lucas sordu.

"Mmm, belki. Bazen golf oynadığını biliyorum," dedi Riley. "Güzel sopaları var."

Woods Lambert'a şöyle dedi: "Aman Tanrım. Bunun için buradaydım."

"İkimiz de bunun için buradaydık," dedi Lambert. "Onu kenara çektim." Woods dedi ki, "St. Vincent'i arayalım. Benim telefonumu kullanabiliriz." Lambert: "Benimki burada, onu yumruklamama izin ver ..."

Riley kaşlarını çattı ve sordu, "Ne yaptı? Dom mu?"

Lambert ve Woods, St. Vincent'i aramak için birkaç adım yürüdüler, giderken de tartışıyorlardı. Lucas, Riley'nin ehliyetinin cep telefonu ile fotoğrafını çekti, ondan bir kartvizit aldı, FBI tarafından durdurulmasıyla ilgili konuşmaması için onu uyardı ve onu yoluna gönderdi.

Virgil heyecanlı iki FBI ajanını izliyordu ve Lucas'a, "St'i aramak için kimin telefonunu kullanacakları konusunda tartışıyorlardı."

Vincent. Her biri kendi telefonunu kullanmak istedi, böylece isimleri St. Vincent'in telefonunda görünecekti ..."

Lucas, "Birinin dediği gibi -sanırım sendin- kredi son derece ince dilimlere ayrılıyor," dedi. Sokaktan aşağıya, McGruder'in malikânesine doğru baktı. "Ama elimizde Jamie McGruder var. Evet, var."

—

FBI müdür yardımcısı Mallard'la BİR BAŞKA ZOOM GÖRÜŞMESİ, bu kez dama tahtasında sadece dört yüz var: Virgil, Lucas, St. Vincent ve Mallard.

Vincent, Minneapolis ajanlarının McGruder'in evdeki yardımcısıyla yapılan görüşmelerdeki rolünü vurgulamıştır ki Mallard bunu pek de göz ardı etmemiştir.

"Bu iyi, David, bu harika." Mallard'ın gözleri ekranda aşağı doğru eğildi. "Artık arabayı satın alan adamın adını biliyoruz. Bu Velez, ve görünüşe göre Minneapolis'te, yani David . . . bunun üzerine git. Adamlarına haber ver."

"Yapacağım. Şimdi," dedi St. Vincent. "İhtiyacımız olursa bütün gece."

Mallard, "Hepimiz şunu anlayalım: McGruder aleyhinde şu anda elimizde bulunan kanıtlara dayanarak bir mahkumiyet alamayacağız - ceketin çalındığı partide olması, Bitcoin ile ilişkisi, doğru boyda görünmesi ... tüm bu ikinci derece ayrıntılar," dedi. "Bu Dom Velez denen adamı tanık sandalyesine oturtmak bizi altmış kırka götürebilir. Yaptığınız her şeyi ve hızınızı takdir ediyorum ama daha derine inin."

Virgil ve Lucas Zoom görüşmesini Cayenne'den, St. Vincent ise Minneapolis FBI merkezinden yapmıştı. Zoom görüşmesi bittikten hemen sonra onları aradı ve "McGruder hakkında bulabildiğimiz her belgeyi, tüm internet referanslarını, tüm sosyal medyayı, tüm yasal belgeleri inceleyeceğiz. Velez için de aynı şey geçerli. Dom, Dominic mi yoksa Domingo mu? Öğreneceğiz. Bu olacak.

Yarın yoğun bir şekilde gelecek, eğer gelip incelemek istersen."

"Bunu yapabiliriz," diye cevap verdi Lucas. "Bakalım başka bir yaklaşım bulabilecek miyiz. Siz büyük beyinlerin düşünmeye başlaması gereken bir şey var: McGruder'la bağlantılı ama mahkûmiyet için yeterli olmayan kanıtlar elde edersek, bizi Beşli'nin diğer üyelerine yönlendirmesi karşılığında ona bir anlaşma teklif edecek misiniz? Cinayetleri durdurmak için?"

Vincent, "Kişisel görüşüm, bunun gerçekleşme ihtimalinin hiç olmadığı yönünde," dedi. "Ama Washington'la konuşacağım ve bazı insanların bunu düşünmesini sağlayacağım."

Telefonu kapattıktan sonra Virgil, "FBI şu anda büyük bir kutuyu kağıtla dolduruyor. Dışarıda düşünmemiz gereken bir kutu."

"Klişe. 'Kutunun dışında düşünmek,'" dedi Lucas. "Bu tür saçmalıkları romanına mı koydun?"

"Siktir git."

—

"ŞANSLIYIZ," dedi Lucas, arabayı Şehirlere doğru sürerlerken. "O basın açıklamalarına bakıp gülüyoruz, çünkü biraz komik ve ölü insanlar gerçekten de pislik. Ama McGruder ve arkadaşları psikopat. Hillary Sikes'e baktığım zamanı düşünüyorum. Bunda komik bir şey yok. Hiçbir şey."

Virgil başını salladı. "Sana katılıyorum. İkimiz de insanların yaralandığını ya da öldüğünü gördük ve bunun komik olduğunu düşündük. Del'i ve pembeleştirme makası olayını hatırlıyor musun?"

"Bir klasik," dedi Lucas sırtarak.

Virgil: "Ama öldürmenin *eğlenceli* olduğunu düşünen biriyle uğraştığımı hiç sanmıyorum. Bunu eğlence için yapan biriyle. Yani, Tanrı yardımcımız olsun, basın bültenlerinden edindiğim his bu. Gerçekten iyi vakit geçiriyorlar."

"Hepsinin zengin olduğunu söylüyorlar ve McGruder'a baktığımda onlara inanmaya başlıyorum," dedi Lucas. "Ne kadar zor olduklarını göreceğiz."

baskı uyguladığımızda gülüyorlar. Bunlar sıkıştırılmaya alışık insanlar değil."

Virgil Tahoe'sunu Lucas'ın evinden aldı. Frankie Mall of America'da, Barnes & Noble kitapçısında bekliyordu.

Virgil kamyonu binerken Lucas, "Yarın görüşürüz," dedi. "İlk iş şu Velez denen adamı yakalayacağız."

OceanofPDF.com

Jamie McGruder mutfak barında oturmuş geç saatlere kadar kırmızı bir şeyler atıştırıyordu. Ahududu. Yaban mersini, ve ÇİLEKLER sınısıklam içinde soğuk

Paul Riley aradığında çırpılmamış kremaydı. McGruder neredeyse telefonu duymazdan geliyordu çünkü Netflix'te mutfak duvarındaki televizyonda yayınlanan bir diziye dalmıştı ama Riley daha önce hiç aramamıştı, o yüzden . . .

Telefonu açtı.

Riley dedi ki, "Bay McGruder. Sizin için bir uyarım var. Dom Velez'in federal hükümetle başı deritte olabilir. Nedenini bilmiyorum, bana söylemediler. Bu konuda kimseyle konuşmamamı istediler ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Kalbini kavrayan buz gibi bir yumruk gibi: "Ne oldu?"

Riley ona bir saat önce McGruder'dan çıkarken nasıl durdurulduğunu ve Velez ile diğer iki kişinin kötü bir ehliyet fotoğrafını tanıyıp tanımadığının sorulduğunu anlattı.

"Dom nerede? Biliyor musun?"

Riley, "Sanırım Worthington'daki evine gitti," dedi.

McGruder Velez'in tam olarak neye karışmış olabileceğini bilmiyordu ama "Sence uyuşturucu taşıyor olabilir mi?" diye sordu.

"Olabilir. Otunu sevdiğini biliyorum," dedi Riley.

"Tamam. Muhtemelen bu kadar. Federal ajanlar size geri dönerse beni haberdar edin," dedi McGruder.

"Elbette. Bu arada senden hiç bahsetmedim."

"Teşekkürler. Bir sonraki maaş zarfınızda biraz daha fazla takdir olacak," dedi McGruder.

—

MCGRUDER bir dakikadan fazla bir süre kaya gibi hareketsiz oturdu, video akışı artık duyulmuyor ve görülmüyordu. Analiz: Riley'yi evinin önünde durdurup fotoğraflarını çektilerse, arabayı bulmuşlar ve satıcılarla ilişkilendirmişlerdi. Ona nasıl ulaştıklarını bilmiyordu ama bir şekilde onu Velez'le ilişkilendirmişlerdi. Bağlantıyı sadece bir saat önce kurmuşlardı, yani Worthington'daysa muhtemelen Velez'in kendisine ulaşamamışlardı.

Henüz değil.

Bütün o ninja eğitimini bu yüzden aldığını düşündü. Son meyveyi de bitirdi, kaseyi duruladı, mutfak lavabosuna koydu, bir el feneri aldı ve garajına doğru yürüdü. Dört aracı vardı ama sadece üçünü düzenli olarak kullanıyordu. Dördüncüsü, son model bir Dodge Ram 1500 EcoDiesel, bir aydır kullanılmıyordu.

Yine de garaj duvarından sürüngeğini aldı -STF durumunda ihtiyaç duyacağı her şeyden biraz vardı- ve kamyonun altına kayarak orada olmaması gereken herhangi bir elektrik kutusu aradı. Bir şey bulabileceğini sanmıyordu, çünkü federallerin eve girip onu dinlemek için arama iznine ihtiyaçları olacaktı ve eğer o öğleden sonra onu Velez'le ilişkilendirmiş olsalardı, zamanları olmayacaktı.

Hiçbir şey bulamadı. Tatmin olmuş ama korkmuş bir halde, kalbi küt küt atarken asansöre binerek en üst kata çıktı, yatak odasına yürüdü ve yatağın yanından geçerek giyinme odasına girdi. Tavandan yere kadar uzanan dört aynadan sonuncusu kasa odasına açılan bir kapı görevi görüyordu. Güvenli odaya girdi ve son çare olarak Sikes'in evine götürdüğü 9 mm'lik hayalet silahı buldu. Silahı iki dolu Speer Gold Dots şarjörüyle birlikte bir çantaya koydu.

Gizli bir çekmeceyi açtı, bir şişe amfetamin çıkardı, iki tableti silkeledi, gömleğinin cebine soktu ve kullanılmayan bir kullan-at telefon aldı. Güvenli odadan çıkıp asansörle birinci kata, oradan da mutfığa indik. İki paket

İkisi de Double Stuf olan bir çikolatalı ve bir vanilyalı Oreo paketin içindeydi.

Ev ofisine: bilgisayara girdi ve Dom Velez'in Worthington'daki yasal ev adresini buldu. Dom Worthington'dayken yalnız yaşıyordu ama bazen eski karısı da kalıyordu. Kadın bir sorun olabilir, diye düşündü. Ya da adam onun için bir sorun olabilirdi.

Garaja döndüğünde paketi Dodge Ram'e koydu ve yakıt göstergesini kontrol etti: neredeyse doluydu ve bilgisayar sekiz yüz milden fazla menzili olduğunu söylüyordu. Garaj kapısını açtı ve dışarıya baktı. Batı ufkunda çıplak bir güneş ışığı vardı. Garaja geri döndü, arabalara baktı, Benz'de karar kıldı, mutfaktaki kilitli kutudan anahtarları aldı, arabaya bindi ve geri geri gitti.

Daha fazla ninja işi: Tanrıya şükür eğitim almıştı. Kasabanın içine, karanlık köşelere ve uzun sokaklara doğru yirmi millik bir karşı gözetim rotası koştı. Şüpheli hiçbir şey görmedi. Bu, yukarıda onu tespit eden bir helikopterleri olmadığı anlamına gelmiyordu, ama ... bazı riskleri göze almak zorundasınız ve yine, bunu organize edecek zamanları olduğunu sanmıyordu.

İzlenmediğinden yüzde doksan emin, şehir merkezindeki @&X adlı kulübe gitti; içki fiyatlarının yüksek, hip-hop müziğinin yumuşaklığıyla bilinen, iğrenç ve asansörden alınmış olabilecek büyük ve karanlık bir yerdi. Orada tanınıyordu; bir bar taburesine tırmandı ve barmen "Her zamankinden mi?" dedi.

McGruder, "Bu gece Manhattan içelim. Tatlı bir şeye ihtiyacım var." Biraz tanıdığı bir kadın barda bir arkadaşıyla oturuyordu ve ekledi, "Tatlıdan bahsetmişken, Annie'nin bu gece ne kadar arkadaş canlısı olduğuna bakmaya gidiyorum. Getir bakalım."

Barmen "İyi şanslar" dedi ve içki yapmaya gitti.

Barın aşağısındaki kadına, Annie'ye, "Bu koltuk dolu mu?" diye sordu.

"Jamie," dedi. Sarı perçemleri kahverengi kaşlarına kadar iniyordu; dar bir altın gerdanlık takmıştı. "Sen ısmarlıyorsun."

"Tabii ki. İçinde şemsiye olmadığı sürece."

Arkadaşını Gwyneth olarak tanıttı ve McGruder, "Gerçekten mi? Gwyneth mi? Bu nasıl oldu?"

"Annem *Emma* filmini yaklaşık yüz kez izledi, yani ..."

McGruder Manhattan'ını dikkatle yudumlarken kadınlar iki kadeh içti, McGruder onlara üçüncüyü ısmarladı ve sonra "Hay aksi. Şekerciyi görmeye gitmeliyim."

Arka kapıdan içeri giren bir uyuşturucu satıcısına başıyla işaret etti.

"İyi bir şey getir," dedi Gwyneth.

Satıcıyla konuştu, küçük bir plastik poşet içinde iki yüz dolar değerinde kokain aldı, cebine koydu, arka kapıya doğru sürüklendi, dışarı çıktı ve binanın etrafında dolaştı, arabasına geri döndü ve eve gitti. Kokain mutfak lavabosuna döküldü. Kokain onu korkutuyordu; kalp krizi ve felçten endişe ediyordu. Poşeti yaktı ve erimiş parçayı cebine koydu, güney otoyoluna çıktığında atmak üzere.

Ayık, uyuşturucusuz ve silahlı bir halde, şişelenmiş iki kolayı soğutucuya koydu ve kamyonu bindi. Bir an için başını direksiyona yasladı ve düşündü: *Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum?*

Hayır, bilmiyordu ama başka seçeneği yoktu. Garajdan çıktı, I-4494'e, güneye I-35'e, kayak pistini geçti ve Minnesota kırsalına gitti. Erimiş kokain torbasını camdan atmayı unutmamıştı. Şehirlerin altmış mil güneyinde bir arka yolda indi, bir karşı gözetim çalışması daha yaptı, kamyonu durdurdu ve gökyüzünü bir helikopter veya uçak ışıkları için taradı, hiçbir şey görmedi.

Belki de ninja olayı onu paranoyak yapmıştır? Ölmek için çok fazla yol var. Ama eğitmenlerinden birinin ona söylediği gibi, eğer paranoyaksan,

kullan.

Evden ayrıldıktan bir buçuk saat sonra Albert Lea'dan I-90'a saptı ve bir saat kırk beş dakika sonra Worthington'a vardı. Velez'in yaşadığı Onuncu Cadde, savaş sonrası plastik veya alüminyum dış cephe kaplamasıyla yeniden yapılmış, hepsi birbirine benzeyen küçük evlerden oluşan bir mahalleydi.

McGruder, kullan-at telefonundaki Google Haritalar uygulamasının rehberliğinde Velez'in evini gördü; alçak, sarı bir evdi ve yan penceresinden bir televizyonun titrek ışığı görünüyordu. Kaldırıma yanaştı, farları söndürdü, motoru durdurdu ve oturdu, düşünmekten çok terliyordu. Eğer polisler arabayı bulup Velez'e, Velez de ona bağlarsa... Bir porsuğun ahlakına sahip olan Velez onu bir saniyede satardı.

Oturduğu yerden cadde boyunca uzanan evlerin dışında hiçbir hareket görmedi. Minnesota'da kışın dışarıda olmak için normal bir saat değildi. Kasabaya geldiğinde, kamyonun dış termometresi ona sıfırın altında iki olduğunu söyledi. Tabancayı çantasından çıkardı, içine bir şarjör yerleştirdi, sürgüyü çekti, emniyeti kapattı. Bir dakika daha oturup Velez'in evindeki perdeden yansıyan televizyonun gökkuşağı renklerini izledi.

Minneapolis'e dönmek için hala zaman vardı. . . Ve linç edilmek için.

McGruder kamyonetten inip havayı kokladı: Yakınlarda biri yağlı ve etli bir şeyler pişirmişti: barbekü pırzolası, diye düşündü. Ön kapıya giden yol kürekle kazınmamıştı ama yürünmüştü. Beton bir basamak kapıya kadar uzanıyordu. Dış kapıya vurdu, cam bir fırtına kapısıydı ve çerçevesi içinde tıkırdıyordu. Bir an sonra açılmamış kapıdan Velez'in sesini duydu: "Kim var orada?"

"Dom, benim. Jamie."

İç kapının içine küçük pencere camı parçaları yerleştirilmişti, bir elin geçemeyeceği kadar küçüktü ama içinden bakılabilecek kadar büyüktü. Velez içeri baktı ve bir sürgü çözülerek kapı birkaç santim açıldı.

"Bay McGruder?"

"Başımız belaya girebilir. Bir süreliğine ortadan kaybolmanız gerekebilir.

Para getirdim."

Kapı ardına kadar açıldı. "Sorun mu var? İçeri gelin."

Velez iri yapılı, bıyıklı bir adamdı ve her iki kolunda da, birinde bir donanma gemisini, diğerinde ise La Virgen de Guadalupe'yi simgeleyen geniş dövmeler vardı. Üzerinde beyaz bir tişört, koyu renk pamuklu bir pantolon vardı ve kaşları endişeyle çatılmıştı. Onun arkasında, oturma odasında, bir kadın kanepenin en ucunda oturuyordu, kanepenin yanındaki masada iki bira kutusu vardı. Velez'in oturduğu anlaşılan yakın uçtaki masanın üzerinde üç boş kutu daha duruyordu.

McGruder içeri adım attı: oda eski kızarmış tavuk, pastırma yağı ve tütün dumanı gibi kokuyordu. Kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve cebinden silahını çıkardı. Kadın kuru bir Plains aksanıyla, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Velez ona döndü ve "Bu Bay " diye söze başladı.

McGruder onu sırtından, tam kalbinin ortasından vurduğunda konuşmayı bıraktı. Namlu patlaması vahşiceydi ama kontrol altındaydı.

Kanepedeki kadın gerildi, "Olamaz" dedi, kendini yukarı itmeye başladı ve McGruder onu alnından vurdu. Dinledi ve ev ölüm gibi hareketsizdi.

Orada durmuş, bekliyordu.

Analiz: Alarm yok. Kışın, etrafı başka kapalı evlerle çevrili kapalı bir evin içinde iki el ateş edilmiş. Fırlatılan her iki mermiyi de gördü, aldı ve cebine koydu. İçeri girerken kapı dışında hiçbir şeye dokunmamıştı, ona da ayakkabısıyla dokunmuştu. Her iki kurbanın da üzerine eğildi: Ölmüşlerdi, buna şüphe yoktu; Velez sırt üstü yatıyordu ve çıkış yarasının üzerinde, tam kalbinin üzerinde kanlı bir leke vardı. Kadın kanepede arkasına yaslanmış, gözlerini televizyondan ayırmadan bakıyordu.

Yellowstone videosunu izliyorlardı ve McGruder izlerken bir çiftçi ve bir kadın makineli tüfekle vurularak öldürüldü.

Gülümsemekten kendini alamadı: Bu kış gecesinde Velez'lerin evinden çok sayıda silah sesi geliyordu.

Kadın peçete olarak bir kağıt havlu kullanıyordu ve adam havluyu dikkatlice kaldırıp kapıyı açmak için kullandı. Dışarıda, sokakta her yer karanlıktı, görebildiği hiçbir göz yoktu.

Sokağın sonuna doğru ilerlerken kamyonetin ışıklarını kapalı bıraktı.

Buraya kadar her şey yolunda: ama Orono'ya dönmek için daha dört saati vardı. Yolda karşılaşmadığı otoyolda buz olabilirdi. Cebinden amfetamin tabletlerinden birini ve soğutucudan bir kola aldı. Hız ve kafein sayesinde tamamen uyanık olmalıydı.

Hâlâ tehlikeli bölgede, yakalanamadı.

I-90'a geri döndüğünde, ince trafik akışına karıştı, yavaş şeride geçti ve kağıt havluyu camdan atmaya unutmadan orada kaldı. Bu, Beş taktik tartışmasının bir parçasıydı: Bozulabilir bir şeyi arabanın camından atarsanız, bu herkesin bildiği son şey olur.

On mil daha gittikten sonra eldivenlerini giydi ve hayalet silahı sökmeye başladı. Parçaları yolcu tarafındaki camdan dışarı ve yol kenarındaki hendeğe fırlattı, her birkaç milde bir parça. Ardından kalan fişekleri ve şarjörü attı.

—

Worthington'da güneş neredeyse saat sekize kadar doğmadı. Ufukta kendini gösterdikten kısa bir süre sonra iki genç FBI ajanı Velez'in kapısını çaldı. St Vincent tarafından yataklarından kaldırılmış ve Dom Velez adına kayıtlı emlak vergisi kayıtlarında bulunan adrese gönderilmişlerdi.

Velez'in McGruder ile herhangi bir iş kaydı bulunamadı, ancak Wayzata Country Club'da çalıştığı Worthington'da kayıtlı bir adresi vardı.

zemin ekibi. Bir araştırmacının gece yarısı bir komşusunu araması Worthington Velez'in Wayzata Country Club'da çalışan adam olduğunu ve evde olduğunu doğruladı.

Worthington'da ajanların kapıyı almasına kimse cevap vermedi. Ajanlardan biri evin yan tarafına doğru yürüdü, burada bir Toyota pikap ve eski bir Corolla iki şeritli araba yoluna park edilmişti.

"İki aracım var. . ."

"Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu kapıdaki görevli.

"Fırtına kapısını açın ve iç kapıyı alın ..."

Ajan paravanı açtı ve iç kapıya vurdu, kapı onun vuruşuyla birkaç santim açıldı.

"Kapı açık," dedi. "Kilitli değil."

Yan tarafa giden ajan verandada ona katıldı, kapıyı birkaç santim daha açmak için bir parmak eklemine kullandı ve seslendi, "Merhaba? Uyanık kimse var mı?"

Ajan kapıyı bir kez daha dürttü, sonra içeriye baktı. Işık loştu ama bir ceset gördüğünde tanıyordu. "Aman Tanrım..."

—

Onlar bunu yaparken, McGruder bir zincir restoranda oturmuş, huevos rancheros ve bol ketaplı patates kızartması yiyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yarı hızlı bir şekilde tavana monte edilmiş televizyona bakıyordu. Bir güvenlik kamerası köşeden aşağıya bakıyordu. McGruder ayda iki ya da üç kez orada yemek yiyordu. Tanınmış bir müşteri idi. İy i bahşiş verirdi. Garson ona "tatlım" ve "bir tanem" diye hitap ediyor ve kahve fincanını dolduruyordu.

McGruder artık bir garson olmadığını düşündü. Çok daha önemli bir rol üstlenmişti.

O da @&X'teki kadınlar gibi bir tanıktı. Mazeret defteri.

T E N

Virgil ve Frankie alışveriş merkezinde alışveriş yapmışlar, otelde bifttek yemişlerdi Restoran ve izledim a belirgin bir şekilde alle dostu değil *Zombieland* adlı zombi komedisi: *Double Tap*, ki bu onları çok güldürdü.

Ertesi sabah saat sekizde, Frankie saat onda alışveriş başlayana kadar uyumayı planlarken Virgil Lucas'ın cep telefonunu aradı. Lucas inleyerek cevap verdi ve "Sabah olamaz," dedi. Virgil, "Evet ve Ocak ayı için oldukça sıcak, güneşli, sıfırın bir üstünde, öğlene kadar sekize kadar çıkabilir. Sabah yoga egzersizlerimi bitirdim, biraz şınav ve mekik çektim, sıçtım, duş aldım, tıraş oldum ve Cecil'e gidiyorum. Senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm, çünkü evinden çok uzakta değil ve

"Garson kızlarla sohbet etmeyi seviyorsun."

Lucas tek kelime etmeden telefonu kapattı ve Virgil telefona bakarak gülümsedi.

Görev tamamlandı: Lucas erken kalkan biri değildi.

Ve Virgil doğruyu söylüyordu. Giyip bağladığı botları dışında gitmeye hazırdı. Parkasını aldı, uyuyan Frankie'yi alnından öptü, asansöre bindi ve on beş dakika sonra kafenin menüsüne bakarak pastırmalı krep mi yoksa pastırmalı waffle mı yiyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Krep kadar kalorisi olmayan waffle'ları tercih etti, böylece vicdanı rahat bir şekilde waffle'ları cevizli ve beyaz kremalı tarçınlı rulo ile tamamlayabilirdi.

Lucas içeri girdiğinde waffle'ları bitirmiş, tarçınlı rulo üzerinde çalışıyordu. Kot pantolon giymişti ve üzerinde

Dünden kalma kravatsız bir gömlek ve kabarık bir ceket giymişti. Walther'ını sol kalçasının önünde taşıyordu ve gizlemek için hiçbir çaba sarf etmemişti. Virgil'in karşısındaki kabine kaydı, önce garsona sonra da Virgil'in kahve fincanına kaba bir parmak salladı. Virgil yemeyi bıraktı ve "Ne?" diye sordu.

"St. Vincent aradı. Federaller Velez'i bulmuş," dedi Lucas.

Virgil başını salladı: "Bu seni yataktan kaldırmaya yetti mi?"

"Hayır. Beni yataktan kaldıran şey, birilerinin Velez'e federallerden önce ulaşp onu ve karısı ya da kız arkadaşı olabilecek bir kadını vurarak öldürmüş olması. Kan bu sabah hala yapış yapış, yani dün gece öldürülmüşler, muhtemelen gece yarısı civarında."

Virgil alnını ovuşturdu ve tarçınlı ekmeğinin içine doğru konuştu: "Ahhh .. . lanet olsun. McGruder'ın yardımıyla konuşarak bunu harekete geçirdik."

Garson kız elinde bir fincan kahveyle geldi ve Lucas'a, "Silah kesinlikle gerekli mi Lucas?" diye sordu.

Lucas ona gülümsemeye çalışarak, "Üzgünüm Caroline, çok ama çok kötü bir haberim var. Bunu buradaki şüpheliyle paylaşmam gerekiyordu."

Virgil'e baktı ve "Neden şüpheleniyorsun?" diye sordu. Virgil, "Sabahları çok erken kalkmak," dedi.

Lucas iki elini yüzüne götürüp ovuşturdu. Garson kız, "Pek iyi görünmüyorsun, Marshal," dedi.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi Lucas. Virgil'in boş tabağını ve yarısı yenmiş tarçınlı ruloyu kontrol etti ve "Bana . Krep? Tereyağlı ve bol şuruplu olsun. Ve domuz pastırmalı."

"Tabii ki. Şüphelinizde de aynı şey vardı."

—

"Tahmin edeyim. Pek fazla ipucu bulamıyorlar." Lucas başını salladı. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum. Evdeki yardımcılardan biri McGruder'a Dom Velez'i arıyorduk. Dün gece oraya gitti ve

onu öldürdü. Ölen kadın ikincil hasar."

Lucas, "McGruder bunu yapmadan önce burada başka bir yerde olduğunu kanıtladı," dedi. Bunu biliyordu ama mazeretin ne olduğunu henüz bilmiyordu. "Muhtemelen bu sabah bir tane daha kurmuştur."

Virgil başını salladı: "Muhtemelen. Biz SOL'uz."

Lucas, Velez'in ehliyeti ellerindeyken federallerin komşularıyla temasa geçtiklerini ve muhtemelen Worthington'da olduğunu teyit ettiklerini açıkladı; komşuları kamyonetinin evin önünde park halinde olduğunu söylemişti. O sırada, akşam geç saatlerde, iki ajanı gece yarısı yerine ertesi günün erken saatlerinde yola çıkarmaya karar verdiler. Bu şimdi gömülmekte olan bir hataydı.

Virgil hikâyeyi dinledikten sonra, "McGruder'a saçmalamamız gerekecek," dedi.

"Bunu doğrudan yapamayız," dedi Lucas. Krepler ve domuz pastırması geldi ve adam uyanmaya başladı. "Eğer doğrudan üzerine gidersek bir avukat tutar ve avukat da ağzını tıkar. Eğer üzerine gitmezsek, avukat tutmak için hiçbir bahanesi kalmaz; bu da bir cinayetin şüphelisi olduğunu kabul edip bunu düşünmek için hiçbir nedeni olmamasına benzer."

"St. Vincent ve Mallard onu kandırmamıza izin verecek mi?"

"Fazla seçenekleri olmayacak. Velez öldükten sonra olmaz," dedi Lucas. "St. Vincent'la konuştuğumda sadece mutsuz değildi. Deli gibi öfkeliydi. Sesi çaresiz geliyordu. McGruder'ı çantaya koymuştuk ama o kendini çantadan çıkardı. St. Vincent suçlanmayacak ama yerel FBI çalışanlarının nasıl daha hızlı hareket edebilecekleri konuşulacak..."

"Ne derler bilirsin," dedi Virgil. "Oh, pekala."

"Evet. St. Vincent saat 10'da Mallard ile bir Zoom görüşmesine daha katılmamızı istiyor."

Virgil, "O zaman bazı fikirler bulsak iyi olur," dedi.

Kırk beş dakika boyunca çeşitli saçmalıklar hakkında konuşup kahve içtikten sonra Lucas'ın yarım mil ötedeki evine gittiler. Saat onda Lucas mutfakta, Virgil oturma odasındaiken Zoom bağlantısına girdiler, yine dört kareli dama tahtası, Mallard ve St. Vincent üst iki karede, Lucas ve Virgil alt iki karede.

St. Vincent: "Tahmin edebileceğiniz gibi, burada bazı mutsuz insanlar var. Kimse kimseyi suçlamıyor, bu kimsenin hatası değildi, çok yavaş hareket etmedik, sadece McGruder hızlı hareket etti. Buna cesareti olduğunu nereden bilebilirdik? Ya da bunu yapması gerektiğine dair bir fikri olduğunu?"

Lucas, "CNN'in bu tavrı takınacağından şüpheliyim," dedi.

"CNN için endişelenmeyin," dedi Mallard. "CNN'i halledebiliriz. Asıl soru McGruder ile ne yapacağımız? O sadece bir ipucu değil, gerçek katil."

Virgil: "Onunla saçmalamak zorunda kalacağım."

St. Vincent: "Eğer sağlam bir şey bulamazsak, aynı fikirdeyim. Lucas ve Virgil'in bir şeyler bulabileceğini umuyorum çünkü bu tür şeylerde iyi görünüyorlar. Tüm ekibimi arka plan araştırması için görevlendiriyorum. McGruder'ın cep telefonu kayıtlarına ulaştık ve görünüşe göre telefonu bütün gece evinde açık ve fişe takılıymış. Gecenin erken saatlerinde bir gece kulübünde olduğunu tespit ettik. Dün gece Worthington'a gittiğine dair herhangi bir iz arıyoruz. . . eğer gittiyse."

"Öyle olmalı," dedi Mallard.

"Yardım almadığı sürece. O kadar parası varsa, bir şeyler satın alabilirdi. Velez'in öldürülmesinin spontane olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi St. Vincent. "Kendisini asabilecek tek tanıktan kurtulmaya haftalar önce karar vermiş olabilir ve olayın dün gece gerçekleşmesi bir tesadüf olabilir. Yani . . . 'Vurmak' kelimesini kullanmaktan nefret ediyorum ama vuruş profesyonelce görünüyor. İki atış, iki ölü. Bildiğimiz kadarıyla mermi kovanı yok, tanık yok. Komşulardan hiçbiri bir şey görmemiş ya da duymamış."

Mallard: "Virgil, onu manipüle etmek istiyorsun. Aklında ne var?"

"Velez'e ihtiyaç duymadan bir dava inşa ediyor gibi görünmemiz. Belki bir haber yaratırız, bu haberi Facebook'taki Beş sayfasına sızdırırız, orada göreceğinden emin olur ve yaklaştığımızı ima ederiz," dedi Virgil. "Etrafta olduğumuzu, ona baktığımızı zaten biliyor ama ondan bir tepki almamız gerekiyor."

"Öylece durmasına izin veremeyiz," diye ekledi Lucas. "Onu harekete geçirmeliyiz."

Mallard, "Siz de McGruder gibi medyayı manipüle etmekten bahsediyorsunuz," dedi.

"Yapmak zorundayız," dedi Lucas. "Kulağına bizden başka bir kaynaktan solucan sokmalıyız. Onunla doğrudan konuşamayız yoksa bunun saçmalık olduğunu anlar."

Mallard başını salladı. "Ama medya ... kontrolden çıkmasını istemeyiz," dedi. "Unutmayın ki tüm medya bazen görüldüğü kadar saf değildir. İnandırıcı görünmeniz gerekiyor."

"Seçilmiş bir medya kuruluşuna Worthington'daki Velez cinayetinin Beşli ile bağlantılı olduğunu öne sürebileceğimizi düşünüyoruz. Bu insanların Velez'i aramaya başlamasını sağlayacaktır. Belki Minneapolis TV haberlerinin McGruder'in kapısını çalması için birini göndermesini sağlayabiliriz... bilirsiniz, Velez'i tanıdığına dair polis söylentilerine dayanarak."

St. Vincent: "Kulağa ... zayıf geliyor."

Mallard için St. Vincent: "Tamam, David, ne vardır senin diğer seçenekler?"

"Şey, daha iyi saçmalıklar, birincisi. Bu doğrultuda herhangi bir fikir geliştirecek zamanım olmadı. . ."

"O zaman şunları başlatalım," dedi Mallard. "Lucas, medyayı nasıl besleyeceksin?"

"Sen Biliyorum Ben arkadaşlar ile Elmer Henderson . . . Senatör Henderson."

Mallard, "Biraz da geçmişteki rahatsızlığımdan dolayı bunu yapıyorum," dedi.

"Şu anda bana bir borcu var . . ve Twin Cities medyasıyla saat başı konuşuyor," dedi Lucas. "Kanal Üç'te telefon numaramı bilen bir kadına bir haber vermesini sağlayacağım. Henderson'ın ihbarını doğrulamayı ya da tartışmayı reddettiğimde, bunu bir doğrulama *olarak* kabul edecek. Televizyon haberi olduğu için bunu kabul edecekler. Sonra bu hikayeyi Facebook sayfasına aktaracağız. McGruder'ın buna bakıyor olması lazım."

St. Vincent "Bu tür şeylerden nefret ediyorum" dedi. "Medyayı yalanlarla beslemek. Zaten yeterince güvenilmezler."

Diğer üç polisten hiçbiri yanıt vermedi ve sessizlik içinde St. Vincent step dansı yapmaya başladı. "Ama sanırım yapmamız gereken buysa, yapmamız gereken de budur."

Mallard: "Lucas, ne ben ne de Ajan St. Vincent bu konuda daha fazla şey duymak istiyoruz. Medya bağlantıları. Bu insanları, Beşli'yi durdurmak için soruşturma kapasiten dahilinde ne gerekiyorsa yapmanı bekliyorum ama medya ... bunu duymak istemiyoruz."

"Yani işler sarpa sardığında ..."

Mallard, "FBI boktan uzak kalmaya devam edecek," dedi.

Telefon görüşmesi bittiğinde Virgil mutfağa girdi ve "Kendi başımızayız koca adam" dedi.

"Tam olarak değil. Hâlâ FBI araştırması ve gözetimi altında olacağız," dedi Lucas. "Henderson'a ne vermemiz gerektiğini bulalım."

"Ona bunun saçmalık olduğunu söyleyecek misin?" Virgil sordu.

"Yapmak zorundayım. Biz ... güven temelinde çalışıyoruz ve bazı şeyler yaptık ... hmm, bunlara ne diyorsunuz?"

"Ağır suçlar mı?" Virgil önerdi.

Lucas, "Hayır, daha çok ... sofistike olmayan insanların şüpheli olduğunu düşünebileceği şeyler," dedi.

"Dediğim gibi, ağır suçlar," dedi Virgil. "Ne yaparsan yap, elini çabuk tutmalısın."

Lucas, "Elmer da katılırsa çok çabuk olur," dedi. "Bu gece yayında olacağız. Kanal Üç'ün hikayesini Facebook sayfasına takip edilemeyecek şekilde aktarabilecek biriyle konuşacağım."

"Arkadaşın Kidd'den mi bahsediyorsun?"

Lucas'ın gözleri kısıldı: "Kidd'i nereden biliyorsun?"

"Senin kulübende onunla biraz konuşmuştum, hatırladın mı?" "Oh . .
. evet."

Kidd bir ressam ve bir bilgisayar dehasıydı, Google başını kaldırmadan çok önce internet bataklıklarında faaliyet gösteriyordu. Başarılı bir mücevher hırsızıyla evliydi, Virgil bunu bilmiyordu ama Lucas biliyordu. Lucas'ın Lauren Kidd'in bir mücevher hırsızı olduğunu kanıtlamasına imkân yoktu ama biliyordu. Kidd de Minnesota Üniversitesi'nden eski bir sporcu, bir güreşçiydi.

"Etkilendim," dedi Virgil. "Yine de bir şey daha var. Muhtemelen Paul Riley'i kontrol etmeliyiz. Durdurduğumuz kadının McGruder'a haber vereceğinden şüpheliyim - çok korkmuştu. Riley yapmış olabilir. FBI'a bir şey bulaştırmazken, Riley'yi de kurşunsuz tutmaya çalışmalıyız."

Lucas parmağıyla kendi kafatasını işaret ederek, "Ben parkamı alayım. Acele etmeliyiz."

—

GOOGLE'dan Riley'nin iş yerini tarif ettiler ve arabayla giderlerken Virgil iPad'inden bir web sitesi açtı. Web sitesi ilkeldi ama Riley'nin yarım daire şeklindeki çalışanlarının ortasında durmuş, kameraya gülümseyen bir fotoğrafı vardı. Yolda Lucas, Senatör Elmer Henderson'ın Washington'daki ofisini aradı ve acil bir geri dönüş istedi.

Riley parlak metal çatılı beton bloklardan oluşan bir binada faaliyet gösteriyordu; binanın etrafı kullanılmış peyzaj ekipmanları, plastikle sarılmış keresteler, çuvalla sarılmış kurumuş ağaçlar ve üç eski pikapla çevriliydi.

Riley'i, binanın arka tarafında boyasız kontrplak bir kutudan ibaret olan ve plastik bir pencereden dışarıya, yeni aletlerle tika basa dolu olan atölyenin geri kalanına bakan ofisinde buldular.

Makineler. Onlar kapıdan içeri girdiğinde başını kaldırdı ve yatıştırıcı bir sırtışıla masasından uzaklaştı.

"Ne yaptığını biliyor," diye mırıldandı

Lucas. "Peki Velez'den haberi var mı?"

"Neden ona sormuyoruz?"

Riley ofisin kapısına gelmişti. "Şerifler... bir şey mi oldu?" dedi.

Lucas: "Evet. McGruder'a ziyaretimizden bahsettin, değil mi?"

Riley hiçbir şey söylemedi, ellerini uzattı. Virgil başını salladı ve "Bize yalan söyleme Paul. Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Riley kafası karışmış bir halde yarım adım geri çekildi. "Ne oldu?"

"Birisi dün gece Worthington'a gitti ve Dom Velez ile eski karısını evlerinde öldürdü. Onları vurarak öldürdü," dedi Virgil. "Bize yalan söylersen, birinci derece cinayetin suç ortağı olursun. Aksi takdirde, sadece bir tanık olursun."

Riley istavroz çıkardı: "Dom?"

"Sırtından vurulmuş," dedi Lucas. "Karısı alnından, gözlerinin hemen üstünden vurulmuş. Geldiğini görmüş ama durdurma şansı olmamış."

"İsa, Meryem ve Yusuf. I . . ."

"McGruder'a söyledim ..."

"Bir avukat tutmalı mıyım?" diye düşündüm.

"Henüz ihtiyacın yok," dedi Lucas. "McGruder'ın Velezeleri öldürmek için Worthington'a gideceğini bilmiyorsan tabii."

"Yapmadım. *Ben yapmadım.* Bay McGruder'ı nereden tanıyorsunuz? ?"

"Onu araştırıyoruz. O başka bir cinayetin şüphelisi," dedi Lucas. "Eğer ona şüpheli olduğunu söylersen, suç ortağı *olursun* ve seni çok uzun bir süre hapse atarız."

Riley ellerini tekrar avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı: "Ama Bay McGruder neden birini öldürsün ki? O bir milyarder. Herhangi bir nedenle kimseyi öldürmek zorunda değil."

"Öldürüyor çünkü kafayı yemiş, canı sıkılmış ve yapacak heyecan verici bir şeyler arıyor," dedi Lucas. "Şimdi: Onunla ne zaman konuştun ve ona ne söyledin?"

Riley'nin bu konuda söyleyecek pek bir şeyi yoktu; telefon görüşmesini Lucas ve Virgil'in McGruder'ı değil Velez'i soruşturduğunu düşündüğü için yapmıştı. Velez doğrudan McGruder için çalışıyordu ve eğer bir tehditse McGruder'ın bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

"McGruder için ve golf kulübünde çalışıyorsa Velez neden Worthington'da yaşıyordu?" Virgil sordu. "İşe gidip geliyor olamaz. . ."

"İki karısı vardı," dedi Riley. "Bunu herkes biliyordu. Biri Worthington'da, diğeri burada. Bir oraya bir buraya gider gelirdi. Çoğunlukla buradaydı. Bu sefer neden Worthington'a döndüğünü bilmiyorum. Sanırım karısını mutlu etmek için. Onu o kadar iyi tanı mıyordum."

FBI Velez'in Minneapolis'te bir adresini bulamamıştı, bu yüzden Lucas sordu: "İkiz Şehirlerdeki ev karısının adına mıydı? Biliyor musunuz?" diye sordu.

Riley bir gözünü kapattı, düşündü ya da hatırlamaya çalıştı, sonra, "Biliyor musun, öyle olabilir. Güzel bir evi olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum, sanırım bu da onun değil, kızın evi olduğu anlamına geliyor. Ayrıca, iki ev için yeterli parası yoktu. Bir ev alacak kadar parası olmasına şaşırdım."

"Adını bilmiyor musun?"

"Hayır ... ama sanırım tanıştılar, mmm, sanırım Highland Park'ta bir Starbucks'ta çalışıyor. St. Paul'de. Bir keresinde bana bedava Frap getirmişti."

Onu dışarı çıkardıklarında Lucas, Riley'yi McGruder'la yalnız kalmaması konusunda uyardı. "Bize Velez'den bahsettiğini biliyor. Yaptığın telefon görüşmesini bize anlatmandan endişe ediyor olabilir. Seni susturmak isteyebilir. O yüzden onu görmemek için bir neden bul. Onun evinde iş yapmayın."

Riley, "Sence beni öldürebilir mi? Yani, o biraz şapşal."

Lucas: "Nasıl?"

"Bütün bu dersleri alırdı. Uçaktan atlama. Silah dersleri. Scuba. Bir casus gibi sürüyor. Tahta bir hedefi vardı.

Bıçak fırlattığı bodrum katı ve bundan yorulduğunda tomahawk fırlatıyor. Pilot lisansı vardı ama sanırım onu bıraktı."

"Heyecan arayan mı?" Virgil sordu.

Riley bir kulağını kaşıdı. "Olabilir. Bir süre rock grubu kurdu, tüm üyelere para ödedi. Gitar çalıp şarkı söylüyordu. Bir keresinde provalarını izlemiştim ve çok iyi bir şarkıcı değildi. Heyecan arayan biri olup olmadığını bilmiyorum - sanırım sadece havalı biri olmak istiyor ve bunu nasıl yapacağını bilmiyor."

Virgil: "Lucas onun deli olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordu. Bir sonraki kurbanı siz olmayın."

Riley tekrar istavroz çıkardı. "Janesville'de bir ailem var. Belki ziyarete giderim."

"İyi fikir ama sakın ortadan kaybolma," diye uyardı Lucas. "Çağırdığımızda cevap vereceksin. Burada dar bir çıkıntının üzerindesin -kesinlikle bir tanıksın. Kendini bir suç ortağı haline getirmek istemezsin."

Onu birkaç kez daha dürttüktan sonra hiçbir şey elde edemeyince son bir uyarıda bulunup gittiler. Arabaya doğru yürürken Virgil, "Diğer karısı. Hâlâ hayatta olan."

"Evet."

—

HIGHLAND PARK Starbucks Lucas'ın evinden çok uzakta değildi ve bazı ılık bahar pazarlarında Weather'la birlikte oraya yürürdü. Kasadaki kadın Lucas'ı tanıdı ve onlara müdürün burada olmadığını ama müdür yardımcısının müsait olduğunu söyledi.

Amber getirilmişti. Lucas ona Riley'nin söylediklerini anlattı.

"Sanırım . . . Helen Socek olduğundan oldukça eminim. Birlikte yaşadığı bir erkek arkadaşı var. Ona Dom diyor. Saat 3'te gelecek."

"Onun için bir adresiniz var mı?"

"Evet, ama sabahları kilisedeki bir çocuk bakım merkezinde çalışıyor. Evinin yakınında bir Katolik kilisesi var..."

Amber bir bilgisayardan Socek'in iş verilerini aldı. Virgil tekrar iPad haritalarına gitti ve kadının adresini buldu. "Frogtown'da," dedi.

dedi. "Orası pas attığımız evdi, evde kimse yoktu."

Francis Xavier Kilisesi yakınlardaydı. Kilisenin internet sitesinde, bir zamanlar ilkokul olan binada kreşleri olduğu belirtiliyordu.

"On dakika," dedi Virgil.

—

KREŞ, tek katlı, kahverengi tuğladan yapılmış sade bir binaydı. Giriş kapısındaki sararmış bir ilanda güvenlik nedeniyle kilitli tutulduğu ve ziyaretçilerin giriş için ofisi aramaları gerektiği yazıyordu. Lucas kapıyı denedi, ilan edildiği gibi kilitli olduğunu gördü, telefon etti ve kendini tanıttı.

Girişte sivil giyimli bir rahibe onları karşılamaya geldi ve kendini Rose Ryan olarak tanıttı. Lucas ona rozetini gösterdi ve rahibe, "Helen'ı neden görmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Virgil, "Korkarım bir trajedi yaşandı. Nişanlısı dün gece Worthington'da öldürüldü. Henüz kendisine haber verilmedi."

Ryan elini ağzına götürdü ve "Oh, hayır ..." dedi. Önce binanın içine, sonra onlara baktı, sonra bir adım daha atıp binanın sonunu iğaret etti. "Köşeyi dönerseniz başka bir giriş bulacaksınız. Orada bir dinlenme odası var, Helen'i alıp sizinle orada buluşacağım."

Arka girişe doğru yürüdüler, koridorda kapıya doğru aceleyle ilerleyen başka bir rahibe gördüler ve içeri alınıp dinlenme odası gösterildi. Kısa bir bekleyişten sonra Ryan ve asık suratlı üçüncü bir rahibe Helen Socek'e odaya kadar eşlik ettiler. Ona şerifin kendisini neden görmek istediğini söylememişlerdi ama yüzlerini görünce, "Dominic'e bir şey mi oldu?" diye ağzından kaçırdı.

Lucas, "Korkarım öyle, Bayan Socek," diyen Virgil'e baktı. Oturmak ister misiniz?"

Muhtemelen elli yaşlarında, saçları 1940 yılında moda olacak şekilde kır kesilmiş, hantal bir kadındı. "Söyle bana. Bahse girerim Silvia da işin içindeydi, değil mi?"

Yüzü korku ve yalnızlık beklentisiyle kapalıydı. Ağlamaya başladı ve Virgil'den daha az bildirim yapmış olan Lucas uzaklaştı ve Virgil yaklaşıp gözlerinin içine bakarak, "Dominic öldürüldü. Silvia, Silvia olduğunu düşünüyoruz, henüz kesin bir teşhisimiz yok, aynı zamanda aynı kişi tarafından öldürüldü. Kimin yaptığını bulmaya çalışıyoruz."

Socek uzun bir ağlama sesi çıkardı, el yordamıyla yıpranmış bir sandalyeye doğru yürüdü ve rahibeler oturmasına yardım etti. Lucas bir adım daha geri çekilirken Virgil sandalyenin yanına çömeldi ve onun ağlamasına izin verdi.

İki dakika boyunca öylece kaldı, Socek ağladı, omzunu sıvazladı; rahibelerden biri kolunu ona doladı ve Ryan bir bardak su ya da limonata isteyip istemediğini sordu. Socek başını salladı, hayır.

Socek tekrar Virgil'e baktığında, "Dominic herhangi biri tarafından tehdit edildiğine dair bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır, böyle bir şey söylemedi. Bu onun evinde miydi?"

Virgil başıyla onayladı. "Evet. O ve arkadaşı oturma odasında televizyon izlerken öldürülmüşler."

"Yatak odasından daha iyi, her neyse," dedi biraz da acıyla.

Virgil: "Sence bu bir düşünce olabilir mi? Aşk hayatı ..."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır..." Sonra başını kaldırdı.

"Bana dün gece nerede olduğumu mu soracaksın?"

"Yapmalı mıyız?"

"Yapabilirsin. Saat dokuzda kadar Starbucks'taydım, öğleden sonraları ve akşamları Starbucks'ta bir işim var. Sonra eve gittim ve tek başıma uyudum, sonra saat altıda kalktım ve saat yedide ilk çocukların bırakılması için buraya geldim ..."

Virgil: "Kulağa çok uzun bir gün gibi geliyor."

"On dört saat," dedi rahibelerden biri. "Bunu bilmiyordum Helen. Bu kadar çok şey istememeliyiz."

Socek tekrar ağlamaya başlayınca Virgil ayağa kalktı, katlanır bir sandalye aldı ve Socek'e yaklaştırdı. Socek tekrar sakinleştiğinde, "Dom'un son zamanlardaki faaliyetleri hakkında olabildiğince çok ve hızlı bir şekilde bilgi edinmemiz gerekiyor. Anladığımız kadarıyla Bay McGruder için çalışıyormuş. Bay McGruder ile herhangi bir sorun yaşad mı? Herhangi bir çatışma var mıydı? Ya da Bay McGruder için çalışan diğer kişilerle?"

Kucağına bakıyordu, burnunu çekti ve Ryan başka bir rahibeye, "Git biraz Kleenex getir," dedi ve Socek, "İşte bir sorun yoktu. Bay McGruder iyi çalışması için ona bir ikramiye verdi. Onunla yeni bir televizyon aldık, böylece Wolves'u izleyebilecekti."

Bir rahibe, titiz bir notla: "Bu bir doğa gösterisi mi?"

Virgil onu sözünü kesmemesi konusunda uyarmak için bir bakış attı ama bakış karşılıksız kalınca ona, "Basketbol . . . Şimdi, Bayan Socek, ikramiyeyi ne zaman aldı? Ve bir televizyon mu aldınız? Büyük bir ikramiye olmalı."

"Sanırım öyle. Dom bana tam olarak ne kadar olduğunu söylemedi. Para konusunda ketumdu. O uyurken banka zarfına baktım ve bir sürü yüz dolarlık banknot vardı. Bir sürü."

"İkramiyeyi nakit olarak mı aldı?"

"Ona hep nakit ödeme yapıldı, o yüzden ..." Çaresiz bir hareket yaptı, ellerini çırpı, omuz silkti. "Bilirsin işte, vergiler. Dom vergilerin adil olduğunu düşünmüyordu."

"Tamam," dedi Virgil. "Ne zaman-"

Lucas'ın telefonu çaldı ve ona b a k ı p , "Buna bakmam gerek. Dışarıda yaparım."

Virgil'in soruyu Socek'e tekrarladığını ve onun da "Tam olarak bilmiyorum. Belki iki hafta önce? Oralarda bir yerde."

-

DIŞARIDA, LUCAS Elmer Henderson'dan gelen telefonu aldı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi Lucas. "Dostun Porter beni Hillary Sikes soruşturmasına soktu."

"Duydum ve duymaz olaydım. Hak edilmiş bir cinayetti, birine bunu söylediğimi söylerseniz inkar edeceğim bir yorum. O, hiç şüphesiz, bu pisliklerin söylediği gibi bir pislikti. Kocasının düşündüğü iki şey var: para ve amcık. Hillary bence daha kötüydü çünkü onda insani boyut bile yoktu. Tek düşündüğü para ve daha fazlasını nasıl elde edecekti. Neden daha fazlasını istediğini düşünemezsiniz bile - altı Minnetonka Gölü yaşamına yetecek kadar parası vardı. Daha da kötüsü, Cumhuriyetçilere bağış yapıyordu. Balinaları kurtarmak için beş kuruş bile vermezdi, ama eğer vergi indiren bir Cumhuriyetçi olsaydınız, çek defteriyle hemen orada olurdu."

"Evet, tamam, bu harika bir kelime portresi, Senatör, Ekselansları. Onun katilini bulmaya çalışıyorum ve Kanal 3'e, özellikle de Jennifer Carey'e benden geldiğini söylemeden bazı şeyler sızdırmanı istiyorum."

"Jennifer'ı iyi tanırım. İlk çocuğunuzun annesi değil mi o?" Henderson sordu.

"Evet, öyle... ama ona güvenmiyorum. Fazla dürüst. Ona federallerin davayı çözmek üzere olduklarını söylemeni ve benim de bu davada olduğumu ve davayı çözebilecek federalin ben olduğumu söylemeni istiyorum," dedi Lucas. "Beni aramasını istiyorum, böylece yorum yapmayı reddedebilirim."

Henderson kıkırdadı. "Sen sinsi bir serserisin. Bu yönünü her zaman takdir etmişimdir. Belki de benimki olmadığı sürece adaylığını koymalısın."

"Evet, evet. Senden yapmanı istediğim şey şu ..."

Henderson dinledi ve sonra şöyle dedi: "Bunu yapabilirim. Katilleri yakaladıktan sonra tam bir rapor isteyeceğim."

"Teşekkür ederim. Sonra konuşuruz."

—

Lucas telefonu kapattığında VIRGİL kapıdan çıkıyordu. "Çok fazla değil," dedi Virgil. "Ama Velez'in ikramiyesi önemli bir şey. Belki de büyük bir şey."

"St. Vincent'in adamlarına McGruder'ın bankadan çektiği paraları inceleteceğiz. Bu onların halledebileceği bir şey. Ve haklısın. Bu büyük bir şey olabilir."

Virgil cebinden bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı ve Lucas'tan da aynı şeyi yapmasını istedi. "O telefon Henderson'dan geldi," dedi Lucas. "Kendisi içeride. Hemen bir arama yapacak."

"Mükemmel," dedi Virgil. "Bu saçmalığı devam ettirebiliriz."

Ryan merdivenlere çıktı ve şöyle dedi: "Bu çok üzücü. Helen harika bir kadındır."

"Bize onun aldatan erkek arkadaşının ölümüne karışmadığını mı söylüyorsun?" Lucas sordu.

"Kesinlikle. Birine kasten zarar verebileceği düşünülemez bile. Yerinizde olsam Helen'i unuttur ve parayı takip ederdim."

Virgil, "Polisiye dizileri izliyor olmalısın," dedi.

"Onları izlemiyorum ama eskiden onlardan biriydim," dedi. "Golden Valley Polis Departmanı'nda otuz yıl çalıştım. Federal polislere pek güvenim yok."

"Gerçekten mi? Eski bir polis mi? Her neyse, sana katılmak zorundayım," dedi Virgil. "Ben de Minnesota polisiyim, BCA, geçici olarak bu federal görev gücündeyim."

"O zaman bir yerlere varabilirsin," dedi Ryan. "Orada kendini idare etme tarzını beğendim Virgil." Omzunun üzerinden baktı ve "Geri dönmem gerek," dedi.

—

Virgil arabada, ayak parmaklarını ısıtmak için ayakkabılarını çıkarırken,

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim - Rahibe Rose'un bir polis olduğunu. Belki de o

Kefaret mi ödüyorsun?"

"Hayır. Tam uyuyor. Katolik okuluna gitmiş olsaydın bunu bilirdin," dedi Lucas. "Rahibelerin taşıdığı o ceviz sopalarla vurulduğum için kafatasımın ortasında hâlâ bir oyuk var. Bazı rahibelerin gereksiz şiddete karşı derin bir sevgisi vardı."

"Çubukların ceviz olduğunu bile biliyor muydun?"

"Tabii. Yan tarafında 'Louisville Slugger' yazıyordu."

"Bununla uğraşmak zorunda kalmadım," dedi Virgil, çoraplı ayaklarını gösterge paneline daha iyi yerleştirebilmek için koltuğunu geriye iterek. "Sıradan bir devlet okulu. Eğitim berbattı ama dayak yemiyordun."

"Dürüst olmak gerekirse? Katolik okuluna gittiğim için mutluyum," dedi Lucas trafikte U dönüşü yapıp omzunun üzerinden bakarken. "İyi bir eğitim aldım ve Katolik eğitiminin belirtilmeyen faydalarından biri olan kirli bir zihin geliştirdim. Kadın arkadaşlarım bunu çok takdir ettiler."

Virgil, "Bununla mücadele ettim, kirli bir zihin geliştirdim, bilirsiniz, bir Lutheran olarak," dedi. "Yine de sonunda başardığımı hissediyorum."

"Ben de öyle duydum," dedi Lucas. "St. Vincent'ı ara ve McGruder'ın banka kayıtları üzerinde çalışmasını sağla. Ve lanet olası ayaklarını kontrol panelimden çek."

E L E V E N

(Vincent'in McGruder'in banka kayıtları üzerinde çalışan bir araştırmacısı vardı: "Socek'i buraya getirip kameraya çekmeliyiz," dedi.

"McGruder etrafta çok para dolaştırıyor ve biz de bu araba alımını arıyorduk. Tam olarak ödenen miktarı bulamadık ama satın alma fiyatının beş bin üzerinde bir miktar bulduk. Bu Velez'in ödemesine uyuyor gibi görünüyor, yüzlüklerle dolu zarf."

"Bunu siz alın, araba ödemesi," dedi Lucas. "Bu noktadan sonra her şey araştırma. Virgil ve ben biraz daha baskı bulup bulamayacağımıza bakacağız. ATF ile silah alımları hakkında konuştunuz mu?"

"Evet, birkaç tane yaptı. Aslında birkaç tane ve onlara iyi para harcamış. Yasal silahlarından birini öldürmek için kullanırsa şaşıırım. Bunun için fazla zeki."

"Yine de araştırılması gereken bir şey," dedi Lucas.

Virgil telefonu dinliyordu, çoraplı ayakları hâlâ gösterge panelinin üzerindeydi, güneş gözlüğü burnundaydı ve gözleri kapalıydı. Lucas telefonu kapattığında Virgil'a döndü ve, "McGruder'in evini soymaya ne dersin?" diye sordu.

"Arama izni olsun mu olmasın mı?" Virgil sordu.

"Olmadan. Arama izni alabileceğimizi sanmıyorum, henüz değil," dedi Lucas.

Virgil, "Adam bir zilyoner, çok iyi korunuyor olmalı," dedi. "Alarmdan ayrı olarak tam zamanlı kamera izlemesi beni şaşırtmazdı."

"Bu bir 'hayır' mı?"

Virgil, "Yakalanmayacağımdan makul ölçüde emin olursam ve sorun yeterince ciddiye bir yeri torbalarım," dedi.

"Bu yeterince ciddi," dedi Lucas. "Beş ölü, üçünü kendisi yaptı."

"Evet." Virgil döndü ve bir an için pencereden dışarı baktı; yaşlı bir kadın caddede bir yürüteç itiyordu, öndeki çöp kutusunda da bir poşet yiyecek vardı. Sonra, "Sen olsan nasıl yapardın?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Lucas. "İçimden bir ses, eğer içeri girebilirsek bir şeyleri yerinden oynatabileceğimizi söylüyor."

Virgil: "Orayı soyma ihtimali zaten aklıma gelmişti. McGruder'ın evinde durdurduğumuz kadın, Alejandra Escobar, ehliyeti elimizde ..."

"Oh, evet."

"Korkmuştu. Bizden korkuyordu. Kaçak olabilir. Eğer temizlikçiye, alarm kodu vardır."

"İşte böyle," dedi Lucas.

"Şimdi başka bir sorum var," dedi Virgil. "Hayatta kalmaya çalışan zavallı bir kadını terörize etmek hakkında ne düşünüyorsun?"

"Harika değil," dedi Lucas. "Belki onu korkutmayız, biraz nazik davranmayı deneyebiliriz. Ondan yardım isteyebiliriz. Bir şeyler ..."

"Saçmalık. Onun ödünü koparacağız," dedi Virgil. "Evet, muhtemelen. Bir seri katili yakalamak için."

"Peki ya McGruder'ın evindeki kameralar? O bir milyarder, mutlaka vardır."

"Arkadaşım Kidd'in Minneapolis haberlerini isimsiz olarak Facebook'taki Five sayfasına göndermesini konuştuk... Bu onun için çocuk oyuncağı olurdu. Bence isterse McGruder'ın kameralarıyla da oynayabilir, eğer internete ya da bir güvenlik servisine bağlıysa."

Virgil başını salladı: "O zaman konuş onunla."

—

McGruder'ın hizmetçisi ALEJANDRA ESCOBAR, Minneapolis'in Near North semtinde yaşıyordu. McGruder'ın evinde olabilirdi, ama Lucas olmayacağını seziyordu -McGruder bir çalışanı tarafından ihanete uğramıştı, diğerine izinli olmasını söylemiş olabilirdi.

St. Paul'deki adresine giderlerken Jennifer Carey aradı. Tam zamanında. Lucas telefonu açtı, hoparlöre verdi ve "Evet, Jen. Ne var ne yok?" dedi.

"Anladığım kadarıyla Sikes cinayeti üzerinde çalışıyorsun ve Üç Katil'le ilgili sağlam bir ipucun var," dedi. Sesinde biraz sertlik vardı ve ilişkilerinin bitmesinden on buçuk yıl sonra Lucas onunla konuştuğunda hâlâ bir ürperti hissediyordu. "Hikâyenin bu kısmıyla devam ediyoruz. Bana daha ne kadarını anlatmak istediğini görmek istedim."

"Sesin yorgun geliyor, bebeğim. Belki de biraz uyumalısın."

"Tamamen uyanık durumdayım. Vazgeç artık," dedi Carey.

"Tanrım, Jen, aktif bir soruşturma hakkında konuşamam," dedi Lucas, tam olarak sızlanmadan.

". . . Tabii bunun sana yardımcı olacağına karar vermezsen," diye araya girdi. "Demek istediğim, bunu o kadar sık yaptınız ki, sadece sızıntılarınızı gidermek için hızlı aramada bir tesisatçınız var."

Virgil'i gülümsetti. "Bu hiç hoş değil," dedi Lucas.

"Ama gerçek dışı değil," dedi Carey. "Yani: adınızı kullanmanın sorun olmadığını söylüyorsunuz ..."

"Ben öyle demedim..."

". . . Ancak birlikte çalıştığınız diğer şerifin ismini istiyorum, böylece bir şerifin vurulduğunu duyarsam ve bu siz değilseniz eşit şekilde itibar gösterebilirim" dedi.

"Bu davada çalışan başka bir şerif yok. Twin Cities'de çalıştığım ve Üç olay yerinde bulunduğum için bizzat ben devreye girdim..."

"Çünkü Porter Smalls ve Elmer Henderson senin de katılmanı istiyordu," dedi Carey. "Onlardan biri beni aradı ve 'o' yerine 'onlar' deyip durdu, bu yüzden başka bir şerif olduğunu biliyorum."

"Henderson asla çenesini kapalı tutamazdı."

"Hey! O lanet Çiçek'i yine yanına mı aldın?" diye sordu.

Virgil aradı, "Nasılsın Jen?"

"Bir dakika öncesine göre çok daha iyi. Şimdi geçen yıl Florida'da yaptığınız kankalık numarasını, tüplü dalışı falan anlatabilirim. İzleyicilerimize söz verebilirim ki sizin gibi iki kaliteli polisle hafta sonuna kadar Three'yi kelepçeleyeceksiniz. Şuna ne dersiniz? 'Davenport ve Flowers, bazen alışılmadık ve bazen de faşizan denemeyecek kadar yasadışı taktikleriyle tanınırlar. ' "

Lucas: "Jen, bunu yapma. Nazik ol ve sana birkaç şey vereyim."

"Ver," dedi tekrar.

Lucas, "Elimizde sağlam bir şüpheli var," dedi. "İşte kimsenin sahip olmadığı bir gerçek, ama bunu başka bir kaynağa dayandırmanız gerekiyor ..."

"Bunu yapabilirim."

Ona Dom Velez cinayetinden ve Üç Katil'in bu cinayeti örtbas etmek için işlediğine inandığından bahsetti. Katilin arabasının Minneapolis'ten Eau Claire'e ve oradan da Velez'e kadar izini sürdü.

Dedi ki, "Vay canına! Yani şüpheliniz en az üç kişiyi öldürdü ve sayı çetesi de en az toplam beş kişiyi öldürdü."

Lucas, "Bunu kullanabilirsiniz ama FBI'daki bir kaynağa dayandırmanız gerekir," dedi.

"Bu yanlış olur," dedi Carey. Lucas:

"Öyle mi? Ne olmuş yani?"

Carey, "Tamam, beni anladın," dedi. "Biliyor musun, tüm bu olanlarda Davenport manipülasyonunun kaygan parmağını hissetmeye başlıyorum, Henderson çağırısı, th-"

Virgil atladı: "Bunu ne zaman yayınlayacaksınız? Yayına mı?"

"Beş, altı ve on," dedi Carey. "Burada burnumu pudralamaya hazır makyaj malzemelerim var. Sence Worthington polisleri benimle Velez hakkında konuşur mu?"

"Kadınsı cazibeni kullan," dedi Virgil.

Carey, "Bunu bir keresinde Davenport'la yapmıştım ve beni nakavt etmişti," dedi.

—

LUCAS bir an sonra uzaklaştı - o hiç "teşekkür ederim" demedi - ve Virgil'le birlikte, her biri diğerinden farklı renkte yıpranmış küçük evlerden oluşan, kaba asfalt sokakları olan, arabaların garaj yollarında depolandığı, bazılarının plastik ambalajlarla kaplandığı bir mahalle olan Near North'a doğru ilerlediler. Escobar'ın evi pas kırmızısına boyanmıştı ve garajın bir odaya dönüştürüldüğü, bir zamanlar garaj kapısı olan cam pencerelerde son bulan bir araba yolu vardı. Garaj yolunda, pencerelere bakan bir Camry duruyordu.

"Kullandığı araba bu, yani muhtemelen oradadır," dedi Virgil. dedi. "Kitap okuma ihtimaline karşı beni arkada ister misin?" "Fena fikir değil. Koşucuya benziyor muydu?"

"Birinin kilolu büyükannesine benziyordu," dedi Virgil.

"Eğer o koşmayacaksa, ama başkaları koşacaksa... sen sadece onların yoluna çıkmış olursun ve ezilebilirsin. Birisi koşar ama o koşmazsa, bu sadece içerideki baskıyı azaltır. Kimsenin canı yanmaz."

Birlikte ön kapıya gittiler ve kapıyı çaldılar. Sol taraftaki pencerede bir yüz belirdi ve sonra kayboldu. Virgil, "Belki de arka tarafta olmalıydım..." dedi.

Kapıyı tekrar çaldılar, zili denediler ama işe yaramadı. Virgil evin arka tarafına bakmak için yana doğru gitti, koşan kimseyi görmedi ama iz bırakmamış kar gördü. Lucas kapıya vururken verandaya geri döndü ve kapı bir aralık açılıp bir çift karanlık göz dışarı baktı. "Que?"

Virgil, "Alejandra Escobar'la konuşmamız gerek." dedi.

"O burada değil," dedi karanlık gözler. Genç bir kıza, belki de bir ergene ait gibiydiler.

"Arabası burada. Sadece konuşmak istiyoruz," dedi Virgil. "Biz polisiz ama onu tutuklamak ya da göndermek istemiyoruz. Sadece konuşmak istiyoruz. Biz ICE değiliz."

Koyu renk gözler geri çekildi ve saniyeler sonra yerlerini biraz daha farklı, daha yaşlı ama Escobar'inki kadar yaşlı olmayan bir dizi koyu renk göz aldı. Sahipleri iyi ama aksanlı bir İngilizce konuşuyordu: "Alejandra'yı neden istiyorsun? O uyuyor. Hiçbir şey yapmadı."

"Öyle olduğunu sanmıyoruz," dedi Virgil. "Onu uyandırmanız gerekiyor. Bu çok önemli. Çok önemli ve yanlış tarafta olmak istemezsiniz."

"Bir dakika," dedi kadın.

Kapı sonuna kadar kapandı, kadınların konuşmalarını duydular, sonra tekrar açıldı, bu sefer daha genişti ve Escobar kapının arkasında durdu. Virgil'e baktı ve "Sen beni durduran polissin," dedi.

Virgil başıyla onayladı: "Sizinle Bay McGruder hakkında konuşmamız gerekiyor. Sizinle konuştuğumuzu ona söylemeyeceğiz."

Tereddüt etti, isteksizdi, sonra kapının daha da açılmasına izin verdi. "O ne yaptı?"

"Belki hiçbir şey, belki bir şey. duymuşsunuzdur hakkında Mr.

Velez. . ."

"Bunu duydum. Özür dilerim."

Lucas: "İçeri gelebilir miyiz? İçeride konuşmak daha kolay olur."

Escobar kapının sonuna kadar açılmasına izin verdi ve Virgil içeri adım attı.

Oturma odasında altı kadın ve üç çocuk ona bakıyordu. Odada yarım daire şeklinde dizilmiş üç eski ama tam boy kanepede vardı, böylece üçü de odanın ortasındaki bir masanın üzerinde duran ve uzatma kablosu bir prize bağlı olan aynı televizyonu görebiliyordu. Her üç kanepede de battaniye ve yastıklar vardı ve görünüşe göre yatak olarak kullanılıyorlardı. Ev fasulye, pilav, taco ve haşlanmış domates kokuyordu.

Lucas arkadan yaklaştı ve Virgil odanın derinliklerine doğru adım attı. Duvarlar nikotin sarısı-kahverengiydi, tek bir istisna dışında çıplaktı, İsa'nın Kutsal Kalbi'nin çerçevesi bir resmi.

Lucas resme bakarak başını salladı. "Bu resim annemde vardı," dedi Escobar'a.

"*Catolico*?" diye sordu.

Lucas başıyla onayladı. "Evet. Uh... baş başa konuşsak mı?"

Escobar başını salladı.

Lucas içeri girmek istemişti ama içeri girdiklerinde özel olarak konuşabilecekleri bir yer yoktu: evde bir düzine insan yaşıyordu. Sonunda Porsche'ye oturdular; Virgil Escobar'la birlikte arka koltukta, Lucas da dönüp kadına bakabileceği yolcu koltuğunda. Kadın kısa boylu, ağır, solgun yüzlü ve yorgundu. Lucas, günün yorgunluğu değil, hayatın yorgunluğu, diye düşündü.

Virgil, "Bay McGruder'ı araştırıyoruz. Bay Velez'in ölümüne karışmış olabileceğini düşünüyoruz."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Evi ben temizliyorum," dedi Escobar. "Her gün temizlik yapıyorum, çamaşırları yıkıyorum, ütölüyorum, yatakları yapıyorum, süpürüyorum ..."

Lucas başını salladı ve sordu, "Bay McGruder'ın hiç kötü bir şey yaptığını gördünüz mü? Çok kötü?"

Cevap vermek istemedi: Adam bunu onun gözlerinde görebiliyordu. İtti: "Bayan Escobar, size sorun çıkarmak istemiyoruz ..."

İma edilen şeyi anladı: isterlerse ona sorun çıkarabileceklerini. "Bir keresinde bir kadınla geç yatmış ve ona vurmuş. Burnunda kan vardı."

"Polisi arayıp aramadığını biliyor musun?" Lucas sordu.

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Sanırım onu tırmaladı. Belki de vurmadan önce. Gömleğinde kan vardı, sanırım burada çizikler vardı." Göğsüne bir *X işareti* yaptı.

Bir olay dışında pek bir şey yoktu. McGruder'ın iki olayda daha kendini kaybettiğini duymuştu.

Telefon. Bir keresinde ipek bir gömleği yıkayıp mahvettiğinde de ona sert davranmıştı.

"Ona benim hatam, ben öderim dedim. Ama o hayır, ödemem ama daha dikkatli olmalıyım dedi. Bana karşı kötü değil. İyi para ödüyor."

Virgil, "İşe kaçta gidiyorsun?" diye sordu.

"Sabah saat yedi. Saat üçte ya da işim bittiğinde bırakıyorum."

"Oraya vardığınızda Bay McGruder uyanık mı olacak?" Lucas sordu.

Başını iki yana salladı. "Asla. Tamam, belki bir ya da iki kez. Saat ona kadar uyur, bana çok geç saatlere kadar çalıştığını söyledi."

"Eğer erken uyanmıyorsa, o zaman alarmı kapatabiliyor olmalısınız?" Virgil sordu.

"Evet, kodum var."

"Kod nedir?" Virgil sordu.

Kodu aldılar, arka park alanına açılan bir kapının içindeki alarm panelinin yerini öğrendiler. Virgil onun anahtarını ödünç istedi, o da isteksizce verdi. Virgil, "Anahtarın fotokopisini çekmemiz gerekiyor ama yarım saat içinde geri getiririz," dedi.

Lucas, "Ne zamandır Amerika Birleşik Devletleri'ndesiniz?" diye sordu. Escobar sanki bir darbe bekliyormuş gibi katlanmış ellerine baktı:

"On dört yıl."

"On dört yıl, uzun bir süre," dedi Lucas. Sonra ekledi, "Bay McGruder'ı araştırıyoruz. Onu uyarmak istemiyoruz. Seninle konuştuğumuzu ona söylemeyeceksin. Anlıyor musunuz? Her gün yaptığınız gibi çalışacaksınız ama sizinle konuştuğumuzu ona söylemeyeceksiniz."

Başını salladı ama ikisine de bakmadı. Virgil, "Umarım anlıyorsunuzdur. Onunla konuşamazsın."

Virgil'e bakarak, "Çok iyi anlıyorum," dedi. *Eğer konuşursam beni alması için ICE'yi göndereceğinizi anlıyorum.*

—

Escobar'ın evinden uzaklaşırlarken Lucas, "O kadar da kötü değildi," dedi. Virgil iPad'ini kullanarak çok uzakta olmayan ve anahtarı kopyalatabilecekleri bir Home Depot'u tespit etmişti.

"Saçmalık. Onun ödünü kopardık," dedi Virgil.

"Sence McGruder'la konuşur mu?"

Virgil, "Hayır, ya da bir süre için değil," dedi. "Onunla bizim aramızda kaldı. O iyi para ödüyor. Biz bir bok ödemiyoruz."

"Ama ICE bizim tarafımızda."

"Siktir et o pislikleri," dedi Virgil. "Ama haklısın. O da böyle görecektir."

"Yani?" Lucas'ın sesinde bir soru işareti vardı.

"Orospu çocuğunu paketleyin. Kidd'i ara, bakalım kameralar konusunda ne yapabilecek."

—

LUCAS KIDD'İ çağırdı, o da Lucas'ı önerilen hack'in önemi konusunda çapraz sorguya çekti ve Lucas açıklamasını bitirdiğinde Kidd bir çıtırtı sesi çıkardı ve sonra "Üzgünüm. Bir çubuk kereviz yiyorum."

"Buna ne dersin?" Lucas sordu.

"Beş ölü. Üç pislik ve iki masum insan. Ya da en azından bir masum insan. Bana birkaç saat verin, araştıracağım."

"Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi," dedi Lucas. "Hava karardığında gitmek isteriz. O bir gece kulübü çalışanı, yani ..."

"Ne gerekiyorsa yapacağım. Buna konsantre olacağım," dedi Kidd. "Hangi güvenlik servisini kullandığını biliyor musunuz?"

Lucas Kidd'e Virgil'in dinlediğini söylememiştir, bu yüzden Virgil sessiz kaldı ama bir parmağını kaldırıp telefonuna gitti. Kameraları çağırdı, birkaç fotoğrafa göz attı, sonra Lucas'a McGruder'ın araba yolunun yanında duran ayak kare şeklindeki güvenlik hizmeti tabelasını gösterdi.

Lucas, Kidd'e, "Telefonuma bakıyorum, bir fotoğraf çektim. Tamam, Bass-Antrim Güvenlik, Silahlı Müdahale."

Kidd, "Bu harika, silahlı bir müdahale, önce ateş et, sonra soru sor," dedi. "Varlıklı bölgelerde gizlice dolaşmak yerine St Paul'de güvende olduğuma sevindim."

Virgil, Lucas'a bakarak "kamera lensi" diye mırıldandı ve güvenlik hizmeti tabelasındaki üç eşmerkezli daireyi işaret etti.

Lucas, Kidd'e, "Tabelanın üzerinde bir daire olduğunu sanıyordum ama bakınca dairenin bir mercek olduğunu anladım," dedi. "Kameraları çalıştırıyor olabilirler."

"Size geri döneceğim," dedi Kidd. Son bir kereviz çıtırtısı duyuldu ve telefonu kapattı.

—

Escobar'ın anahtarının iki kopyasını Home Depot'tan soru sormadan aldılar. Escobar'ın evine geri dönüp orijinal anahtarı iade ettiler ve Virgil bir kez daha "Anahtarı belgelememiz gerekiyordu, böylece değiştirilip değiştirilmediğini bilebiliriz" dedi.

Başını salladı, yüzü yine aşağıya dönüktü, tek bir kelimeye bile inanmıyordu.

bunun.

"Gerçekten mi?" dedi Virgil, kendinden utanarak. "Biz de öyle yaptık."

T W E L V E

McGruder yoga minderine uzanmış esneme hareketleri yapıyor ve televizyon izliyordu ki kırk yaşlarındaki sarışın

"Kanal Üç Araştırıyor: Jennifer Carey."

Carey şunları söyledi: "Kanal Üç'ün özel olarak öğrendiğine göre, FBI ile birlikte çalışan iki tanınmış Minnesota emniyet mensubu, kötü şöhretli Beş katilden birine yaklaşıyor. Adalet Bakanlığı'ndan bir kaynak, ABD'li Marshal Lucas Davenport ve Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu ajanı Virgil Flowers'ın, Üç katilinin dün Worthington, Minnesota'da iki kişiyi öldürdüğünü ve bunu örtbas etmeye çalıştığını tespit ettiklerini doğruladı."

McGruder, "*Hayır, hayır, hayır.*" diye düşündü.

Carey'nin haberi üç dakika sürdü -televizyon terimleriyle sonsuza dek- ve "FBI yorum yapmayı reddetti" şeklinde hızlı bir ifadeyle sona erdi.

Yoga minderine uzandı: Velez'de çıkmaza mı girmişlerdi? Belki de. Ama Riley'i kapısının önünde durdurmuşlardı, yani belli ki ona bakıyorlardı. Mahkemeye çıkmakla ilgili bir anlık bir hayal kurdu, sert ama zarif görünüyordu, dirseğinin dibinde zeki görünümlü avukatlardan oluşan bir ekip

Ama ya kaybederlerse? Ve düşündü: Ayakkabılar. Ayakkabılardan kurtulmalıydı.

Ve bu iki polis. Şerifin adını hatırlayamıyordu ama diğerinin, eyalet ajanının tuhaf bir adı vardı. Flowers. Virgil Flowers. Kulağa neredeyse hayali geliyordu, sanki adam adını Bob Jones'tan falan değiştirmişti.

Hillary Sikes'in ayakkabılarını almaya giderken, ismi yapışkanlı bir nota yazmak için durakladı. Virgil Flowers . . .

—

Lucas ve Virgil, üç katında da ışıklar yanan McGruder'ın evine döndüklerinde güneş ışığı hızla sönüyor, asık suratlı bir turuncuya dönüşüyordu. Evin önünü gezdiler ve Virgil sonunda, "Korkmaya başladım. Bu duvar ve kapı Stillwater hapishanesinden modellenmiş gibi görünüyor."

"Yine de karanlık olacak," dedi Lucas. "Bu bizim için iyi olacak. Fazla trafik yok."

"Bu duvar eski, eski duvarlarda bazen üst kapağa gömülü cam kırıkları olur. Eskiden böyle bir şey vardı."

Lucas, "Bunu hiç düşünmemiştim. 'Bu mahallede olmaz' diye düşünüyorum - cam meselesi. Şansımı denemek istiyorum. Kidd'den haber alana kadar hiçbir şey yapmayacağız."

—

Kendisine The Grille diyen bir ızgaranın önünden geçtiler, bu vasat yemeklerin kesin bir işaretiydi ama yakındaydı, bu yüzden oraya gittiler. Mekân müreffeh görünümlü Minnesotalılarla doluydu, kadınlar arasında elmaslar ve inciler serpiştirilmişti. On dakika yer bekledikten sonra biftek, patates kızartması ve bira sipariş ettiler ve Lucas St. Vincent'ı arayıp McGruder'ın nerede olduğunu sordu.

"Evde," dedi St. Vincent. "Telefonunu takip ediyoruz ve yerde dört arabamız var. Eğer hareket ederse, bir kat boya gibi peşinde olacağız."

"Tanrı aşkına onu eve kadar kovalamayın," dedi Lucas. "Dışarı çıktığında nereye gittiğini görmemiz gerek. Kiminle konuştuğunu."

"Bizi görmeyecek. Bu arada, Kanal 3'te Jennifer Carey'nin haberini gördüm. Ne yani, onu reklamcı olarak mı tuttunuz?"

"Ben görmedim," dedi Lucas. "Soruşturmalarını fazla pişirmesiyle tanınır."

"Şimdi ulusal yayına çıktı-CNN ve Fox hikayesini aldı. FBI'dan sonradan bahsetti. Soruşturmanıza yardımcı olduğumuzu ima etti. Bunun için teşekkürler."

"Kusura bakma patron," dedi Lucas Virgil'e sırtarak.

"Evet, doğru," dedi St. Vincent. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Virgil, "McGruder'ın ev çalışanlarından biriyle daha konuştuk, yardımcı olmadılar. Helen Socek ile görüştünüz mü?"

"Evet. Velez'in aldığı paranın tam sayısı yok ama çok fazla olduğuna tanıklık edebilir. Yüzlüklerden oluşan yarım inç kalınlığında bir yığın olduğunu tahmin ediyor."

"Güzel. Dinle, eğer mümkünse gözetim elemanınızla doğrudan konuşmak istiyorum," dedi Lucas. "McGruder'ın bu gece nereye gittiğini bilmek istiyoruz, eğer bir yere giderse. Eğer kulübe gidiyorsa. Kiminle konuştuğunu görmek için üzerine gidebiliriz."

St. Vincent: "Tamam, ama beni haberdar et. Büyük hamleler yapma."

"Seninle ilgileneceğiz," dedi Lucas. "Artık Kanal Üç saçmalığı yok."

Vincent onlara baş gözetleme ajanının telefon numarasını verdi ve Lucas onu aradı. Ajan Lucas'ın telefon numarasını aldı ve McGruder evden çıktığı anda arayacağını, eğer çıktıysa da çıktıktan sonra nereye gittiğini söyleyeceğini belirtti. Lucas ona teşekkür etti ve biftekler geldi.

Yemeklerini yerlerken Lucas Virgil'a, "McGruder'ın bir blok aşağısındaki yan sokağa park edeceğiz," dedi. "Duvarın yanında yürüyeceğiz, olası mahalle gözcülerini kontrol edeceğiz. Duvardan aşağı indiğimizde ellerinle bana bir üzengi verip beni yukarı kaldıracaksın ve ben de aşağı ineceğim. Ben geçtikten sonra, sen sokağın etrafında yürümeye devam et, arabaya geri dön ve gelebilecek herhangi birini izle. Telefonlarımızı açık tutacağız, böylece her zaman iletişim halinde olacağız."

"İşin bittiğinde duvarı nasıl aşacaksın?"

"Geri dönmek ilk seferde dönmek kadar kötü olmayacak," dedi Lucas. "Avlunun içi daha karanlık olacak, birinin bizi izliyor olabileceğinden endişelenmemize gerek kalmayacak. Üç metre. Eğer yukarıda cam yoksa, üzerinde duracak bir şey olmadan bile kendimi yeterince yükseğe çekebilirim. Ve eğer o sarmaşıklar duvarın üzerinden arka tarafa geçerse, kendimi yukarı çekmek için onları kullanabilirim."

"Hâlâ riskli."

"İyi olacaksın," dedi Lucas. "Ama duvarı geçerken hızlı olmalıyız."

Virgil, "En azından yakınlarda eve doğru bakan bir şey yok - yatak odasında yaşlı bir kadın yok," dedi.

Lucas başını salladı ve memnun bir şekilde arkasına yaslandı. "Şu garsona el sallla. Bak bakalım ketçap ya da 57 sos bulabilecek miyiz. Sanırım bu biftek bir ayakkabının altından çıktı."

Garson bir şişe ketçap bıraktığında Virgil telefonunu çıkardı ve "Acaba buralarda bir Walmart var mı?" diye sordu.

"Ne arıyorsun?" Lucas şişenin dibine vururken sordu.

"Brülörler."

"Tabii ki." Bifteğinin üzerine bir parça ketçap patladı.

Her yerde Walmart'lar vardı, bunlardan biri de Grille'e beş dakika uzaklıktaydı. Oraya doğru giderlerken Kidd aradı. "Şu güvenlik servisine gidip sahibinin suratına bir tokat atmalısın."

"İçeri girdin mi?" Lucas sordu.

"İçeri girmekten zor kurtuldum. Burası bana ait. Bana bir zaman verin, eğer ev boşsa video kaydını dondurabilirim - zaten kimsenin baktığından şüpheliyim. Sanırım sadece internete aktarılıyor, böylece birileri daha sonra bakabilir, eğer bir sebep varsa. Ayrıca, siz dışarıdayken, hizmetçinin giriş kodunun bilgisayar kaydını silebilirim."

"Mükemmel," dedi Lucas. "Videoyu dondur dediğinde. . ."

"Kameralar sabit - kaydırma yapmıyorlar. Evde kimse hareket etmiyorsa kamera görüntüleri değişmiyor. Videoyu dondurabiliyorum, böylece herhangi biri bakarsa ne bekliyorsa onu görecektir."

"Kaç kişi?"

"Kameralar mı? On beş tane. Her koridorda, her merdivende varlar. Üçüncü katta küçük bir odada olduğu anlaşılan bir tane var. Sanırım güvenli bir oda olabilir. Yerinizde olsam onu bulmaya çalışırdım. Bir sürü küçük dolap ve çekmece var. Çekmecelerden bazıları dosya dolabı olabilir gibi görünüyor."

"Güzel," dedi Lucas. "Kameraları dondurmak için ne kadar uyarıya ihtiyacın var?"

"Bir dakika kadar," dedi Kidd. "Ve dinle, o Kanal Üç haberini Beş'in Facebook sayfasına gönderdim. Şimdiden üç bin yorum aldı."

"İçeri girmeye hazır olduğumda seni arayım," dedi Lucas. "Sana borçluyum." "Evet, borçlusun," dedi Kidd.

Ocaklarını Walmart'tan aldılar ve Lucas bir çift vinil mutfak eldiveni, karı eve girmeden önce emmesi için tasarlanmış lifli bir kapı paspası ve üç paket erkek çocuk boyu Jockey şortu aldı. Hepsine nakit ödeme yaptı. Bir noktada, kasada beklerken Virgil, "Belki de ben eğilsem ve sen sırtımda yürüsen daha iyi olur?" dedi.

"Üzengi iyi olacak," dedi Lucas. "Umarım o lanet şort kafama tam oturur."

Bir sonraki sıradaki bir kadın onlara tuhaf bir bakış attı: Kulakları radar kubbesi gibi olmalı, diye düşündü Virgil.

Lucas'a baktı, başını kadına doğru eğdi ve sessizce, "Şşşt," dedi.

Walmart'tan çıktıklarında Lucas, "Arabada oturup beklemek istemiyorum, McGruder'ın yerine geri dönemeyiz çünkü güvenlik görevlileri bizi fark eder. Bir bar bulalım, bira içelim..."

Bunu yaptılar, Fantastiks adında bir yer, kaşmir balıkçı yaka giyen gümüş saçlı müşterilerin yaşadığı sahte bir batakhaneye.

Garson kızların dövmeleeri parlıyordu. Bir piyanist Beatles şarkılarının çiçekli aranjmanlarını çalıyordu ve Lucas bunun erken bunamaya yol açabileceğinden şüpheleniyordu. Baş gözetleme ajanı aradığında piyanist Stones'un "Brown Sugar "ının asansör versiyonuna geçmişti: "McGruder hareket ediyor, evinden çıktı, doğruya doğru gidiyor. Peşindeyiz."

"Seni görmesine izin verme," dedi

Lucas. "Görmeyecek."

Virgil'e: "Müzik bizi öldürmeden buradan siktir olup gitmeliyiz."

—

MCGRUDER tamamen siyah giyinmişti. Birkaç yıl önce bir kulağını deldirmiş, hangi kulağının eşcinselliği gösterdiğini kontrol ettikten sonra bu sorundan kaçınmak için kulağına 5,5 karatlık bir elmas taktırmıştı. Tamamen siyah ve on sent büyüklüğünde bir pırlanta, ve o gitmeye hazırdu. Minnesota'da taşıma izni vardı ve yanına bir dokuzlu almayı düşündü ama vazgeçti: polislerle karşı karşıya gelecekse, onlara kendisini havaya uçurmaları için bir bahane vermek istemiyordu.

Bir ya da iki kulübe gitmeyi planlamıştı: masum bir adamdı ve her zaman yaptığı şeyi. Rutini devam ettirmek. Evden çıktı, kısa bir karşı gözetleme rotası izlemekten kendini alamadı, takip eden kimsenin olmadığını belirledi ve Minneapolis şehir merkezine doğru yola koyuldu.

—

Virgil'le birlikte gecenin acımasız soğuşuna doğru yürürken Lucas, "Hâlâ endişeli misin?" diye sordu.

"Elbette. Ama ben buna hazırım. Eğer sana dışarı çıkmanı söylersem..."

"Ben gideceğim. Arkadan çık, evin etrafından dolan ve duvarın öbür ucuna kadar git. Seninle konuşacağım, geldiğimde arabanın orada olmasını istiyorum."

"Büzüşüyorsun," diye önerdi Virgil. "Birazcık."

"Ben de. Ama senin kadar kötü değil. Kafan bir çift erkek külotunun içindeyken bir evi soyarken yakalandığında ne kadar utanacağını bir düşün."

"Bu kötü olurdu," diye itiraf etti Lucas. "Ve dinle, eğer otoparka gidemezsem göle doğru giderim. Çocukların kazıyıp çıkardığı hokey pistine koşarım."

—

Arabayla duvar boyunca birkaç tur daha attılar, yeni bir şey görmediler. Evler zengindi ve geniş aralıklarla dizilmişlerdi.

"Trafik yok," dedi Lucas. "Hadi yapalım şu işi."

Kidd'i aradı ve McGruder'ın evindeki kameraları dondurmasını söyledi. Kidd, "Bekle. Tamam, dondular. Ev boş." dedi.

—

ARABAYI VIRGİL KULLANIYORDU. Sokağın aşağısına park etti ve Lucas'la birlikte caddenin karşı tarafındaki McGruder'ın yerine doğru yürüyüp oraya vardıklarında karşıdan karşıya geçtiler. "Duvarın sonuna kadar," diye mırıldandı Lucas.

"Kendimi hırsız gibi hissediyorum," dedi

Virgil. "Kötü bir hırsız." "Evet, şey ..."

Uzaktaki bir kar arabası dışında çok az ses vardı. Gece soğuktu, pencereler ve kapılar kapalıydı. McGruder'ın evinde birden fazla ışık yanıyordu ama perdelerin ve gölgeliklerin arkasında herhangi bir hareket belirtisi yoktu.

Lucas gözetleme ekibinin liderini aradı: "Nerede o?"

"Şehir merkezine. Bir yere gidiyor. Aslında bizim üzerimizde küçük bir karşı gözetim modeli uyguladı, ki bu biraz ilginç."

"Seni görmedi mi?"

"Tabii ki hayır."

"Bizimle konuşmaya devam et," dedi Lucas. Kapattı ve telefonunu şifresiyle birlikte Virgil'a uzattı. "Eğer biri izimize bakarsa, arabanın içinde, gözetleme yaptığımız yerde."

"Kontrol."

Bir araba yanlarından geçip gitmiş, eğer görülmüşlerse bile onları merak ettiğine dair hiçbir kanıt göstermemişti. McGruder'ın kapısının önünden geçtiler ve McGruder'ın yığma duvarının bir sonraki evin çitiyle birleştiği yere kadar yüz metre daha yürüdüler.

"Araba, bırak geçsin," dedi Virgil.

Yavaşladılar, başka bir arabanın geçmesine izin verdiler. Yolun yüz metre kadar aşağısına geldiklerinde Lucas mutfak eldivenlerini çıkardı, ceketinin cebinden bir çift külot çıkardı ve bacak deliğinden bakabileceği şekilde ayarlayarak başının üzerine çekti. Son bir kez etrafına bakındı, duvarın üstündeki kapı paspasını çevirdi ve "Üzengi," dedi.

Virgil kenetlediği elleriyle bir üzengi yaptı ve Lucas bir ayağını üzengiye koyup Virgil onu duvardan yukarı kaldırırken ayağa kalktı. Lucas kapı paspasının üstüne yığıldı, bir süre orada yattıktan sonra sessizce seslendi, "Cam yok. Kürekle kazılmış bir araba yolundan ineceğim, içeride ayak izi olmayacak."

Sonra gitti, duvarın üzerinden.

Virgil paspası indirdi, kolunun altına sıkıştırdı ve yoluna devam etti. Kendini suçlu bir çizgi film karakteri gibi hissediyordu, sanki elleri cebinde olmalıydı ve belki de mutlu bir ıslık çalmalıydı. İkisini de yapmadı. Bunun yerine arabaya doğru yürüdü, arabaya bindi, paspası arkaya attı ve karanlık sokaklarda daireler çizerek sürmeye başladı. Karanlıkta tek bir yerde oturarak meraklı gözleri üzerine çekmektense hareket etmeye devam etmek istiyordu ama McGruder'ın evine yakın durması gerekiyordu.

Lucas telefonundan aradığında ilk turu tamamlamıştı: "Arka kapıdayım. Hayat belirtisi yok. İçeriden bir şey duyamıyorum. Ben içeri giriyorum."

"Buradayım, telefonu açık tutuyorum."

-

ARKA KAPIDA Lucas anahtarın kilide rahatça girdiğini ama kilidin dönmediğini fark etti. Escobar'ın asık suratı zihninde belirdi ve "Lanet olsun ona," diye mırıldandı ve anahtarı kilidin içinde hafifçe ileri geri oynattı ve sonra döndü.

Eldivenli eliyle kapıyı iterek açtı, dinledi, içeri girdi ve tekrar dinledi, sonra kapıyı iterek kapattı. Döner bir kilidi vardı ve onu kilitledi. Ev temizlik ürünleri ve yer cilası gibi kokuyordu. Evin her yerinde ışıklar vardı, bu yüzden nereye gittiğini görebiliyordu ve iki basamaklı kısa bir koridora çıkıyordu, burada arkadan aydınlatılmış bir alarm kutusu bip sesi çıkarıyordu. Kapağı indirdi, Escobar'ın hizmetçi kodunu girdi ve bip sesi kesildi.

Orada durup dinlerken kendini rahatlatı. Ev elektronik aletlerle uğulduyor ve yaşlılıktan titriyordu ama içeride insana dair hiçbir şey hissetmiyordu. Koridorda yürüdü, sessiz bir çamaşır makinesi ve kurutucunun renkli LED ışıklarıyla aydınlatılmış bir çamaşır odasının önünden geçti, bir köşeyi döndü ve önünde bir adam belirlediğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordu - adam antika bir aynada yansıyan kendisiydi.

"Tanrım!"

Nefesini tutup kısa bir koridordan devam etti ve kendini geniş bir oturma odasına bakarken buldu; bir köşede tam boy bir Steinway konser kuyruklu piyanosu duruyordu, bunu biliyordu çünkü kendi oturma odasında da aynı marka daha küçük bir kuyruklu piyano vardı. Sağında kısa bir koridor çıkmaz sokakla sonlanıyordu ama solda bir açıklık vardı. Aceleyle aşağı indi ve mutfakı kontrol etti.

Oturma odasına geri döndü. En uçta, iki devasa İran halısının arasında, iki kat yukarı çıkan kıvrımlı bir merdiven vardı. Otuz saniye daha bekledi, tekrar dinledi -gece vakti yapılan bir hırsızlıkta kulaklar da gözler kadar önemliydi. Hiçbir şey. O

Ayaklarının altında yumuşak ve sessiz **d u r a n** halıyı geçti ve halı kaplı merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kidd kasa odasının üçüncü katta, ebeveyn yatak odasının dışında olduğunu söylemişti. Evde iki asansör vardı ama asansörler hırsızlar için değildi. İkinci katın sahanlığında, en üstteki tırabzanın yanında durdu ve cebinden ocağı çıkarıp fısıldadı: "Girin. İkinci kat. Temiz."

Virgil hemen geri döndü: "Burada hareket eden bir şey yok."

Lucas onaylamak için telefona iki kez tıkladıktan sonra kıvrımlı merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Ev çok büyüktü. Lucas, St. Paul'de altı bin metrekarelik büyük bir evde yaşıyordu. Üçüncü kattaki merdivenin tepesinde dururken, sadece o katın bile tüm evi kadar büyük olduğunu düşündü.

Evin yerleşimi karmaşıktı. Ev, dışarıdan bakıldığında bir küp gibi görünüyordu ama içi karmaşıktı; katların her biri bir haç oluşturan iki uzun kesişen koridorla düzenlenmiş bir kareydi. Haçtan başka koridorlar ve kapılar dallanıyordu. Zeminler halılarla kaplıydı, aralarında koyu renkli ahşap zeminlerden oluşan küçük boşluklar görünüyordu.

Bir koridorda aceleyle ilerledi, açık kapılara baktı. Ebeveyn odası yoktu. Koşarak diğer yöne gitti; ebeveyn yatak odası yoktu. Kavşağa geri döndü ve oradan aceleyle evin **a r k a s ı n a** doğru ilerledi. Yarı yolda, özenle oyulmuş bir çift ahşap kapı buldu, onları itti ve kendini on beş yüz metrekarelik bir yatak odası olması gereken bir yerde buldu. Yatak odasında bir düzine yastık ve kırmızı saten bir örtü ile süper kral dört direkli bir yatak vardı. Bir duvardan bir televizyon projeksiyon perdesi sarkıyordu, projektörün kendisi de yatağın üzerindeki duvardaydı.

Dört ışık yanıyordu, soluk pembe, dikey, çok ampullü lambalar odanın köşelerine gömülmüştü. Lucas, bunlar kısık düğmeyle çalışıyordu, diye düşündü, çünkü odanın etrafını görmenize izin veriyordu ama çok az ayrıntıyı gösteriyordu. Herkesin tenini güzel göstereceklerini düşündü, hoş bir boğuşma için yeterli pembe ışık.

İki kapı yatak odasının iç kısmına açılıyordu: Biri, Lucas'ın içinde yüzebileceğinizi hayal ettiği havuz büyüklüğünde bir küveti olan devasa bir banyoya; diğeri ise yirmi ayak uzunluğunda ve aynı genişlikte, her iki tarafında giysilerin dizili olduğu geniş bir giyinme odasına açılıyordu. En az bir düzine takım elbise, muhtemelen bir düzine de pantolonlu spor ceket, önü fırfırlı resmi gömleklerden kısa kollu pastel pololara kadar çeşitli resmiyet seviyelerinde belki seksen ila yüz gömlek.

Takım elbise ve gömlek raflarının altında, iki uzun duvar boyunca, sıra sıra ahşap kapaklı çekmeceler vardı. Odanın ortasında, gül ağacından yapılmış masa tablasının altında ayakkabı rafları bulunan bir tuvalet masası yer alıyordu.

Odanın penceresi yoktu, bu yüzden kapıyı kapatıp ışıkları açtı ve çekmeceleri açmaya başladı. Çoraplar, iç çamaşırları, düzinelerce tişört, farklı tarz ve renklerde boş deri cüzdanlar. Bir çekmeceyi açtığında bir saat kurma makinesi buldu, dişlileri on Rolex saati ileri geri hareket ettirerek sürekli kurulu kalmalarını sağlıyordu. Bir diğerinde erkek bilezikleri vardı, gümüş, altın, bazıları değerli taşlarla süslenmişti.

Bir dolapta en az yüz kravat vardı. Bir sonraki dolabı açtı ve daha da fazlasını buldu ve bir sonrakinde daha fazlası. *Üç yüz kravat*, diye düşündü. Etiketlere baktı: Charvet, Zegna, Ferragamo, Tom Ford, Hermès -muhtemelen hiçbirinin fiyatı iki yüz dolardan az değildi.

Odanın sonunda dört ayna vardı; ikisi sabitti, diğer ikisi de sabit aynalardan birinin üzerine katlanarak her tarafı görebilmeyi sağlıyordu. Dördüncü ayna sabitti ve işe yaramaz görünüyordu.

İlginçti. Önce bir kenarı, sonra bir diğerini itti ve ayna açıldı ve boyalı çelik bir levhayla kaplı ağır bir kapıya bakıyordu. Kapıyı çekti ve görüldüğü kadar ağır olduğunu gördü. Güvenli bir oda.

Oda halı kaplıydı ve içinde kablolu bir telefon ve bir cep telefonu bulunan bir masanın yanında bir sandalye vardı. Bir dolap kapağını açtı ve üç silah buldu: bir .44 Magnum revolver, bir

on iki kalibrelik av tüfeği ve iki şarjör .308 mühimmatı olan bir AR-10 yarı otomatik tüfek. McGruder'ın başına bir savaş gelse, kazanma şansı çok yüksekti.

Başka bir dolabı açtı ve omuz hizasında, elektronik kilitli bir kasa buldu. Açmak mümkün değildi. Dar bir dolapta tekerlekli çelik bir kalkan vardı; başka bir dolapta ise karelere bölünmüş, her karesi bir güvenlik kamerasına ayrılmış elli inçlik bir televizyon vardı. Karelerden hiçbir hareket etmiyordu.

Başka bir dolapta kurşun geçirmez bir yelek, bir kask ve silindir şeklinde sarılmış uzun, koyu renk bir palto vardı. Onu açtı ve komik bir göğüs cebi olan bir parka buldu; Gates'ten çalınan parka. Lucas telefona sarıldı: "Parkayı buldum."

Virgil: "O zaman çık dışarı."

"Beş dakika daha. Burada bazı dosya dolapları var. . ."

Dosya dolabının çekmecelerini karıştırmaya başladı, yığınla mali, vergi ve tıbbi kayıt, ABD'deki ve Meksika, Virgin Adaları ve Fransa'daki mülklerin tapularını buldu. Dosya dolaplarından biri kilitliydi ve kilidi de sağladı.

Aceleyle diğer tüm çekmeceleri çıkardı, anahtar aradı, hiçbir şey bulamadı.

Erkekler anahtar gibi önemli şeyleri nereye saklar? Çorap çekmecelerine. İç çamaşırlarının altına. Aceleyle soyunma odasına geri döndü ve bir çorap çekmecesini açıp hızla aradı, hiçbir şey bulamadı ve Virgil aradığında bir başkasını açmak üzereydi.

"Lucas! Lucas!"

"Ben
buradayım."

"Az önce bir kadın kapıya geldi ve bahçeye girmek için anahtar kullandı. Sanırım eve giriyor. Bundan emin değilim ama kar maskesi takmış gibi görünüyordu."

"Kahretsin."

Lucas çorap çekmecesini kapattı, etrafına bakındı, başka bir şeyin rahatsız edilmediğini gördü -dikkatliydi- ve aceleyle yatak odasının kapısına gitti.

Koridora çıktı ve dış kapı olması gereken bir şeyin açıldığını, sonra da sessizce kapandığını duydu. Sinsi sessizlik, diye düşündü.

Bir el feneri yanana kadar hiçbir ışık yanmadı ve sonra biri merdivenleri tırmanmaya başladığında ışık merdiven boşluğunun duvarlarından sıçramaya başladı. Önce yatak odasına, sonra giyinme odasına ve daha sonra da parkanın yerde açılmış olduğunu gördüğü kasa odasına çekildi. Bir askıyla birlikte parkayı aldı ve soyunma odasındaki aynaya astı. Bunu yaptığı sırada koridorda koşan birinin sesini duydu, ayak sesleri halılar tarafından boğuklaştırılmıştı. Her kimse acelesi vardı. Tekrar güvenli odaya çekildi, aynayı kapattı ama güvenli odanın kapısını bir santim açık bıraktı.

Güvenlik kameralarının görüntülerini gösteren video ekranına gitti, ama hiçbir şey hareket etmiyordu, çünkü Kidd onları dondurmuştu.

Güvenli odanın kapısına geri döndü ve dinledi: ilk başta hiçbir şey yoktu

-Tüm o halılar. Sonra biri soyunma odasının ışıklarını yaktı, ışık aynanın kenarlarından süzülüyordu. Lucas güvenli odanın kapısını olabildiğince sessizce kapattıktan sonra dikkatlice kilitleti.

O an için saklanarak yere oturdu ve dinledi ve kesinlikle hiçbir şey duymadı. Telefonu tıkladı -Virgil- ve o da geri tıkladı: *Konuşamıyorum.*

On dakika geçti. Kimse güvenli odanın kapısını denemedi. Beş dakika daha bekledikten sonra kapının kilidini dikkatlice açtı. Kenarlarda artık ışık yoktu: soyunma odası tekrar karanlığa gömülmüştü.

Güvenli odanın kapısını kapatıp kilitleti ve olabildiğince sessiz konuşarak Virgil'i aradı. "Burada her kim varsa gitmiş sanırım."

"Onu dışarı çıkarken görmedim."

Lucas saatine baktı, beş dakika daha beklemeyi planlıyordu. Beklemenin üzerinden bir dakika geçmişti ki Virgil aradı: "Dışarı çıktı. Elinde bir alışveriş çantası var."

"Onunla kal," dedi Lucas. "Onunla kalmalısın. Ona ihtiyacımız var."

"Neden?"

"Parkayı gördü," dedi Lucas. "Tam gözlerinin önündeydi.
Bunu kaçıramazdı."

"Ah. Peki ya sen?" Virgil sordu.

"Dışarı çıkacağım ve sen dönene kadar
saklanacağım." "Ben gidiyorum."

—

LUCAS kasa odasının kapısını açtı, dinledi, aynayı iterek açtı. Biraz daha dinledi, soyunma odasının kapısını kapattı ve ışıkları açtı.

Ev yağmalanmıştı. Rolex saatlerin yanı sıra tüm kravatlar ve geniş kemer ve kemer tokası koleksiyonu da gitmişti. Parka hâlâ yerinde duruyordu. Virgil'i aradı: "Neredesin?"

"Arkasında. Bizden bir sokak öteye park etti. Şu Mazda marka arabalardan biri. Beni görmedi."

"Bir sürü şey çaldı-saatler, kravatlar, kemerler ve benzeri şeyler."

"Kravat mı?"

"Yüzlercesi, belki elli bin dolar değerinde," dedi Lucas. "Ne istediğini ve nereden alacağını biliyordu -kız arkadaşı, bahse girerim. Ya da eski sevgilisi."

"Tabağını getireyim..."

—

MAZDA hareket etmiyordu. Virgil yanından geçerken farlarıyla plakayı yakaladı. Plaka numarasını kendi kendine mırıldanarak bir köşeyi döndü, durdu ve not aldı. Bir araba yoluna girdi, geri geri çıktı, arkasını döndü ve Mazda'nın soldan sağa doğru gittiğini gördü.

Virgil ona yüz metre kadar yol verdikten sonra takip etti ve arka lambasının şeklini ezberledi. Brülörün üzerine çıktı: "Plakasını aldım. Yüz metre gerideyim."

"Onunla kal. Bize arama izni çıkartacak anahtar o," dedi Lucas.

"Gidiyorum."

"Telefonumu kullan ve gözetleme ekibini ara ve McGruder'ın şu anda nerede olduğunu öğren."

Virgil bunu yaptı ve McGruder'ın @&X kulübüne girdiği ve ekipten birinin içeride onu izlediği söylendi. Bilgiyi iletmek için Lucas'ı aradı.

Mazda'daki kadın yirmi dakika boyunca Minneapolis şehir merkezine doğru sürdü, güneye Uptown mahallesine döndü. Uptown'daki dar ve karanlık sokaklarda iki dönüş yaptıktan sonra, penceresinde "Line Gallery" yazan neon bir tabela bulunan eski bir evin önündeki park alanına girdi.

Virgil kadın inene kadar bekledi, sonra yavaşça yanından geçti. Ona bakmak için döndü; güzel, oval bir yüz, omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçlar. Onu bir daha görürse tanıyacaktı.

Sokağın aşağısında boş bir yer gördü, oraya girdi ve Lucas'a telefon etti. Virgil kamyonetin arka camından dışarı bakarak, "Onu bir eve kadar takip ettim, içeri giriyor," dedi.

"Beni almak mı?"

"Yirmi dakika."

Lucas: "Bir dakika sonra beni ara. Kığım donuyor."

Virgil arabasıyla Orono'ya geri döndü ve McGruder'ın evine bir dakika kala telefon etti.

Lucas, "Duvarın tepesine çömelmiş durumdayım. En sonunda, içeri girdiğim yerde. Oraya çek, ben de aşağı ineyim."

Virgil yaptı, Lucas yaptı ve bir saniye sonra yuvarlanıp gidiyorlardı.

Lucas nefes nefese kalmış olmasına rağmen, "Bir şey yok," dedi.

"Parka," diye sordu Virgil.

"Bu doğru parka. Şimdi takip ettiğin hatunu yakalayalım çünkü tahmin et ne oldu? O şeyi tam yüzünün önüne astım," dedi Lucas.
"Eğer bize bunu söylerse, eğer onu teşhis ederse ..."
"Onu yakaladık. Şey, belki."

OceanofPDF.com

T H I R T E E N

Virgil onları gizemli kadının alışveriş çantasıyla birlikte gittiği Line Gallery'ye geri götürdü.

Lucas: "Onu kesin olarak teşhis edebilir misin?"

Virgil: "Evet. Onu farlarımnda yakaladım. Bana doğru baktı."

Lucas telefonla evde olan St. Vincent'ı aradı. "Evi izliyorduk, daha fazla çalışan yakalamayı umuyorduk. . ."

Lucas, izledikleri sırada kadının içeri girdiğini gördüklerini ve kar maskesi takmış gibi görüldüğünü söyledi. Üst katlarda el fenerine benzeyen bir şey görmüşler. Kadın dışarı çıktığında, onu evi olabilecek bir yere kadar takip etmişler. Arabası hala dışarıda park halindeymiş.

St. Vincent: "McGruder'ı soyuyor muydu?"

"Öyle görünüyordu. Benim önerim, tüm bunları güvenebileceğimiz bir Hennepin County şerif yardımcısının ağzına koymamız... Tabii bulabilirsek. McGruder'ı arasın ve soyulup soyulmadığını kontrol etmesini istesin. Memur, kadının sıradan bir devriye arabası tarafından görüldüğünü ve plakayı not ettiklerini söyledi. McGruder polisler vurulduğunu söylerse, kadını alırsız ve varsa ilişkileri ve Beş hakkında ne bilebileceği konusunda sıkıştırırız."

"Bize ne verebilir ki?"

"Bilmiyorum, ama onu hırsızlık yaparken yakalasaydık, kışına tekme basardık. Bize adam hakkında konuşurdu."

Vincent bir süre düşündükten sonra, "Hennepin şerifiyle görüşeceğim. Bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Kadının evinin önünde oturmuş izliyoruz. Bizi arayın."

Oturmuş izlerken Lucas Virgil'e McGruder'ın evine yaptığı geziyi anlattı. "Biraz hayal kırıklığına uğradım. Adam milyarder olduğunu iddia ediyor ama senin ve benim sahip olmadığımız hiçbir şey görmedim, sadece daha fazlasını gördüm. Senin Penney's'den bir takım elbisen var, onun ise terziden birkaç düzine. Senin iki gömleğin var, onun yüz tane..."

"Neden onun eşyalarını seninkilerle karşılaştırmıyoruz?" Virgil sordu.

"Tamam. Onun oturma odasında bir Steinway konser kuyruklu çalgısı var, bende ise elli bin dolar daha ucuz olan O modeli var. Onun üç yüz kravatı var, benimse muhtemelen ..."

". . . Yüz."

"Hayır, hayır. Tamam, belki. Koridorlarda kocaman İran halıları ve İran yollukları var. Tüm duvarlarda gerçek tablolar var ve ben tablolar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama güzel görünüyorlardı. En azından çerçeveleri. Hepsi altın falan."

"Resimleriniz var."

"Elbette. Joe Blow tarafından. Weather'ın yıllar önce satın aldığı ve yaklaşık yüzde dokuz yüz kârla satabileceğimiz orijinal bir Kidd'im var ama benimle bu konuda konuşmuyor bile. Parayı gerçekten güzel bir Boston Whaler orta konsol almak için kullanabilir ve yatırımlarımıza dokunmayabiliriz."

"Ve o bunu yapmayacak mı? Bu çılgınlık," dedi Virgil.

—

ST. VINCENT, kendisinden yardım istedikten yarım saat sonra geri aradı. "İşte anlaşma. Bir Hennepin İlçesi şerifinin arabası bulunduğunuz yere gelecek. İçinde bir adam olacak, özenle seçilmiş bir kıdemli çavuş. McGruder'ın güvenlik şirketini arayacak, o da McGruder'la temasa geçecek. Çavuş telefon numarasını güvenlik şirketine bırakacak ve McGruder'ın kendisiyle tekrar temasa geçmesini isteyecek. McGruder geri ararsa ve soyulduysa, kadını yakala. Suçun işlenişine şahit olduğunuz için

McGruder vurulduğunu söylerse beş dakika içinde arama emri çıkartabiliriz."

"Buradayız," dedi Lucas. "Bu işi bitirmek istiyorum..."

"Devriye arabası yolda. Tam yerinizi bilmesi gerekiyor..."

—

DİKKATLİCE SEÇİLEN polis çavuşu, şüpheli tavrını bir pelerin gibi üzerinde taşıyan, ufak tefek, siyah bir kadın çıktı. Arkalarına park etti -gizemli kadının evinden bir blok geriye gitmişlerdi- ve Tahoe'nun arka koltuğuna tırmanarak kendini Çavuş Jasmine Green olarak tanıttı. "İçeri girdiğini gördün ve onu takip mi ettin? Neden onu durdurmadınız?"

Virgil ve Lucas önce birbirlerine sonra da ona baktılar ve Virgil sordu: "Bize senin özenle seçildiğin söylendi. Neden özenle seçildin?"

"Çünkü gerekirse çenemi kapalı tutabilirim," dedi. Lucas

Virgil'a, "Ona söylemeliyiz," dedi.

Virgil ona McGruder'ın Worthington'da iki kişiyi öldüren Beşli'den biri olma ihtimaliyle sonuçlanan hikâyeyi anlattı. "O geldiğinde onun evini izliyorduk ve ..."

"Yani ... öylece ortaya mı çıktı?" Sesinde yoğun bir şüphelilik vardı. "O senin varlıklarından biri değil mi?"

"Hayır. Onu daha önce hiç görmedik," dedi Lucas. "Ve evet, öylece çıkageldi."

"Ve sen de onu kaldıracaksın ..."

". . . McGruder'ı asmamıza yardım edip edemeyeceğini görmek için."

Başını sallayarak onları inceledi, sonra "Tamam. Bundan daha garip şeyler de duydum sanırım. Kimi arayacağım ve sonra ne yapacağım?"

-

Ona biraz yalan söylediler -Lucas'ın evin içinde olduğundan bahsetmediler- ve güvenlik servisinin tabelasının fotoğrafını gösterdiler. Servisi tanıyordu, polis memurundan yirmi dört saatlik bir telefon numarası aldı ve aradı.

"Onda tuhaf bir şeyler vardı," dedi kadın.

"Onu durdurmak için bir nedenim yoktu ama etiket numarasını aldım. "Onu durdurmak için bir nedenim yoktu ama etiket numarasını aldım ve acaba ev sahiplerini arayıp bir kadın misafirleri olup olmadığını ya da bunun araştırmamız gereken bir şey olup olmadığını sorabilir misiniz?"

Bunu yapabileceklerini ve soruyu ev sahibine ileteceklerini söyledi. McGruder iki dakika sonra Green'i aradı. Tam olarak bağırıyordu:

"Ben aradığınız ev sahibiyim. Jamie McGruder. O sırada evde kimsenin bulunmasına izin vermedim. Her şey kilitliydi."

Green, "Onu gördüğümde kapıyı kilitliyor gibi görünüyordu, yani anahtarı vardı," dedi. "Güvenlik görevlinize de söylediğim gibi, biraz tuhaf görünüyordu."

"Otuz dakika uzaklıktayım. Şu anda arabama doğru gidiyorum," dedi McGruder. "Sanırım kim olabileceğini biliyorum, o sefil kaltak ..."

"Adı neydi? Eğer yanlış anladıysan, bunu söylemen onu incitmez."

"O umurumda değil-Nicole Walker. Size telefon numarasını verebilirim ama adresi bende yok. Hep benim evime gelirdi. Bir çeşit sanat galerisinde yaşıyor."

"Onu bulabiliriz," dedi Green. "Öğrendiğinde beni ara. Eğer seni kazıkladıysa, hemen gidip onu yakalarım. Bir şey aldıysa belki eşyalarını geri alırım."

"Yola çıkıyorum, yola çıkıyorum ..."

Bir araba kilidi sesi duyduklar ve sonra McGruder telefonu kapattı.

Green, Lucas ve Virgil'e, "Bize verdiğiniz plakayı araştırdığımızda bu ismi bulduk: Nicole Walker, yirmi dört yaşında, sicilinde trafik suçlarından başka bir şey yok, tüm cezaları zamanında ödenmiş."

"Pekâlâ. Şimdi: McGruder'ın evine gitmeni istiyoruz," dedi Lucas. "Buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta. Polislerin bir hırsızlık olayına bakmaya geleceğini düşünürse, işlediği cinayetlerin kanıtlarından **kurtulmaya** çalışabilir. Evinin etrafında takılabilirsen, gizlice dışarı çıkmaya çalışıp çalışmadığına bakarsın, belki bir yerlerde bir çöp konteyneri bulursun. . ."

"Bunu yapabilirim ..."

"Özenle seçilmişsiniz," dedi Virgil.

Green, Tahoe'dan inerken "Bu doğru," dedi. Devriye arabasına doğru yürüdü ve uzaklaştı. Lucas ve Virgil beklemeye geri döndüler.

St. Vincent aradı: "Bir şey var mı?"

"Henüz değil," dedi Lucas ona. "Arayacağız."

Telefonu kapattığında Virgil şöyle dedi: "St. Vincent bir şekilde işin içinde olmak istiyor ama sadece bir şekilde. İş batırırsak geri çekilebilmek, ama bozarsak da işin ortasında olmak istiyor."

"Çok doğru. Bu tür ikiyüzlülükleri düşünmek beni üzüyor," dedi Lucas.

"İstedığınız kelimenin 'ikiyüzlülük' olduğundan emin değilim," dedi Virgil. "Belki 'sapkınlık'. "

"Teşekkür ederim, ünlü yazar."

Biraz daha beklediler. On beş dakika sonra Virgil, "Hayatımızın kaç saatini hiçbir şey olmadan bekleyerek geçirdik?" diye sordu.

"Tanrım, Virgil, kendine gel," dedi Lucas. "Romanın hakkında başka bir şey duydun mu?"

"Hayır ve gerginleşiyorum."

"Daha gergin' demek istiyorsun. Sen zaten gergindin."

"Tamam. Daha gergin."

"Neden menajerini aramıyorsun? Yani, hemen şimdi."

"Çünkü New York'ta bir saat sonra ve gergin olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Hiçbir şey hakkında bir gözetleme konuşması.

—

GREEN onlardan ayrıldıktan kırk beş dakika sonra geri aradı: "Kazıklanmış. Rolex saatlerden en az yüz yirmi bin dolar, kravatlardan elli bin dolar, inanabiliyor musun, belki kemerlerden de on bin dolar daha kaybetmiş. Ayrıca, ünlü bir porno yıldızının erkeklik eserlerinden vinil ile kalıplanmış türünün tek örneği imzalı titreşimli bir yapay penis almış, bunun da bir bin dolar daha olduğunu söylüyor."

Lucas: "Son madde hakkında detaylı bir açıklaman var mı Jasmine?" "Donunun içine bak ve sonra onla çarp," dedi. "Hey!"

Gülmeye başladılar.

"Sadece söylüyorum," dedi gülerek. "Ona göz kulak olmak için burada olacağım."

—

ST. VINCENT'I ARADILAR. "Evindeki ofisinde arama emriyle birlikte gitmeye hazır bir yargıç var. Görmek isteyen olursa Virgil'in iPad'ine bırakırım. Beş dakika içinde elinizde olacak. Oraya bir araba gönderiyorum."

"Dostum, bunu yapma," dedi Lucas. "Adamların bu kadına söylenenler hakkında çapraz sorguya alınmak istemeyebilir. Eğer ne demek istediğimi anladıysan."

"Tamam, bunu duymadım ve bir araba göndermeyeceğim. Ama ihtiyacınız olursa elimizin altında bir tane olacak. Arama emri için iPad'i izleyin."

Arama emri planlandığı gibi geldi ve arabayı sokağın aşağısına sürdüler, Nicole Walker'ın arabasının arkasına park ettiler, kalktılar ve ön kapıya doğru yürüdüler. "Line Gallery," dedi Virgil. "Acaba çizim konusunda uzmanlar mı? Çizgi Galerisi. Kalem ve mürekkep çizgileri gibi."

Lucas, "Sahibinin adının Line olduğuna bahse girerim," dedi.

Virgil, "Liens, Lanes ve Loans'ı tanıyorum ama Line adında birini hiç duymadım," dedi. Kapıyı çaldı, zile bastı, sonra tekrar çaldı.

İkinci turdan sonra, kolsuz bir atlet ve gri bir eşofman giyen bir adam kapıya geldi. Yalınayaktı, sakallıydı ve muhtemelen kafası iyiydi: kapıyı açtığı anda, tatlı ot kokusu onlara doğru süzüldü. Kapı ağır bir güvenlik zincirine bağlıydı. Üstünden, "Saat dokuzu geçti, ne ..." dedi.

Lucas rozetini havaya kaldırarak, "U.S. Marshal. Bir saatten kısa bir süre önce binaya girerken görülen Nicole Walker'ı bulmak ve tutuklamak için arama emrimiz var."

Adam bir kulağını kaşıdı, sonra omzunun üzerinden baktı. "Nicole?"

"Nicole Walker. Kapıyı açın efendim, içeri giriyoruz ve bunu yaparken kapılarınıza zarar vermemeyi tercih ederiz."

Adam bir adım geri çekildi ve Lucas elinde bir tabanca olduğunu gördü. "Silahı yere koy, silahı yere koy ..."

Lucas Walther'ını çıkardı ve Virgil geri çekildi ama adam silahı tavana doğrultarak, "Bu plastik bir silah. Sahte. Gördün mü?"

Silahın namlusunu bir meyan kökü parçası gibi yana doğru eğdi. Sonra uzanıp bir elektrik düğmesine dokundu ve arkasındaki odanın ışıkları yandı. "Zinciri bana bırak. Kapıma zarar vermeyin."

Kapıyı iterek kapattı, zinciri çıkardı ve "Nicole üst katta. Dinle, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Onu o kadar iyi tanımıyorum."

"Burası senin evin mi?" Lucas

sordu. "Evet."

"O plastik tabanca numarasıyla seni vurmadığım için şanslısın."

"Buralarda yaşıyorsan bir şeylere sahip olmalısın ve ben silahlara inanmıyorum," dedi adam.

Virgil: "Bu adres Nicole'un ehliyetinde yazıyor, yani onu iyi tanıyor olmalısınız."

"Şart değil . . ." "Üst katta mı?"

Adam işaret etti ve Virgil dar bir sahanlığa çıkan ve sonra yukarı doğru dar tırmanışına devam eden, eski dökülen boya ve yeni ot kokan bir dizi dar merdivene doğru ilerledi. Merdivenlerin tepesinde bir banyo kapısı açıldı ve Nicole Walker tangadan başka bir şey giymeden dışarı çıktı ve "Kimdi o... Hey! Hey!"

Banyoya geri döndü ve kapıyı çarptı. Adam Lucas'ın peşinden geldi ve Virgil Lucas'a, "Kız çıplaktı ama bu adam onu tanımıyor mu?" dedi.

Kadın banyonun içinden "Polisleri arıyorum" diye bağırdı.

Virgil geri aradı, "Biz polisiz." "Ne?"

"Üstüne bir şeyler giy ve çık oradan," diye bağırdı Lucas. "Polis olduğunuzu nereden bileyim?"

"Çünkü rozetlerimiz ve silahlarımız var ve Jamie McGruder'ı soyup kravatlarını, kemerlerini, saatlerini ve bir dildosunu çaldığınız için tutuklama emrimiz var."

Adam kaşlarını çattı ve "Bir dildo mu çalmış? Bunu neden yapsın ki?"

Virgil: "Garip olarak yorumlanabilecek bir yorum yapmak istemem."

Uzun bir sessizlikten sonra Lucas adama, "İçeride sürünerek çıkabileceği bir pencere var mı?" diye sordu.

"İçeride bir pencere var," dedi, "ama oradan geçemez. Çok küçük ve boyayla kapatılmış."

Virgil: "Yanında alışveriş çantası da götürdü mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Buraya geldiğinde bir alışveriş çantası vardı, içinde ..." Yatak odasını işaret etti, orada bir

büyük kot alışveriş çantası yerde duruyordu. Virgil poşetin yanına gitti, çekip açtı, içine baktı ve "Kemerler ... kravatlar ... saatler ... dildo. İşte bu kadar."

Lucas banyonun kapısına doğru, "Çık oradan," diye bağırdı, "yoksa kapıyı tekmeleriz."

Adam "Kilit çalışmıyor." dedi.

"Ne?" Lucas banyonun kapı kolunu denedi. Düğme döndü ve kapıyı iterek açtı. Walker çıplak ayakları dışında tamamen giyinik bir halde, pençe ayaklı küvetin içinde duruyordu.

"Ben tek bir şey bile çalmadım," diye bağırdı onlara. Siyah saçlı, siyah gözlü, güzel ve korkmuştu. "O eşyaları bana borçluydu."

"Bunu konuşalım," dedi Lucas. "Üstünü arar aramaz."

—

Adının Richard Line olduğunu söyleyen adama çekip gitmesini söyledikten sonra bu konu hakkında konuştular. Üst katta, eskiden yatak odası olan tek bir küçük oda, yatak odası ve banyoya ek olarak oturma odası olarak düzenlenmişti. Üzerinde *Architectural Digest*'in bir kopyasının *durduğu* IKEA masasının etrafına iki minderli bir kanep ve iki sandalye yerleştirilmişti. Lucas kanepayı, Virgil ve Walker da iki sandalyeyi aldı.

Virgil söze şöyle başladı: "Oldukça ciddi bir hırsızlıktan suçlanıyor olabilirsin ya da olmayabilirsin. Evi gözetim altında tutuyorduk ve girip çıktığınızı gördük ve sizi buraya kadar takip ettik. McGruder'dan çaldığınız şeyleri bulduk ve McGruder hırsızlığı Hennepin İlçesi Şerif Departmanına bildirdi."

"Jamie'nin bana ne yaptığını bilseydiniz ..." Walker konuşurken ellerini bükerek başladı.

Lucas: "İşin içinde şiddet var mıydı?"

Tereddüt etti, sonra "Daha çok gözdağı gibi" dedi.

"Anlat bize."

McGruder ile Minneapolis Sanat Enstitüsü'ndeki bir resepsiyonda tanışmışlardı. İki kez çıkmışlar ve sonra McGruder

Paul's Lowertown'daki bir sanatçı stüdyosundaki başka bir resepsiyona götürdü. "Anthony Coppella-he's Hem de çok, çok Sıcak doğru Şimdi. Jamie rol yaptı için olmak gerçekten ilgilenen içinde onun Sanat, hangi o Cesur, temsili olmayan şeyler, çok New York, Basquiat sonrası, Jamie'nin evindeki şeylerin aksine. Her neyse, Jamie onu tanıştırdığım bir parçayı satın alırsa, komisyon için sıraya girecektim ... belki beş bin dolar. Onu mutlu etmekle ilgileniyordum ve o da Bunu bildiği için beni eve götürdü ve becerdi."

Birkaç kez birlikte yatmışlardı, biraz stres ve birkaç tartışma olmadan değil. Yaklaşık bir ay önce, McGruder'in Coppella'nın sanat eserlerinden hiçbirini satın almaya niyeti olmadığından ve bunu anladığında onu neredeyse kesinlikle terk edeceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Sabahları yataktan ondan daha erken kalkıyordu ve bir sabah mutfağı keşfederken, içinde anahtarlarla dolu tahta bir kutu bulunan bir çekmece bulmuştu. Birkaç tanesini ön kapıda denemiş ve biri çalıştığında onu saklamıştı; aynı anahtar bahçe kapısını ve ön yürüyüş yolunu da açıyordu.

Walker, "Bununla ne yapacağımı bilmiyordum ama geçen hafta yaptı ve beni terk etti," dedi. "Bana gitmemi, benden bıktığını ve artık beni görmek istemediğini söyledi. Bana Coppella'nın yeteneksiz biri olduğunu ve işlerinin çöp olduğunu söyledi."

Virgil, "Ve sen de komisyonunu istedin," diye önerdi.

"Aynen öyle. Komisyonumu istedim. Sahte bahanelerle beni kazıklıyordu."

"Sana hiç şiddet uygulamadı mı?"

"Hayır. Sinirlenirdi, ama ... çok, çok hesaplı biri. Bu şekilde zengin oldu. Hesap yaptı. Onu her zaman hesap yaparken görürdünüz. Biriyle konuşur ve o kişiden ne alabileceğini hesaplardı. Beni ve benden ne alabileceğini hesaplardı, ki bu seksti."

"İçeri girmek için neden bu geceye kadar bekledin?" Virgil sordu.

Omuz silkti. "Onu bir kulübe girerken gördüm. Arabasını bir valeyeye bıraktı, ben de onu gördüm ve geri dönmesinin uzun süreceğini düşündüm. Girip çıkmak için zamanım olacaktı."

Lucas Virgil'e baktı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence Jasmine'i ganimeti teslim alması ve Bayan Walker'a haklarını okuması için buraya geri getirmeliyiz. Ve bence Bayan Walker'ın McGruder hakkında bize bilgi verip veremeyeceğini görmeliyiz."

Lucas Walker'a baktı: "Bize yardım edersen, hırsızlık sorunu ortadan kalkabilir."

"Sence ne yaptı? Jamie mi?" Walker sordu. "Beşli'yi duydun mu?" Virgil sordu.

Eli ağzına gitti. "Aman Tanrım. Jamie kesinlikle Beşli'nin bir üyesi olabilir. Kesinlikle. Silahları, bıçakları, boks, karatesi ve yüksek hızda araba kullanması var. Kesinlikle birini öldürmek istiyor."

Virgil, "Bunu bilmek güzel ama elimizde buna dair somut bir kanıt yok - biraz var ama fazla değil," dedi. "Özellikle ilgilendiğimiz bir şey var. Twin Cities'de kadını öldüren kişi tuhaf, çok pahalı bir parka giyiyordu. Karda bir iz bırakmış ve bu parkanın Minneapolis'te McGruder'ın gittiği bir partide bir adamdan çalındığını biliyoruz. İlişkiniz sırasında evin herhangi bir yerinde uzun, diz hizasında bir parka gördünüz mü?"

Ağzı açık bir şekilde önce Lucas'a sonra da Virgil'a baktı ve ağzından şu sözler döküldü: "Kesinlikle. Kesinlikle. Onun soyunma odasındaki aynada asılı, hani şu ben kravatları falan ele geçirdiğimde içinde bulunduğum odada. Bir düşüneyim: Tamam, koyu yeşil. Ordu yeşili gibi ama ondan daha koyu. Yağlı, yaşlı adamların havalı olduğunu düşündüğü İngiliz paltoları gibi. Ama onlar kadar sert değil. Barbour montları."

"Benim bir Barbour'ım var," dedi Lucas.

"Tamam, çoğunlukla yaşlı erkekler," dedi geri çekilerek. "Önünde garip bir ceb var. . ." Cebin olduğu yerde göğsüne dokundu.

Lucas tekrar Virgil'a döndü: "Yeterince iyi mi?"

"Evet. St. Vincent'ı arayacağım. Gece yarısı onu vuracağız."

St. Vincent'ı aradılar, o da önce telaşlandı sonra heyecanlandı. Arama emrini ve bir FBI giriş ekibini alacaktı ve hemen harekete geçmek istiyordu. Görüşmeyi sonlandırdıklarında Lucas, Jasmine Green'i aradı, olanları anlattı ve ondan McGruder'ın ganimetini gelip almasını ve Walker'ın ifadesini almak için ayarlama yapmasını istedi.

"İşbirliğinin bize neler kazandırabileceğini görmemiz gerek," dedi Lucas, Walker'a bakarak. "Eğer iyi bir kızsaa..."

"Onu cesaretlendireceğim," dedi Green. "İfade almaları için oraya birkaç yardımcı daha göndereceğim ve McGruder'ı vurana kadar onunla kalacağım. Baskına gitmeyi çok isterim. Gerçekten çok isterim."

Lucas, "Buraya Miz Walker'la ilgilenecek birkaç adam getir, sen de davetlisin," dedi.

OceanofPDF.com

FOURTEEN

(Üç polis memuru Walker'ı ve McGruder'in evinden aldığı ganimetleri teslim almaya geldi. Walker ağlamaya başladı.

tutuklanmış ya da hapse atılmıştı ama bu hiçbir polisi fazla rahatsız etmiyordu çünkü tutuklandıklarında pek çok kadın ağlıyordu ve pek çok erkek de. Birkaç yıl çalıştıktan sonra polisler buna alıştı.

"Onu yakaladık," dedi baş yardımcısı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama bir şeyler olduğunu biliyordu. "Size iyi eğlenceler."

—

SWAT EKİBİ, Minneapolis polis teşkilatından bir düzine federal SWAT memuruyla birlikte saat 11:30'da Minneapolis'in kuzeyindeki FBI saha ofisinde toplandı. Virgil ve Lucas, ardından da Jasmine Green geldiklerinde çoktan bilgilendirilmişlerdi ve görevlerinde son dakika ayarlamaları yapıyorlardı.

"Bu işi seviyorum," dedi Green ve federallerin bulunduğu hantal gri binaya doğru ilerlerken mutlu bir polis gibi görünüyordu. SWAT kamyonları ve birkaç SUV otoparkta benzin harcayarak rölantide çalışıyordu ama FBI'dı ve hava sıcaklığı yine sıfırın altına düşmüştü.

Lucas, Virgil ve Green, St. Vincent'in kilit SWAT üyelerinin bir araya geldiği bir toplantıya başkanlık ettiği büyük bir konferans odasına gönderildiler ve hemen ardından dağıldılar.

"Oldukça kalabalık," dedi Lucas içeri girerlerken.

"Bir sürü adama ihtiyacımız var çünkü ..." Vincent bir rulo kağıdı sallayarak, "...dedi. McGruder evi satın aldıktan sonra komple bir tadilat yaptı. İnşaat departmanından tadilat planlarını aldık. İçerisi tavşan yuvası gibi. Yukarıdan aşağıya inen üç set merdiven ve geniş koridorlardan oluşan bir karmaşa var. Tüm bu hazırlık saçmalıklarıyla ilgilendiğini biliyoruz ve kaçmaya çalışabilir. Ya da savaşabilir."

"İşimize yarayacağını düşündüğümüz bir şey bulduk," dedi Lucas. "Ön kapıda da çalışan bir anahtarımız var. Eski kız arkadaşından aldık. Hizmetçisinden de arka kapının anahtarını aldık."

"Olağanüstü," dedi St. Vincent. "Görünüşe göre biraz daha ayarlama yapmamız gerekecek."

Lucas, "McGruder'ın eski sevgilisi silahlara meraklı olduğunu ve biraz eğitim aldığını söyledi," dedi. "Zırhı olduğunu söyledi."

"Bildiğim iyi oldu," dedi St. Vincent. Bir düzine ajanın dinlemek için oyalandığı odaya baktı. "Herkes anladı mı? Şüphelinin silah eğitimi var ve zırhı da olabilir. Bunu iletin. Darnell nereye gitti? Dışarıda mı? Anahtarları ona vermeliyiz."

Biraz daha karışıklık yaşandıktan sonra, anahtarlar da dahil olmak üzere herkes baskın için gerekenlere sahip oldu.

Virgil gruba, "Onun yaralanmamasını istiyoruz, çünkü Beşli'nin diğer üyelerini bize verebilir ... eğer başka üyeler varsa," dedi. "Kendinize zarar vermeyin ama yapabiliyorsanız yavaş gidin. Direnecek gibi görünürse onu ikna etmemiz gerekir."

St. Vincent: "Deneğin kız arkadaşının üçüncü kattaki soyunma odasında asılı olduğunu söylediği parkayı unutmayın. Eğer soyunma odasına ulaşırsanız ve onu görürseniz, ona dokunmayın ama sıkı koruyun. Onu kirletmek istemeyiz. Herkes hazır mı? O zaman gidelim."

Virgil'in arkasında duran Jasmine Green mırıldandı, "'Hadi gidelim' demedi. "

"O aranıyor için," Virgil fısıldadı geri. "O yaptıolsun için
"Olağanüstü. "

"Doğru."

Saha ofisi McGruder'ın evinden yirmi dakika uzaktaydı. 100. Otoyol'dan I-394'e, oradan da batıya gidiliyordu. SWAT ekipleri, koyu renkli bir Chevy Suburban ve daha küçük bir SUV ile St. Vincent liderliğinde, Green devriye arabasında, Virgil ve Lucas da arkalarında olmak üzere beş askeri tarzda kamyonla yola çıktılar.

Parlak ışıklı otoyollar boyunca ve ardından yağan karın ve ara sıra parlak ışıklı plastik melek veya kreş sahnesinin hala Noel'den kalma olduğu ve "Sessiz Gece" havası verdiği karanlık banliyö sokaklarında koşarlarken kar püskürüyordu. Çeyrek mil ileride durakladılar, iki SWAT üyesi zararsız görünümlü beyaz bir Chevy Equinox ile dış kapıyı anahtarla açmak için önden gitti.

Virgil ve Lucas brifingde neler olup bittiğini biliyorlardı ama yaklaşma konusunda neler olduğunu bilmiyorlardı; SWAT kamyonları tekrar hareket etmeye başladığında her şeyin yolunda gittiğine karar verdiler. Kamyonlar sessiz değildi, McGruder'ın mahallesinde bu fark edilebilirdi ama ekip gürültünün hiçbir fark yaratmayacağı kadar etkili bir şekilde hareket ediyordu.

McGruder'ın evi ıslık ıslık, zengin bir ailenin Noel reklamı gibi görünüyordu. Dört SWAT kamyonu artık açık olan kapının yanında durdu ve ekip araçlardan indi, bazıları ön kapıya yöneldi, diğerleri yanlara ve arkaya dolandı, toz halindeki yeni karın içinden sessizce koştu.

Lucas, Virgil ve Green kapının yanında beklediler. Yarım düzine adam evin ön tarafına dizilmişti; birkaç saniye orada durdular, sonra içlerinden biri kapıya yöneldi ve anahtarı kullanarak kapıyı açtı.

Kapı açıldığında, bir alarm zilinin çaldığını duyabildiler ve ardından ekip üyeleri bağırarak kapıdan içeri daldılar,

"FBI, FBI ..."

Evin alt katını bir dakika ya da daha kısa bir sürede ele geçirdiler; McGruder'ın dışarı çıkması için yeterli zaman yoktu. Arka kapıdan gelen ekip içeri girdi, birinci katı temizledi ve asansörü kilitledikten sonra iç merdivenleri tırmanmaya başladı.

Lucas, Virgil ve Green, St. Vincent'i eve kadar takip ettiler ve üç katı temizlerken ekip üyelerinin birbirlerine seslendiklerini duyabiliyorlardı. McGruder bulunamamıştı.

"Burada bir yerde," dedi St. Vincent. "Gözetleme ekibi onu içeri girerken görmüş ve henüz dışarı çıkmamış."

Virgil, Lucas'a yaklaşarak sessizce, "Güvenli oda," dedi.

"Sanırım öyle."

Banyonun boş olduğunu kontrol ettikten sonra üç SWAT ekibinin yatak odası ve giyinme odasını çivilediği üçüncü kata çıktılar. Lucas parkanın artık soyunma odasında, koyduğu yerde asılı olmadığını gördü.

Vincent geldi ve Lucas aynayı göstererek, "Walker parkanın orada asılı olduğunu söylemişti. Tam olarak tarif etti."

"Onsuz yapamayız," dedi St. Vincent. "McGruder nerede?"

Virgil ve Lucas Green'i evlat edinmişlerdi ve o da onları merdivenlerden yukarı kadar takip etmişti. "O zengin bir orospu çocuğu: Eminim bir yerlerde gizli bir kasa odası vardır."

Lucas ve Virgil birbirlerine baktılar: Söylenmesi gerekeni başka biri söylemişti.

"Evet, bu iyi, bu iyi," dedi St. Vincent. Elindeki ahizeyi yüzüne götürdü: "Güvenli bir oda arıyoruz. Şüpheli güvenli bir odaya gitmiş olabilir."

"Yatağın altına baktın mı?" Green SWAT'lardan birine sordu, o da "Evet. Toz tavşanı bile yok."

Green, "Güvenli odalar genellikle yatak odasına yakın olur, çünkü zengin insanlar geceleri yataktayken saldırıya uğradıklarını görürler" dedi. "Genellikle iri yarı siyah adamlar tarafından, hatta böyle bir mahallede

siyah bir adamın kırmızı ışıkta durduğu için tutuklanabileceği bir yer. Buradaki saçmalıkları biliyorum."

Vincent kaşlarını çattı ve söze başladı: "Sizi temin ederim ki . . ."

Virgil araya girdi. "Herkes bir dakikalığına çenesini kapasın. Tamam mı?" Onlar sustuğunda, başını arkaya eğdi ve olabildiğince yüksek sesle bağırdı, "Hey! McGruder! FBI! Burada olduğunu biliyoruz! Dışarı ıkmazsan duvarlarını yıkacağız! Balyozlarımız var!"

Virgil bağırmayı kesti ve Green, "Belki de oda ses geirmezdır," dedi.

Ama sonra boğuk bir "ıkıyorum. Beni vurmayın. Silahlı değilim. Avukatım telefonda, beni dinliyor."

Virgil bağırdı, "O zaman dışarı ıkın! Ellerini yukarıda tut! Neredesin sen?"

Yine sustu: "Aynanın arkasında. Soyunma odasında."

Büyük boy yatağın yanında duruyorlardı ve şimdi hepsi soyunma odasının girişine doğru ilerlediler. Ajanlardan biri silahını çıkardı.

Dört aynadan sonuncusu bir, iki kez titredi ve sonra itilerek açıldı ve McGruder dışarı ıktı. Tamamen giyinikti, solgundu, elleri omuzlarının üzerinde açıktı, ellerinden biri bir cep telefonu tutuyordu, kamera lensi onlara dönüktü, kayıt yapıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Soyuldum. Soyuldum ve bir Hennepin şerif yardımcısıyla konuştum."

St. Vincent: "Bayan Hillary Sikes'i öldürmekten tutuklusunuz. Size bazı haklarınız olduğunu söylemem gerekiyor. . ." Gözleri cep telefonunda olan St. Vincent daha sonra, çoğu polisin eğitim sırasında öğrendiği ve sonra çoğunlukla unuttuğu teknik Miranda uyarısının tamamını okudu; St. Vincent bunu yapmamıştı.

Bu sırada Lucas onun y a n ı n d a n geçip güvenli odaya baktı. Parka tekrar sarılmıştı ama televizyonun altında yerde duruyordu. Lucas başını ona doğru eğdi; Virgil baktı, kaşlarını kaldırdı ve Lucas başını salladı.

Vincent Miranda ile konuşmasını bitirdiğinde Virgil McGruder'a dönüp gülümsedi ve "Televizyonunun altında bir parka var gibi görünüyor. Howard Gates'ten çaldığın ve Miz Sikes'in evinde giydiğin parka mı o?"

Cep telefonundan cızırtılı sesler geldi ve parkaya bakan McGruder, "Avukatım olmadan hiçbir şey söylemeyeceğim" dedi.

"Ver şu cep telefonunu bana," dedi St. Vincent. McGruder'ın elinden telefonu kaptı, başka bir ajana verdi ve "Açık kalsın, içinde kullanabileceğimiz bilgiler olabilir" dedi.

Telefondan başka cızırtılı sesler de geliyordu ama onları duymazdan geldiler. Ajan odadan çıktı, telefonun ekranına bakıyor, bir uygulamadan diğerine dokunuyor ve telefonu çalışır halde tutuyordu. Başka bir ajan, "Ayarlara git, şifreleri değiştirmemiz gerekiyor..." dedi.

Telefon kapandığında -ve McGruder'ın avukatı da yanındayken- Virgil McGruder'a şöyle dedi: "Sen taş kalpli bir pisliksin. Bir komşuyu öldürmek mi? Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok..."

"Ve sonra Velez ve karısı? Yani, Tanrım, sen tam bir psikopatsın. Deli olmanın hayatı sürdürmek için iyi bir yol olmadığını biliyorum, ama bence bu dürtüleri bastıracak kadar akıllı olmalısın. Paranla mı? Ve tüm o ninja eğitiminle mi? Neden Irak'a gidip Kürtlerle savaşmadın? İstedığın kadar insan öldürebilirdin ve kimse de "yuh" demezdi. Ama bir komşu? Ne kadar aptalca."

Tüm polisler ne yaptığını biliyordu-McGruder Miranda uyarısını almıştı ve bundan sonra polislerle konuşmayı seçtiyse, bu onun sorumluluğundaydı.

McGruder da bunu biliyordu: "Siktir git," dedi. Federaller onu kelepçeleyip götürdüler.

—

FBI SUÇ MAHALİ teknisyenleri parkanın fotoğrafını çektikten sonra, ot ya da dal gibi delil olabilecek parçacıkların düşmesini engellemek için poşetlediler. Ayrıca McGruder'ı mont hırsızlığıyla ilişkilendirmek için Howard Gates'in DNA'sını arayacaklardı.

McGruder götürüldükten sonra, St. Vincent telefonda Washington'da, saat sabahın birini geçiyordu. "Evet. Evet. Evet, bulduk. Evinde saklanırken bir avukat aradı, bununla sabah ilgilenmemiz gerekecek ..."

Green üçüncü katta dolaşüyor, bakıyor ama dokunmuyordu. Yüzülebilir küvete hayretle baktı. Sonra Lucas'a, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi gidip Nicole Walker'la konuşmalıyız. Gerçi bunu yapmak için yarına kadar bekleyebiliriz. Onu korkutmak için bir gece hapiste kalmasını sağlarız. Sonra FBI evi didik didik eder. McGruder'ın Sikes'ten bazı ganimetler aldığını düşünüyoruz. Ayakkabıları. Çok tanımlanabilir. Güvenli odada ya da onun kasasında olabilir."

"Arkada bir kasası mı var?"

"Eminim öyledir," dedi Lucas. "Belki onları diğer dördüne götürecek bir şey bulurlar. McGruder'da bir sürü kâğıt ve en azından birkaç bilgisayar var. İşlemleri biraz zaman alacak."

"Bana göre değil," dedi Green. Keskin bir işaret parmağıyla Lucas'ın göbeğini dürttü. "Hey, ikinizle birlikte çalışmak eğlenceliydi. Eğer başka birini gözetliyorsanız ve bir hırsızlık olayı görürseniz beni arayın."

"Bunu yapacağız," dedi Lucas.

O gittiğinde Virgil, "Gözetim olayında bir bit yeniği olduğunu biliyor ama ne olduğunu bilmiyor," dedi.

"Bu şekilde devam etmeliyiz," dedi Lucas.

—

İki saat boyunca etrafta dolanıp federallerin dosya dolaplarını, silahları ve dizüstü bilgisayarları evden çıkarmalarını izlediler. Bu durum gecenin büyük bir bölümünde devam edecekti ve St. Vincent onlara Washington'dan gelişmiş bir olay yeri ekibinin getirileceğini söyledi.

"Bu biraz şaşırtıcı," dedi Virgil. "Tahmin etmiştim ki gelişmiş halkla ilişkiler ekibi."

St Vincent, "Ben de bu söze benziyorum," dedi; hiçbir şey onu alt edemezdi.

"Tahmin yürütecek olsam, olay yeri ekibinin yeni bir şey bulamayacağını tahmin ederdim," dedi Virgil. "Parkayı saklamasına şaşırdım. Acaba neden?"

"Belki de geri vermeyi planlıyordu ve bunun için bir fırsat kolluyordu," dedi Lucas. "Bu herkesin kafasını karıştırırdı."

"Eminim evin içinde giymiştir," dedi St. Vincent. "Belki ayakkabılarla birlikte. Ayakkabıları bulacağımızı düşünmüştüm ama bu beni biraz endişelendiriyor. Neyse, yatma vaktim geçti."

"Benimki de geçti ama Frankie olanları son saniyesine kadar anlatmadan uyumama izin vermiyor." Virgil esnedi. "İlginç olacak, ha? Bakalım bu işin sonu nereye varacak?"

—

ST. VINCENT, neşeli ama sesi bitkin geliyordu, ertesi sabah saat sekizde aradı ve Virgil'e Lucas'ın mışıl mışıl uyuduğunu söyledi ama Virgil ve Lucas'ın Nicole Walker'ın sorgulanmak üzere Hennepin nezarethanesinden FBI binasına götürüldüğünü bilmelerini istedi. "Duş alması ve kıyafetlerini değiştirmesi için onu evine götürüyoruz. Bunun onu gevşeteceğini umuyoruz."

"Avukatı var mı?"

"Büyük hukuk firmalarından birinden ücretsiz çalışan bir adam. Sanırım çoğunlukla bir bodrum katında oturuyor ve internette olası toplu davalara bakıyor, bu yüzden sorun olmayacaktır."

"Giyindim, kız arkadaşım eve gidiyor, eğer senin için de uygunsa oraya gidip dinleyeceğim."

"Evet, davetlisiniz. Yukarı gelin."

Virgil gitti. St. Vincent avukat konusunda yanılmıştı. O bir problemdi. Şüphelinin çenesini kapalı tutmasının en iyisi olduğu dışında ceza hukuku hakkında pek bir şey bilmiyordu.

İşbirliğiyle ilgili bazı tartışmalardan sonra, sinirlenen eyalet savcısı Walker'a şöyle dedi: "Başka sorum yok, çünkü geri zekâlı avukatının tavsiyesi üzerine bana cevap vermiyorsun. Yine de bir tavsiyem var. Ben olsam onu kovar ve anlaşılmaya çalıştığımızı anlayacak gerçek bir ceza avukatı tutardım. Dava açabiliriz ve sen hapse girersin. İstedığımız bu değil ama bu ahmağı avukatın olarak tutmaya devam edersen hapse gireceksin."

Avukat dedi ki, "Ben ..."

"Kapa çenenini."

Savcı gitti ve Virgil St. Vincent'a -tek yönlü bir pencereden izliyorlardı- "İyi gitti. Ona gerçek bir avukat bulmalısın David."

"Birinin var, ama hırsızlık eyalet suçu. O sistemi ben yapmıyorum."

Virgil: "Peki ya Marvin Fingerhut, Gates'in evinde tanıştığımız adam?"

Vincent başını salladı. "Fingerhut'ı kullanamam."

"Neden?"

"Çünkü McGruder onu işe aldı. Dün gece cep telefonunda o vardı."

—

NICOLE WALKER deneyimli bir kamu avukatı tuttu ve kendi kefaletiyle serbest bırakıldı. McGruder hakkında bildiği her şeyi federallere anlatacağını taahhüt eden bir anlaşma yapmıştı. Hırsızlık için hapis yatmayacaktı.

—

LUCAS federal sulh mahkemesine gidebilecek kadar erken kalktı ve mahkeme salonunun dışındaki koridorda Virgil'le karşılaştı. "Tam zamanında," dedi Virgil. "Onu almaya gittiler."

McGruder iki polis memuru ve Lucas ile Virgil'i görüp "Müvekkil için teşekkürler" dercesine başını sallayan Marvin Fingerhut tarafından mahkeme salonuna götürüldü.

Savcı, McGruder'ın birinci derece cinayetle suçlanacağı için uygun bir kefalet duruşması yapılana kadar gözaltında tutulması gerektiğini savundu. Fingerhut'un itirazları üzerine sulh hakimi bunu kabul etti ancak kefalet duruşmasını iki gün sonraya erteledi.

Adliyeden çıkarlarken Virgil sordu: "Sence McGruder kefaletle serbest bırakılır mı? Birinci derece cinayet, medyadan çok fazla tepki var ..."

"Evet, alacak ama bu ona pahalıya patlayacak. Bahse girerim on milyon artı," dedi Lucas. "Onu yakalamak için daha fazla malzemeye ihtiyacımız var. Fingerhut kanıtları görmek isteyecek ve olay yeri raporundaki on iki numara ayak izlerini gördüğünde ... McGruder'ın ayaklarına **b a k t ı n** mı?"

"Evet. Boyuna göre küçük. Dokuz ya da on," dedi Virgil.

"İşte bu kefalet," dedi Lucas. "O zaman Walker'ın parkayı nerede gördüğü ve McGruder'ın parkanın aynada asılı olmadığını nereden bildiği konusunda bir karışıklık olacak. Fingerhut bu konuya girebilir. McGruder'ın evine mi gidiyorsun? Bakalım olay yeri ne bulacak?"

"Fazla olacağını sanmıyorum," dedi Virgil. "Madem gidiyorsun, ben almayayım. Bir şey çıkarsa beni ara."

Lucas omuz silkti: "Tamam. İçimden bir ses Jennifer'ın beni arayıp kameraya çekmeye çalışacağını söylüyor ama böyle bir şey olmayacak. Eğer ilgileniyorsan. "

"Hayır. Eğer Beş programa sadık kalırsa, birkaç gün içinde birini öldürebilirler," dedi Virgil. "Belki de kefalet duruşmasının olduğu gün."

Eğer yaparlarsa, her neredeyse oraya gidecek miyiz?"

"Bu Mallard'ın ne istediğine bağlı," dedi Lucas. "Mesela Detroit'te hoş karşılanm a y a b i l i r i z . Ya da Miami'de. Ya da herhangi bir yerde."

"Burada pek de hoş karşılanmadık," dedi Virgil. "Ama görünüşe göre senatörlerin evcil köpeğisiniz, bu yüzden gideceğinizi tahmin ediyorum."

"Sıcak bir yer olursa seni davet ederim," dedi Lucas.

"Eğer hava sıcaksa, öyle yap," dedi Virgil. "Kefalet duruşmasında görüşürüz."

—

Ellerini tokatladılar. Virgil eve giderken Lucas da McGruder'lara gitti ve öğleden sonrasını evin içinde dolaşarak, ortalıkta görünmemeye çalışarak geçirdi. McGruder'ın hizmetçisi, Virgil'le birlikte şantajla evin anahtarını aldıkları Escobar, tek başına bir kanepede oturuyordu.

Lucas'ı görünce arkasını döndü.

Lucas federal olay yeri ekibiyle sohbet etti ve sonunda hizmetçinin iyi bir şey teslim edip etmediğini sordu. Ona öyle söylenmemişti. Rutin bir temizlik yapmış ama geri dönüşüm, çöp ve büyük taş şöminenin külleriyle dolu bir kova dışında evden hiçbir şey çıkarmamıştı.

"Hepsini inceliyoruz," dedi olay yeri amiri. "Külleri eliyoruz. Velez cinayetleri hakkında düşündüklerimiz doğruysa - McGruder oraya gitti ve Velez ile kız arkadaşını öldürdü

-Sonra da yangın aynı gece çıkarılmış. Hizmetçi, Velez'in vurulduğu sabah külü bulduğunu söyledi. Büyük bir yangın, bir düzine kütük olmalı. Bir sürü kül. McGruder'ın burayı neredeyse hiç kullanmadığını söyledi, belki de bir şeyden kurtuluyordu."

Olay yeri teknisyeni çöpten aldığı iki çelik iğneyle içeri girdiğinde Lucas hâlâ oradaydı. İkisi de poşetlenmişti ve üzerlerinde kül vardı.

"Nedir onlar?" Lucas sordu.

Uzun ince çekmece kulplarına benziyorlardı ama çekmece kulpu değillerdi. "Eğer kafama bir silah dayayıp beni vurmakla tehdit edersen

Doğru cevabı bulamadım. Yüksek topuklu ayakkabıların topuk destekleri olduğunu söyleyebilirim."

Lucas gülümsedi. "Manolo Blahnik'lerin röntgenini çekmemiz gerek." "Evet, var."

Lucas Virgil'i arayarak durumu anlattı ve konuşmanın sonunda Virgil'e romanıyla ilgili neler olduğunu sordu.

"Bilmiyorum. Sonunda Esther'i aradım ve sekreteri Hamptons'da bazı yayıncı kodamanlarla birlikte olduğunu söyledi. Benim romanım için orada olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Muhtemelen değildir. Muhtemelen şu kutup ayısı şeylerinden biri için dışarıdadır, bilirsin işte, kışını okyanusa daldırıyordur. Ya da insanlarla Carl Hiaasen ya da başka önemli biri hakkında konuşuyordur."

"Düşündüğün için teşekkürler."

—

LUCAS VE Virgil davayla ilgili bazı online evrak işlerini hallettiler, bireysel raporlar hazırladılar ve ifadeler için kendilerine geri döneceğini ama muhtemelen birkaç hafta içinde dönmeyeceğini söyleyen bir federal savcıyla ayrı ayrı konuştular.

McGruder'ın ilk duruşmasından sonraki ikinci gün, her ikisi de Sulh mahkemesine geri dönen McGruder, burada bir süre tartıştıktan sonra on beş milyon dolar nakit kefalet ödemesine izin verildi ve evini de ek teminat olarak göstermeyi kabul etti.

Evrak işleri önceden halledilmişti ve McGruder serbest bırakıldı. Adliye binasının kaldırımında bir araba bekliyordu ve Fingerhut'la birlikte arabaya binip caddede gözden kayboldu. Lucas davayı yürütecek olan ABD savcı yardımcısını tanıyordu ve onu koridorda yakaladı: "Ne düşünüyorsun?"

"Yaklaşık yetmiş otuz," dedi. "Blahnik topuklu ayakkabıların o yanık topuk içneleri işimizi görebilir. Ama Fingerhut iyidir. Eğer bulabilirsen daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Yetmiş otuz ... çetenin geri kalanı hakkında bilgi almak için onunla ilgilenecek misiniz?"

"Konuşuyoruz," dedi savcı. "Fingerhut önce bize gidip kendimizle zina etmemizi söyledi, ama bu pompalardan önceydi. Şimdi . . . Göreceğiz. Fingerhut bu sabah telefonu yüzümüze kapatmadı."

"Yürüyemiyor. McGruder yürüyemez."

"Hayır. Ama bu yaşta yirmi dolar alıp ellisinde çıkabilir ve hâlâ Adalar'da bir sürü parası olabilir. Eğer bize bu katillerin geri kalanını verirse ..."

"Beş'in geri kalanı da muhtemelen aynı hesabı yapmıştır," dedi Lucas. "Sence konuşmasına izin verirler mi?"

Bunu düşündü ve şöyle dedi: "Bilmiyorum. Ama biliyorum ki, bu benim sorunum değil. Bu senin sorunun. Senin ve FBI'ın. Sadece şunu söylemek istiyorum."

"Öyle mi?"

Sırıttı ve onun göğsüne dokundu. "İyi şanslar Lucas."

OceanofPDF.com

F I F T E E N

McGruder, FBI ön kapıdan içeri girdiğinde hem şaşırmış hem de korkmuştu. Banyoda duruyordu, dişlerine bakıyor ve diş beyazlatma için para ödeyip ödememesi gerektiğini düşünüyor, ara sıra soyunma odasını darmadağın eden hırsızlık olayını hatırlıyordu ki birinci katın kapısının hızla açıldığını ve davetsiz misafirlerin bağırdığını duydu: "FBI."

İçgüdüsel olarak tepki v e r d i : diş fırçasını bıraktı ve soyunma odasına koştu ve ardından güvenli odaya girdi, aynayı ve kapıyı arkasından kilitledi. Orada sersemlemiş bir halde beklerken, daha önce vergi kaçırmaktan tutuklanmış olan ve Marvin Fingerhut'u aramasını tavsiye eden bir tanıdığını aradı.

Bunu o yaptı. Fingerhut uyuyordu ama gececi bir iş arkadaşı McGruder'la konuşması için onu yatağından kaldırdı. Fingerhut FBI'ın neden evini bastığını sorduğunda McGruder yalan söyledi ve bilmediğini söyledi. "Sanırım tüm vergilerimi ödedim..."

Fingerhut, "Bu o değil," dedi. Fingerhut düşündü ama "Sikes'i öldüren ahmak bu," demedi. Onun yerine, "Vergilerden daha büyük bir şey olmalı. Bana ne olduğunu ya da suçlu olup olmadığını söyleme. Bunun düşünce sürecimi karıştırmasını istemiyorum."

Fingerhut McGruder'a teslim olmasını ve silahsız olduğunu ve teslim olduğunu açıkça belirtmesini tavsiye etti. "Benimle cep telefonuyla mı konuşuyorsun?"

"Evet, tabii ki."

Fingerhut, "Kamera uygulamasını açın, videoyu açın ve önünüzde tutun, tutuklamanın filmini çekin" dedi. "Eğer

Bu konuda düzensiz bir şey varsa, videoyu kullanabiliriz."

O anda McGruder birinin, bir adamın, teslim olması gerektiğini yoksa evi balyozlarla yıkacaklarını haykırdığını duydu.

Fingerhut'a "Burada saklandığımı biliyorlar," dedi. "Evi yıkmaktan bahsediyorlar."

"Sakin olun, soğukkanlı olun, onlarla konuşmayın. *Onlarla konuşmayın*. Sizi sohbet ettirmeye çalışacaklardır ve buna karşı koymak zordur ve bunu yapmakta iyidirler. Telefonunuzu açık bırakın ve onlarla konuşurken film çekin. Adliyede görüşürüz."

—

Sonraki üç gün tam bir kaos içinde geçti. Hücrede olmadığı zamanlarda Fingerhut ona kene gibi yapıştı, bu da işleri biraz daha katlanılabilir hale getirdi, ancak McGruder bir hapisane hücresinin hayatınızı geçirmenin yolu olmadığına karar verdi. Yargılama Öncesi Hizmetler'den bir memurla konuştu ve Fingerhut'la birlikte hem sulh mahkemesi hakimi hem medya hem de McGruder için kabul edilebilir bir kefalet paketi bulmaya çalıştı.

"Medyanın bununla ne ilgisi var?" McGruder sordu.

"Yargıç televizyoncuların ayakkabılarına işemesini istemeyecektir, bu yüzden kefaleti çılgın bir seviyeye çıkaracaktır. Neyse ki, çılgın bir kefaleti ödeyecek kaynaklara sahipsiniz" diyen Fingerhut, bu kaynakların ne kadar büyük olabileceğini sordu.

McGruder hücresinde kâbuslar görüyordu: Sikes'ten aptalca aldığı kırmızı ayakkabıları yakmıştı ve Escobar'ın şömineyi temizlediğini varsayıyordu -bu konuda çok titizdi- ama eğer federaller ayakkabılardan herhangi bir kalıntı bulurlarsa hapi yutabilirdi. Çöpler taşınmış mıydı? Bunun hangi gün yapıldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Kefalet duruşmasından bir gün önce Fingerhut ona, "Bir kadın ayakkabısına ait bazı metal destekler olduğunu söylüyorlar. Bir çift kadın ayakkabısının

şöminenizde yakılmış olabilir mi? Polisler tarafından yerleştirilmiş olabilirler mi bilmek istiyorum. Hemen cevap vermeyin, düşünün. Bana haber verin."

Kefalet paketi üzerinde duruşmadan bir gece önce anlaşmaya varılmış, ancak Fingerhut McGruder'ı, hakimın üzerinde anlaşmaya varılan kefaleti açıklamadan önce tam olarak neyin adil olması gerektiğini düşünüyormuş gibi yaparak medyaya poz vereceği konusunda uyarmıştı. McGruder'ın ayrıca hareketlerini izlemek için GPS yer belirleyicili bir bileklik takması gerekecekti. Fingerhut, bilekliğin federal hükümetin elindeki en iyi bileklik olduğu ve eğer bilekliği kesmek gibi bir şey yaparsa bir saat içinde hapse gireceği konusunda onu uyardı.

Fingerhut ona "Adliyeden çıkarken kimseyle konuşma," dedi. "Müfettişlerimden birinin arabası hemen dışarıda bizi bekliyor olacak. Yanında olacağım ve seni doğruca arabaya götüreceğim. Bana karşı koyma. Çeneni dik tut, sağa sola bakma, dramatik bir şey yapma, arabaya bin ve gidelim."

"Gazetecilere 'yorum yok' mu demeliyim?" McGruder kendi kulağına aptalca gelen bir sesle sordu.

"Hayır! Hiçbir şey söyleme. Mutlaka bir şey söylenmesi gerekiyorsa, söylerim. Sen çeneni kapalı tut. Gülümseme. Kaşlarını çatma. Bu gece gardırobuna bir göz atacağım, senin için bir takım seçeceğim. Zengin ama muhafazakar bir muhasebeci gibi görünmeni istiyoruz, çılgın bir playboy gibi değil. Asla böyle bir suç işlemeyecek biri gibi. Bana dikkat edersen, böyle görüneceksin. Mahkeme salonuna girmeden önce görünüşünü kontrol edeceğim..."

McGruder kendine daha fazla güvenmeye başlamıştı ve her şey tam da Fingerhut'un söylediği gibi gelişmişti. McGruder, lacivert ince çizgili takım elbisesi, beyaz gömleği ve sessiz kırmızı kravatıyla iyi görünerek adliyeden çıktı. Ne sağa ne de sola baktı, ancak biri bağırdığında irkildi -Kanal Beş'ten bir kadın, diye düşündü- "Bodrumunuzdaki bir hedefe tomahawk attığınız doğru mu?"

Arabada, Fingerhut ona baktı ve "Tomahawklar mı?" diye sordu.

O sırada McGruder'ın aklına, ninja eğitiminin bir kısmının kamuoyunca bilinmesi halinde bu bilginin tamamen kendi yararına olmayabileceği geldi.

"Bu bir şaka, evet, bir tomahawk, dart atmak gibi ..."

Fingerhut arabanın camına doğru konuştu. "Hayır Jamie, bu dart atmaya benzemez. Hiç de öyle değil."

Fingerhut ve bir yardımcısı McGruder'ın evinde bir saat geçirerek davranış sorunları hakkında konuştular. Kulüplere gitmesini istemediler, fahişelere gitmeyecekti, yedi ilçeli Twin Cities bölgesinden ayrılmayacaktı. Fingerhut, "Yerinde gözetim yaparlarsa hiç şaşırmam," dedi. "Sabah sekiz ile gece yarısı arasında herhangi bir uyarı yapmadan sizi kontrol etme hakkına sahipler. İçki içmek için Hudson, Wisconsin'e giderseniz, sizi alırlar ve bir hücreye tıkarlar. Sakın bunu yapmayın."

"Evimi dinleyebilirler mi? Bunu yaptılar mı?"

Fingerhut başını salladı. "Tek bir şey dışında onlara hak veriyorum, burada avukat-müvekkil görüşmeleri yapıyoruz. Eğer bir böcek bulursak, onu kışlarına öyle bir sokarız ki burunlarından sürünerek çıkar. Bu riski almazlar."

—

Fingerhut son olarak şunları söyledi: "Şöminenin içindeki ayakkabı kalıntısı, eğer onu yok etmenin bir yolunu bulamazsak, önemli bir kanıt olacak."

Wink wink, nudge nudge.

Sonunda yalnız kaldığında McGruder bir saat boyunca evinin enkazında dolaştı: hiçbir şey yıkılmamış ya da harap olmamıştı ama arama ekibi her yeri karış karış gezmişti. Mutfakta hizmetçinin artık onun için çalışamayacağını yazdığı bir not buldu.

"Orospu," diye mırıldandı sessizliğin içinde.

Evi yeniden bir araya getirmeye başladı, bir saat sonra sıkıldı ve kırk beş dakika daha spa havuzunda ıslanarak geçirdi.

banyosunu yaptı, temiz ve rahat kıyafetler giydi, sonra da sırf bunu yapmış olmak için arabayla gezmeye çıktı. Gölün etrafında dolaştı, bazı karşı gözetim rotalarını takip etti ve hiçbir şey görmedi.

Medya bile - sulh mahkemesinde her yerdeydiler, ama şimdi, bir süreliğine, dünün haberi olacaktı. Duruşmaya yaklaştıkça bunun değişeceğini düşündü.

Eğer mahkemeye çıkarsa.

Fingerhut, savcılığın Beşli'nin diğer üyelerine karşı kanıt karşılığında, McGruder'in de bir üye olduğunu varsayarak, bir anlaşmadan (önemli bir hapis cezası, ancak desteklenemez bir ceza değil) söz edebileceğini öne sürmüştü.

Fingerhut, "Henüz bunu düşünmemize gerek yok," dedi. "Beşli üyeleri öldürmeye devam ederse, federaller üzerindeki baskı artmaya devam edecek ... ta ki anlaşmayı kabul eden başka birini yakaladıkları noktaya kadar. Bu da, başka birini yakaladıkları ve hiçbir anlaşma yapamayacağınız noktaya kadar, giderek daha iyi bir anlaşma yapma fırsatına sahip olacağınız anlamına geliyor. Anlaşıldı mı?"

McGruder, "Evet, savcı olsaydım ben de böyle yapardım," dedi.

Eve geri döndü, yalnızlığını hissediyordu. Hizmetçi gelmeyecekti, artık Fingerhut'la konuşmak istemiyordu, en azından o gün için, ama biriyle konuşması gerekiyordu. Sıkılarak arka güverteyi, park alanını, göl seviyesine inen basamakları ve yazın iskeleyle çıkan taş yolu kürekle temizledi.

Sonra biraz kestirdi; uyandığında hava neredeyse kararmak üzereydi ve bu onu şaşırttı. Elbette hücrede uyuyamamıştı ve stres her tarafını sarmıştı. Mutfağa gitti, biraz Cheerios yedi ve kendisinin de öne çıktığı saat altı haberlerini izledi.

Adliyeden çıkarken iyi görünüyordu, diye düşündü. Genç bir işadımı gibi.

Saat onda, yatak odası ve banyo hariç evdeki tüm ışıkları söndürdü. Tamamen siyah bir kış ninjası kıyafeti giydi - böyle düşündü, siyah kot pantolon, siyah kapüşonlu, siyah eldivenler

ve ayakkabılarını giyip arka kapıdan güverteye, oradan da park alanına indi.

Polisler üzerine kızılötesi kamera yerleştirmediyse neredeyse görünmezdi. Bu şansı değerlendirmek zorundaydı. Günün erken saatlerinde temizlediği taş basamaklardan aşağı doğru yürüdü. En alt basamağa uzandı ve kenarı hissedene kadar taşların dibini el yordamıyla yokladı. Sertçe çekti ve taş isteksizce dışarı çıktı: tüm iyi hazırlık sitelerinde tavsiye edildiği gibi SHTF hayatta kalma önbellegi.

İstemediği iki bin dolar nakit para, istemediği bir .357 Magnum, istemediği bir sürü başka şey

-Herhangi bir koşul altında el GPS'ine ihtiyacı olur muydu? Şimdi gerçekten düşününce bundan şüphe duydu. Vahşi doğada hayatta kalmakla ilgili tüm fanteziler saçmalıktı.

Ama kullan-at telefonlar ve şarj aletleri... onlara ihtiyacı vardı. Dört tane vardı, ikisini çıkardı ve önbellek taşını yerine itti. Yavaşça hareket ederek merdivenleri tırmandı, park avlusunu ve güverteyi geçti ve eve geri döndü. Bodrumda, bir çalışma tezgahının çekmecesini açıp telefonları içine koydu, şarj kablolarını tezgahın arkasından bir prize kadar takip etti ve prize taktı.

Her ikisinde de şarj ışıkları yandı.

Bunu yaptıktan sonra merdivenlerden yatak odasına çıktı, pijamalarını giydi, ön bahçeye bakan pencereye gitti ve perdeyi çekti. Dışarıda biri varsa onu görecekti. Banyo ve yatak odasının ışıklarını söndürdü ve yatağa uzandı.

Uyuyamadım, televizyon projektörünü açtım, Netflix'e girdim ve Angelina Jolie'nin oldukça iyi olduğu ortaya çıkan *Those Who Wish Me Dead* adlı filmini izledim.

Ölmemi Dileyenler bittiğinde başka bir film aradı, sesi biraz yükseltti, sonra merdivenlerden bodruma indi, kullan-at telefonlardan birini çıkardı ve felaket numarasını aradı.

Vivian Zhao ikinci zil sesinde cevap verdi. "Bunu gerçekten hacklemişsin." dedi.

McGruder, "Beni nasıl takip ettiklerini bilmiyorum," dedi. "Henüz değil. Biraz yardıma ihtiyacım olacak. Çok değil ama biraz."

"Bu anlaşmanın bir parçası değil."

"Artık öyle. İstediğim şey çok fazla değil ve gerçekten alsam iyi olur," dedi McGruder. "Avukatım, FBI ile işbirliği yaparsam, şartlı tahliye olmaksızın otuz yıldan ömür boyu hapis yerine on beş ya da yirmi yıl alabileceğimi söylüyor."

"Bu bir tehdit mi?" Zhao sordu.

"Nasıl istersen öyle al. Ama fazla bir şey istemiyorum. Sadece birazcık istiyorum."

"Kabul ettiğimi varsayalım. Ne tür bir yardıma ihtiyacınız var?"

"Kırmızı, kızıl, 8 numara bir Manolo Blahnik BB pompa bulmanı ve Hillary Sikes'in evinin karşısındaki yol kenarındaki kar setine yarı gömmeni istiyorum. Eminim adresini bulabilirsin."

"Ve bu da ..."

"Bu da şöminemin küllerinde buldukları çelik topuk desteklerinin polisler tarafından yerleştirildiğini gösteriyor. Sikes'in üç topuklu ayakkabı giymesine imkân yok."

Bir anlık sessizliğin ardından Zhao, "Bunu yapabilirim. Yarından sonraki gün geç saatte orada olabilirim."

"Pompayı bu kadar hızlı getirebilir misin?"

"Los Angeles'ta mı? Evet. Ama yüz yüze konuşmak istiyorum. Gölünüz donmuş mu?"

"Öyle, ama neden-"

"Çünkü gölün karşısına kayakla geçeceğim ve yanımda bir cep telefonu getireceğim. Sikes ve Velez cinayetlerini itiraf ettiğin bir video çekeceğim. Diğerleriyle konuşuyordum ve hepimiz işbirliği yapmaya başlayabileceğinden endişe ediyorduk. Sen işbirliği yapsan bile FBI'ın diğerlerinin kimliğini tespit edebileceğinden emin değilim ama 'un 'un 'a şansı vermesini istemiyorlar. Eğer biz bile 'a bir ipucu verirsek sen

İşbirliği yaparsan videoyu FBI'a ve CNN'e göndeririz, böylece şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezası alırsın."

"Nereden bileyim-"

"İşbirliği yapmadığınız sürece bunu kullanmayız. Buna cesaret edemeyiz. Eğer sizi bombalarsak, o zaman sadece intikam için işbirliği yaparsınız. Bu videoyu aldığımızda ikimizin de silahı olacak ve ikimiz de onu kullanmaya cesaret edemeyeceğiz."

McGruder bunu düşündü ve "Ne zaman geleceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Seni ararım."

"Gölde kar motosikletçileri var. Yılda birkaç kez birbirlerini eziyorlar. Eğer orada kayak yapıyorsanız ..."

"Bu şansı değerlendireceğim," dedi Zhao. "Ve sen de önümüzdeki iki günü böcek ve gizli kamera arayarak geçirmek zorundasın."

"Bakıyordum. Avukatım herhangi bir şey olmayacağını söylüyor ve ben de şüpheli görünen bir şey görmedim. Ama: Yarın her yeri karış karış gezeceğim."

"O zaman kırk sekiz saat içinde görüşürüz. Bana yeni bir numara ver ve şu an kullandığın telefondan kurtul."

McGruder tatmin olmuş bir halde telefonu kapattı. Telefondan kurtulmalı ve ayakkabıları Sikes'a bırakmalıydı, ne kadar cazip bir ödül olsalar da. Ve parka! Parkayı saklamakla ne halt ettiğini sanıyordu ki? Ama parka herhangi bir tehdit gibi görünmüyordu. Onu soyunma odasının aynasında asılı bulunduğu gerçeği hâlâ onu şaşırtıyordu. Bunu Walker mı yapmıştı? Ve neden yapsın ki? Ve güvenli odayı nasıl bulmuştu? Her neyse, cinayet gecesi onu yakmalı ve küllerini kırlara savurmalıydı. Bu konuda hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Gerçekten bir aptal olması mümkün müydü? Nasıl olabilirdi ki? O bir milyarderdi.

—

LUCAS, Hillary Sikes'in katilinin yakalanmasına yardımcı olmak için, vergi kaçakçılığından federal mahkemeye çıkmamak için aranan Virginia Clayton-Weasling adlı kadını aramaya ara vermişti. O bu dava üzerinde çalışırken, başka bir Minnesota şerif yardımcısı Clayton-Weasling'i yakalamıştı ve şu anda federal hapishanedeydi.

Minnesota Şerifi Lucas'a McGruder hapse girdiğine göre ne yapacağını sorduğunda, Lucas "Şimdilik hiçbir şey" diye cevap verdi. Hiçbir şey senin için iyi değil mi?"

Virgil, McGruder avı sırasında fazla mesai yaptıktan sonra BCA'dan biraz izin almıştı ve bu süreyi yayınlanmış ikinci romanı olmasını umduğu şeyin ilk bölümünü yazmak için kullandı. Menajeri Bahamalar'a gitmek üzere Hamptons'ın donmuş çorak topraklarından ayrılmıştı, bir tekneyle, söylendiğine göre Penguin Random House'un yöneticileriyle birlikte. Acaba cep telefonu çekmiyor muydu? Bir şey mi vardı? Neden aramamıştı?

—

MCGRUDER için kırk sekiz saat salyangoz hızında geçiyordu. Ancak bu kadar televizyon izleyebiliyordu - gündüzleri çoğunlukla CNBC, geceleri ise film izliyordu. Biraz düşündükten sonra, yapışkan nota adını yazdığı Virgil Flowers'a bir mektup yazdı. Flowers'ın mektubunu bir zarfa koydu, zarfı mühürledi, zarfın üzerine "Virgil Flowers-Sadece Gözler" yazdı, bu zarfı Fingerhut'a yazdığı mektubun bulunduğu başka bir büyük zarfın içine koydu ve üzerine Fingerhut'un adını yazdı. Mektubu Fingerhut'a verdi ve "Ben ölmedikçe açma" dedi.

Zhao'yla konuştuktan 46 saat sonra Zhao geri aradı.

"Ayakkabıyı diktim. Buza batırdım, kara gömdüm. İşe yarayacak - yolun kenarındaki kar tümseklerinde muhtemelen tuz var gibi görünüyor, yol tuzu. Bunun bir süreliğine ayakkabının içine girmesini isteyeceğiz. İki ya da üç gün sonra bir brülör çağıracam."

"Polislere karışmak istemediğimi ama bir ayakkabı gördüğümü söyleyeceğim. Onlara bunu rapor etmelerini yoksa medyaya bir video göndereceğimi ve hepsinin kovulacağını söyleyeceğim."

"Neredesin?"

"Gölün karşısındaki arabamda. Taverna otoparkı, burada başka kayakçılar da var, bana gölün çevresini takip eden bir pist olduğunu söylediler. Hiç kar arabası ışığı görmedim. Ben de geliyorum. Taşınabilir bir GPS'im var, beni doğruca iskelenize ya da iskelenizin olması gereken yere götürecek. Google Earth'ten kontrol ettim."

"Seninle rıhtımda buluşalım mı?"

"Herkesin görebilmesi için yüzünüze cep telefonu ışığı tutarak bir video çekebilir miyiz? Hayır. Güverteye çıkan kapıyı aç, benimle orada buluş, yirmi dakika sonra. Evinizin en sessiz yerine, polislerin kamera koymayacağı bir yere gideceğiz - bir vestiyerin içine ya da başka bir yere, seçmenize izin vereceğim - ve videoyu çekeceğim. Tek ihtiyacımız olan ışık."

McGruder tutuklandıktan sonraki ilk iki gece yaptığı gibi birinci ve ikinci katın ışıklarını teker teker kapattı. Ses çıkarmadan hareket edebilmek için ayakkabılarını çıkardı ve güverteye açılan sürgülü kapılara gitti.

McGruder Zhao'yla sadece birkaç kez yüz yüze görüşmüştü. Onu çok iyi tanı mıyordu ama onun da kendisi gibi manipülatif bir psikopat olduğunu, normallerle birlikte yaşıyormuş gibi yaptığını biliyordu.

Aradıktan yirmi dakika sonra, arka plandaki ışıklara karşı bir hareket gördü ve kadın oradaydı, cam kapının yanında, koyu renk giysiler içindeydi. Adam kapıyı iterek açtı, kadın içeri süzüldü ve adam kapıyı iterek kapattı.

Kendisinden uzun boylu olan McGruder'a baktı ve "Burada birlikte durmamalıyız. Büyük bir risk alıyorum."

"Peki ya Dört? O devam ediyor mu?" McGruder sordu.

"Evet. Ama bir ya da iki gün bekletecek. Kefalet duruşması sırasında sorununu daha da kötüleştirmek istemedik."

"Peki ya ayakkabı?"

"Ayakkabı yerinde. SFO, Sikes'in American Express hesabını kırdı ve aldığı ayakkabıları tespit etti. Aynı çiftten aldık. Biraz benzer değiller, tamamen aynılar ve biri şu anda Sikes'in evinin karşısındaki sokakta yarı gömülü durumda."

"Harika," dedi McGruder. "Sadece paçayı kurtarmakla kalmıyorum, polislerle de uğraşıyoruz."

"Gitmeliyim ve o videoya ihtiyacım var. Nerede çekebiliriz?" Zhao sordu.

"Bunu düşündüm," dedi McGruder. "Kiler. Bol ışık alıyor, kapılar sıkıca kapanıyor ve yeterince küçük olduğu için her yeri kontrol ettim: kamera yok, böcek yok."

"Bu işe yarar," dedi Zhao. "Yolu göster."

McGruder ondan uzaklaştı ve "Bu taraftan ..." dedi ve uzaklaşmaya devam etti.

Kaşlarını çattı ve "Neden geri geri yürüyorsun?" diye sordu.

McGruder, "Çünkü sana bir sıçanı tükürebileceğim kadar güveniyorum," dedi. Arkasına uzandı ve büyük gümüş bir tabanca çıkardı.

Zhao: "Tanrım, Jamie, sana yardım etmeye çalışıyorum. Beni vurmak mı istiyorsun?"

McGruder, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Belki gruptan biraz daha yardıma ihtiyacım olacak. Ama beni vurursan, bu senin ve diğerleri için pek çok sorunu çözer, değil mi?"

"Bu işte hepimiz birlikteyiz," dedi Zhao. "Hep birlikte. Bunu yapmazdık. Bunu aklımızdan bile geçirmeyiz."

McGruder ondan uzaklaşmaya devam etti, koridorda ilerledi ve kilere girdi. Kilerde ışık yanıyordu ve geri geri giderek "Etrafımdan dolaşın" dedi. Eli hâlâ silahı tutuyordu ama yere doğrultmuştu. Kadın etrafından dolandığında, adam arkasına uzandı ve kilerin kapısını kapattı.

Zhao, "Cebimden bir cep telefonu çıkaracağım. Sakın sinirlenme."

"Tamam."

Çok yavaş hareket ederek bir cebin fermuarını açtı ve yavaşça bir cep telefonu çıkardı. "Adını söylemeni, nerede olduğumuzu söylemeni ve sonra Sikes ve Velezes'i öldürdüğünü söylemeni istiyorum. Süslü bir şey olmasına gerek yok ama net ve ikna edici olmalı."

"Bunu yapabilirim. Medya eğitimi aldım," dedi McGruder.

McGruder'ın cinayetleri itiraf ettiği, Zhao'nun telefonu yüzünün ve çevredekilerin bir kısmının görülebileceği kadar yakın tuttuğu bir video çektiler.

İşleri bittiğinde, "Yeterince iyi mi?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Zhao. "Tekrar oynatmama izin ver."

Kadın tekrar oynamaya başladı ve ona doğru bir adım daha yaklaştı, o da hiç düşünmeden kilerin kapısını açmak için döndü. Çim yılanı kadar hızlı bir şekilde elini açık cebine, cep telefonunu koyduğu cebe attı ve 22'liğini çıkardı.

McGruder ani hareketi göz ucuyla yakaladı ve başını geriye doğru salladı. Zhao onu şakağından vurmak için silahını kaldırmıştı ama başının ani hareketiyle onu elmacık kemiğinden vurdu ve gözünden içeri girdi. Adam sendeledi, kendi silahını kaldırmaya çalıştı ama kadın onu alnından vurdu, sonra diğer gözünden vurdu ve adam bir dolabın üzerine yığıldı, ayakları altından kaydı ve düşmeye başladığında kadın kafasına iki el daha ateş etti.

Silah sesleri yüksekti ama Velez'in evinde olduğu gibi McGruder'in evi de kış için kapalıydı ve silah seslerini duyacak kimse yoktu.

Kilerden dışarı adımını atarken bir kez arkasına baktı: Lanet olası moron, diye düşündü. Gerçekten de kar yığınının içinde bir ayakkabı olduğuna inanıyordu. Kayaklarını topladı ve karanlığın içinde kayboldu.

—

Ertesi sabah, Fingerhut her sabah yaptığı gibi daha fazla soru sormak için aradı ama McGruder cevap vermedi. Kimse cevap vermedi.

Bir saat sonra ya da iki saat sonra avukat asistanına "O herif kaçmasa iyi olur" dedi.

"Eğer kaçıyor olsaydı, L-Wop'un araması gerekmez miydi?"

L-Wop "şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu" anlamına geliyordu ve davaya atanan federal savcının koduydu. Fingerhut omuz silktili. "Bilmiyorum. Jamie'nin bir milyar doları var ve o *kadar* da aptal değil, bu yüzden muhtemelen büyük bir kısmını denizaşırı ülkelerde tutuyordur. Belki Beşli'den birinin başı derde girerse bir kurtarma programı vardır... belki de Brezilya'ya gidiyordur."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Fingerhut burnuna dokundu, düşündü ve şöyle dedi: "Hayır. Dışarı çık ve cevap verene kadar kapıya vur. Açmazsa, bir adamım var, bileziğini kontrol edebilirim, hala bacağında olup olmadığına bakabilirim."

Asistan arabayı McGruder'ın evine doğru sürdü, ev müthiş görünüyordu. Gece yarısından sonra sağanak yağmur yağmış ve bir santimlik taze kar mahalleyi süslemişti. Garaj yolunda yeni izler olmadığını fark etti. Ön kapı kilitliydi ve kimse kapıyı açmamıştı. Evin etrafında dolaştı, sincaplar ya da fareler tarafından yapıldığını düşündüğü izler gördü ama hiçbir yerde insan i z i yoktu.

Fingerhut'u aradı, o da "Adamımı aradım, bileziğin kesilmediğini ve evinde olduğunu söyledi" dedi.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana bir dakika verin." Asistanı ona bir dakika verdi, sonra Fingerhut telefona geri döndü ve "Polisleri arıyorum" dedi.

—

Lucas aradığında VIRGİL fıstık ezmeli ve üzümlü jöleli sandviç yiyordu.

Lucas, "McGruder işbirliği yapmayacak." dedi.

Virgil, "Aslında bunu söyleme şeklini beğenmedim. Kendini mi vurdu?"

"Hayır. Biri onun için yaptı."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

S I X T E E N

Virgil sabah erkenden patronu Jon Duncan'la konuştu ve ona Lucas'la yapabilecekleri fazla bir şey kalmadığını söyledi.

McGruder öldüğüne göre.

"Sizler harikaydınız. FBI bile bunu kabul ediyor. Ama şimdi kimse McGruder'ın katilinin buralardan olduğunu düşünmüyor. San Francisco'da görünüşe göre etrafı bilen bir katilimiz vardı, Houston'da görünüşe göre etrafı bilen başka bir katilimiz vardı-"

"Ya da o," diye araya girdi Virgil. "Federaller bir kadın ya da çok kısa boylu bir adam olabileceğini düşünüyor..."

"Ya da kadın," diye kabul etti Duncan. "Onun ya da kadının buradan geldiğini düşünmek için özel bir neden yok. Top artık federal mahkemede."

Duncan'la konuştuktan bir saat sonra Frankie onu at sidiği üzerinde kaydığı ahırdan çağırdı. "Adamın biri," dedi. "Önemli olduğunu ve McGruder'la ilgili olduğunu söylüyor."

Virgil kimseyle konuşmak zorunda kalmamak için telefonunu evde bırakmıştı ve Frankie'den isteksizce alıp "Alo?" dedi.

"Virgil Flowers? Bu Marvin Fingerhut, Jamie McGruder'ın avukatı. Howard Gates'in evinde tanışmıştık."

"Oh, evet. Lucas sana Gates'in sözcüsü dedi. Ne oldu?"

"Kıçımın ağızlığı. Davenport geçen hafta onu panolara öyle sert çarptım ki takma dişleri dokuzuncu sıradaki koltuklara uçtu."

"Güzel hikâye," dedi Virgil. "Yaşlı insanların yavaş yavaş hokey oynamalarını dinlemeye bayılıyorum, özellikle de hokeyle ilgisi olmayan hikayeleri

Ben. İşiniz bittiyse, aradığınız için teşekkürler ..."

"Hey! Sana bir mektup getirdim."

"Ne?"

"Biliyorum. Ama ben biliyorum," dedi Fingerhut. "Jamie McGruder bana bir mektup verdi, eğer ona bir şey olursa, yani, bilirsiniz, birinin kışına bir şapka patlatabileceğinden endişelendiğini söyledi. Endişelenmekte haklıydı."

"Duydum," dedi Virgil. "Mektubu açıp bana okuyamaz mıydın?"

"Hayır. Bunu yapamam. Beni ihbar edersin ve disiplin cezası alırım. Bardaki salaklar zaten beni sevmiyor."

"Peki ya Davenport ..."

"Hayır. Bu senin için ve sadece senin için," dedi Fingerhut. "Bunu size şahsen teslim etmem gerekiyor. Bunun için imza atmalısın."

"Yani Mankato'dan oraya arabayla mı gideceğim?"

"Sanırım senden bunu talep edemem. İkimiz de unutana kadar mektubu ofisteki kasaya koyabilirim."

"Yukarı geleceğim," dedi Virgil. "Davenport'u da yanımda getirebilirim."

"Rahat olun. Bu sizin mektubunuz," dedi Fingerhut. "Öğle yemeği saatinde iki saatliğine ofis dışındayız, saat bir buçuk gibi döneceğiz. Teslimatı onaylayan bir mektup imzalamanız gerekecek. Ondan sonra ne yapacağın umurumda değil."

Virgil Lucas'ı aradı.

"Bu gerçekten ilginç," dedi Lucas. "Hiç böyle bir şey duymamıştım. Neden öğle yemeği için yukarı gelmiyorsun? Spekülasyon yapabiliriz."

"St. Vincent'ı aryalım mı?"

"Kesinlikle hayır. Bu biziz. FBI burnunu sokmadan önce ne olduğunu görelim."

Virgil Frankie'nin yerini doldurdu ve Tahoe'suyla kuzeye doğru yola çıktı. Erkenciydi ve Lucas'ın evinden birkaç blok ötedeki Baker's Square restoranında Lucas'la buluşup pasta yedi ve sohbet etti. İkisi de McGruder'ın Virgil'a ne söyleyeceğini anlayamamıştı ama Lucas

Virgil'in adını Jennifer Carey'nin televizyon yayınından aldığını öne sürdü.

"Bunu yapabileceği başka bir yol düşünemiyorum - Fingerhut onu bilgilendirmediği sürece. Ve eğer yaptıysa, neden seni seçsin ki? Fingerhut *beni* tanıyor," dedi Lucas.

"Belki de seni gözünden dürtmeye çalışıyordur?" Virgil önerdi. "Hayır, bekle-bu McGruder'dan bir mektup, Fingerhut'tan değil. McGruder'ın beni sana tercih etmesi için bir neden yok."

"Bunu öğrenmemiz gerek," dedi Lucas.

—

FINGERHUT'ın St. Paul'un Lowertown'ının kenarındaki tuğla, cam ve eğrelti otlarından yapılmış bir binada bir ofisi vardı. Virgil ve Lucas ikiye beş geçte içeri girdiler. Saksı palmiyelerle çevrili ve sağ elini bir silahı gizleyebilecek bir masayla kapatmış olan iri yarı bir erkek resepsiyonist onları etkin görünümlü bir sekretere uzattı ve "Resimlerinizi televizyonda gördüm. Marv sizi bekliyor."

Masasının üzerindeki bir kutunun düğmesine bastı ve "Butch ve Sundance geldiler" dedi.

"Ben hangisiyim?" Lucas sordu.

Önce ona, sonra Virgil'e, sonra tekrar Lucas'a baktı ve "Butch," dedi.

"Ah, kaka."

"İçeri gir," dedi.

—

FINGERHUT, iki ucunda bilgisayarlar bulunan ve aralarında gidip gelebilmesi için halının üzerine geniş bir plastik örtü serilmiş, masa görevi gören on iki ayak uzunluğundaki bir masanın arkasında oturuyordu. Beyaz bir elbise gömleğinin üzerine şarap rengi kaşmir V yaka bir kazak giymişti.

Masaüstünden parşömen renginde bir zarf aldı ve Lucas'a, "Geçen hafta seni tahtaların arasına soktuktan sonra tekrar ayağa kalkabildiğin için şanslısın," dedi.

"Beni almana izin verdim," dedi Lucas. "Siz çocuklar dayak yediğiniz için moral desteğine ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Virgil dedi ki, "Evet, evet. İkiniz de daha sonra testosteron testine girebilirsiniz. Mektup bu mu?"

Fingerhut parşömen rengindeki zarfı kaldırarak, "İşte mektup," dedi. "Otur, şurayı imzala ve mektubu alabilirsin."

Fingerhut ağır bir siyah emaye Montblanc kalemle birlikte bir kâğıdı masanın üzerine iterken Virgil ziyaretçi koltuğuna oturdu. Virgil kâğıdı okudu; Jamie McGruder'dan gelen mektubun teslim edildiğine dair basit bir onaydı. İmzalayıp tarih attı ve Fingerhut McGruder'ın mektubunu masaya doğru itti. "Neden burada açmıyorsun? İçinde ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi Fingerhut. Masanın üzerinden gümüş bir mektup açacağı fırlattı.

Virgil Lucas'a baktı, o da omuz silkti ve mektup açacağını alıp zarfı açtı ve içinden tek bir sayfa kâğıt çıkardı. Lucas hâlâ ayaktaydı ve omzunun üzerinden mektubu okumak için eğildi.

Virgil Flowers'a:

Bir haber programında senin ve ortağının benim davamla ilgili soruşturmayı yürütüyor. Bu mektubu size gönderiyorum çünkü ortağınızın adını hatırlayamadım. Bu mektup sadece benim ölümüm halinde size ulaştırılacaktı, yani eğer bunu okuyorsanız, ben ölmüşüm demektir.

Eğer öldürülürsem, katilim büyük olasılıkla "Altı" dediğimiz Beş'in üyesi olacaktır. Beni tanıyan tek kişi o. Beşli'nin tüm üyelerinin kimliği. Basın bültenlerini hazırlıyor ve web sayfamızın bakımını yapıyor, ki siz bunu aldığınızda web sayfamız değişmiş olacak. Bir adamı öldürdü.

Ama peşinde olduğumuz beş kişiden biri değil. O öldürdü:

Josh Roper, Los Angeles, Ca'da bir hedge fundie.

Öğretmenimiz gibi. Nerede yaşadığını bilmiyorum, ancak Güney Kaliforniya'da, muhtemelen San Diego bölgesinde olduğuna inanıyorum. San Diego Üniversitesi'nde çalışıyor olabilir. San Diego'daki California. Bunların hepsi, açıklama zahmetine girmeyeceğim spekülasyonlar. (Tamam, yapacağım. Onunla Bitcoin'de tanıştım.

konvansiyonlar. İlk seferinde gelip kendini tanıttığında, üzerinde havayolu şirketi etiketi olan bir bavul çekiyordu.

Daha sonra San Diego International olduğunu öğrendiğim SAN'dan uçmuştu. Onunla konuşurken dedi ki Doktora yapmakla ilgili bir şey.)

Adı Vivian Zhao. Bir şey değil.

Jamie McGruder.

Not: Eğer bunu okuyan Fingerhut ise, kovuldun, seni pislik.

Lucas "Vay anasını."

dedi. Fingerhut: "Ne oldu?"

Lucas başını salladı. "Bunu sana söyleyemeyiz. Ya da belki biraz anlatabiliriz?"

Virgil'e baktı, o da Fingerhut'a, "Sizin için başka bir müşterimiz olabilir," dedi. Ayağa kalktı. "Gelişmeler için televizyonunuzu izlemeye devam edin."

"Hadi çocuklar," dedi Fingerhut.

"Beni panolara götürdü, kışımın kenarı," dedi Lucas ve Virgil onu kapıdan çıkarken takip etti.

—

VIRGİL DIŞARIDA, "St. Vincent ile konuşmamız gerek" dedi.

"Yapmamız gereken Mallard'la konuşmak. St. Vincent San Diego'da değil. Belki fark etmişsinizdir." Kirli bir kamburu tekmeledi

İki parkmetre arasında biriken karı Prius'un bagajına püskürttü, tabii Prius'ların bagajı varsa. "Aramayı yapmak için benim eve dönelim. Ne yapmak istediğimize yolda karar veririz."

Virgil, arabada, bir seri katili tespit ettiklerini gözlemledi. "Olayları biz çözdük -yani tam olarak değil ama başka kimse çözemedi."

Yolda, Mallard onları göndermek isterse San Diego'ya gitmenin ilginç olacağı konusunda anlaştılar. Lucas, "Şöyle bir şey var: Mallard Miami'deki anlaşmamızdan dolayı Adalet Bakanlığı içinde çok fazla itibar gördü," dedi. "Burada yaptığımız iş için daha fazla kredi aldı. Bunun için de övgü alacak. Sanırım bizden gitmemizi isteyecek. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bana bir dakika ver . . ." Virgil iPhone'una girdi ve bir süre sonra geri geldi. "San Diego'da bugün hava sıcaklığı altmış altı derece olacak."

Lucas elini dışarıya doğru salladı: kar yığınları ve beton blokların rengine ve sıcaklığına sahip bir gökyüzü.

—

LUCAS'IN EVİNDE, çalışma odasında oturdular ve Lucas telefon etti. Sekreter, Mallard'ın konuşmaya vakti olacağından şüpheliydi ama Lucas'ın kim olduğunu biliyordu, o yüzden soracaktı. Mallard on beş saniye sonra geldi: "Ne?"

"McGruder'dan bir mektup aldık. İlgileneceğini düşündük, Bu yüzden bunu sizinle paylaşmak istiyoruz," dedi

Lucas. "'Biz' derken aslında ... demek istiyorsunuz."

"Şey, Virgil. Virgil'e gönderilmişti. McGruder, başına kötü bir şey gelirse Virgil'e verilmek üzere avukatına bırakmıştı. Ve öyle de oldu."

"Oku."

Virgil mektubu okudu. Mallard, "Asistanımla konuşun, size mektubu nereye fakslayacağınızı söyleyecektir..." dedi.

Virgil: "FBI faksları mı?"

"Ya da tarayıp bu şekilde gönderebilirsiniz," dedi Mallard. "Elbette mektubun kendisini isteyeceğiz. Üzerinde McGruder'ın parmak izi olup olmadığını görmek isteyeceğiz. Mektubu tutarken dikkatli davrandığınızı varsayıyorum."

"Hemen hemen," dedi Virgil. "Belki tamamen değil."

"Güzel. St. Vincent'a birilerini gönderip bulunduğunuz yerden aldıracağım. Ben de San Diego'daki ofisle temasa geçip araştırma yapacağım. Siz ikiniz ne kadar sürede oraya gidebilirsiniz?"

—

Saat yedide kalkacak aktarmasız bir Delta uçağıyla yola çıkabilirlerdi. Kamyonetiyle Mankato'ya dönerken Virgil Frankie'yi aradı ve ona çantasını hazırlamasını söyledi; kot pantolonlar, gömlekler, iç çamaşırları, çoraplar, Dopp kiti ve birkaç spor mont. "Ve belki birkaç çift şort."

"İ yapamam inanmak sen dolandırıldı senin yol içine başka bir Kış tatili," dedi Frankie.

Virgil, "Hey, bir sabah programına çıkıp göğüs dekolteni göstermek istiyorsan bunu yapmalıyım," dedi.

"Kravatını paketlememi ister misin?"

"Burası Kaliforniya. İhtiyacım olacağını sanmıyorum."

—

VIRGİL, Lucas'ın korkusuz bir uçucu olduğunun farkındaydı, bu yüzden havalanıncaya kadar San Diego havaalanının hem kalkış hem de inişler için ülkenin en korkutucu havaalanlarından biri olarak kabul edildiğinden bahsetmedi.

"Ne kadar da dolusun," dedi Lucas.

"Hayır, gerçekten," dedi Virgil. "Bu uçakta WiFi var, bakabilirsin."

Uçuşun ilerleyen saatlerinde Lucas bunu yaptı, bu konuda rahat davranıyormuş gibi yaparak, ulusal haberler olan gerçek ilgisinin yanında ikinci planda kaldı. Ama bunu yaptığında Virgil, "Gördün mü?" dedi.

"Kapa şu lanet çeneni."

—

İNİşTEN KURTULDULAR.

Mallard'ın asistanı onlara kiralık bir araba -mavi bir Chevrolet Equinox- ve San Diego'nun kuzeyinde ama San Diego'daki California Üniversitesi'nin yanında ve FBI'ın San Diego saha ofisine sadece on dakika mesafede bulunan La Jolla'daki Residence Inn'de oda tutmuştu.

Virgil arabayı şürerken Lucas Mallard'dan ve San Diego federallerinden gelen mesajları gözden geçirdi. "Yarın sabah onlarla buluşacağız. Erken, yani kalkmamız gerek. Vivian Zhao için bir adres bulmuşlar ama artık orada yaşamıyor ve nereye gittiğini bilmiyorlar. İki ay önce taşınmış, adresi yok. İki yıl önce Dallas, New York ve Seattle'a uçmuş ama son bir buçuk yıldır ABD'de hiçbir yere uçmamış. TSA izni var. San Francisco'da doğmuş, Amerikan pasaportuna sahip bir Amerikan vatandaşı. Kaliforniya ehliyetine sahip ve başka bir eyalette yeni bir ehliyet için başvuruda bulunmamış. Otuz dört yaşında, San Diego'da ekonomi alanında doktora adayı olmuş ama bitirememiş, dört yıl önce okulu bırakmış. şu anki düşünceye göre Kaliforniya'da başka bir yere taşınmış olabilir."

"Araba mı?"

"Eski Toyota pikap," dedi Lucas. "Onu arıyorlar." "Facebook, Twitter, LinkedIn ..." Virgil önerdi.

"Onda bir şey yok. Baktıklarına inanmak zorundayım."

"Ehliyet fotoğrafı mı?"

"Anladım." Lucas iPad'i Virgil'e doğru çevirdi. Zhao sade görünümlü bir Çinli-Amerikalıydı; ya öyle ya da Kaliforniya ehliyet bölümü onu sade yapmıştı.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," dedi

Virgil. "Nasıl yani?"

"İçimden bir ses yürüyor ve vuruyoruz diyor." "Altmış altı derecede yürüyor ve vuruyoruz."

—

Ertesi sabah San Diego'dan sorumlu ajan Roger Callis'le buluştular; ince, beyaz saçlı, sessiz sakin konuşan, hazır mavi takım elbise giyen bir adamdı. Onlara birer fincan iyi kahve getirdi ve Miami'deki maceralarını dinlemek istedi. "Louis beni bu konuda biraz bilgilendirdi," dedi Mallard'ı kastederek. "Keşke ben de orada olsaydım."

"O zamanlar o kadar da harika görünmüyordu ama evet, işe yaradı," dedi Virgil. "Bu çok fazla planlama gerektirdi - siz ve Marshal's Service bunu ayarlamak için üç ay harcadınız. Bu sefer daha çok şansımız yaver gitti."

Callis, "Bu Zhao konusunda da şanslıydınız," dedi. "Öncelikle McGruder'ın bahsettiği cinayeti kontrol ettik. Bu gerçek. Kurbanın kafatasına saçlarını yakacak kadar yakın bir mesafeden 22'lik bir tabancayla birden fazla atış yapılmış. McGruder'da gördüğümüz durumun aynısı. Her iki yerde de kovanlar bulundu, bu yüzden laboratuvar bize aynı silahtan ateş edilip edilmediğini ve bunun tam olarak ne tür bir silah olduğunu söyleyebilmeli. McGruder'ın sözünden başka bir şey bilmediğimiz için, bu bilgi gelene kadar onu tutuklayamayız."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ortadan kayboldu ve bu da bana McGruder'ın doğruyu söylediğini düşündürüyor. Kaybolmadan önce tasarruf hesabında altı bin doları varmış ve hepsini çekmiş. Üniversiteye giderken üç yıl boyunca In-N-Out Burger'de müdürlük yapmış; bu şirkete ait bir zincir, yani bir franchise ya da başka bir şeye dahil olmamış. Maddi bir çıkarı yoktu. In-N-Out onun yetkin olduğunu ama olağanüstü olmadığını söylüyor. Gittiğinden beri kredi kartı kullanmamış. Ve bu zor bir durum: Kredi toplumunda yaşıyoruz. Bazı yerler artık nakit bile kabul etmiyor. Uçamıyor, araba kiralayamıyor ..."

Virgil: "Altı bin dolar mı? Şu zengin Bitcoin'cilerden biri değil mi? Öyle olduğunu anlamıştık."

"Öyle görünmüyor," dedi Callis. "Belki kıyıya biraz para saklamıştır ama dün öğleden sonra ve bu sabah gördüğüm kadarıyla öyle yaşamıyordu. Aracı yedi yaşında bir Toyota Tacoma pikap."

"İlginç," dedi Lucas. "Adresinde herhangi bir şey var mıydı?"

Callis başını salladı. "Kasım ayının sonlarına doğru taşınmış. Adres bırakmamış, belki de ev sahibi hiç posta almadığını söylediği içindir."

"Sonra cinayetler başlamadan önce ayrıldı ..."

"Evet. Hemen önce. Sanki geldiklerini ve ifşa olabileceğini biliyormuş gibi," dedi Callis.

"McGruder onunla bir Bitcoin kongresinde tanıştığını söyledi. Belki de sadece zenginleri dolandırıyordu," dedi Lucas. "Ehliyet fotoğrafında o kadar da iyi görünmüyordu."

Callis omuz silkti: "Ehliyet fotoğrafımda biri hata yapmış ve kışımın fotoğrafını çekmiş gibi görünüyorum. Size gönderebileceğim daha iyi bir fotoğraf var, Zhao'nun üniversite kimliğinden. O fotoğrafta biraz sevimli ama çılgın bir güzelliği yok."

"Onun mahallesini kontrol etmeliyiz. Birkaç kapı çalalım," dedi Lucas.

Callis, "Bunu yapıyoruz ama devam edin," dedi. "Bizim görmediğimiz bir şey yakalayabilirsiniz."

"Erkek ya da kız arkadaşından bir iz var mı?" Virgil sordu.

"UCSD'de doktora adayırken bir erkek arkadaşı olduğuna dair duyumlar alıyorum. Adını ve adresini aldık, görünüşe göre buralardaymış ama henüz onunla bağlantı kuramadık. Onu bulacağız."

Virgil, "Yıllar önce üniversiteyi bıraktı," dedi.

Callis başını salladı: "Ama ilişkiler açısından elimizdeki tek şey bu." "Siyasi faaliyet mi?" Lucas sordu.

"Evet, 2020'de Trump karşıtı gösterilere katılmıştı, ama bu California, yani bu tam olarak değil

nadir," dedi Callis. "Henüz bu konuda çok fazla bilgi edinemedik ama öğleden sonra daha fazla bilgi edinmiş oluruz."

Virgil, "Görünüşe göre epey bir şey almışsınız," dedi.

Callis omuz silkti. "Washington aradı, on adamı normal görevlerinden aldık ve koşturduk. Onu yüksek lisans öğrencisiyken tanıyan birkaç kişiyle konuştuk. . . Şimdilik elimizde sadece geçmişi var."

Zhao'nun geçmişini öğrenmek için birkaç dakika daha konuştular. Aslen San Francisco'luydu ve San Francisco saha ofisinden ajanlar ailesiyle görüşüyordu. Callis henüz bu konuda geri dönüş almamıştı.

"Sonuç olarak, bu akşama kadar çok daha fazla şey öğrenmiş olacağız. Saat beşte uğramak isterseniz, bir ekip toplantısı yapar ve elimizdeki her şeyi özetleriz."

"Eğer onun son adresini biliyorsan..." Lucas dedi ki.

"Var, ama orada bir aydır başka birinin yaşadığı arka dairesi olan bir evden başka bir şey yok. Ev sahibi ön tarafta yaşıyor."

"Başlangıç için bir yer," dedi Lucas ayağa kalkarak.

Callis, "Bizim almadığımız bir şeyi alırsanız biraz sinirleneceğim," dedi.

—

ZHAO SON OLARAK Mira Mesa'da, mahalledeki tüm evlerde olduğu gibi en belirgin mimari özelliği garaj kapısı olan sarı kutu gibi bir evde yaşıyordu. Küçük ön bahçede, zayıf bir esintide Amerikan bayrağının dalgalandığı bir bayrak direği vardı.

Garaj yoluna park ettiler ve daha ön kapıya varamadan kapı açıldı ve bir adam verandaya çıktı. Ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başındaydı, keldi, kiloluydu, üzerinde haki bir şort, uzun kollu, inci düğmeli bir gömlek vardı.

bowling topu gibi bir çanta ve Nike cross-trainer'lar ile bilek üstü beyaz atletik oraplar. Taciz edilmiş gibi görünüyordu.

"Daha fazla FBI mı?" diye sordu, eve giden kaldırımın yarısında onlarla buluştuğunda.

"Lucas, "FBI'la koordineli çalışıyorum," dedi. "Ajanlara bildiğim her şeyi anlattım," dedi.

"Bundan şüpheliyim," dedi Virgil neşeyle. "ok şey bilen bir adama benziyorsun. Pek çok şey hakkında."

Adam bunu bir süre düşündükten sonra, "Evet, var. Ama Vivian hakkında değil."

"Eminim düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorsundur," dedi Virgil. "Mesele şu ki, FBI sorgulama yapar. Biz samalarız. Eğeri bir süre samalamanın sakıncası yoksa, belki federallere söylemediğini birkaç şey bulabiliriz."

Adamın adı Dwight Bernard'dı ve Ike diye çağrılıyordu - "Ailem bana Eisenhower'ın adını vermiş"- ve oturma odasında oturup Sam's Club'dan ucuza aldığı markasız kolayı içiyorlardı. "Tavuk evirme için gidiyorum, bütün tavuk beş dolar, bir tavukla bir hafta boyunca tavuklu sandviç yiyorum, sonra da bunun gibi bir sürü başka şey alıyorum," dedi, elindeki kola kutusunu kaldırarak.

"Fena değil," dedi Lucas. "İçmeye başlamak zorunda kalabilirim."

"Sana Vivian hakkında şunu sorayım," dedi Virgil. "Orada hiç sevişti mi? Eve erkek getirmesine izin veriyor musun?"

"Bununla bir sorunum yoktu ve burayı ilk kiraladığında da vardı. Yani, aranızda altmışlı yıllardan Peter, Paul ve Mary adında bir şarkı grubunu bilen var mı?"

"Belli belirsiz ... bir tür beatnik," dedi Lucas.

"şu 'Puff the Dragon' şarkısı," dedi Virgil. "Sihirli Ejderha."

"Evet, doğru. Folkies. Eve getirdiğı bu adam, tıpkı Peter'a benziyordu. Ya da Paul'e. Hangisi olduğunu hiç bilemedim. Ama uzun boylu, zayıf, kel ve sakallı bir tipti. Anlarsın ya?"

Onlar yaptı.

"Onu birkaç kez eve getirdi, hiçbir şey duymadım ama gece kaldı. Bir Volkswagen kullanıyordu, tabii ki. Ve biraz ot içtiler. Onlara sigara içmek istiyorlarsa umurumda olmadığını ama bunu bahçede yapmaları gerektiğini söyledim," diyor Bernard. "Dairenin uyuşturucu gibi kokmasını istemedim. Her neyse, adını bilmiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, son birkaç yıldır koronun bizim tarafında şarkı söylüyor olabileceğini düşünüyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Bildiğim kadarıyla eve hiç kadın getirmedim."

Zhao'nun hem öğrenciyken hem de daha sonra In-N-Out Burger'de müdür olarak altı yıl boyunca kendisinden kiraladığını söyledi. "Bana bir kez bile bedava In-N-Out burger getirmedim."

Takılmış olabileceği yerleri sordular. "Sanırım çoğunlukla üniversitede... hatta programını bırakıp hamburgercide çalışmaya başladıktan sonra bile."

Herhangi bir kişisel özelliğiniz var mı?

Bernard bunu düşünürken dudaklarını büzdü, sonra kaşları yukarı kalktı. "Çok fazla yeşil giyerdi," dedi, "siyah kot pantolon ve uzun kollu yeşil üstler, çünkü yeşil gözleri vardı ve yeşil ona yakışıyordu, gözleri parlıyor gibiydi."

"Çamaşır makinemi ve kurutucumu kullanmasına izin verdim - yani neden olmasın, hiç fazla yükü yoktu ve sadece haftada bir kez kullanıyordu. Yine de bir keresinde çamaşır makinesi bozuldu ve hemen bir parça bulamadım. İkimiz de çamaşırlarımızı Advantage'da yıkamak zorunda kaldık. Orası jetonlu bir yer ve onunla orada karşılaştım. Üzerinde şort ve kolsuz bir bluz vardı çünkü diğer her şeyi yıkıyordu. Yüzünde olmayan bir deri gördüğüm tek zamandı. Ve o kızda mürekkep vardı!"

"Dövme mi?" Virgil sordu.

"Yakasından aşağıya doğru görebildiğim kadarıyla. Kurutucudan kıyafet çıkarmak için eğildiğinde tişörtü yukarı doğru çekildi ve dövmelemin şortunun altına kadar indiğini gördüm. Sanırım yukarıdan aşağıya doğru dövmelemleri vardı."

Virgil: "İş kimin yaptığını biliyor musun?"

"Söylediği bir şey bana onları yerel olarak aldığını ve belki de burada yaşamaya başlayana kadar almadığını düşündürdü. Annesinin buna izin vermeyeceğini ve onları üniversiteye başladıktan sonra aldığını söyledi," dedi Bernard.

"İyi bir işe benziyorlar mıydı?" Virgil sordu. "Yoksa hapisane dövmeleri gibi kaba saba mıydılar, ya da ..."

"Bir tür Doğuluydular, bilirsiniz, dövmeli kaplanlar ve içinden ışınlar çıkan değerli taşlar falan. Görebildiğim kadarıyla."

"İçti mi?" Lucas sordu.

"Şarap, biraz. Fazla değil. Her iki haftada bir geri dönüşümde bir şişe olurdu."

"Yeterince iyi görünüyordu, ha?" Virgil sordu.

"Hayır, yapmadı. Her zaman kızgınmış gibi davranırdı," dedi Bernard. "Yine de hıncını benden çıkarmadı. Sessizdi ve kirayı zamanında öderdi. Çok fazla konuşmazdık - utangaç olduğunu sanmıyorum, sanırım ... belki biraz kibirliydi. Hava Kuvvetleri'nden emekli oldum ve bir emlak şirketinde şoför, eskort olarak işe girdim. Benim bir taksici olduğumu düşünüyordu, onun sosyal sınıfında değildim."

"Bitcoin ya da benzeri bir şeyden hiç bahsetmediniz mi?"

Bernard kaşlarını çatı. "Bunun ne olduğundan bile emin değilim. Bir tür komik para ya da başka bir şey mi?"

"Şu tarafa doğru," dedi Lucas.

"Biliyor musunuz? Çok konuşmadık ama ilgilendiği tek şey paraydı. Nereden bulacağını, kimde olduğunu, nasıl elde edeceğini. Ona bu evi Hava Kuvvetleri'nden ayrıldıktan hemen sonra 25 dolara aldığımı söyledim. Şimdi ne kadar eder biliyor musun? Zillow'a bak. Zillow sekiz yüz seksen bin değerinde olduğunu söylüyor. Buna hep şaşırırdı. Hala ucuza alıp zengin olabileceğiniz başka bir yer bulmaktan bahsederdi. Ev çevirmekten falan bahsederdi."

Birkaç dakika bunun hakkında konuştular ve akıllarına gelen her şeyi anlattıktan sonra Lucas ona herhangi bir hobisi olup olmadığını sordu. Bernard, "Karate yaptığını biliyorum. FBI'a bundan bahsettim ve bir ajan göndereceklerini söylediler. Okul hemen şurada, alışveriş merkezinde."

Onlara alışveriş merkezinin yolunu tarif etti. Konuşacak fazla bir şey kalmamıştı, Virgil ona bir kart verdi, aklına yararlı olabilecek başka bir şey gelirse aramasını istedi ve vedalaştı. Arabada Lucas, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Virgil, "Sanırım karate yeri buradan yaklaşık dört blok ötede," dedi.

Ve öyleydi. Karate stüdyosu bir vitrindeydi. Kapı henüz açılmamıştı ama içeride birinin hareket ettiğini görebiliyorlardı ve bir adam gelip kapıyı hafifçe açana kadar kapıya vurdular. Dedi ki, "Biz -"

Lucas: "U.S. Marshal. Konuşmamız gerek."

Adam kapıyı daha geniş açtı. Yıpranmış siyah kemerli beyaz bir elbise giymişti; ahşap zeminde yalınayak yürüyordu. "FBI zaten buradaydı . . ."

Sorgulanmak yerine saçmalamakla ilgili şeyi yaptılar ve adı Alec Smith olan adam onları içeri aldı. Bir kadın köşede dizlerinin üzerine çökmüş, metal bir plakayı yere vidalıyordu. Omzunun üzerinden, "FBI'a pek bir şey anlatamadık," dedi.

Zhao stüdyoda iki yıl boyunca çalışmış ve sıfır ile siyah kuşak arasında bir derece olan mor kuşak rütbesine ulaşmıştı. Smith, "Birkaç yıl daha çalışsa birinci *dan*, yani birinci derece siyah kuşak olabilirdi; biraz yeteneği vardı," dedi.

Hem adam hem de kadın kırklı yaşlarının sonlarında ya da ellili yaşlarının başlarındaydı ve tahta bloklardan oyulmuş gibi görünüyorlardı. Kadın kendini Shelby Smith olarak tanıttı, Alec'in karısı. Zhao'nun tanıdıkları en sinirli kadınlardan biri olduğunu söylediler.

Shelby Smith: "Bir tür feministti - dünyadaki çürümüş şeylerin çoğunun erkekler yüzünden olduğuna inanırdı, ki bu doğrudur, ama bunu kişisel olarak alırdı. Ona karatenin dünyanın sorunları için bir çözüm olmadığını ama bazı kişisel sıkıntılarını aşmasına yardımcı olabileceğini söyledik. O aynı fikirde değildi. İnsanların dünyadaki sorunları ciddiye alması gerektiğini ve eğer bu sorunların teker teker çözülmesi gerekiyorsa, o zaman bunu yapmaya başlamamız gerektiğini söyledi."

"Buna ne dedin?" Virgil sordu.

"Aynı fikirde değildik ama sorun değildi. Ona işleri yoluna koymanın zaman alacağını söyledim, o da insanların hep böyle dediğini söyledi. Zaman alacaktı ama asla başarılamayacaktı. Sorunları şimdi çözmemiz gerektiğini söyledi. Sanırım Trump-Biden seçiminden sonra bile bir süre Biden'ın kampanya grubundaydı... ama onlarla da çok fazla aynı fikirde olduğunu sanmıyorum."

Lucas: "Neden olmasın?"

"Zengin insanları severdi," dedi Alec Smith. "Zengin olmak isterdi. Ne zaman konuşsak, sonunda nasıl para kazanacağımızdan bahsediyorduk. Ona kendi yolumuz olduğunu söyledim -karate bizim kariyerimiz, Shelby ve ben. Bizim işimiz. O bu fikri . . bu fikri reddetti. Tüm hayatın boyunca çalışmak. Onu hemen zengin edecek bir numara istiyordu."

Virgil: "O zaman öylece gitti mi?"

"Şey, evet. Karate için çok çalışıyordu, her gün buradaydı, ta ki geçen Kasım ayında bir gün gelmeyene ve bir daha hiç gelmeyene kadar."

Stüdyoda erkekler ve kadınlar için ayrı soyunma odaları vardı ve Shelby Smith, Zhao'nun aslında köprücük kemiğinden dizlerine kadar dövme yaptırdığını, ancak kollarına ve dizlerinin altındaki bacaklarına dokunmadığını söyledi. Shelby Smith, "Dövmelerini seviyordu ama kurumsal bir ortamda çalışmak zorunda kalması ihtimaline karşı kollarının ve bacaklarının görünen kısımlarını temiz tutmak istiyordu" dedi. Zhao'nun dövmelerinin kalçalarını kapladığını ve görünüşe göre Smith'in "ön tanga bölgesi" dediği yere kadar uzandığını da sözlerine ekledi.

Lucas "Ah" dedi.

Shelby Smith omuz silkti: "Acıya pek tepki vermiyor gibiydi. Burada temassız oynuyoruz ama kazara da olsa her zaman bir temas oluyor ve darbe aldığımda bu onu gülümsetiyordu."

Virgil: "Sence Bunu nasıl soracağımı tam olarak bilmiyorum ... dövme sanatçısı ile ... mmm ... güvene dayalı bir ilişkisi olmuş olmalı?"

Shelby Smith, "Sanırım öyle," dedi.

"Dövme sanatçısına sorabilirsiniz," dedi Alec Smith. "Dövmelerini Cheryl Leung'dan almış. Üniversitenin orada. Harika bir sanatçıdır." Roger siyah kemerini açtı, bir omzunu silkerek kata pozu dövmesini gösterdi. "Cheryl'den aldım."

Virgil: "İyi işti."

"Onun hakkında FBI'la konuştun mu?" Lucas sordu. "Bu Leung hakkında mı?" Alec Smith, "Hayır... FBI dövmelerle hiç ilgilenmedi," dedi.

siyah kemerini yeniden sardı.

Smith'ten Leung stüdyosu için kabaca yol tarifi aldılar, Virgil'in iPad'inde buldular - La Jolla'daki Satori Ink - Smith'lere veda ettiler ve batıya yöneldiler.

Yolculuğa bir mil kala Virgil bir telefon aldı, telefonuna baktı ve "Kutsal kediler. Menajerim arıyor."

"Belki de telefona sen cevap vermelisin," dedi Lucas.

Virgil telefonu açtı, "Hey, Esther," dedi, dinledi, sonra "San Diego, evet, şerif arkadaşım ile bir dava üzerinde çalışıyorum. Evet, aynı adam. Kim? Penguen Random mu? Bu iyi, değil mi? Evet, harika, çok iyi. Teşekkür ederim. Kontrat ne kadar sürer? Dostum, bu harika Esther, teşekkür ederim. Uh-huh. Uh-huh. Şu anda yaklaşık on beş bin kelime, dört ay içinde alabilirim. Hı-hı. Tamam. Bana her şeyi e-posta ile gönder. Tekrar teşekkürler."

Telefonu kapattı ve Lucas, "Ona en azından bir kez daha teşekkür etmeliydin," dedi.

Virgil cevap vermeyince Lucas, "Ne?" diye sordu.

"Bu biraz özel bir konu."

"Eğer bana söylemezsen, Frankie'ye o Manhattan'ları içtiğin ve Miami'deki polisler onun göğüslerinden bahsetmeye başladığın zamanı anlatırım."

"İki kitaplık sözleşme," dedi Virgil. "İki yüz bin dolar. Otuz üçü şimdi, otuz üçü yayınlandığında, otuz üçü de ciltli baskıdan bir yıl sonra. İkinci kitap için de aynı şey geçerli."

"Tanrım! Virgil! Dostum, tebrikler, bu harika," dedi Lucas.

"Bu gerçekten harika," dedi Virgil. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bu kadar çok olacağını hiç düşünmemiştim."

"İstifa edecek kadar mı?"

"Bunu düşünmeliyim. Oldukça marjinal olacak. Para aslında iki kitap için dört yılda gelecek. Yılda sadece elli bin dolar. Şu anda bunun iki katını kazanıyorum ve sağlık sigortam ve emekliliğim var. Çocuklarla birlikte . . ."

"Eh, bu da bir başlangıç. Lanet olsun! Lanet olası bir yazar tanıyorum." Lucas yüksek sesle güldü. "Mankato'da bir golf kulübü mü var?"

"Evet, öyle. Mankato Golf Kulübü, işte geliyorum."

"Golf oynamak zorundaysanız kulağa hoş geliyor - ki bir dakika bile düşünseniz aptalca bir oyun olduğunu görürsünüz. Ama yine de! Adamım!"

"Frankie'yi aramalıyım," dedi Virgil. "Çıldırarak. Yani Esther bu işten para kazanabileceğimi söyledi."

—

SATORI İNK'İN AÇIK OLDUĞUNU BİLİYORLARDI, çünkü bir FedEx görevlisinin elinde bir kutuyla içeri girdiğini görmüşlerdi. Dövme salonu bir meyve suyu dükkânı ile ezoterik kitaplar ve kristal kolyeler satan dolap büyüklüğünde bir dükkânın arasındaki alışveriş merkezindeydi. Otoparkın kenarına park ettiler ve Virgil Frankie'yi heyecanla ararken Lucas inip etrafta dolaşmaya başladı.

Kitapçıdaki bir kadın Lucas'a sağ elinin küçük parmağına takması için bir aytaşı yüzük almasını tavsiye etti ve bunun dişil enerjisini artıracığını ve pürüzsüzleştireceğini söyledi.

Hem zihnini hem de bedenini. "Vücudunun biraz yumuşatılmaya ihtiyacı var gibi görünüyor" diye ekledi.

Lucas, "Eve döndüğümde daha düzgün bir evim var," dedi.

Virgil ve Frankie on beş dakika kadar konuştuktan sonra Virgil arabadan inip Lucas'a, "Frankie beş ya da altı kitabım olana ve yapmak istediğim şeyin bu olduğundan emin olana kadar kesinlikle bırakmamam gerektiğini söylüyor. Bilmiyorum..."

"Kitapçıdaki kadınla konuşursanız, size zihninizi ve bedeninizi yumuşatacak bir yüzük satabilir."

Virgil dükkâna baktı ve "Ah, Tanrım, aytaşı yüzük almadın, değil mi? Yani, Kunda-lini enerjisini kesinlikle kullanabilirsin ..."

"Bazen seninle neden konuştuğumu bilmiyorum," dedi Lucas.

Virgil, Satori Ink'e girdiklerinde ay taşının kolluk kuvvetleri üzerindeki potansiyel etkilerini açıklıyordu.

SEVENTEN

TSatori Ink'in içi Cehennem Melekleri tarafından dekore edilmiş bir güzellik salonuna benziyordu: siyah duvarlar, iki siyah deri sandalye/ masa

Bir müşterinin vücudunun neredeyse her yerini mürekkepletmek için neredeyse her şekilde uzanmasına olanak tanıyan uzantılar ve dayanaklar; satılık çelik saplar üzerinde emaye metal çiçeklerden oluşan üç vazo; ve zeminin ortasında çılgın yorgan boyalı krom bir Harley-Davidson.

Siyah duvarlar çoğunlukla dövme olasılıklarının çerçeveli görüntüleri ve kadın göğüslerinin üzerindeki ve etrafındaki mürekkep de dahil olmak üzere gerçek cilt sonuçlarının örnekleri ile gizlenmişti; hepsi piercing ile. Bir köşede, doldurulmuş bir antilop, gözleri yanıp sönen kırmızı LED ışıklarla değiştirilmiş müşteri sandalyelerine bakıyordu; ve sırtında kafası eksik ama tüylü kahverengi bir sonradan takılmış penisle donatılmış bir oyuncak ayı oturuyordu. Bir sehpa *The New Yorker*'dan *Iron Horse*'a kadar çeşitli dergiler sergileniyordu.

Hiç müşteri yoktu. Otuz yaşlarında Asyalı-Amerikalı bir kadın tezgâha yaslanmış, üzerinde kredi kartı okuyucusu olan bir kasanın yanındaydı. *San Diego Union-Tribune* okuyordu ve onlar içeri girerken pembe bir sakız balonu üflemişti, Virgil'e göre bu onun aynı anda hem okuyup hem de sakız çiğneyebildiğini kanıtlıyordu.

Kapının üzerindeki zil çınlarken başını kaldırdı, balonun sönmesine izin verdi, birkaç kez çiğnedi ve "Hey, çocuklar. Mürekkebiniz uyuyor mu?"

Lucas dedi ki, "Uh, hayır. Ben ..."

Arka tarafa açılan bir yangın kapısının çarpılarak açılması ve metal bir el arabasının içeri girmesi, ardından Asyalı-Amerikalı bir kadının onlara bakarak "Hayır!" diye bağırmasıyla yarıda kesildi.

Virgil, "Bu Zhao!" diye bağırıp Lucas'la birlikte kapıya doğru koşarak açmaya çalıştılar ama kapı diğer taraftan kilitlenmişti ve tezgâhtaki kadın, "Durun, durun: Siz kimsiniz?" diye bağırdı. Durun, polis çağırıyorum."

Kapı hareket etmiyordu. Virgil tekmeledi ama kapı sağlamdı. Lucas kadına bağırdı, "Anahtarlar! Anahtarları bize ver."

Kadın bağırdı, "Siktir et! Polisi arayacağım."

Virgil kapıyı tekrar tekmeledi, sonra vazgeçip Lucas'ı takip ederek ön kapıdan çıktı ve iki tarafa da baktı. Virgil, "Eğer arkadan çıktıysa..." dedi.

Bir blok uzunluğundaki bir alışveriş merkezinin ortasındaydılar ve Lucas, "Sen şu taraftan git..." dedi.

"Kristal dükkânını deneyeceğim," dedi Virgil. "Eğer bir arka kapısı varsa ..."

Kitap ve kristal dükkânına koştu ve tezgâhtara "Arka kapınız var mı?" diye bağırdı.

Tezgahtar, "Hayır. Biz bir dolabız." dedi.

Lucas meyve suyu dükkanına koşmuş, geri dönüp Virgil'e bakmış ve iki kapı aşağıdaki tişört dükkanına koşmuştu. Lucas hemen geri dönmeyince Virgil o tarafa doğru koşmuş ve ön kapıdan içeri girdiğinde tezgâhtar kız arka tarafı işaret etmişti ve Virgil koridordan geçip tek kişilik bir tuvaletin yanından geçerek arka kapıdan çıkmış ve Lucas'ı bir ara sokakta bulmuştu.

"Onu gördün mü?" Virgil iki tarafa da bakarak sordu.

"Hayır ama sanırım bu onun kamyonu," dedi Lucas, bir çöp konteynerinin yanına park etmiş gri Toyota Tacoma'yı başıyla işaret ederek.

"Arka odayı kontrol ettin mi? Kapı açık."

İkisi de koşarak dövme salonunun arka kapısına gidip içeri baktılar. Çoğunlukla metal depolama raflarıyla dolu küçük ve dar bir alandı.

ve bir masa; saklanacak hiçbir yer yoktu ve Zhao orada değildi, bu yüzden dışarı çıktılar.

"Yaya olmalı. Sen şu tarafa git," dedi Lucas, işaret ederek. "Ben bu taraftan gideceğim. Dikkatli ol, çöp bidonlarından birinin arkasında saklanıyor olabilir ve elinde 22'lik olabilir."

Virgil tekrar koşmaya başladı. Sokağın bir tarafı rüzgârın savurduğu çöplerle benek benek olmuş sekiz metrelik bir zincir çitle çevriliydi; diğer tarafı ise alışveriş merkezinin beton arka duvarıydı ve her iki kapı arasında bir çöp konteyneri vardı. Virgil koşarken fark etti ki, eğer Zhao mağazaları yakından tanıyorsa, birinin kilitli olmayan bir arka kapısı olup olmadığını biliyor ve ön tarafa doğru koşuyor olabilirdi. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu, o yüzden koşmaya devam etti.

Sokağın sonuna varıp alışveriş merkezinin bir ucunu belirleyen caddeye çıkana kadar başka bir insan görmedi. Tasmalı beyaz bir köpeği olan bir adam karşıdan karşıya geçiyordu; Virgil her iki yönde de başka kimseyi görmedi. Köpekli adama doğru koştu, kimliğini gösterdi ve bağırdı, "Polis. Bir dakika önce buradan koşarak bir kadın geçti mi?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedi adam.

Köşeyi dönüp alışveriş merkezinin önüne koştu, orada birkaç kişi arabalarına doğru gidip geliyordu. Zhao yoktu ama bir s ü r ü araba vardı ve Zhao bir tanesinin içinde ya da arkasında olabilirdi.

Dövme dükkânına doğru koştu, başını çevirip arabaların arasında ya da içinde bir hareket olup olmadığına baktı. Lucas'ın alışveriş merkezinin en ucundan döndüğünü gördü, tam o sırada siyah beyaz bir San Diego polis arabası otoparka girip Lucas'ın önünü kesmek için harekete geçmişti ki Lucas elini kaldırıp Virgil'in tam olarak duyamadığı bir şey bağırdı.

Dört patenci kız bir smoothie dükkanının önünde sıralanmış, bardaklarında meyveli smoothie'ler, spor sütyenleri, şortları ya da eşofmanlarının üzerine futbol formaları ve tişörtleri giymiş, kalçalarına yakın yükseklikteki tahtalarını bacaklarına yaslamış, olan biteni izliyorlardı. Nefes nefese kalan Virgil, "Buradan koşarak geçen bir kadın gördün mü?" diye seslendi.

Patencilerden biri ona parmağını gösterdi ve Virgil hepsinin aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu: polis.

Bunu tartışacak zaman yoktu. Lucas'a doğru koştu.

—

LUCAS, her çöp kutusunun arkasını kontrol ederek Virgil'in tersi yönde alışveriş merkezinin arkasından aşağı doğru koştu. Köşeyi döndüğünde Zhao'ya benzeyen birini göremedi. Alışveriş merkezinin önüne doğru koşarken Virgil'in bir blok ötede kendi yönünde koştuğunu ve ardından San Diego'lu bir polis arabasının cadde girişinden otoparka girdiğini gördü.

Polis arabası Lucas'tan otuz adım ötede durdu, koştuğu çizgiyi kapattı ve iki polis dışarı fırladı, ikisi de silahlarını çekmişlerdi ve Lucas'ın anlayamadığı bir şeyler bağırdılar. Lucas onların geldiğini gördüğünde ceketinin cebinden rozet çantasını çıkardı ve havaya kaldırarak, "ABD Şerifi!" diye bağırdı. U.S. Marshal."

Polislerden biri "Ne?" diye bağırdı.

"U.S. Marshal!" Lucas polis arabasına yaklaşıyordu ve yavaşlayarak yürümeye başladı ve "Bir kaçağımız var, bir kaçağımız var!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Bir kaçak, bir kaçak!" Lucas elinde hâlâ rozet çantası olduğu halde bağırdı.

Polisler birbirlerine bir şeyler söyleyip silahlarını kaldırdılar ve ona en yakın olanı "Kimliğini görelim" dedi.

Virgil onlara doğru koşuyordu ve Lucas, "O benimle birlikte. O Beş Katil'den biri. Kaçıyor. Dövme dükkanındaydı."

Polis Lucas'ın kimliğini geri verdi ve etrafına bakınarak "Nereye gitti?" diye sordu.

"Bunu bilseydim burada elimde sikimle dikiliyor olmazdım," dedi Lucas. "Zhao adında kısa boylu, sıska bir Asyalı-Amerikalı, yaya. Muhtemelen silahlı, bildiğimiz kadarıyla iki kişiyi öldürmüş bir katil."

Virgil geldi ve arabanın önünden dolaşan ikinci polis de onlara katıldı. Üzerinde çavuş rütbesi ve "Raymond" yazan bir yaka kartı vardı ve "Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Onu aramak için bu bölgede arabalara ihtiyacımız var. Kot pantolon ve gri bir bluz giyiyordu, uzun kollu, siyah saçları omuzlarına kadar iniyordu..."

"Beyaz koşu ayakkabıları," dedi Virgil.

Lucas Virgil'a, "Callis'i aramalıyım." dedi.

Polislerden biri, "Kim-" diye sordu.

Lucas arkasını dönerken Virgil, "FBI," dedi. "Birilerini arayıp bu kadını bulmalarını sağlayabilir misiniz? O kötü haber. Paniklediyse ve silahı varsa, bir eve zorla girebilir ve sırf bir araba almak için içerideki insanları vurabilir."

"Tamam," dedi çavuş ve aceleyle devriye arabasının etrafından dolaşıp tekrar bindi.

—

LUCAS CALLIS'İ YAKALADI: "Zhao'yu gördük ama onu kaybettik. O da bizi aynı anda gördü."

"Yüce Tanrım, ne ..."

Lucas olanları anlattı ve Callis "San Diego şefini hızlı aramaya aldım, bölgeyi basacağım" dedi.

"Yap şunu," dedi Lucas. "Sen bunu yaparken biz de dövme salonundaki kadını terleteceğiz."

"Yardım etmeleri için oraya birkaç adam göndereceğim. Tam olarak neredesin?"

Lucas alışveriş merkezinin tabelasındaki ismi okuyarak, "Tequila Sunrise Alışveriş Merkezi, La Jolla'nın orada," dedi.

"Bizden çok uzakta değilsiniz. On beş dakika içinde orada adamlarım olacak," dedi Callis. "Şimdi SDPD'yi arıyorum." Ve gitti.

—

Zhao da öyleydi. San Diego bölgeye akın etti ama ondan hiçbir iz göremedi.

—

CHERYL LEUNG kapısını kilitleyip polisin gelmesini beklemiş, ancak üniformalı polisler kapısını çaldığında onları içeri almakta isteksiz davranmıştı.

"Vivian Zhao'nun nerede yaşadığını biliyor musun?" Lucas sordu. "Mira Mesa'da. . . Adresi bende var. Ne yaptı?"

"Adresini al!"

Artık endişelenen Leung bir muhasebecinin vergi kaydını buldu ve onlara Lucas ile Virgil'in günün erken saatlerinde ziyaret ettikleri evin adresini verdi. "Artık orada yaşamıyor," dedi Lucas Leung'a. "Bundan bahsetmemiş miydi?"

"Hayır. Ne yaptı?"

Virgil araya girdi: "İki kişiyi öldürdüğünden şüpheleniyoruz."

Leung bununla alay etti. "Vivian mı? Vivian bir pireyi bile incitmez."

Virgil, "Belki bir pire değil ama iki kişiyi vurduğunu düşünüyoruz," dedi. "İkisi de infaz tarzında."

Leung, Zhao'nun bir hamburgercideki işinden ayrıldıktan sonra stüdyoda yarı zamanlı temizlik işinde çalıştığını söyledi. Stüdyonun arkasına park edilmiş gri pikabı kullanıyordu ve Leung'un bildiği kadarıyla yakınlarda saklanabileceği bir arkadaşı yoktu. Birkaç hafta önce, hasta olan annesini görmek üzere San Francisco'ya gitmek için işten izin almıştı.

"Onu havaalanına götürdüm ve iki gün sonra aldım.

Bilirsiniz, park parasından tasarruf etmek için," dedi Leung.

Lucas: "Onu az önce mi bıraktın? Onu güvenlikten geçerken gördün mü?"

"Hayır, onu daha yeni bıraktım."

"Yani onun uçtuğundan emin değilsin," diye önerdi Lucas.

"Neden yapmasın ki? Kimliğini ve biletlerini kontrol etti, burada, mağazada, yanlarında olduklarından emin olmak için. Biletler telefonundaydı."

Virgil Lucas'a şöyle dedi: "Uçtu. İyi bir kimliği var, sahip olduğu şey bu. Gerekirse kaçmaya hazırlanıyordu."

Leung'un alternatif kimlik hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Lanet olsun. Bu FBI'ın yapması gereken bir şey, kimliği nereden aldığını ve ne olduğunu bulmak," dedi Lucas.

SDPD çavuşu Raymond, "Etrafta DMV'den çıkmış bir sürü iyi kimlik var," dedi. "Tüm bu yasadışı göçmenlik işiyle birlikte geliyor. Çalışan bir Sosyal Güvenlik numarası mı istiyorsunuz? Sorun değil."

Birkaç dakika sonra ikisi de erkek olan iki FBI ajanı geldi ve Lucas kimliği öğrenmelerini önerdi. "Şimdi bildireceğim," dedi ajanlardan biri. "Sahte kimlikle uçmak federal bir suçtur."

Virgil Lucas'a doğru döndü ve gözlerini devirdi.

SDPD çavuşu, "Siz arka kapıdan kaçtığınızda ... onun ne kadar gerisindeydiniz?" diye sordu.

"Belki bir ya da bir buçuk dakika. İki dakikadan fazla değil," dedi Lucas. "Neden?"

"Sadece ... bir ya da iki dakika arkasında olsaydınız aceleyle kaybolurdu. Caddede koşan kimseyi görmedik. Bayan Leung'un 911 çağrısı geldiğinde iki blok ötedeydik. Yan sokağa girseydi onu görürdünüz diye düşünmüştüm. Ya da biz onu ana caddede görürdük. Kimsenin kaçtığını görmedim."

Başını sallayan ortağına baktı: "Ben de bilmiyordum. Ve biz her zaman kaçan insanları ararız."

Virgil Leung'a sordu. "Nerede yaşıyorsun? Orada olabilir mi?"

"Yok artık. Gerçek adresimi bildiğini sanmıyorum, bu hiç gündeme gelmedi."

"Arabayı hiç ödünç aldı mı?"

"Asla. Burada yaşamıyorum, kuzeyde, Ocean Beach'te yaşıyorum. Arabayı ben kullanıyorum, arka tarafa park ediyorum ... kamyonetinin hemen yanındaki kırmızı Mazda."

Virgil Lucas'a, "Orada kırmızı Mazda yok." dedi.

Leung: "Ne? Oh . . . hayır. Çantam ... anahtarlarım arkada." Lucas: "Arabayı aldı. Düşünüyordu."

Leung kasadan bir anahtar aldı ve ön tarafın dar bir uzantısı olan ama ham beton duvarları, eşya kutuları için çelik bir rafı ve altında birkaç dosya dolabı bulunan, masa olarak kullanılan uzun bir masası olan arka tarafın kapısını açtı. Masanın üzerinde üstü açık, antika görünümlü ahşap bir kutu duruyordu ve içinde Leung'un yine üstü açık yeşil deri cüzdanı vardı. "Anahtarlarımı almış," diye homurdandı Leung. "Tamam, sana inanmaya başlıyorum."

"Arabayı bulacağız," dedi Raymond. "Bu bizim gerçekten iyi olduğumuz bir şey. Ben gidip telefon edeceğim."

Virgil Lucas'a, "Ayrılalı yarım saat oldu. Arabada kaldıysa buradan on beş mil uzakta olabilir ve hangi yöne gittiğini bilmiyoruz." Gözlerini devirdi ve biraz hesap yaptı. "Bu yedi yüz mil kareden daha büyük bir daire demek."

Raymond omzunun üzerinden, "Tabii ki bu dairenin büyük bir kısmı Pasifik Okyanusu'nda olacak ... ama ne demek istediğini anladım," dedi.

—

LUCAS, VIRGİL VE iki FBI ajanı, Cooper ve Snell, Leung'u ön odaya geri götürdüler ve onu zorladılar: bir seri katille işbirliği yapıyor olabileceğini ima ettiler, bu da Leung'a, eğer bunu kasten yapmışsa, ömür boyu hapis cezası kazandırabilirdi.

"Bize herhangi bir şey söyle, Mira'da yaşamadığına dair herhangi bir ipucu

Mesa ve şu anda nerede yaşıyor olabileceği."

Kot pantolon ve fildişi rengi bir bluz giymiş olan Leung'un boynunda altın bir tel üzerine dizilmiş ham zümrüt gibi görünen bir şey vardı. Dövmeli sandalyelerinden birinde oturuyordu ve başını sallayarak, "Mira Mesa'da olduğunu sanıyordum. Arkadaşlarınızla nerede yaşadıkları hakkında ne sıklıkla konuşursunuz, eğer zaten biliyorsanız

Nerede yaşıyorlar? Eğer Kasım sonunda taşındıysa ... O zamandan beri nerede yaşadığı hakkında konuştuğumuzu hiç sanmıyorum."

Bunu konuştular ve sonra Leung kaşlarını çattı. "Biliyor musun, garip bir şey söyledi ama nerede yaşadığıyla ilgili olup olmadığını bilmiyorum. Bu Noel'den hemen sonraydı. Neredeyse bir domuzu ezmekle ilgili bir şey söyledi. Yoldaki bir domuzu. Mira Mesa'da domuz olur mu bilmiyorum."

SDPD polisi "Sanmıyorum," dedi. "Tavuklarınız olabilir ama. Tabii kaçan şu göbekli evcil domuzlardan biri değilse."

"Bir avuç domuzun canı cehenneme," dedi Lucas, bir domuzu arayarak birini bulma fikrinden rahatsız olmuştu. Polise baktı: "Git DMV'yi ara. Bak bakalım Mira Mesa'da olmayan herhangi bir ceza ya da başka bir şey almış mı? Ağustos'tan sonra herhangi bir şey."

"Anladım," dedi polis ve gitti.

Lucas FBI ajanlarına baktı ve "Eee? Bir şeyler bulun."

"Elektrik faturaları, telefonu ..."

Lucas, "Yeni bir kimliği var ve bahse girerim bir kullan-at telefonu da vardır," dedi. Leung'a sordu: "Çalışan bir telefon numarası var mı? Kasım ayından beri onu hiç mesai saatleri dışında, evde olabileceği zamanlarda aradın mı?"

"Evet, birkaç kez."

Lucas FBI ajanlarına dedi ki: "Al bakalım. Numarayı alın, telefon şirketine gidin, nereden aradığına bakın. Bakalım bir küme bulabilecek miyiz."

Kıdemsiz ajan Cooper, "Ben eskiden telefoncuydum. Bunu bir saat içinde halledebiliriz."

"O zaman yap."

Lucas dövme salonunda volta atıyor, duvardaki resimlere bakıyor, çeşitli aletlere göz gezdiriyordu. Durup sordu: "Zhao öfkeli bir kadın mı? Birisi bize onun tanıdıkları en öfkeli kadın olduğunu söylemişti. Bu doğru mu?"

Leung soruyu düşündü ve sonra şöyle dedi: "Evet, bunun doğru olduğunu söyleyebilirim. Bir noktada ona, her gün karşılaştığı tüm mikro baskılar konusunda beni rahatsız etmeye devam ederse onu yanımda tutamayacağımı söyledim. Hiç kimse tarafından hiçbir şey doğru yapılmadı. Dövmelerimin iyi olduğunu düşünüyordu, ama bir donanma mensubuna dövme isteğinin berbat olduğunu söyledikten sonra ona müşterilerimle konuşamayacağını söyledim. Kullandığı kelime buydu. Berbat. Ve ona fikri sorulmamıştı."

Lucas: "Dövme neydi?"

Leung: "Oh, bilirsiniz, geminin adı, USS Something ve numarası. Haftada bir tane yapıyorum. Saçma ama faturaları ödüyor. En azından bazılarının."

Virgil: "Bize onun hakkında bir şey daha söyle. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey . . ."

Leung bunu düşündü ve sonra "Gerçekten ama gerçekten zengin olmak istiyordu" dedi.

—

VAZGEÇTİLER. Leung'a şehri terk etmemesini söylediler ve o da terk etmeyeceğini söyledi çünkü alışveriş merkezi bir iş yeri kat mülkiyeti idi ve dövme salonu ile içindeki tüm ekipmanlar ona aitti.

Dışarıda, park yerinde, Cooper ve Snell adındaki iki federalin motoru çalışır durumdaki siyah bir Tahoe'nun içinde oturduklarını gördüler. Snell onların geldiğini görmüş ve yolcu tarafındaki camı indirmiş. "Üzerinde çalışıyoruz. Henüz bir şey yok. Leung'la işiniz bitti mi?"

"Evet, istersen onu alabilirsin," dedi Lucas.

"Aslında şu anda telefonunu izliyoruz, birini arayıp aramadığını ve arayan kişinin kim olabileceğini öğrenmeye çalışıyoruz."

"İyi düşünmüşsün," dedi Virgil. Alışveriş merkezinin aşağısına baktı ve Lucas'a, "Yolun aşağısında sahte Çin yemeği yapan bir yer var. Sahte tatlı ve ekşi domuz eti yemek ister misin?"

"Lanet olası domuz eti," diye homurdandı Lucas. Saatine baktı ve sonra, "Öğle yemeği vakti. Tamam. Tatlı ve ekşi domuz eti."

Snell, "Burada oturmuş geri dönüş bekliyoruz," dedi. "Önemli bir şey elde edersek size haber vereceğiz."

"Öyle yap," dedi Lucas. "Çok ama çok iyi arkadaşlarımdan birinin FBI'da müdür yardımcısı olduğunu unutmayın. Saat başı konuşuyoruz ve bu soruşturmayı bizzat takip ediyor. Ajan Cooper ve Snell."

OceanofPDF.com

E I G H T E E N

(Snell ve Cooper kapıdan içeri girip onları fark ettiklerinde tatlı-ekşi domuz etlerini yarıya kadar yemişlerdi.

bitti. "Tamam. Leung'un telefonundan Zhao'nun yeni kullanıcısına geçebildik ve orada bir küme vardı," dedi Cooper. "Küme Eucalyptus Hills adında bir mahallede ya da belki bir kasabada. Ya da belki oranın biraz doğusunda, bir otoyolun diğer tarafında. Ve şunu dinleyin: orada domuzlar var."

"Ne kadar uzakta?" Virgil sordu.

"Yarım saat doğuda," dedi

Snell.

"Onu gördüğümüzden beri bir şey oldu mu?"

"Son bir buçuk saattir sessizdi. Son arama dövme salonundan çıktı ve bir pizzacıya gitti. Öğle yemeği sipariş ediyor olabilir."

Lucas: "Eucalyptus'a gidiyoruz. Sen de davetlisin. Bitirmek için bize beş dakika ver. Kendine yiyecek bir şeyler al. Sahte kızarmış pilav ya da sahte yumurtalı ekmek. Sevkiyatta isimlerinizden bahsedeceğiz."

Cooper, "Çok memnun oluruz,"

dedi. Virgil: "İyi işti çocuklar."

—

Beş dakika sonra iki arabalık bir konvoyla yola çıktılar, Virgil arabayı kullanıyordu, Lucas önce San Diego AIC'si Callis'i, sonra da Lucas olanları anlattıktan sonra "Onu nasıl kaçırdın?" diye soran Mallard'ı aradı. On beş adım ötede olduğunu mu söylemiştin?"

"Hey, siktir git Louis. Üzerimize metal bir yangın kapısı çarptı," dedi Lucas. "Tekmelemeye çalıştık ama göçmedi bile. Sizinkiler kapıyı yüzünüze çarpmadan önce üç hafta soruşturma yaparlardı."

Mallard, "Hayır, bence içeri dalmak yerine biraz gözetleme yapar, sonra da hiçbir şeyden şüphelenmediği bir anda onu yakalardık," dedi.

Lucas sinirlenmişti: "Neden onun olduğunu düşünmek için bir nedenin bile olmadığı bir yeri gözetliyordun ki? Ve neden ..."

Virgil sessizce, "Senin pipini çekiyor," dedi.

Lucas, Mallard'a, "Tamam Louis, ilk 'Siktir git'imle kalacağım. Bizimle birlikte dışarı çıkacak iki adamınız var ve eğer büro içinde daha fazla itibar kazanmak istiyorsanız onları arayabilirsiniz. İsimleri Ajan Cooper ve Snell ve hemen arkamızdaki arabadalar. İyi adamlara benziyorlar."

"Bunu yapacağım. Virgil'in de dediği gibi, seninle dalga geçiyordum Lucas. İyi gidiyorsun. Devam et."

—

İnanılmaz derecede pastoral Otoyol üzerindeki Okalıptüs Tepeleri'ne gittiler.

52. Otoyolun her iki tarafında, çoğunlukla yapay ormanlar ya da kuru otlarla kaplı yamaçlarla gizlenmiş, yoğun nüfuslu konutlar vardı. Otoyolun sonuna yaklaştıklarında Snell aradı.

52. "67'den kuzeye, sonra Willow Road'dan doğuya ve Moreno Avenue'dan tekrar kuzeye gidin," dedi. "Gördüğümüz kadarıyla küme 67'nin doğusunda, muhtemelen Moreno boyunca ya da hemen dışında, belki de yolun yarım mil yukarısında olacaktı."

—

Otoyoldan çıktılar ve Moreno Caddesi'ne çıkana kadar Snell'in tariflerini takip ettiler.

"Burası Kaliforniya'ya benzemiyor," dedi Virgil. "Burası sanki birileri Oklahoma atlar ülkesini kaçırmış ve banliyöye tıkmış gibi görünüyor."

Arazi kuru ve seyrek; dirsek dirseğe sıkışmış evler yerine arsalar büyüktü ve genellikle dikdörtgenden başka bir şeydi. Çitler ve hayvanlar, otoyol boyunca uzanan çalılar, birkaç güzel ev ve birçoğu güzel olmayanlar, arada bir hindistan cevizi palmyeleri vardı. Gökyüzü, büyük kahverengi ahşap direklerden sarkan elektrik hatlarıyla bölünmüştü. Düzgün tutulmuş bahçeler ve araziler, terk edilmiş arabalar ve römorklar gibi görünen şeylerle yığılmış bahçelerle karıştırıldı. Atlar yanlarından geçerken onları görmezden geliyordu.

"Domuz," dedi Lucas, sürücü tarafındaki camdan dışarı bakarak. Siyah-beyaz bir domuz tarlada tek başına otliyordu. Birkaç saniye sonra, "Bir domuz daha."

Yol boyunca otlayan keçiler, koyunlar ve bir lama ile tavuklar gördüler.

"Sahte Çin yemeği için ihtiyacın olan her şey," dedi Lucas.

"Lama kızarmış pilavı mı?"

"Burada yemek yiyecek bir yer yok," dedi Lucas. "Yemek yemek için nereye gidebilir ki?"

Snell'i aradılar, o da "Biz de aynı şeyi düşünüyorduk. Güneye geri dönmeliyiz, otoyolun hemen dışında bir sürü fast-food mekânı var. En yakın yer orası. Bu sabah o pizzacıyı aradı ve orada bir pizzacı varmış. Ayrıca postane ve bazı eczaneler de var."

Geri döndüler, tekrar otoyola çıktılar ve kendilerini alçak binalar ve alışveriş merkezleri, her türden otomobille ilgili işletmeler, fast-food mekanları, içki dükkanları, bronzlaşma ve tütün dükkanları, dolar mağazalarından oluşan geniş bir iş bölgesinde buldular. Woodside Caddesi'ndeydiler, neredeyse sonuna kadar takip ettiler ve üzerinde "Birleşik Devletler Postanesi Lakeside California 92040" yazan hoş görünümlü bir postaneye vardılar. Binanın yanına park ettiler ve Lucas

iki ajana, "Hadi ayrılalım. Cooper, iPad'in sende. İçinde Zhao'nun resimleri var mı, Leung'dan gelenler?"

"Evet."

"Tamam. Yürü ve kapıyı çal. Woodside'a geri dönüyoruz. Siz sağdan gidin, biz soldan gideceğiz. Postaneden başlayacağız. Her yere uğramak zorunda değilsiniz, sadece onu tanıyabilecekleri kadar sık gidebileceği yerlere uğrayın. Muhtemelen yemek."

İki ajan araçlarını kilitlediler ve büyük bir heyecanla oradan ayrıldılar. Lucas ve Virgil postaneye girip patronu sordular ve posta müdür yardımcısıyla tanıştırıldılar. Zhao'yu tanımadı ama onları postaneye, posta taşıyıcılarının postaları güvercin kutularına koyduğu yere götürdü, böylece Zhao'nun resmini tesisteki herkese gösterebileceklerdi. Kimse onu hatırlamadı.

Lucas posta müdürüne binanın yan tarafına park ettiklerini söyleyince müdür bunun sorun olmadığını söyledi ve "İyi şanslar memur beyler" dedi.

Cooper aradı: paket servis yapan bir şarküteride onun kokusunu almış olabileceklerini düşünüyordu. Tezgâhtar kadının birkaç kez geldiğinden neredeyse emindi ama başka bir bilgisi yoktu. Eğer doğru hatırlıyorsa, kadın nakit ödeme yapmıştı, ki bu ona tuhaf gelmişti; diğer herkes kredi kartıyla ödeme yapıyordu.

"Oldukça emin," dedi Cooper. "Yani doğru yoldayız." "Devam edin," dedi Lucas.

Hareket etmeye devam ettiler. Gün güzeldi ama terlemeye başlamışlardı, Minnesota kışından sonra gözenekleri gevşemişti. "Şort giymeliydim," dedi Virgil. "Yetmiş derece olmalı."

Lucas: "Etrafına bak. Yerliler parka giyiyor."

Virgil baktı ve kapüşonu açık bir parka giyen ve güneş gözlüğü takan uzun boylu bir kadın gördü.

Şarküteri, yemek bölgesini neredeyse tüketene kadar Zhao'nun son kokusuydu. Virgil bir Starbucks gördü ve "Eğer onu görmedilerse kahvenizi ben ısmarlayacağım. Orası kesin uğrayacağı tek yer."

"Ve eğer varsa satın alacağım: Sezgilerine güvenmiyorum."

Cooper aradı: "Hâlâ caddenin karşısındayız. Starbucks'a mı gidiyorsunuz?"

"Evet, hadi, simit ya da başka bir şey alırız." "Harika. Hemen arkadayım."

—

STARBUCKS'UN İÇİNDE bir müdür yardımcısı Zhao'nun fotoğraflarına baktı ve Lucas'a dönerek "Ne yaptı?" diye sordu.

"Onu gördün mü?"

"İçeri geldi." Döndü ve bir baristaya seslendi: "Hey, Suze: Buraya gel."

Suze süt buğulamayı bırakıp bakmaya geldi ve "Evet. Çılgın komünist orospu çocuğuyla birlikte geliyor." Hiç istifini bozmadan dört polise baktı ve "Herkes ona böyle diyor. Çılgın komünist orospu çocuğu."

Snell: "Kim o?"

Müdür yardımcısı omuz silkti, gülümsedi ve "Çılgın komünist orospu çocuğu. Ne yapmışlar?"

"Nerede yaşadıklarını biliyor musun?" Lucas sordu.

"Çılgın komünist orospu çocuğunun nerede yaşadığını herkes biliyor. Moreno'da, Willow'u beş dakika kadar geçince yolun sağ tarafında. Çatısında bir göçük olan alçak bir ev ve evin dışında bir bayrak var, herkesin söylediğine göre şu Antifa bayraklarından biri. Orada binicilik dersleri alıyorum ve ortasında bir daire olan siyah bir bayrak ve dairenin içinde siyah bir bayrak ve kırmızı bir bayrak var."

Dört polis birbirine baktı ve Cooper polis filmlerinde yaptıkları gibi, "Bingo," dedi ve Lucas, "Herkes dört kahve ve simit alacağız. Ben ödeyeceğim."

—

Ajanların Tahoe'suna gittiler, içeride yemek yediler ve çılgın komünist orospu çocuğuna yaklaşım hakkında konuştular. Cooper aradı

Callis, SWAT ekibi göndermek istedi ama Lucas buna karşı çıktı.

"Ondan iki saat gerideyiz. Akıllı biri ve eğer buraya geldiyse bunu hemen öğrenmeliyiz; eğer buradaysa onu yakalayabilir ya da dondurabiliriz. Ama çoktan gittiyse, nasıl gittiğini, ne kullandığını, nereye gittiğini bilmemiz gerek. Geçen her saat, bir yöne doğru altmış ya da yetmiş mil daha uzaklaşıyor."

"Eğer bu adam gerçekten çılgın bir komünist orospu çocuğuysa ..."

Lucas Virgil'a döndü. "Virgil: Yarıçapı yetmiş mil olan bir dairenin içinde kaç mil kare var?"

Telefonun hoparlöründe bir an sessizlik oldu ve Virgil gözlerini devirerek hesap yaptı ve "Yaklaşık ... on beş bin mil kare civarında bir yerde" dedi.

Callis: "Ne? Bu doğru olamaz."

"Öyle," dedi Virgil. "Ve dairenin alanı hızla artıyor. Eğer ona doksan dakikalık bir yol verirsek ve otoyol hızında seyahat ediyorsa, alan yaklaşık otuz bin mil kare olacaktır."

Callis: "Bunu nereden biliyorsun?"

Virgil: "Minnesota'da kırsalda çalışıyorum. Eğer bir cinayet varsa, arama alanının sınırlarının ne olduğunu bilmem gerekir. Çünkü orada her yönde arka yollar var, yani ..."

"Pekala, aramayı ben yapacağım. Gir içeri. Tanrı aşkına dikkatli olun. Zırhınız var mı?"

Lucas ona kendisinin ve Virgil'in bilmediğini söylemiş, Callis de Cooper ve Snell'in bildiğini, bu yüzden Zhao'nun saklandığı yere ya da her neyse oraya yaklaşmaları gerektiğini söylemişti. "Çılgın komünist saksocunun yeri."

"Orospu çocukları," dedi Snell.

—

Otoyola geri döndüler, Willow'dan çıkıp Moreno'dan sola döndüler. Beş dakika kuzeyde, bir at çiftliğinin karşısında, kısmen zincirle çevrili, kısmen de at çiftliği olan alçak, başıboş gri bir ev gördüler.

tarzı ahşap çitte sadece bir zamanlar beyaza boyanmış olmanın izleri görülmektedir. Çatının omurgasının ortasında belirgin bir göçük vardı.

Bayrak oradaydı, yirmi metrelik bir direğin tepesinden gevşekçe sarkıyordu. Daire şeklinde iki bayrağı olup olmadığını anlayamadılar ama çoğunlukla siyah olduğunu söyleyebildiler ve bazı beyaz ve kırmızı lekeler görebildiler.

Evin yan tarafına dört araba ve bir pikap park edilmişti. Pikap yıpranmış ama sürülebilir görünüyordu, üçü daha büyük Amerikan sedanlarıydı. Sedanlardan biri iyi durumdaydı, biri muhtemelen çalışabilir durumdaydı ve üçüncüsü yedek parça için sökülmüş gibi görünüyordu. Dördüncüsü ise sıranın sonuna park edilmiş ama tam olarak gizlenmemiş kırmızı bir Mazda'ydı.

Virgil, "Leung'un arabası," dedi ve Lucas, "Evet," dedi.

Federaller toprak yola girdiler ve Snell Tahoe'yu çevirerek yolu kapattı. İki ajan indi, ikisi de önünde FBI harfleri olan zırhlar giyiyordu. Birbirleriyle kısa bir süre konuştuktan sonra eve doğru gitmeye başladılar. Virgil Chevy'yi giriş kapısının ortasında, federallerin kamyonetinden elli metre ileride durdurdu ve Lucas'la birlikte araçtan indiler. "Açılın," dedi Virgil, "Açılın ve arkayı kollayın."

Lucas sağa, Virgil sola doğru ilerledi. İki ajan evin önüne yaklaştı ve on adım kadar uzaklaştıklarında alüminyum ön kapı açıldı ve bir adam kafasını dışarı uzatıp bağırdı, "Pes ediyorum. Ne oluyor lan?"

Snell ve Cooper ona bahçeye çıkmasını söylediler, o da çıktı: uzun boylu, uzun siyah saçlı, siyah sakallı, aşırı kilolu bir adamdı ve üzerinde küçük harflerle "Hatalar Yapıldı" yazan bir tişört vardı.

Snell adamın adını sorduğunda Lucas ve Virgil yanlardan yaklaşarak, "Larry Loma," dedi. Neler oluyor?"

Snell: "Vivian Zhao hala burada mı?"

"Hayır. Bir saat önce çıktı. Eşyalarını arabasına attı ve gitti. Kamyonu var ama ben-"

"Şu anda ne tür bir araba kullanıyor?" Cooper sordu.

"Toyota Corolla. Gümüş rengi. Sanırım beş ya da altı yaşında. Ne yaptı?" Arabanın plakasının ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Evin içinde olmadığına emin misin?" Snell sordu.

Loma dedi ki, "O burada değil. İstersen içeri girip bakabilirsin."

Virgil: "Teşekkürler. Bunu yapsak iyi olur. Sırtına bir tüfek doğrultmadığından emin olmalıyız."

"Tüfek mi? Benim silahım yok."

Virgil: "O bayrakla kendini biraz korumaya ihtiyacın olabileceğini düşünmüyor musun?"

Loma, "Ah, bana ne diyorlar, sefil bir komünist orospu çocuğu, ama bana gerçekten zor zamanlar yaşatmıyorlar. Buralardan geliyorum, annem onları uzak tutuyor."

Kendilerini davet ettiği için dört polis eve girdi ve Loma'nın evin tek sakini olduğundan emin olana kadar evin etrafında çok dikkatli bir şekilde dolaştı. Ev, üç metre genişliğinde olması gereken bir projektör TV ekranının önünde çok fazla zaman geçirdiği anlaşılan sakininden daha az dağınıktı.

Cooper "Çok porno izliyor musun?" diye sordu.

"Elbette," dedi Loma biraz da coşkuyla. "En çok neyi seviyorsun? Dur tahmin edeyim: kız kıza."

"Ben porno izlemem," diye tersledi Cooper.

Loma omuz silkti. "Tamam, burası özgür bir ülke."

Lucas kendisine bakan Virgil'a baktı: Virgil bir kaşını kaldırdı ve Lucas başını salladı. Aynı fikirdeydiler. Cooper porno izliyordu ve muhtemelen, diye düşündü Lucas, kız kıza. Profesyonel yalan dedektörleri seni dinlerken bu konuda yalan söylememelisin.

Evde dolaşmaya devam ederken, Loma'yı Zhao hakkında sorguladılar ve ona cinayetten arandığını, Beşli katiller grubunun bir üyesi olabileceğini söylediler.

Buna şaşırmış gibiydi ve Lucas onun şaşkınlığının gerçek olduğunu düşündü. Bu konu hakkında pek bir şey bilmediğini söyledi.

Beş ama haber akışında okumadığı bir hikaye görmüştü. "Bunun sadece daha sansasyonel bir medya saçmalığı olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Ama yani, vay canına! Viv bir katil mi? Aslında oldukça sert olabiliyor."

Zhao ile 2020'de Trump karşıtı bir mitingde tanışmışlar ve çift olmadıklarını söylemiş: "Seks yok, izin verse yapmazdım da." Ev sahibi evi satmaya karar verdiğinde eski dairesinden atıldığını ve kalacak ucuz bir yere ihtiyacı olduğunu, bu yüzden arka odasını teklif ettiğini söyledi.

"Evi satmadı," dedi Lucas. "Polisler peşine düşerse diye saklanacak bir yer arıyordu. Alternatif kimliğinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?" Şaşkın.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"San Francisco. O da öyle söyledi. Ve sanırım öyle. Sorduğumda, 'San Francisco' dedi ve sonra bunu söyleyerek sıçıp batırmış gibi baktı. Bana bunu söyleyerek. Her neyse, orada bir ailesi olduğunu biliyorum ama gerçekten Bilmiyorum," dedi Loma. "Bana yalan söylüyor ama ne zaman yalan söylediğini asla anlayamıyorum."

Arka odayı santim santim incelediler. Kadın her yeri temizlemişti ama önemli bir şey buldular: kullanılmış bir 22'lik mermi kovani. Snell kamyonetine gidip bir kanıt torbası aldı ve mermiyi içine koydu.

"Eğer bu, McGruder'ın evinde buldukları kovanlarla aynıysa, bu her şeyi açıklığa kavuşturur," dedi.

"Zihnimde çoktan mühürlendi," dedi Virgil. "Sence otoyol devriyesini arayıp onu tespit edip edemeyeceklerini sormak işe yarar mı?"

Cooper omuz silkti. "Belki... eğer sadece otoyolları izlemek istiyorsanız. Ama o bir San Francisco yerlisi ve muhtemelen buradan oraya epey seyahat etmiştir, bu yüzden arka yolları biliyor olabilir ve koşuyor ..."

"Yani muhtemelen hayır," dedi Virgil.

"Ve unutmamalısın ki," dedi Snell, "buranın hemen kuzeyinde Los Angeles'ın büyük bir bloğu var. Muhtemelen zaten oradadır ve ... gümüş bir Corolla mı? Yani ..."

Toz bulutu içinde üç federal daha geldiğinde hâlâ Loma'yla konuşuyorlardı. İkisi olay yeri analizi yapıyordu; Zhao'nun DNA'sını ve Lucas, Virgil, Cooper ve Snell'in gözden kaçırmış olabileceği her şeyi arayacaklardı.

Ayrılmak üzereyken Snell'in cep telefonuna bir çağrı geldi. "Washington," diye mırıldandı. "Alo?"

Dinledi, sonra Lucas'a baktı: "Hoparlörü açmamı söylüyor."

"O zaman yapsan iyi edersin," dedi Lucas.

Dedi ve Mallard, "Dördünüz de iyi iş çıkardınız. Cooper ve Snell, bu konudaki çalışmalarınız hakkında AIC'nizle konuşacağım. İyi gidiyorsunuz. Lucas, Virgil, uçak biletlerine ihtiyacınız var."

OceanofPDF.com

N I N E T E N

(San Diego'daki kalkıştan sağ kurtulmuşlar. Havadayken bir kabin görevlisi Lucas'a ne içmek istediğini sordu.

"Şu anda bir şey yok," dediğinde, sessizce, "Aslında ne içmek istediğini sormuyorum, bir şeye *ihtiyacın* olabileceğini düşünüyorum," dedi.

Pencere tarafında oturan Virgil, sağ işaret parmağının boğumunu sanki gülmemek için ısıırıyormuş gibi gösterişli bir şekilde ağzına soktu.

Lucas, "Siktir git," dedi ve kabin görevlisine daha kibarca, "Haklı olabilirsin. Bir duble cin toniğe ne dersin?"

"En azından," dedi ve içkiyi almak için acele etti.

"Sana ne istediğini sorma *zahmetine* bile girmedi," dedi Lucas Virgil'e.

Virgil, "Çünkü acil bir durumla karşı karşıya olduğunu fark etti ve sen koridorda çığlık atmaya başlamadan önce sana bir içki vermek istedi," dedi. Ve, "Bu uçak sana da tippy gibi görünüyor mu?"

—

"Buradaki BÜYÜK SORUN, San Francisco'ya vardığımızda ne yapacağız? Onu bulana kadar bütün Starbucks'ları dolaşacak mıyız?" Lucas cin toniğini yudumlarken konuştu.

"Onu televizyona çıkardık," dedi Virgil. "Elimizde dört fotoğrafı var, onları yayınlayalım. Hiçbir şey olmasa bile ondan bir tepki gelmesini sağlayabiliriz."

"Mallard'a bir not göndereceğim," dedi Lucas. "Eğer bu konuda yeterince yaygara koparırsa, televizyon kanalları buna kulak asacaktır. Özellikle de o evsiz adam onların ara sokaklarından birinde boğulduğundan beri."

Lucas dizüstü bilgisayarıyla internete girdi ve notu Mallard'a gönderdi. Virgil iPad'ine girdi ve Frankie'den gelen bir e-posta buldu: "Kuzey Carolina'dan seni arayan ve Beş Katil'den biri hakkında bilgi sahibi olabileceğini düşünen bir adam var. Doğrudan seninle konuşmak istediğini söylüyor. FBI'la konuşmak istemiyor."

Virgil bir not gönderdi: "Neden ben?"

San Francisco'ya yaklaşırlarken Frankie geri gönderdi, "Bana FBI'a güvenmediğini söyledi. Seni ve Lucas'ı bir haber programında duymuş ve senin daha cana yakın olduğunu düşünmüş. Bana bir telefon numarası gönderdi ve onu hemen aramanı istiyor. Bugün senden haber alamazsa telefonu atacağını söylüyor."

Virgil hem ilk hem de ikinci e-postayı Lucas'a göstermiş, o da, "Yere iner inmez sizi arayacağız. Televizyon bağlantısı üzerinden çalışan manyetik bir çekiminiz var gibi görünüyor. Önce McGruder, şimdi de bu adam."

"Bu adam bir deli olabilir," dedi Virgil. "Sanırım göreceğiz."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Lucas. "Bir telefonu attığından bahsetti. Bu da kullan-at telefonu olduğu anlamına gelir. Bu da muhtemelen bunu düşündüğü anlamına gelir."

San Francisco'daki inişten sağ kurtulmuşlar ve jet köprüsünden terminale doğru yürürken bir polis görmüşler ve onu durdurmuşlar. Polis onları boş bir konferans salonuna götürdü ve orada Kuzey Carolina numarasını aradılar.

Bir adam cevap verdi, sesi temkinliydi: "Kimsiniz?"

"Virgil Flowers. Anladığım kadarıyla beni siz çağırmışsınız."

"Başka dinleyen var mı?" Adamın sesi orta tenor, kültürlü, akıcı ve her kelimesi özenle ifade edilmişti. Arkasında neredeyse bilinçaltı bir yabancı aksan vardı, belki de Doğu Avrupa'dan geliyordu.

Virgil tereddüt etti, sonra da "Bir ABD Şerifi. Ortağım. Eğer gerçeksen, bir tanığa ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Onu ben de duydum. Federal hükümetle konuşmamayı tercih ederim ama sanırım bir şerif FBI'dan daha iyidir."

"Beşli hakkında bazı bilgilere mi sahiptiniz?"

"Olabilir. Dinle, Bitcoin kongrelerine gidiyorum. McGruder'in nasıl Bitcoin milyarder olduğu ve bu insanların, bu katillerin, bir pislği öldürdükten sonra iyiliksever gruplara nasıl Bitcoin teklif ettikleri hakkında haberler vardı. Geçen yıl, yani geçen yıl değil ama bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Kasım ayında bir ABC kongresine - Amerikan Bitcoin Konseyi- gittim ve orada bir grup insanın pislikleri öldürmekten bahsettiğine dair söylentiler vardı. Böyle bir grupla işim olsun istemedim ama işim olan bir adam tanıyorum ve sanırım o da Beş'ten biri olabilir. Cleveland'da yaşayan siyahi bir adam. Bitcoin'den çok para kazanmış. Milyarder olup olmadığını bilmiyorum ama olabilir."

"Neden onlardan biri olabileceğini düşünüyorsun?" Lucas sordu. Virgil, "Arayan Lucas'tı," dedi.

"Tamam. Bir konsey toplantısında'ydım ve dört ya da beş kişi her neyse ondan konuşuyorduk ve biri pislikleri öldürmekle ilgili bir söylentiden bahsetti. Ben gülüp geçtim ama bu adam, Bill Osborne, gülmedi. Fikri savundu, hem de oldukça ... şiddetle. Kız arkadaşı da öyle. Yani, o kadar ki, bir yıl boyunca hatırladım."

"Adı Bill Osborne mu? Hecele şunu."

Adam heceledi ve ekledi: "Tam adı William D. Osborne. Bir program kaydettim ve bu sabah baktım. Cleveland'lı olduğu yazıyor ve yaptığı iş 'yatırımlar' olarak listelenmiş, yani her şey olabilir."

"Bu kız arkadaş. Adını biliyor musun?"

"Biliyorum, çünkü programda konuşmacı olarak yer alıyordu. Vivian Zhao adında Kaliforniyalı bir ekonomist, Z-H-A-O. Sevimli bir Asyalı-Amerikalı kadın."

Lucas dirseğiyle Virgil'i dürttü.

Virgil: "İsminize ihtiyacımız olacak."

"Mümkün değil," dedi adam. "Bu işe karışmak istemiyorum, sizinle ve özellikle de FBI ile herhangi bir temas kurmak istemiyorum. Bu aramayı izlediğinizi ve daha sonra ses tanıma yapabilmeniz için kaydettiğinizi biliyorum. Aramakta tereddüt ettim ama kimsenin öldürülmesini istemiyorum. Pisliklerin bile."

"San Francisco havaalanında bir konferans odasındayım. San Diego'dan buraya yaklaşık beş dakika önce geldim," dedi Virgil. "Hiçbir şeyin izini sürmüyoruz. İsminize gerçekten ihtiyacımız var."

Adam, doğru Amerikan deyimini kullanarak, ama doğru ifadeyi kullanmadan, "Böyle bir şey *olmayacak*," dedi. "Bu insanlar katil ve dışarıda kaç kişi olduklarını bile bilmiyoruz. Bu sabah Jacksonville'de işlenen cinayeti biliyor musunuz? Belediye meclis üyesini?"

"Hayır, biz-"

"Arabasına binerken bir otoparkta vurulmuş. Alnında bir numara var. Altı. Bu ne anlama geliyor? Dört ve Beş'e ne oldu? Eğer işbirliği yaparsam, McGruder'ı öldürdükleri gibi beni de yakalayıp öldüreceklerini düşünüyorum. Eğer bu insanlar düşündüğüm kişilerse, Bitcoin kongresinden, akıllılar. Benim gibi biri size yardım etmedikçe onları yakalayamazsınız. Ama sizinle konuştuğum televizyonda yayınlanırsa, bir de bakarım ki McGruder gibi beyinciğimde bir kutu 22'lik var."

"McGruder'ı tanıyor muydun?"

"Evet. Sohbet etmek için, ama arkadaş falan değildi. Bill Osborne da onu tanıyordu. Onları birkaç kez konuşurken gördüm."

"Biz gerçekten-"

"Gitmem gerek. Beni telefonda tutmaya çalıştığını biliyorum, o yüzden gitmeliyim. Güle güle."

Tıklayın.

—

MALLARD'I ARADILAR ve o da şöyle dedi: "Bu beklediğimiz fırsat olabilir. Cleveland'ı hemen görevlendireceğim ve o kongreye giden h e r k e s i gözden geçireceğiz. Siz ikiniz şimdilik Zhao'nun peşini bırakmayın, medya çalışanlarımız San Francisco'daki her kanalla konuşuyor. Yüzü bu gece şehrin her yerinde olacak. Kanalları normal programa girip yüzünü göstermeleri için zorluyorduk ama onlar sigorta reklamlarını kullanmaya karar verdiler. Tüm haber programlarında yer alacak."

"Ailesini koruyor musun?" Lucas sordu.

"Tabii ki. Ve kardeşleri. Onunla bağlantı kurabileceğimiz herkesi araştırıyoruz."

Virgil: "Florida'da öldürülen sözde altı kişi de neyin nesi?" Mallard, "Üzerinde çalışıyoruz, taklitçi olduğundan neredeyse eminiz," dedi.

"Spontane bir cinayet gibi görünüyor. Katil videoda, Beş'in nasıl bir özen gösterdiğini göremiyoruz. Kişisel bir kan davası olabilir, ancak ölen adamın muhteşem bir pislik olduğu söylendi."

"Sorayım: Burada ne işimiz var?" Lucas sordu.

"Müsait oluyorsun. Ve uyanık. San Diego'da yaptığın şeyi yapıyorsun. Ortaya çıkacaktır."

"Hayır, gitmeyecek," dedi Lucas. "O çoktan gitti."

OceanofPDF.com

T W E N T Y

Zhao Palo Alto'ya hava karardıktan sonra varmış. Gerginlikten, direksiyonun üzerinde kambur oturmaktan bitkin düşmüştü. Arabanın berbat süspansiyon, otoyoldaki her genleşme derzini hissediyordu ve sırtı kramp girmiş bir kas düğümüydü. Yolda benzin almak, abur cubur ve Pepsi Cola almak için iki kez mola verdi. Birkaç mil gittikten sonra Sonnewell'i telefonundan aradı: Telefonu bir düzine kez çaldıktan sonra, tam vazgeçmek üzereyken açtı.

"Ne?" Kesik, çakıllı bir ses.

"Kaçıyorum. Konuşmamız gerek," dedi Zhao.

"Peşindeler mi?"

Zhao, "Kim olduğumu biliyorlar ama şimdilik onları atlattım," dedi.

"Emin misin?" Sonnewell sordu. Sakin olmasa da kontrollü görünüyordu.

"Evet. Beni görür görmez yakalayacaklar. Bunu henüz yapmadılar."

Sonnewell: "Eğer onlar izleme sen için bkz. kim ..."

"George! Ben temizim! Bundan eminim!" Zhao dedi ki.

Sonnewell: "Tamam. Telefonunda harita uygulaması var, değil mi?" "Tabii ki var."

"Palo Alto Costco mağazasına gidin. Bir köşesinde McDonald's'ın olduğu büyük bir park yeri var. Otoparkın ortalarında bir yere park et. McDonald's'a gittiğimde seni ararım. Çantan var mı?"

"Bir sırt çantası," dedi Zhao.

"Getir onu. Arabanı bırak. Kilitle. McDonald's'a doğru yürü, geldiğini göreceğim," dedi Sonnewell. "Koyu mavi bir Mercedes Sprinter minibüsün içinde olacağım. Yan kapıyı açacağım. Paketi içeri at, sonra da onunla birlikte bin. Komşularımın yanımda bir kadın görmesini istemiyorum, bu yüzden seni arkada istiyorum."

"Costco bugünlük kapandığında arabayı çektermeyecek mi?"

"Hiç sanmıyorum. O otoparkta her zaman birkaç düzine araba olur. Gececi çalışanlar ya da onun gibi bir şey. Hemen çekmezler ve siz de geri dönmezsiniz. Alternatif bir kimlikle kayıtlı olduğunu varsayıyorum?"

Zhao, "Evet ama asıl arabam değil," dedi. "Beni arabanın içinden bulamazlar."

"Harika. Ne kadar uzaktasın?"

"Harita uygulamasına bakmam gerekecek ama muhtemelen birkaç milden f a z l a değil."

"Bir saat içinde orada olacağım," dedi Sonnewell. "Koyu mavi Mercedes Sprinter."

—

ZHAO Costco mağazasını sorunsuz bir şekilde buldu, McDonald's'ın yüz metre ötesindeki araç kümesinin içine park etti. Araba koltuğunda alçalmış, gözleri direksiyonun üzerinde, gelip geçen insanları izliyordu. Caddeden bir polis arabası geçti, flaşörler dikkat çekmek için çığlık atıyordu. Bir saat geçti, birkaç dakika daha geçti ve karanlık minibüse benzer bir aracın McDonald's'ın park yerine girdiğini gördü.

Sonnewell aradı: "Beni görüyor musun?"

"Az önce geldi, büyük siyah bir minibüse benziyor, yüksek bir minibüs," dedi Zhao. "O benim. Arabanı kilitle ve buraya gel."

Zhao çantasını aldı, arabada kendisini t a n ı t a b ı l e c e k bir şey olup olmadığını kontrol etti, sonra arabayı kilitledi ve aceleyle otoparkı geçti. Çantası ağırdı ve iri yarı bir kadın değildi; nefes nefese kalmıştı

minibüse vardığında. Yaklaştığında yan kapı geri kaydı ve çantasını içeri atıp deri koltuğa tırmandı.

Minibüsün önünü arkasından ayıran boyalı alüminyum ya da fiberglas bir panel ve kilitli bir kapı ile karşı karşıyaydı. Ortasında, sürgülü kapağı çekilerek açılmış bir pencere vardı. Sonnewell, "Bunu yaptığım, seni aldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Görünüşe göre düşündüğümüz kadar zeki değilmişsin."

"Sanırım o lanet McGruder beni ele verdi," dedi Zhao. "Belki de avukatına kim olduğumu söyledi ve avukat da FBI'a haber verdi. Birkaç ajan beni iş yerimde bastı: Kurtulduğum için şanslıyım."

"Umarım kaçmışsındır," dedi Sonnewell. "Eğer biri seni alırken beni görürse, ikimizin de işi biter."

"George . . . Ben temizim. Bundan eminim."

Sonnewell, "Evime yirmi dakika uzaklıktayız. Arkanıza yaslanın ve sakın olun. Buzdolabında Pepsi var."

Minibüsün bir tarafı alüminyum dolapların yanı sıra bir lavabo ve küçük bir buzdolabıyla kaplıydı. Onu açtı ve tek bir şişe Pepsi orada duruyordu. Buz gibi soğuk olan şişeyi çıkardı ve kapağını çevirdi. Minibüsün diğer tarafında uzun bir çalışma masası ve masanın altında çekilebilir bir tezgah vardı. Masanın üstünde de açılır kapanır bir ranzaya benzeyen bir şey vardı.

"Bu minibüs ne için?" diye sordu.

Sonnewell omzunun üzerinden şöyle dedi: "Ben bir manzara fotoğrafçısıyım. Batıda seyahat ediyorum. Çekim yapmak için en iyi zamanlar şafak ve gün batımıdır ve en iyi noktalar genellikle bir motele o kadar da yakın değildir. Karavanda kamp yapıyorum."

"Gerçekten mi?" Bu ona tuhaf gelmişti: Kamp yapacaksan neden milyarder olasın ki?

"Evet. Gerçekten," dedi Sonnewell.

Yirmi dakikalık yolculuk sırasında Zhao, FBI ajanlarının -FBI olduklarını varsayıyordu- dövme salonuna nasıl girdiklerini ve görünüşe göre kendisini orada bulmayı beklemediğini anlattı. O

Patronunun arabasıyla kaçmayı başarmıştı ama kıl payı kurtulmuştu. O arabayı, yaşadığı evde tuttuğu bir kaçış arabasıyla takas etmişti.

"Harika bir araba değil ama onu bırakmaktan nefret ediyorum," dedi.

"Senin için daha iyi bir arabam var. İkincil alternatif kimliğim onu birincil alternatif kimliğinize satacak, böylece onun için biraz kağıdınız olacak. İhtiyacım olursa benim kaçış arabam olacaktı."

"Ah, George, bu harika. Gerekirse nakit para için satabilirim. Diğerlerinin maddi olarak yardım edeceğini umuyorum. New York'a gideceğim, sonra Hawaii'ye uçacağım. Yapabilirsem Hawaii'de kalacağım - nüfusun yüzde kırkı Asyalı ve topluma uyum sağlayabilirim."

Sonnewell, "Bu bir plan," dedi.

Sonnewell'in evinin önünde durdular, bir kapının açılmasını beklediler ve sonra Sonnewell arabayı evin arkasına ve devasa bir garaja sürdü. İçeride en az sekiz araba vardı ve bir tanesi -Ferrari olabileceğini düşündü- sökülüştü ve görünüşe göre üzerinde çalışılıyordu. Minibüsün yan kapısı geri kayd ve Zhao sırt çantasını çekerek dışarı çıktı. Etrafına bakındı: demonte araba kırmızı alet sandıklarından oluşan bir yarım daire içinde duruyordu, aletler hem arabanın üzerinde hem de sandıkların üzerinde duruyordu.

Sonnewell garajın burnuna doğru yürüdü. Elinde bir tüfek vardı ve ona doğrultmuştu.

"George . . ."

"Kıyafetlerini çıkar," dedi Sonnewell.

"Ne?"

"Kıyafetlerini çıkar. Donunu çıkarmana gerek yok ama diğer her şeyi çıkar."

"Ne?"

"İçimde seninle ilgili kötü bir his var Vivian. Minneapolis'e gittiniz ve McGruder'ı öldürdünüz ve ben bunun nedenini merak ediyorum," dedi Sonnewell. "Bizi ele vereceğini söylediğini biliyorum ama gerçekten de öyle değildi."

-O *seni* ele verecekti, bizi deęil. Őimdi dűőűnűyorum da űlkeyi dolaşıp bizi temizlemeyi planlıyor olabilirsin."

"George, ben olsam bunu yapmazdım," dedi sesi tizleşerek. Tűfek göęsűnűn ortasından hię ayrıldı.

"Burada iki yolumuz var, Vivian. Ya elbiselerini çıkarırsın ya da Tanrı yardımcım olsun, seni burada öldűrűrűm. Bu *benim* sorunumu çűzer. Yani, beni tanıyor olman."

Zhao ona baktı, sonra başını salladı: "Tamam. Beni çıplak gören ilk erkek sen olmayacaksın."

Ve bu onu gerçekten rahatsız etmiyordu. Çıplak erkeklerden payına dűőeni görműőűtű ve birçok erkek de onu çıplak görműőűtű. Ne de olsa hepsi birer hayvandı, temel kısımları çoęu yetiőkin tarafından iyi bilinirdi. Giysilerini çıkardı ve bluzunu çıkardıktan sonra 22'lik tabancayı kot pantolonunun arkasından çıkarıp dikkatlice yere koydu.

"İőte ben de bundan bahsediyorum," dedi Sonnewell. Tűfeęin namlusu göęsűnde sabit duruyordu. "Kotunu çıkar."

Zhao yarı őeffaf kűlotu hariç **t ű m** giysilerini çıkardıktan sonra, Sonnewell ona bir Mercedes SUV'un yanına gitmesini ve orada, elleri arabanın űzerinde, sırtı ona dűnűk bir őekilde durmasını emretti.

"Sen deli gibi paranoyaksın," dedi. Garaj soęuktu ve kollarında, bacaklarında ve sırtında portakal bűyűklűęűnde tűyler diken diken olmuőűtu.

"Ve kağarken değil," diye tersledi Sonnewell.

Sonnewell, gözlerini kadından ayırmadan 22'liği aldı ve pantolonunun cebine koydu. Sonra yerde kalan giysileri yokladı ve iğlerinde silah olmadığından emin olunca onları toparlayıp kadına fırlattı.

Kadın giyinirken, adam sırt çantasını açıp yere atmıő, bir sustalı ve uzun bir mutfak bıçağı çıkarmıőtır. İői bittiğinde tabancayı, iki bıçağı ve av tűfeęini Sprinter'in yolcu koltuğuna koydu ve kapıyı kapatıp kilitledi. Ceketini çekerken onu izledi.

"Bu dűvmeler de neyin nesi?" diye sordu.

Omuz silkti. "Onları seviyorum. Ve onları aldığımda acı çekmeyi seviyorum." "Tamam." Adam başını salladı. Acıyı seviyor muydu? "Eşyalarını koy sürüye geri dön."

Bunu yaptığında, "Bu taraftan. Sohbet odasında şu karate çalıştığından bahsetmiştin. Sana söyleyeyim, karate ya da değil, ben bir çiftlik çocuğuydum ve çok formdayım ve küçüklüğümden beri dayak yiyorum. Benimle uğraşmaya kalkarsan seni boğar ve cesedini kimsenin bulamayacağı bir kanyona atarım. Bunu zaten yapmalıyım ama yapmayacağım."

Sprinter'ın burnunun etrafından dolanıp evin içine kadar onu takip etti. Minibüsten fazla bir şey görememişti ama iki katlı ve ultramodern bir tarzı olduğu anlaşılıyordu. Mutfığa doğru ilerledi, taş tezgâhın üzerinde iki kâğıt ve bir kalem duruyordu.

Mutfaktan taş şöminenin arkasındaki oturma odasını görebiliyordu, orada ceviz sehpanın üzerinde metal gözyaşı damlaları gibi asılı duran bir Calder cep telefonuna benzeyen bir şey gördü. Hayatında kazandığı ve geri kalanında kazanacağı tüm paradan daha değerli bir Calder.

"Arabanın evrakları," dedi Sonnewell, tezgahın üzerinde duran iki sayfayı başıyla işaret ederek. "Dört yaşında bir Toyota 4Runner. Dış biraz kirli, bilerek öyle yaptım ama mekanik olarak mükemmel durumda ve benzin deposu dolu. Buradan çıktığında gazeteleri okuyabilirsin."

Mutfak dolabını açtı ve kahverengi bir kâğıt torba çıkardı. "Ellilere kadar küçük banknotlar halinde elli bin dolar nakit param. Daha büyük bir şey yok."

"George, ben ..."

"Bana saçmalama Viv. Dediğim gibi, senden korkuyorum," dedi Sonnewell. "Bir silahın olabileceğinden ya da bulabileceğinden. Parayı ve arabanın anahtarlarını alıp hayatımdan çıkmanı istiyorum. Ve bir şey daha." Gaz ocağının üzerinde gümüş bir mutfak tenceresi duruyordu. Kapağını çıkardı, Tencerenin içine uzandı ve küçük siyah bir tabanca çıkardı.

"22'likle tamamen aynı şekilde çalışıyor ama dokuz milimetre ve çok daha güçlü. Ateş etmesi kolay bir silah değil ama işinizi görür ve pantolonunuzun cebine koyabilirsiniz," diyor Sonnewell. "Gittiğiniz yerde ıssız bir yer bulabilirsiniz, durun ve birkaç teneke kutuya ateş edin. Sana iki şarjör veriyorum, insan öldürücü, toplamda on dört atış ve yarım kutu ekstra mermi."

"Hemen gitmemi mi istiyorsun? Çok yorgunum, çift görüyorum."

"Çıkmanı istiyorum."

"Lanet olsun George, silahımı kilitledin, silahını benim bulamayacağım bir yere saklayabilirsin. Uyumam lazım."

Sonnewell kaşlarını çattı, başını salladı, düşündü ve fikrini değiştirdi. "Birkaç saat. Tamam. Sanırım bu riski göze alabilirim."

"Risk yok, George."

"Tabii ki var. Sen radyoaktifsin. Sana üç saat veriyorum, sonra havaalanına gitmeni, kapalı otoparkta bir yer bulmanı ve kamyonetin arkasına tırmanmanı istiyorum. Orada havalı bir yatak var ve arka sağ koltuk düz katlanıyor. Gitmeden önce sana gösteririm. Sana biraz yiyecek ve birkaç şişe su vereceğim, gece orada otoparkta uyuyabilirsin. Nereye gittiğinizi bilmek istemiyorum."

"Sana zaten söyledim, ben gidiyorum-"

"Ne yapacağın sana kalmış. Benden uzak dur."

—

SONNEWELL ona bir çarşaf ve bir yatak yastığı verdi, ev sinemasındaki geniş kanepeye oturttu ve televizyon kumandasını nasıl kullanacağını gösterdi. Çarşafa sarındı ve televizyonu açtı.

"Haberleri izlemek istiyorum," dedi ona. "Bunu yaptıklarına inanamıyorum."

Gerçi şimdiye kadar aileme ulaşmışlardır diye tahmin ediyorum."

CBS'e bağlı Kanal Beş geldi ve körfezdeki bir yelkenli çarpışmasıyla ilgili anlamsız bir haberin ardından Sonnewell

ayrılınca yüzü ortaya çıktı.

"Aman Tanrım," diye geveledi Sonnewell.

Haber spikeri onu Beşli çetesinin lideri, kendini ekonomist olarak tanımlayan ve bir dövme salonunda yarı zamanlı çalışan biri olarak teşhis etti. Haber spikeri, günün erken saatlerinde San Diego'dan kaçtığını söyledi. San Francisco bölgesine gitmiş olabileceğini söyledi. Silahlı olduğunu ve yaklaşılmaması gerektiğini söyledi. Görürseniz hemen 911'i arayın.

"Boku yedim mi?" Zhao gözlerini kocaman açarak sordu.

"Muhtemelen," dedi Sonnewell. Alt dudağını çiğnedikten sonra şöyle dedi: "İşte benim analizim. Gece geç saatlerde otoyollarda her zaman birkaç eyalet devriyesi olur ve belli bir noktadan sonra yapacak pek bir şeyleri kalmaz. Eğlence olsun diye insanları kenara çekmeye başlıyorlar. Bilirsiniz, otoyolda kimse yokken sinyal vermeden şerit değiştirmek. Sanırım bu gece sizi dışarı atmayacağım, ama yerinizde olsam sabah altı gibi, trafik oluşmaya başladığında ve polisler vardiyalarının sonuna geldiklerinde yola çıkardım. Hız yapmadan Nevada eyalet sınırını olabildiğince çabuk geç. I-80'e çıkın ve devam edin. Kaliforniya'dan ne kadar uzak olursanız, o kadar iyi olur."

"Telefonumun alarmını beş buçuğa kuracağım,"

dedi. "Öyle yap."

Bunu yaptı ve bir süre sonra uyudu ve alarm çaldığında sadece dakikalar geçmiş gibi görünüyordu. Sonnewell üzerinde egzersiz pantolonu ve tişörtüyle aşağı indi ve ona düş alabileceği bir banyo gösterdi.

Giyindiğinde, ona hazır yulaf ezmesi ve bir bardak yeşil meyve suyundan oluşan hızlı bir kahvaltı verdi, sonra da 4Runner'ın arka koltuğunun nasıl düz bir şekilde katlandığını gösterdi, böylece içinde uyuyabilirdi. Ona 22'liği, dokuz milimetreyi ve iki bıçağı geri verdi, McGruder'a karşı kullandığı silah buysa 22'likten bir an önce kurtulması gerektiğini söyledi.

Kadın arabanın anahtarları ve parayla hazır olduğunda, "Güneş yedi buçuktan biraz önce doğar. Ondan önce bir süre hava aydınlık olacak. Hala karanlık, otobana çık ve git. Sana iyi şanslar."

"Ben gidiyorum," dedi. Bir dakika sonra gitmişti.

—

Seyahat uygulamasını Reno, Nevada'ya ayarlamıştı ve uygulama onu sadakatle I-80'e ve ardından Körfez Bölgesi'nin kuzeydoğusuna yönlendiriyordu. Kendini daha iyi hissediyordu, dinlenmiş ve gözleri açıktı. Yavaş şeritte kaldı, hız sınırının sadece birkaç mil üzerinde, yavaş şeritteki diğer herkes gibi dikkatli bir şekilde sürdürdü ve iki eyalet devriye arabası onu geçerken neredeyse hiç irkilmedi.

Sonnewell'den ayrıldıktan dört buçuk saat sonra Reno'ya ulaştı ve eyalet sınırını geçerken kendini daha güvende hissetti. Bir McDonald's'ta durdu, internete girdi, karanlık web sohbet odasına girdi ve Beşli'nin geri kalan üyelerine bir mesaj bıraktı: "Kaçıyorum. FBI kimliğimi tespit etti. Paraya ihtiyacım var. SFO cömertçe katkıda bulundu. MSY, CLE ve JFK'de durup ek para almam gerekiyor. Arabayı ben kullanacağım, iyi bir kimliğim ve araba için evraklarım var. Bunu başarabilirim ama bana verebileceğiniz her türlü nakde minnettar olurum."

Reno'dan I-80'de kaldı ve o gece saat sekizde Salt Lake City'ye vardı. Bir otoyol dinlenme tesisinde durmuş ve gece kamp yapmayı yasaklayan bir tabela görmüştü. Bu yasağın nadiren uygulandığından şüpheleniyordu ama yine de riske girmek istemedi. Seyahat uygulamasını kullanarak şehir merkezinde bir otopark buldu, bir araba kümesinin içine park etti, 4Runner'ın arkasına süründü, yolcu koltuğunu aşağı itti, bir havalı yatak ve uyku tulumu açtı ve uyumaya gitti.

Ertesi sabah çışi gelince bir Starbucks buldu, tuvalete girip çışini yaptı, elini yüzünü yıkadı, kahve ve krem peynirli iki simit aldı. Kayak şapkası ve paltosuyla

Yaka kalktı, internete girmek için içeride oturmayı göze aldı; sohbet odasındaki mesajına dört yanıt almıştı.

SFO (Sonnewell) şöyle yazdı: "Bence hepimizin ona yardım etmesi gerekiyor. Ben ettim. Dikkatli olun. Silahlı ve kendisine karşı olan tanıklardan kurtulmak isteyebilir."

MSY (Carter) şu mesajı gönderdi: "Elimden geldiğince çabuk sana nakit getireceğim ama şu anda Miami'deyim ve yarın akşama kadar eve dönmeyeceğim. Buluşabiliriz ya da bir FedEx gönderebileceğim bir yere mesaj atabilirsiniz ... eğer bir kutu dolusu nakitle bir FedEx'e güvenebileceğinizi düşünüyorsanız." CLE (Osborne), "Nakit bağışa hazırım. Buraya geldiğinde beni telefonumdan ara. Evimde buluşmak istemiyorum. Evimde buluşmak istemiyorum."

SFO'nun söylediklerini dinlediğim için halka açık bir yerde buluşacağız." JFK (Meyer): "CLE'nin dediği gibi. Aynı şartlar."

CLE: "Herkesin bilgisine, Klink için bu gece harekete geçiyorum. Şu anda zamanlamayı değiştiremeyecek kadar derindeyim ve bu işi bitirmek istiyorum."

Zhao kendi cevabını bıraktı: "CLE: Bu harika. Bittiğinde telefonla arayın. Her zamanki gibi bir basın açıklaması yapacağım. Hepinize teşekkür ederim. Arayacağım, yakında görüşürüz."

Arabaya geri döndü ve doğuyu işaret etti.

OceanofPDF.com

T W E N T Y - O N E

Lucas ve Virgil San Francisco şehir merkezine ancak akşam saat dokuzda varabildiler. Saatin ilerlemesine rağmen FBI'a gittiler.

Beşli görev gücünün toplantı yaptığı merkeze. İki kat güvenlikten geçtikten sonra, bir düzine ajanın dizüstü bilgisayarlar ve kahve fincanlarıyla dolu bir masanın etrafında oturduğu bir konferans odasına götürüldüler.

Yetkili ajan Martin Quayle el sıkışmak ve sandalyeleri göstermek için ofis kapısına geldi.

"Burada olmana sevindim," dedi, "ama burada ne aradığını tam olarak bilmiyorum."

"San Diego'dan gelirken uçakta bu konuyu konuştuk. Biz de ne yaptığımızı bilmiyoruz," dedi Lucas. "Sanırım ailesini bulmuşsunuzdur?"

"Evet. Onları çok zorladık ve dürüst olmak gerekirse? Bir şey bildiklerine inanmıyoruz. Kardeşleri de öyle. Onlara anlattıklarımız karşısında gerçekten dehşete düşmüş görünüyorlar."

"Ama yine de onları izliyorsun."

"Elbette. Elimizdeki tek şey bu," dedi Quayle. "Gümüş rengi bir Toyota Corolla kullanması dışında, ki bu Nike cross trainer giydiğini söylemek gibi bir şey. Tam olarak tanımlayıcı bir özellik değil." Lucas ona Cleveland'daki potansiyel katil Bill Osborne'la ilgili ihbarı anlatınca Quayle başını salladı. "Yani burada samanlıkta iğne aramaya mı çalışacağız, yoksa çok daha küçük bir alanda bir şüpheliye mi bakacağız?"

Cleveland'da samanlık mı?"

"Mallard'ı tekrar arayalım," dedi Virgil Lucas'a. "Burada bir işe yaramayacağız."

Quayle, "Washington'da gece yarısı oldu." dedi.

Lucas cebinden telefonunu çıkardı. "Sadece bu da değil, onunla bir saat önce konuştuk ve çoktan yatmıştı. Uykusunu seviyor. Öte yandan, kişisel telefonunu komodininin üzerinde, kulağının hemen yanında tutuyor."

Lucas Mallard'ın kişisel telefon numarasını buldu ve tıkladı. Quayle, "Benim varlığımdan bahsetme," dedi. Diğer ajanlardan birine döndü. "Eğer varlığımdan bahsederse, vur onu."

Ajan başını salladı: "Tamam."

Mallard geldi ve "Gece yarısı beni arayan Zhao'yu yakalamış olsan iyi edersin" dedi.

"Kokusunu bile almadık," dedi Lucas neşeyle. "St. Regis'e yerleştik ama geceliği dört yüz elli dolar olan FBI fiyatını aldık ve odalar gerçekten çok güzel."

"Ne istiyorsun Lucas?"

"Yarın Cleveland'a uçmak istiyoruz. Çok erken olmasın. Uyumayı severim."

"Neden Cleveland'a gidiyorsun?"

"Burada olmamızın tek nedeni o çılgın komünist orospu çocuğunun buraya belki de ailesini görmeye geleceğini düşünmesi. Ama gideceği son yer orasıdır - sizin FBI adamlarınızın ailesinin evinin etrafına üç kişi yığıldığına inanıyor olmalı. Ama buraya geldiğini düşünüyorum. San Francisco katilini görmeye geldi. Onu teşhis ettiğimizi biliyor. Bence buraya para almaya geldi. Muhtemelen diğerlerinden de para isteyecektir. Cleveland, Houston ve bilmediğimiz biri. Bildiği kadarıyla Houston'da katili arıyoruz ama Osborne'un kimliğini tespit etmiş olabileceğimizden haberi yok. Sanırım oraya gidecek. I-80 San Francisco'dan çıkıyor ve Cleveland'ın hemen yanından geçiyor. Üç gün içinde orada olabilir ve Kaliforniya'daki sıcaktan çok uzakta olur."

"Bana bir dakika ver," dedi Mallard. "Hâlâ uyuyorum."

Lucas bastırđı: "Burada, San Francisco'da yapabileceğimiz tek şey bir sokak köşesinde durup Zhao'nun geçmesini beklemek. Elimizdeki tek şey bu. Onu burada yakalayacak biri varsa o da tam saha pres uygulayan sizsiniz. Benim inancım, onun gittiğı yönünde."

"Dışarıdaki AİC ile konuştun mu?"

"Evet, var." Lucas kaşlarını kaldırarak Quayle'a baktı. "İnanılmaz derecede yetkin birine benziyor ve dediğim gibi, San Francisco'da Zhao'yu yakalayacak biri varsa, bu onun ekibi olacaktır."

"Martin bunu dinliyor, değil mi?"

"Tabii ki değil," dedi Lucas. "Kesinlikle değil."

"Seninle sabah konuşuruz, Martin," dedi Mallard. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Mallard, "Pekâlâ. Bir telefon görüşmesi yapacağım. Uçuş detaylarını içeren bir mesaj alacaksın. Sanırım o lanet olası Flowers da seninle geliyordur?"

"Her zamanki gibi," dedi Lucas.

Mallard telefonu kapattığında Virgil, "Az önce bir Mallard'ın bir Quayle ile konuştuğunun farkında mısın?" dedi.

Quayle bunu duymazdan geldi ve "Gerçekten St. Regis'te kalmıyor musunuz?" diye sordu.

Virgil başını salladı: "Hilton. Ve bunu elde ettiğı için şanslı."

—

Ertesi sabah saat beşte, Lucas derin bir dördüncü evre uykusundayken komodinin üzerindeki telefon çaldı. İlk iki vızıltı onu uyandırmadı, ikinci iki vızıltı onu 1. aşamaya getirdi ve üçüncü iki vızıltı onu kısa süreliğine uyandırdı ve sonra telefon kesildi.

telesekreter çıktı. Arayan kişi mesaj bırakmadı ama tekrar aradı.

Ön lobları zar zor işleyen Lucas telefonu açtı ve "Ne?" diye mırıldandı.

"Louis Mallard, ben, ve günaydın. D.C.'de saat sekiz, güzel bir Ocak sabahı, canlı ve güneşli. Bill Osborne'u gözetlemeye başladık."

"Dün geceki aramanın intikamı mı bu?"

"Hayır, hayır. Bu size dün gece Dört'ün vurulduğunu söylemek için. Hayalet silah üreticisi Osborne'un evinden 15 mil uzakta arka bahçesinde dururken vuruldu. Irk bilinci olmayan bir komşu, mahallede gizlenen bir n-kelimesi gördüğünü ve hırsızlık için evleri gözetliyor olabileceğini düşündüğünü söyledi. Polisi aramış ama bir şey çıkmamış."

"Lanet olsun!"

"Aynen öyle. Klink'i bekliyor olmalıydı - ölen adamın adı Roland Klink'ti. Bayan Klink'e göre, Klink sigara içmek için dışarı çıkmış, yeni kanepayı aldıklarından beri eve girmesine izin vermiyormuş, içeri gelmeyince de dışarı çıkmış ve onu alnında '4' rakamıyla ölü bulmuş."

"Lanet olsun!"

"Hâlâ Cleveland'a gitmek istiyor musun?" Mallard sordu.

"Evet. Belki . . . Bilmiyorum. Louis, bizim için yapacak bir şey var mı? Bir gün geç kaldık ve bir dolar eksik."

"Yine de gitmelisiniz. Sizler bir şeyler görüyorsunuz. Ve kalkıp gitmeniz gerekiyor. San Francisco geçmesi zor bir havaalanı olabilir."

Mallard gittiğinde Lucas Virgil'i aradı ve Virgil uykulu bir sesle "Kim öldü?" diye sordu.

"Dört Numara. Klink adında bir adam.

Cleveland'da." "Lanet olsun!"

"Söylediğim şey. Bir basın bültenimiz var. Size metni e-posta ile göndereceğim."

—

LUCAS VE VIRGİL saat sekizde San Francisco havaalanındaydı ve Virgil'in utanmasına rağmen Lucas bir TSA amirini köşeye sıkıştırıp onları uzun güvenlik kuyruğunun önünden geçirmesini sağladı.

Onlar vardı Kahvaltı at bir havaalanı Kafe, izledim düzinelerce .

ellerinde evrak çantalarıyla yürüyen çekici genç kadınlar, hepsi de spor salonunda

zinde ve neşeliydi, teknoloji meraklılarına daha fazla saçmalık yüklemeye hazırды. Saat dokuz-on beşte Cleveland'a beş saatlik uçuş için uçaktaydılar ve akşam saat beşte varacaklardı.

Yolda Lucas dizüstü bilgisayarıyla internete girdi, e-postasını aldı ve Beş'in basın bültenini getirdi.

BEŞ

Geçen hafta iyi bir insan olan arkadaşımız Jamie McGruder'in ölümüyle **b i r** trajedi yaşadık. Onun, şiddet eğilimleriyle tanınan Twin Cities polisi tarafından öldürüldüğüne inanıyoruz. Ulusumuzun pisliklerinin parmakları altında yaşamaktan bıkmış olan Amerika'nın iyi insanların gün içinde bir an durup Jamie'miz için dua etmelerini umuyoruz.

İyi haberler cephesinde, hayalet silah üreticisi Roland Klink'in Cleveland'da öldüğünü duyurmaktan memnuniyet duyuyoruz. Onu arka bahçesinde sigara içerken vurduk, bu hayalet silahlardan bile daha fazla insanı öldüren bir veba. Belki bu yolculuğun ilerleyen bölümlerinde bütün şirketlerine de değiniriz. Her halükarda Klink'in ölümü hepimiz için iyi oldu ve sadece tehlikeli bir pisliği değil, aynı zamanda sokak çetelerinin eline izi sürülemeyen silahlar vermekte ısrar eden birini de ortadan kaldırdı.

Klink en çok "Özgürlük bir silahın namlusundan gelir" ve "Siyah Silahlar Önemlidir" sözleriyle dikkat çekti. Her yıl sayısız çocuğun ölümünün aynı yerden, bir silahın namlusundan kaynaklandığını söylemeyi unuttu.

Öyleyse, git, Klink.

Bir başka haberde, Jacksonville, Florida'da bir "6" öldürüldü ve okuduğumuz her şeye göre, ölen adam gerçek bir pislikti ve başına gelen her şeyi hak ediyordu. Ama o biz değildik. Sizler, dürüst insanlar, eğlenceye katıldınız. Kartopunu yokuş aşağı yuvarlamaya devam edelim, millet!

Beş

Not: Söylediğimiz gibi geçen hafta aramızdan biri öldürüldü. Bu noktaya kadar, Beş'in her biri, öldürdüğümüz pisliklere karşı çalışan bir hayır kurumuna gönderilen bir cüzdana isimsiz bir Bitcoin bağışladı. Jamie'nin öldürülmesiyle birlikte bağışları artırıyoruz: Kalan Dört kişinin her biri Silah Cinayetlerine Karşı Amerikalılar'a iki Bitcoin bağışlayacak. Bu yazının yazıldığı sırada sekiz paranın değeri, \$353,264.

Sıradaki: Ah, size onun yüzünü tanıdığınız dışında bir şey söylemeyeceğiz. Bu doğru, tanıyorsunuz. Lütfen haftaya o pislik yere serildiğinde bizimle gurur duyun.

Lucas ve Virgil Cleveland'daki kapıda bir FBI ajanı tarafından karşılandı ve bir arabanın beklediğini söyledi.

Ajan, "Sizi götürecek bir aracımız var; Osborne'un evinin yakınındaki Travelodge motelinde bir brifing ayarladık," dedi.

Ajanın adı Lawrence Toms'tu, Virgil ve Lucas'tan daha uzun boyluydu, bıçak gibi inceydi ve onu daha da uzun ve ince gösteren gri çizgili bir takım elbise giyiyordu.

Toms, "Osborne ile ilgili ihbarı Klink'in öldürüldüğü sırada aldık," dedi. "Gözetleme ekibimiz görev yerine vardığında Osborne çoktan evde piyano çalmaya başlamıştı. Eğer bir saat önce harekete geçmiş olsaydık . . ."

"Bu konuda yapılacak bir şey yok," dedi Lucas. "Dökülen süt."

"Osborne Erie Gölü'nün hemen kıyısında yaşıyor," dedi Toms. "Evinde ama hiç hareket etmiyor. İzlemesi zor bir yer. Göl tarafından onu göremiyoruz. Birini tekneyle göle göndermeyi düşünüyoruz, gölün kıyısında, çok fark edilmeyeceği bir yere. AIC'mizin yatı olan bir arkadaşı var ve onu birkaç yüz metre uzağa demirlersek ..."

"Gölün üzerinde mi? Gölün donduğunu sanıyordum," dedi Virgil.

"Çoğu zaman öyle olur," dedi Toms. "Bu yıl değil. Bir ya da iki hafta içinde başlayabilir, eğer bu sonuncusu gibi başka bir soğuk hava dalgası alırsak, ama şu ana kadar çoğunlukla açık."

"O zaman yat işe yarayabilir," dedi Lucas.

"Olabilir," dedi Toms. "Genelde FBI ajanlarının yat kullandığını görmezsiniz. Su sıcaklığı otuz dört dereceyken gölde de yat görmezsiniz. Bu yüzden yat hakkında biraz daha düşünmeliyiz."

"Osborne'un tetikçi olduğu biliniyor mu?" Lucas sordu. "Mallard'dan duyduğumuza göre, Klink'in karısı evin içinde silah sesi duymadıysa, tetikçi bastırılmış bir silah kullanmış gibi görünüyor."

"Klink'in hayalet silahları susturucular için yivlidir ve Cleveland bölgesinde ele geçirilen birçok hayalet silahta susturucu vardır ve Klink'in gizli bir susturucu işi yürüttüğünü düşünüyoruz."

hayalet silahlarıyla. Osborne'un Klink'in silahlarından birini onu vurmak için satın almış olması mümkün. Osborne'un keskin bir mizah anlayışı olduğu bilinir."

Virgil, "İhbarcımız onun bir Bitcoin yatırımcısı olduğunu söylüyor," dedi.

"Kesinlikle. Gerçekten de tüm Five profiline uyuyor. Bitcoin zengini ve öfkeli. Zeki. Sert. İhbarcınızın bahsettiği Bitcoin konferansı Atlanta'daydı ve konferans organizatörleri standart etkinlik çekimleri için profesyonel bir fotoğrafçı tutmuşlardı. Kabuğa benzeyen kulağına usulca fısıldadık ve bize etkinlikten çevrimiçi portföyünü gönderdi. Yaptığı şeylerden biri de sosyal saat sırasında ellerinde içki tutan ve kameraya gülümseyen insan gruplarının fotoğraflarını çekmekti. Gruplardan birinde Osborne, McGruder ve ... tahmin edin kimle konuşuyor?"

Virgil: "Zhao?"

Toms, "Bir tanesinde yakaladım," dedi. "O grupta beş kişi vardı. Diğer ikisini belirledik, bu akşam ... şu sıralarda ... Miami ve Charlotte'ta onlarla görüşeceğiz."

Federalin Tahoe'su terminalin dışında park yasağı olan bir bölgeye, bir polisin gözetimi altında park edilmişti. Toms, "Ona bagajın makineli tüfeklerle dolu olduğunu, bu yüzden ekstra güvenliğe ihtiyacımız olduğunu söyledim," dedi.

Virgil: "Öyle mi?"

"Umarım olmaz," dedi Toms. "Bu beni utanç içinde bırakır."

—

FEDS'in Travelodge'da birbirine bağlı iki odası vardı; yataklar duvarlara yaslanmış, katlanır sandalyeler yeni açık alanlara yerleştirilmişti. Sekiz ajan iki odanın etrafına dağılmış, kahve ve meşrubat içiyordu; bir tepsi vegan simit ve vegan kremasız

peynir bir büfenin üzerinde oturuyordu. Biri kadın diğeri erkek iki ajan yatağın köşesine küçük bir satranç tahtası yerleştirmiş, satranç oynuyorlardı. Lucas ve Virgil, Toms'la birlikte içeri girince kısa bir süre başlarını kaldırıp baktılar, sonra oyunlarına geri döndüler.

Bölgedeki kıdemli ajan Donald Clark onlara Cleveland şehir merkezindeki FBI merkezinde yapılan görüşmelerle daha fazla ilgilenebileceklerini, Travelodge'un Osborne'u izleyen ajanlar için daha uygun bir yer olduğunu söyledi.

"Buradan bir milden daha az uzaklıkta," dedi Clark. "Tam zamanlı çalışanlarımız var ama dönüşümlü olarak buradayız, yani o ve komşuları kimsenin yüzünü bir ya da iki kereden fazla görmeyecek. Şu anda iki saatlik vardiyalar halinde çalışıyoruz."

Lucas, "Orayı hissetmek için kendimiz gezmek isteyeceğiz," dedi.

Clark, olay yeri ekibinin vurulduğu yerden bir mermi kovarı çıkardığını ve parmak izi ve DNA incelemesi için FBI laboratuvarına gönderdiğini söyledi.

Virgil başını salladı: "Bahse girerim hiçbir şey bulamayacaksınız. Katiller DNA konusunda dikkatli görünüyorlar. Bildiğimiz kadarıyla kimsenin eline bir şey geçmedi."

"Klink vurulduktan sonra hareket etti mi?" Lucas sordu.

"Hayır. İzlerinin üzerine düşmüş gibi görünüyor," dedi Clark. "Kafasına bir el ateş edilmiş."

"Boğuşma izi yok mu, hiçbir şey yok mu?" "Hayır."

Virgil: "Osborne'un radikal sivil haklar eylemlerine katılma geçmişi var mıydı?"

Clark bir kulağını kaşıdı. "İşler karışıyor. Buralarda siyasetle ilgilenen nadir siyah Cumhuriyetçilerden biriydi. Mali muhafazakârdı, yüksek vergilere karşıydı. Çoğu konuda muhafazakârdı. Eşcinsel evliliğe şiddetle karşı çıktı, homofobik olarak bir ünü var. 2016 yılına kadar yerel Cumhuriyetçi Parti komitesinin başkanıydı. Trump'a karşı çıktığında ve hatta gazeteye Hillary Clinton'a oy vereceğini söylediğinde bu görev sona erdi. Komite başkanı olduğu dönemde Cumhuriyetçilerin siyah seçmenleri kazanması için büyük bir umut olarak görülüyordu. Irkçılık ve sokak silahları konusunda ve muhafazakarların

hükümet dışı özel girişimler yoluyla halledebilirdi. Trump'la birlikte bu kapı dışarı edildi. 2020'de burada bir Black Lives Matter eylemi vardı, ancak söyleyebileceğimiz kadarıyla buna hiç yaklaştı. Çok zengin bir adam, hiçbir zaman radikal bir şey olmadı ama silahlar konusunda ciddi endişeleri vardı. Ve ırkçılık."

Virgil: "Ve o bir homofobik."

"Evet."

Lucas: "Masum olma ihtimali nedir? Gerçek katiller tarafından bir çeşit yanlış yönlendirme olarak onun üzerine salınmış olmamız?"

Toms ellerini kaldırarak parmaklarını işaretledi. "Bitcoin zengini bir adam. Zhao ile takılıyor. McGruder'ı tanıyor. Silah karşıtı. Silah üreticisi vurulmuş. Komşuları cinayetten günler önce Klink'in beyaz mahallesindeki evleri dolaşan siyah bir adam görmüşler."

Virgil: "Ve Kuzey Carolina'dan bizi ona yönlendiren güvenilir bir ihbar geldi."

"Oldukça güçlü," dedi Lucas.

Clark, "Siz ikiniz şehir merkezine mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

Lucas Virgil'a baktı ve sonra ikisi de başlarını salladı. "Siz FBI işlerini halletmişsiniz. Biz daha çok takılan tipleriz," dedi Virgil. "Evi dolaşıp bize yardım edebilecek insanları arayacağız. DNA'dan ne zaman haberiniz olacak?"

"Başka bir gün," dedi Clark.

"En azından o zamana kadar buralarda takılacağız, bakalım bir şeyler geliştirebilecek miyiz ya da işe yarar bir şeyler yapabilecek miyiz," dedi Lucas. "Fiziksel olarak çok yakınlaşmaya çalışmayacağız - bunu size ve gözetleme ekibinize bırakacağız. Ne zaman gelip gittiğini ve nereye gittiğini bilmek istiyoruz."

"Bunu yapabiliriz," dedi Clark. "Eğer takılmak istersen, burada boş odalar var."

T W E N T Y - T W O

Bill Osborne uzun boylu, iri yapılı, küçük burnunun etrafında iri yanakları, derin koyu renk gözleri, profesyonel futbolcu omuzları olan bir adamdı.

Hiç spor yapmamıştı ve kuyruklu piyanoda kendisine eşlik ederken Broadway şov melodilerini söylediği derin, yankılanan bir sesi vardı.

Donald Trump başkan seçildiğinde Cumhuriyetçi Parti'den ayrılmıştı ama ne Demokrat ne de liberal olmuştu; sadece memleketini öldüren tabancaların çoğalmasına tahammül edemiyordu.

Demokratlar hakkında bir rap'i vardı: "Altmışlı yıllarda Demokratlar biz siyahların eşit olmasını istiyordu, bu yüzden şehir merkezlerine binlerce oyun alanı inşa ettiler, böylece yavaş, kısa boylu, koordinasyonu zayıf siyah çocuklar gecenin altı saatini basket atarak ve NBA'e girmeyi umarak geçirebilirlerdi, oysa düzgün okulları olsaydı ve akşamlarını okuyarak geçirselerdi çok iyi doktorlar, avukatlar ve iş adamları olabilirlerdi. Demokratlar iyi okullar inşa etmedi. Onların işi değil. Bana inanmayın, Cleveland'a bakın."

Ve bir keresinde Cleveland *Plain Dealer*'a şöyle demişti: "O liberal iş programlarını sevmek zorundaydınız. Anneme kuaför, babama da kapıcı olmayı öğrettiler. Aslında tüm siyah erkek ve kadınlara kapıcı ve kuaför olmayı öğrettiler. Bu neye giden yolda ilk adımdı? Süper hademe olmaya mı? Paspasıyla havada uçmak mı?"

-

VIRGİL VE Lucas, Sikes'ların evinin etrafındaki dondurucu sokaklarda çalışırken, Beşli sohbet odalarında toplanmış, temiz bir cinayet gibi görünen bu olaydan dolayı MSP'yi tebrik ediyordu.

Ve sıradaki CLE'yi teşvik etmek için.

Osborne'un görevlendirdiği pislik, hayalet silah kitleri üreticisiydi; bu kitler, normal tabanca satışları için gerekli olan seri numarasından yoksun, tamamen işlevsel yarı otomatik tabancalara monte edilebilen parça kitleriydi.

Roland Klink, Osborne'un büyüdüğü Doğu Cleveland bölgesine haftada yüz kit dağıtıyordu. Bir grup bisikletli kurye -Klink onlara "silah koşucuları" diyordu- kitleri, montajı için gereken ekstra maliyetli aletlerle birlikte teslim ediyordu. Silah kaçakçıları ödemeyi de alacaktı. Sadece nakit. Yasadışı hiçbir şey yoktu.

Silahlar, Doğu Cleveland'ı daha önce var olandan daha karanlık bir distopyaya dönüştürmüştü; şehri öldüren sadece uyuşturucu ve yoksulluktu.

Klink'in talihsiz bir alışkanlığı vardı; karısı evde sigara içmesine izin vermediği için geceleri sigara içmek için arka sahanlığa çıkıyordu. Verandanın etrafındaki ince kar, karısının bahar barbeküsünden önce topladığı sigara filtreleriyle doluydu, çünkü onun dediği gibi, "Bok gibi görünüyorlar."

Osborne silahlardan hoşlanmazdı ama Beşli'ye katıldıktan sonra, Akron'un güneyindeki kırsal alanda, evinden bir buçuk saat uzaklıktaki bir poligonda atış yaparak silahlara aşina olmuştu. Ayrıca silah kültürüne ve bazılarının hala susturucu dediği ama pek de sessiz olmayan susturucu modasına da aşina olmuştu. Sonunda, bir silah fuarının arkasındaki otoparkta, Klink'in hayalet silahlarından birini, vidalı bir susturucuyla birlikte tamamen monte edilmiş olarak 1.750 dolara satın aldı.

Cahil satıcı ona 7-Eleven'a girmek için mükemmel bir yer olduğunu söyledi ve siyah bir adam olan Osborne'un milyarder olduğu için neredeyse komik bulacağı bir varsayımda bulundu.

Ona söylendiği gibi, bastırılmış dokuz milimetre çok sessiz değildi, ama yeterince sessiz miydi?

McGruder Sikes'i öldürdükten bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra bunu öğrendi.

—

LUCAS VE Virgil Cleveland'a uçarken, Osborne hesaplanmış bir risk almak için Beşli'nin karanlık web sitesine gitti. Zhao ve Beşli'nin diğer üyelerinin gönderileri için siteyi saat başı kontrol ediyordu. Diğerlerinin de aynı şeyi yapacağını düşündü.

Zhao bir gece önce geç saatlerde kontrol etmişti.

Salt Lake City'ye kadar ilerledi ve sabah, o gece Omaha, Nebraska'ya ulaşmayı umduğunu yazdı. Başka bir otoparkta uyuyacağını ve ardından Cleveland'a doğru son bir hamle yapacağını söyledi.

"Dinlenmeye ihtiyacım var. Cleveland'a vardığımda birkaç günlüğüne CLE'in evinde kalmak istiyorum. SFO ile bunu yaptım, sorun olmadı."

Sonnewell şöyle cevap verdi: "SFO burada. Bir sorun yaşamadık ama CLE'nin yerinde olsam sizi eve almazdım ve sizin yerinizde olsam oraya gitmek istemezdim. Olay olduk, Facebook'ta iki milyon takipçiye yaklaşıyoruz ve FBI çıldırıyor. Klink'in öldürülmesinden bu yana Cleveland'daki zengin Bitcoin yatırımcılarının peşine düşecekler. Emin değilim ama yazdıklarından CLE'in siyah olduğundan ve bir silah üreticisini öldürdüğünden şüpheleniyorum, bu yüzden beyaz Bitcoin yatırımcıları için geçerli olan onun için üç katına çıkıyor (eğer siyahsa)."

Osborne şöyle cevap vermişti: "Burası CLE. SFO'ya katılıyorum. Seni evimde istemiyorum. Gitmeni istiyorum. SFO'nun sana ne kadar verdiğini bilmiyorum ama ben de aynı miktarı ya da daha fazlasını vereceğim. Ben siyahım ve bu konuda da SFO'nun analizine katılıyorum. Bunun olacağını biliyordum, o yüzden hazırlıklıyım. FBI'ın bu konuda bir şey yaptığına dair belirgin bir işaret görmedim.

beni izliyor, ama sonra, muhtemelen yapmazdım. Gelişiniz benim için beklenmedik bir tehlike noktası."

Zhao şöyle yazmış: "Bu gece geç saatlerde yine burada buluşalım. Böyle devam edebilirsem saat on gibi Omaha'ya varacağım. O zaman son bir plan yaparız."

Kuşluk vakti Osborne şantiyeye geri döndü, kendisini CLE koduyla tanıttı ve brülörlerinden birine bir telefon numarası bıraktı. "Beni arayın."

Andi Carter on dakika sonra onu aradı. "Bunun CLE olduğunu ve polis tuzağı olmadığını nereden bileceğim?"

"Fazla konuşmana gerek yok," dedi Osborne. "Bir gözlemde bulunacağım - bazı insanlar FBI'dan kaçabilir ama çok değil. Tüm bu süreç boyunca hepimiz Vivian hakkında bazı şeyler öğrendik. Bunlardan biri, onun bir manipülatör ve satıcı olduğu. Kaçma şansının en iyi ihtimalle düşük olduğunu düşünmek zorundayım. Eğer yakalanırsa, anlaşma yapacak. Teslim etmesi gereken üç katil olacak, sen, ben ve SFO, ve eğer JFK gelecek hafta adamını yakalarsa, dördümüz. FBI dördümüzü takas edebilirse onun gitmesine izin verebilir."

"Ne öneriyorsun?"

Osborne, "Zhao'yu kaybetmemiz gerektiğini söylüyorum," dedi. "Kalıcı olarak."

"Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim. Beni tanıımıyorsun ama sana söyleyeyim, Erie Gölü'nde yaşıyorum ve göl kenarında iki tane koyu renk kayığım var. Vivian'la gece yarısı yerel bir parkta buluşmayı teklif edeceğim. Evimden oraya kürek çekebilirim ve FBI izliyorsa, beni görme ihtimalleri yok. Klink'e yaptığım gibi onu pusuya düşürür, kanoya bindirir, gölün bir mil kadar açığında kürek çeker, etrafına bir çapa zinciri sarar ve kenardan aşağı bırakırım. Temelli gitmiş olacak."

Carter, "Ondan biraz hoşlanıyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Osborne. "Ama mesele bu değil. Önemli olan senin ve benim kışımızı federal hapishaneden uzak tutmak."

"Kıçımı olduğu yerde sevdiğim için güçlü bir nokta," dedi Carter. "Benden ne istiyorsun?"

"Düşünceleriniz, analizleriniz," dedi Osborne. "O hepimiz için bir tehlike, ama bence kaçma şansını da *değerlendirebilir* ve bunu yapmasına yardım edebiliriz. Ona evde sakladığım yüz bin doları verebilir ve onu Beş'in son ikisine gönderebilirim."

Uzun bir sessizlik oldu ve Osborne sonunda "Hâlâ orada mısın?" diye sordu.

"Evet. Düşünüyorum. Eğer ondan kurtulabilirseniz, sanırım en iyisi bu olur. Evet. En iyisi bu olur. Diğer üçünü de kontrol edecek misin?"

"Eğer beni ararlarsa. Bir saat içinde bu telefon numarasını alıyorum. Sanırım Vivian, Wyoming ve Nebraska'da durmadan araba kullanıyor ve muhtemelen bunu görmeyecek. Eğer görürse ve beni ararsa, hepimizin ne kadar bağış yapması gerektiğine dair bir bahane uydururum."

"Pekâlâ. Benim oyum sana. Yine de beni üzüyor."

Osborne, "Bu telefonu akşama kadar cebimde tutacağım," dedi. "Fikrinizi değiştirirseniz ya da başka düşünceleriniz olursa, ben yine burada olacağım. Söyleyeceklerini dinleyeceğim."

—

Birkaç dakika sonra JFK, ondan bir saat sonra da SFO aradı. Zhao ölürse daha iyi olacakları konusunda hemfikir oldular.

SFO, "Onu alabileceken almalıydım," dedi. "Ben yapmadım düşünecek ya da kafamı buna hazırlayacak kadar zamanım yok. Lanet olsun. Dinle, eğer kendini tehlikeye atmadan yapabiliyorsan, devam et derim. FBI'ın seni izliyor olabileceğini unutma. Gözetim ekipleri hakkında bir şeyler okuyorum ve dünyanın en iyileri oldukları söyleniyor."

Osborne, "O zaman oybirliği ile," dedi. "Onu bu gece dışarı çıkaracağım."

Osborne'un yatılı bir kız arkadaşı vardı. Eğer yatılı bir karısı olsaydı, hazırlıkları daha zahmetli olabilirdi. Kız arkadaşı Elaine'e söylemesi gereken tek şey, "Yarın anneni ziyarete git. Al

SouthPark Alışveriş Merkezi'ne falan. Yarın gece onun evinde kal. Yapmam gereken bazı şeyler var. Ciddi bir mahremiyete ihtiyacım var."

Bu daha önce de olmuştu ve "Tamam" diyerek adamın uzattığı zarfı aldı. İçinde annesiyle birlikte iyi vakit geçirebilecekleri beş bin dolar vardı. İkisi birlikte sadece Sephora'da bin dolar harcayabilirlerdi.

"Yasadışı bir şey yapıyorsun değil mi?"

Gülümsedi ve "Tabii ki hayır. Beni ziyaret edecek olan insanlar, kendilerini Kuzey Ohio'ya yerleştirebilecek birinin onları görmesini istemezler. Yani, senin çeneni kapalı tutabildiğini biliyorum ama onlar tutamıyor."

"Araplar mı?" dedi.

"Oraya gitmeyelim" dedi ve Detroitli Araplar tarafından ziyaret edileceğini düşünmesine izin verdi. Sonra, o mutfakta aşçının gelmesini beklerken, her şeyin çalıştığından emin olmak için tabancasını kontrol etmek üzere bodrum katına indi. Boş tabancayı göz hizasına kadar kaldırdı ve bir ışığa doğrulttu, ve tetiğe bastı. Silah *patladı*.

T W E N T Y - T H R E E

C Kıdemli FBI ajanı Lark, Lucas ve Virgil'e koyu mavi Nissan Rogue'un anahtarlarını verdi.

işlevsel olarak görünmezdi ve kulak içi telsiz alıcıları ile ceketlerinin cebindeki alıcı-vericiler sayesinde gözetleme ekibini dinleyebiliyor ve onlarla konuşabiliyorlardı. FBI kurulumunu tartışmayı bitirdiklerinde Virgil ve Lucas motelin ofisine gidip giriş yaptılar. Geç saatlere kadar uyumaya ve saat dokuzda bir yerde kahvaltı etmek için buluşmaya karar verdiler.

Ertesi sabah kendilerini Detroit Caddesi'ndeki bir kafede yaban mersinli krep ve Yunan aromalı sosis yerken buldular. "Ne yapacağız şimdi?" Lucas üç kutu diyet koladan ilkinin içerken sordu.

"Umarım Zhao buraya gelir," dedi Virgil. "Houston San Francisco'ya daha yakın olur ama eğer para topluyorsa, rotası *bir sonraki* teslimatın nerede olacağına bağlı. Eğer doğu yakasındaysa buraya gelir. Güney ise muhtemelen Houston'a gitmiştir."

"Eğer para topluyorsa."

"Bence bu iyi bir tahmin," dedi Virgil. "Öte yandan, belki de San Francisco katilinden ihtiyacı olan her şeyi almıştır. Eğer aldıysa, Vancouver ya da Hawaii'ye doğru yola çıkmış olabilir. Her iki yerde de binlerce Asyalı-Amerikalı var, onu fark etmek zor olacaktır."

"Evet. Bunun için teşekkür ederim."

"Sesin o kadar da ilham verici gelmiyor."

"Değilim," dedi Lucas. "Ama. Zhao'yu şahsen gören tek polis biziz, bu yüzden bir süre daha burada kalmamız gerektiğini düşünüyorum. Eğer buraya geliyorsa ve Osborne'la bağlantı kurmayı planlıyorsa yarın akşama kadar gelmez. Arabayla kapısına kadar geleceğine inanmıyorum, buna izin vermesi için deli olması lazım. Eğer onunla buluşmak için dışarı çıkarsa, orada olmalıyız."

"Yani temel soruya geri dönüyoruz. Şu anda ne yapacağız?"

Bir süre soruyu düşündüler, sonra Lucas bir parça sosis alıp Virgil'e doğru salladı: "Hiç Rock & Roll Hall of Fame'e gittin mi?"

"Hayır."

"Burada, Cleveland'da," dedi Lucas. "Beatles'ın galaktik berbatlığı hakkında onlarla paylaşmak istediğim birkaç fikrim var."

"O zaman gidelim. Belki Zhao orada ortaya çıkar."

—

OSBORNE spor salonuna gitmiş, egzersiz yapmış, öğle yemeği yemiş, lüks bir kuyumcуда saatlere göz atmış ama bir şey satın almamış ve eve dönmüş. Gözetleme ekibi onu kimseye dokunurken ya da bir şey bırakırken görmemiş.

Clark, Lucas ve Virgil'e bütün gün ne yaptıklarını sorduğunda Rock & Roll Hall of Fame'den -ki turistik bir cazibe merkezi olarak C+ vermişler- ya da alışverişten bahsetmemiştir.

Virgil, "Burayı araştırdık. Eğer Zhao buraya geliyorsa ve araba kullanıyorsa, en erken yarına kadar buraya varamaz. Bölgenin dış hatlarını anlamak istedik."

"Aferin sana," dedi Clark. "Bu arada, Jacksonville'de Altı olduğunu iddia eden tetikçinin kimliğini hemen hemen tespit ettik. Yaptığı hiçbir şey Beş'in cinayetlerine benzemiyor. O bir taklitçi. Kurbanla bir emlak anlaşması yüzünden kan davalıymış."

"Kurban bir pislik miydi?" Lucas sordu.

"Evet, öyleydi. Aradığımız adam da öyle," dedi Clark.

Virgil, "Yani onu cinayetten yakalarsanız, iki tane göt herifimiz olacak," dedi.

"Sanırım olaya bu açıdan bakabilirsin," dedi Clark, ses tonu olaya bu açıdan bakmadığını ima ediyordu.

—

Dizüstü bilgisayarlarına bakan FBI ajanlarının yanından ayrıldıklarında Lucas, "İyi yalan söylüyorsun," dedi.

"Sen de öyle. Yeteneklerimiz var," dedi Virgil.

"Sırada ne var?"

"Akşam yemeği
mi?"

"Sanırım. O kadar sıkıldım ki kolumu çiğneyip koparasım var. Akşam yemeği yeriz, sonra televizyona bakarız, belki de yarın gerçekten burayı keşfederiz."

"*Venom* için bir reklam gördüm: Buralarda bir sinemada *Let There Be Carnage* filminin reklamını gördüm. Hiç izlemedim ve hala sinemalarda olduğuna inanamıyorum."

Lucas şüpheciydi: "Bu gerçekçi bir şey mi?"

"Oh, evet. Basit bir suç savaşçısı filmi. Seri katil olayı," dedi Virgil, iyi yalan söyleyerek.

"Ben giderim. Gerçekçi filmleri severim.

Kahraman bir polis mi?" "Tam olarak değil,"
dedi Virgil.

—

Ertesi gün çevreyi araştırdılar, Google Earth'ten Osborne'un yerine baktılar ve Osborne'un batısında, donmamış bir nehrin yukarısında bir marina gördüler. Oraya gidip marina müdürüyle konuştular, o da onları Ocak ayında yapacak hiçbir şeyi olmayan bir tur teknesi işletmecisiyle görüştürdü, çünkü hava sıcaklığı otuzların altındaydı.

Tur teknesini dışarı çıkaramadı ama bir kabinli gezi teknesine erişimi vardı ve onu kiraladılar ve tur teknesi operatörüne neye baktıklarını söylemeden Osborne'un evinin önünden geçerek iki saat geçirdiler, sonra da marinaya geri döndüler. Osborne'un evi

alçak bir kayalığın üzerinde modernist bir hulktu. Kayalıkta basamaklar açılmıştı ve kıyı buz tutmuş olsa da suya bir miktar erişim vardı.

Tur teknesi operatörü, "Göle düşerseniz, soğuk nüfuz etmeden ve kalbiniz patlamadan önce sizi çıkarmak için yaklaşık bir dakikamız var," dedi. "Bir derece daha soğuk olursa buz olur."

Osborne'un bir kayıkhanesi yoktu. Yakınlarda bir deniz taşıtına ya da erişilebilir bir iskeleye dair hiçbir iz yoktu.

Marinaya döndüklerinde güneş ufukta belirmişti. Tur teknesi operatörüne teşekkür ettiler, parasını ödediler, makbuz aldılar ve Travelodge'a geri döndüler. Sonra Clark aradı: "Zhao sıkı sürerse ve Osborne da hareket ederse burada olabilir."

"Nereye gidiyor?" Lucas sordu.

Clark, "Bilmiyoruz ama onu takip ediyoruz," dedi. "Neredesiniz?"

"Marinadan ayrılıyorum," dedi Lucas.

Clark, "O zaman size doğru geliyor," dedi. "I-90'da batıya doğru gidiyor. Onu yakaladık ama nereye gittiğini bilmiyoruz."

Orvis mağazasına gidiyordu.

Lucas ve Virgil, Osborne'un dükkâna girmesinden beş dakika sonra Nissan'a gelmişlerdi. Gözetim ekibinin bir parçası olan kısa boylu, gözlüklü bir FBI ajanı onu takip etti, Noel sonrası satış masasına göz attı ve Osborne bir çuvalla çıkınca gözetmenleri aradı.

"Burada hiçbir şey olmuyor," diye rapor verdi ajan. Virgil ve Lucas kulak içi monitörlerden dinlediler. "İçeri girdi, tezgâhtara bir kışlık ceket sipariş ettiğini ve ceketin geldiğine dair bir e-posta aldığını söyledi. Tezgâhtar ceketini getirmiş, o da denemiş ve parasını ödemiş. Bazı balıkçılık malzemelerine baktı, hiçbir şey almadı ve geri çıktı."

"Eve gitmiyor," dedi başka bir ajan. "Yerel sokaklarda ..."

Onu bir Whole Foods mağazasına kadar takip etmişler ve burada baş gözetleme ajanı "Tamam çocuklar, tetikte olun, içerisi biraz karışık olacak" demiş.

Lucas alıcı-vericisinin verici düğmesine dokundu ve seslendi, "Ben Lucas. İçeri giriyoruz. Osborne'dan uzak durmaya çalışacağız ama Zhao'yu arayacağız. Burası bağlantı kurmak için harika bir yer olur."

"Siz ikiniz polislere çok benziyorsunuz ..."

"Osborne'dan uzak duracağız," dedi Lucas. Virgil'e, "Orvis'e gidip bir kuyruk bulup bulamayacağını sorabilirdi. Görmedi, o yüzden şimdi buraya geliyor."

Park ettiler, mağazaya girdiler, Virgil bir alışveriş sepeti aldı, Lucas'a verdi ve kendisi için bir tane daha aldı. İçeride kasaların arkasından ekmek/fırın/deli bölümüne doğru yürüdüler. Osborne'dan iz yoktu. Zhao da yok.

Virgil sepetine bir somun ekmek koydu, Lucas'a iki baget uzattı. Şarküteriye geçip dükkânın arka tarafına doğru ilerlediler, süt ürünleri kasası boyunca yürüdüler. Hâlâ ne Osborne ne de Zhao vardı.

Gözetleme ajanlarından biri, bir kadın, kulaklarının içine konuşarak, "Lucas, Virgil, sizi görüyorum, Osborne dondurulmuş gıda reyonunda, dondurma arıyor gibi görünüyor. Zhao olabilecek kimseyi görmedim."

Lucas, "O reyonu atlayıp ürünlere doğru yürüyelim," dedi. Dondurulmuş gıda reyonunun arka ucunu geçtiklerinde Osborne'un ön uçta, açık bir cam kapının yanında durup bir dondurucuya baktığını gördüler. Hızla ilerlediler, beş koridoru daha kontrol ettiler, yüzlerini kışlık giysilerle gizlemiş kimseyi görmediler, Çinli gibi görünen hiç kimseyi g ö r m e d i l e r .

Ürün reyonu, orijinal giriş noktalarından mağazanın uzak tarafındaydı. Çinli kadın yoktu. Lucas verici düğmesine dokundu ve "Kimse belli değil, arabaya geri dönüyoruz," dedi.

Kadın, "Lucas, Virgil, dondurmasını aldı ve hızla size doğru geliyor," diye seslendiğinde neredeyse reyondan çıkmışlardı. Ona çarpacaksınız."

Lucas Virgil'a, "Ayrılın, arkaya doğru gidin," dedi.

Virgil, "Vakit yok, kaçarsak bizi fark eder," dedi. Sepetini diğer tarafına kaydırđı ve "Elimi tut" dedi.

"Ne?"

"Hadi, elimi tut. O bir 'fobik. Başını biraz yana eğ, gözlerimin içine bak ve mağazanın önüne doğru yürüyelim, acele etmeyelim..."

Lucas, "Ah, kahretsin," dedi ve Virgil'in elini tuttu.

FBI ajanlarından biri onları izlerken "Aman Tanrım" dedi.

Osborne yanlarından geçti ve geçerken gözlerini kaçırđı. Dükkânın önüne doğru ilerlediler, sepetlerini taze çiçeklerden oluşan bir vitrinin arkasına koydular ve dışarı çıktılar.

Kadın aradı, "Ne yaptın? Seni gördü mü?"

Yine dükkânın içinde domateslere bakan bir erkek ajan, "El ele tutuşarak yanından geçtiler. Osborne onlara bakmadı. O bir homofobik ve onların eşcinsel olduğunu düşünüyordu."

Lucas yayın yapmadan Virgil'a, "Bunu unutmayacağım. Elbette yaşayacaksın, ambiseksüel bir hippi olarak."

Kadın ajan dedi ki, "Bu çok havalı. Gerçekten çok havalı."

Lucas: "Ah, Tanrım."

Nissan'a döndüğünde Lucas, "Bana Zhao'nun bu tarafa gelmediğini düşündürüyor. Etrafta sürükleniyor. Havalı biri, ateşli değil. Bence kız geliyor olsaydı ateşli olurdu."

Virgil: "Dediğin gibi, kuyruk için keşif yapıyor olabilir. Neredeyse orada patlatıyorduk."

Osborne beş dakika sonra Whole Foods'tan çıkmıştı. İçinde bir litre ahududu lokumu ve üç olgun muz bulunan küçük kahverengi bir çanta taşıyarak doğruca eve gitti.

T W E N T Y - F O U R

C Lark motelden aradı: "Kız arkadaşı taşınıyor. Ona dört kişi bindiriyoruz. Güneye doğru gidiyor.

Onu izlediğimiz ilk gün - muhtemelen annesinin dairesine doğru gittiğini düşünüyoruz."

"Bunu sevdim," dedi Lucas. "Osborne bir toplantı için güverteyi temizliyor olabilir."

Clark, "Ya da Zhao'ya bir teslimat yapıyor," diye cevap verdi.

Lucas ve Virgil konuştuk hakkında o, ve karar verildi için kazık Osborne'un Ev, kalmak iyi geri itibaren ve önce katman gözetim araçlarının. "Keşke Whole Foods'tan sandviç alsaydık," dedi Virgil. "Yediğimiz o boktan şeyler canımı sıkıyor." "Şu kafede hızlıca bir şeyler atıştırma riskini göze alabiliriz," dedi Lucas. "O bir kafe değildi.

çok kötü."

"Yapabiliriz," dedi Virgil. "San Francisco'dan düşündüğümüz tarihte ayrıldıysa, henüz tam olarak burada olmazdı. Belki de. Eğer biraz hızlı olsaydı, birkaç saat kısaltabilirdi."

Gözetleme ekibinin liderine seslendiler ve o da Osborne'un başının evinin penceresinden görülebildiğini söyledi; görünüşe göre piyano çalıyor ve kendi kendine şarkı söylüyordu. Kız arkadaşı annesiyle birlikte SouthPark adlı bir alışveriş merkezindeydi.

"Şansımızı deneyelim," dedi Lucas ve denediler.

—

NE ZAMAN HE'D SUGONUN ses Dışarı, Osborne harcadı a
çift *Déjà Vu* adlı eski bir Denzel Washington filmini izlerken
saatlerce

Yıllar önce gösterime girdiğinde kaçırmıştı. Filmi beğenmiş, Denzel'in en iyi filmlerinden biri olduğunu düşünmüştü *ama American Gangster* hâlâ favorisiydi. Denzel'in bir rakibini alnından vurduğu ve tüm mahallenin kaçıştığı o sahne. Vay canına!

Bu onun tabancalara olan nefretiyle nasıl örtüşüyordu? Uyuşmuyordu. Sadece iyi bir film di.

—

LUCAS VE VIRGİL gözetim altında yüzlerce saat geçirmişlerdi. Temelde sıkıcıydılar ama alışılmadık şeyler görüyordunuz, özellikle de şehrin alışılmadık bir yerinde gözetlendiğinizde.

Bu akşam, yanında tasmaıyla koşan şık, aerodinamik bir köpekle caddede bisiklet süren bir adam gördüler. Adamın tek tekerlekli bisiklet kullanması dışında olağandışı bir şey yoktu.

"Her gün görebileceğiniz bir şey değil," dedi Lucas.

Virgil, "Belki bu mahallede vardır," dedi. "O şeyin üzerinde dolaştığına göre buranın yerlisi olmalı."

Lucas, "Köpeğinin utanmamasına hayret ediyorum," dedi.

Bundan bir saat sonra, Lucas'ın 7 Serisi bir BMW olduğunu teşhis ettiği uzun mavi bir araba dur işaretini geçip doksan derecelik dönüşü zar zor yaptı, karşı kaldırıma, bir kaldırıma ve bir çit parçasına çarptı, direksiyonu tekrar caddeye kırdı ve hızlanarak yanlarından geçti.

"Sarışın bir kadın, belki elli yaşında," dedi

Virgil. "Evet. Umarım kimseyi öldürmez."

"Sarhoş mu yoksa sinirli mi?"

"İkisi de olabilir ama bir şeye kızdığını tahmin ediyorum," dedi Lucas. "Çoğu sarhoş yavaş araba kullanır. O kaldırımdan inerken refleksleri oldukça iyiydi."

"Mmm."

"Burası sessiz."

"Evet, ama ... işte yine o tek tekerlekli bisikletli adam geliyor."

—

OSBORNE saat 11:05'te cep telefonundan arandı. "Bunu nasıl yapacağız?" Zhao sordu.

"Tamam. Neredesin?"

"I-80'de bir benzin istasyonunda, hemen güneyinizde. Size ulaşmam kırk beş dakika sürer."

"Senin için yüz bin dolarım var. Bir kitap çantasına koydum. Seninle Lakewood Park'ta buluşacağım. Telefonundaki haritaya bakarsan, kuzeydoğu köşesinde Lookout Point diye bir yer var."

"Bekle . . . tamam, anladım. Neden parkın bu kadar derininde? Neden basketbol sahasında değil, sokaktan oraya ulaşmak benim için daha kolay olurdu."

"Çünkü bir kayıkla uğraşmak zorundayım. Kano aşağıda bir kayaya bağlıyken oraya tırmanıyor olacağım. Patlaması riskini göze alamam. Eğer FBI beni izliyorsa, mahvolurum."

"Pekâlâ. Gece yarısına kadar orada olurum," dedi Zhao. "Tabii park edecek bir yer bulabilirsem."

"Daha geç gelebilirim, göl bu gece biraz dalgalı. Beni izleyin, aşağıdan yukarı geleceğim."

Nereye park edebileceğini konuştular ve onlar ayrıldıktan sonra Osborne, su geçirmez bir kürek giysisi giymişti bile, alt kattaki iki ışığı söndürdü, ikinci kattaki bir ışığı yaktı. Merdivenlerden geri indi, bir kat daha inerek bodruma indi, sonra arka kapıdan çıkarak göl kenarındaki çimenliğe çıkan merdivenlere yöneldi.

Bahçede yoğun bir peyzaj düzenlemesi vardı; çıplak akçaağaçlar ve bir dizi koni biçimli yaprak dökmeyen ağaç. Yavaşça ve dikkatle ağaçların arasından geçerek göle inen taş basamaklara doğru ilerledi. Basamaklar suyun üstündeki kayalıkta bir oyuğa yerleştirilmişti ve bir kayığı bu oyuğa görünmeyecek bir yere bırakmıştı.

Bungee'li küreğiyle kayığı omuzladı ve karanlıkta göle giden yolun geri kalanında beceriksizce ilerledi. O ayarladı

kayığı göl kenarındaki kayalıklara bıraktı ve etrafını kontrol etmek için döndü. Neredeyse hiçbir şey göremiyordu ve görerek olduğu kadar hissederek de hareket ediyordu.

Bir dakika sonra geri döndü ve zincir paketini aldı. Paketi kayığın ön kapağına koydu. Hissederek kayığı suya indirdi ve içine yerleşti.

Hedefi on dakikalık bir kürek çekişiydi. Göle çıktığında daha iyi görebiliyordu, çünkü göl kenarındaki evlerin üst katlarındaki ışıkları görebiliyordu. Kayalıklar tekrar karardığında parkta olduğunu anladı.

Tekneyi karaya çekti - kumsal kayalardan oluşuyordu - bir kalem ışığını riske attı ve kayalık bir yokuştan yukarı çıktı, bir caddeyi geçti, dik ve ağaçlı bir yamaçtan parkın donmuş çimlerine çıktı.

Zor nefes alıyordu ama şimdi ortam daha aydınlıktı. Parkın kuzey kenarının ortasında, gölün üzerindeydi. Zhao'ya kendisiyle kuzeydoğu köşesinde, Gözetleme Noktası'nda buluşmasını söylemişti. Parkın içinde çaprazlamasına ilerledi, neredeyse bir ağaca çarpıyordu, ta ki pusu kurabileceği çıplak çalıların olduğu bir gruba gelene kadar.

Kız içeri girerken arkasında olacaktı. Eğer umduğu gibi kaldırımda kalırsa, kolay bir atış olacaktı.

Tabancasını omuz kılıfında, kürek ceketinin altında taşıyordu. Ceketin fermuarını açtı, tabancayı çıkardı, fişek yatağına bir mermi sürdü ve beklemeye koyuldu; gece çoğunlukla sessizdi ama geçen arabaları ve batıda kırmızı bir stop lambasıyla işaretlenmiş küçük bir uçağı duyabiliyordu. Şimdi biraz gergindi, arkadan gelen ayak sesleri duyduğunu hayal etti, ama başını çevirdiğinde ... hiçbir şey yoktu.

Apple Watch'una tıkladı: on bir buçuk.

Belki yirmi dakika daha bekleyecekti.

—

ZHAO, Osborne'u aradığında Cleveland'ın güneyinden geçen I-80'in yakınında bile değildi. Aslında parktan bir blok ötede arabasında oturuyordu. Telefonu kapatır kapatmaz arabasının kapısını açtı ve tepe lambasının ışığında Sonnewell'in kendisine verdiği 9 mm'lik tabancayı kontrol etti.

Üzerinde siyah bir ceket, büyük cepleri olan siyah bir taktik pantolon ve saat şapkası haline getirdiği siyah bir kayak maskesi vardı. Yeni kıyafetlerini Sidney, Nebraska'daki Cabela's mağazasından almıştı. Durarak bir risk almıştı ama çok büyük bir risk olmadığını düşünüyordu ve mağazadaki hiç kimse ona ikinci kez bakmamıştı.

Silahı doldurmak ve ateşlemek için bir kez arka yolda durmuştu. Tabancalar hakkında bilgisi vardı, çoğunlukla Beş cinayeti öncesinde yaptığı araştırmalardan ve 22'lik tabancasıyla yaptığı atışlardan. Sonnewell'in dokuz milimetrelik tabancası 22'likten çok daha sert tepiyordu ve yakından baktığında seri numarasının olmadığını fark etmişti: hayalet bir tabancaydı.

Ve bir hayalet silah olmasına rağmen, taklit ettiği Ruger American kadar verimli çalışıyordu, tek farkı seri numarasının olmamasıydı.

Silah küçüktü ama ellerinde ağırdı; bir mermi sürdü, emniyetin açık olduğundan emin oldu ve cebine soktu. Bir polisle karşılaşırca silah sorun yaratabilirdi: Ohio'da gizli taşıma izni gerekiyordu. Eğer durdurulur ve tutuklanırsa, polisler ona yakından bakacaktı. Birincil alternatif kimliği çok iyiydi ama yüzü tüm haberlere çıkmış ve Five Facebook sayfasında yayınlanmıştı.

Öte yandan, San Francisco'da Sonnewell ile yaşadığı deneyim bir uyarı niteliğindeydi: onu öldürmeye çok yaklaşmıştı, diye düşündü. Şimdiye kadar New York'taki JFK hariç, uğraştığı tüm insanlar kanıtlanmış katillerdi ve onun da katil olacağından hiç şüphesi yoktu.

Gelecek hafta tetiği çekecekti; hepsi için bir risk teşkil ettiğini fark etmişti.

O yüzden dikkat etti.

Arabadan inip kaldırım boyunca hızlı adımlarla yürüdü, omuzları kambur, başı dönüyordu, gecenin bir yarısı yalnız bir kadının yapabileceği gibi. Neredeyse hiç trafik yoktu. Parka yaklaşırken, koşan ayak sesleri duydu ve bir evin önündeki yürüyüş yoluna, ardından da bir çitle gizlendiği çimenliğe adım attı.

Ayak sesleri duyduğunu düşünmekte haklıydı ama bunlar insan ayak sesleri değil, tek tekerlekli bisikletli bir kaçığın eşlik ettiği koşan bir köpeğin ayak sesleriydi. Köpek ve bisikletli caddede ilerlemeye devam etti, ancak köpeğin onun varlığını hissettiğini düşündü ve gizlendiği yere bakmak için döndü. Onlar gittikten sonra aceleyle parka doğru ilerledi.

Tepede neredeyse dolunay yükseliyor, olgun ağaçlardan karmaşık ay gölgeleri saçıyordu. Çimenlerin üzerinde yürüyenlerin çiğnediği kar vardı ve o da kaldırımlardan uzakta, çimenlerin üzerinde durdu. Suya yaklaşırken Lookout Point sağına kalıyordu. Göle inen yamaca kadar yürüdü, sonra geri çekildi ve çorak bir ağacın gövdesinin arkasına saklandı.

Çok beklemesi gerekmedi. Osborne geç kalabileceğini söylemişti; aslında on beş yirmi dakika erken gelmişti. Kayığının kayaya sürtündüğünü duydu; ilk duyduğunda tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama kayığı kıyıya sürüklerken çıkardığı çukur sestten hemen anladı. Adam onun batısında, gölün aşağısındaydı; kıyıya tırmandığını duydu, sonra onu gördü ama net değildi. Tepeden tırnağa koyu renk giysiler içindeydi ama bunun mantıklı olduğunu düşündü.

Gözetleme Noktası'na doğru ilerlemek yerine, adamın park boyunca çaprazlama yürümesini, arkasından neredeyse bir ağaca çarparak tökezlemesini ve sonunda Gözetleme Noktası ile cadde arasında uzanan kaldırımın yanındaki peyzaj çalılarına yerleşmesini izledi.

Adamın sokağa doğru baktığını ve kendisinden uzaklaştığını düşündü. Ayağa kalktı ve temkinli bir şekilde ona doğru ilerledi, yaklaşması kar tarafından boğuldu. Otuz adım uzaklaştığında durdu ve bir ağacın yanına diz çöktü. Adamın ne yaptığını anlayamadı ama bir fermuarın çekildiğini duydu ve ardından mekanik gibi görünen bir şeyle uğraştığını gördü.

Sonra tanıdık bir cırcır sesi duydu: adam az önce tabancasına mermi sürmüştü. Klink'i bir tabancayla öldürmüştü. Onu pusuya düşürmek için tuzak kurmuştu.

Gözlerini kapattı ve öfkenin boğazına yapıştığını hissetti. Onu öldürmeyi planlıyordu. Yüz bin diye bir şey yoktu. Buraya gelmek için özgürlüğünü tehlikeye atmıştı ve adam onu öldürmeye hazırlanıyordu.

Bir dakika boyunca o n u izledi, hareketlerini izleyerek planını doğruladı. Eğer kadın kaldırıma çıksaydı, adam onu sırtından vuracaktı. Muhtemelen cesedini de göle atardı.

Orospu çocuğu!

Parka girer girmez kar maskesini indirmişti ve yüzünde gözleri ve burun kemiği dışında hiçbir şey görünmüyordu. Tabancayı cebinden çıkardı, ayağa kalktı ve yaklaştı. On beş metreden yumuşak ama otoriter bir sesle konuşuyordu.

"Beni sırtımdan mı vuracaktın?"

Artık onu biraz daha detaylı görebilecek kadar yakındı ve kaskatı kesildiğini gördü. Vücudunu hareket ettirmeden başını çevirdi ve "Beni öldürmeyeceğinden emin olmak istedim. Seni yeterince uzakta tutacaktım, böylece sana parayı gösterebilecek ve sonra geri çekilebilecektim."

"Öyle mi? Parayı yere dök."

"İşte," dedi ve bir an için neredeyse ona inanacaktı. Ama tam olarak değil ve adam aniden sağ elini kaldırarak döndüğünde silahı adamın vücuduna doğrulttu.

Onu vurdu: *bam bam bam bam*, tıpkı 22'likle olduğu gibi, ama daha fazla geri tepme, daha fazla darbe ile, ateş ederken hırlayarak ve Osborne devrilirken

karda devrildi. Yaklaştı ve bir kez daha ateş etti, *bam*, doğrudan adamın kafasına.

Yanında çanta yoktu, para da yoktu.

Orada durdu, iki saniye, beş saniye ona baktı, sonra panikle koşmaya başladı, arabaya doğru yöneldi. Yüz metre ötedeydi, karanlıkta belki yirmi ya da otuz saniye. İki kez tökezledi ve bir kez düştü, kalçası buzlu bir beton parçasına çarptı, ayağa kalktı, döndü, koştu, arabasına ulaştı, içine yığıldı.

Filmlerde olsa araba çalışmazdı. 4Runner anında çalıştı ve Osborne'un karda ölmesinin üzerinden bir dakika bile geçmeden uzaklaştı.

Nereye gittiğı ya da hangi sokaklardan geçtiğı umurunda değildi. Sadece bir yere gitmek istiyordu.

Dışarıda.

T W E N T Y - F I V E

Virgil esprili bir cevap vermeyi düşünüyordu, gözetleme sohbeti neyse oydu - aptalca sınırlarda dolaşıyordu - o sırada silah sesleri. Esprili bir cevap vermek yerine, bariz olanı dile getirdi.

"Silah!" Lucas doğrulup döndü: "Evet. Neredeydi?"

Arabanın koltuklarında dönerek herhangi bir hareket, herhangi bir ışık aradılar ama park ettikleri yerden çevredeki evler dışında hiçbir şey göremiyorlardı. Virgil arabayı çalıştırdı ve "Sanırım arkamızdan geldi" dedi.

"Evet! Evet! Evet! Evet! Başla!" Lucas alıcı-vericinin iletim düğmesine bastı: "Bunu duydunuz mu? Silah sesleri mi?"

Gözetleme ekibinin başı geri geldi: "Bir şey duyduk. Oldukça uzaktan geliyordu."

"Ses bize yakın geldi," dedi Lucas. "Belki de şu parktan? Osborne'u gördün mü?"

"Hayır, ama en üst kat tamamen aydınlık, yatak odası olmalı."

Virgil: "O Zhao'ydu. Silah Zhao'ydu. Osborne'u öldürdü. Beş el ateş etti."

Lucas bunu FBI dinleyicilerine tekrarladı. "Virgil onun Osborne'u öldürdüğünü söylüyor. Yakın bir yerde."

Clark geldi: "Neden? Neden . . . ?"

Virgil, "Çünkü dört ya da beş el hızlı ateş sesi duyduk ve Kaliforniya'daki o adamı, serbest yatırım fonu adamını böyle öldürdü ve McGruder'ı da böyle öldürdü, aynı şey, beş el hızlı ateş," dedi.

Lucas bunu gözetleme ekibine de tekrarladı ve ekledi, "Bu 22'lik değildi, daha büyüktü. Parka gidiyoruz."

park . . ."

Hem tepki süreleri hem de U dönüşü de dahil olmak üzere ayakta kalkışları dikkate alındığında park iki dakika uzaklıktaydı.

Yolda Clark geldi: "Osborne'un evinin içinde oldukları için silah sesleri bize boğuk geliyor olabilir mi?"

Lucas: "Hayır. Sanmıyorum çünkü sesler bize net geliyordu ama eve daha yakın olanlara boğuk geliyordu."

Parka vardıklarında Virgil bir U dönüşü daha yaptı ve arabayı kaldırıma çekip motoru durdurdu ve "Silahlar" dedi.

"Evet." Silahlarını kontrol ettiler ve dışarı çıktılar. Park karanlıktı ama ay ışığı ve cadde boyunca uzanan evlerden gelen ortam ışığı, belirgin şekilleri görebilmelerine yetiyordu.

Parka doğru ilerlerken Virgil arabanın kaputunun üzerinden, "Keşke tüfeğim yanımda olsaydı," dedi.

"Ben de öyle," dedi Lucas. "Silahını kaldır, silahını kaldır ..."

Virgil silahını kaldırdı ve yan yana kaldırımda ilerleyerek bir basketbol sahasını ve ardından ışıksız büyük bir binayı geçtiler.

"Ben sola gidiyorum," dedi Virgil. "Sen etrafını temizleyene kadar binanın köşesinde bekleyeceğim. Temizlendiğinde bağır."

Lucas parkın arka tarafına bakana kadar binanın yanından hızla ilerledi ve bağırdı, Virgil yanına geldi ve Lucas, "On metre arayla. Ortadan dümdüz gidelim."

Gözleri henüz karanlığa tam olarak alışmamıştı ve Clark gözetleme ekibine kendilerini ele vermeden Osborne'un evinin önüne yaklaşmaları için bağıırıyordu ve Virgil ile Lucas aynı anda kulaklıklarını çıkarıp etraflarındaki hareketleri daha iyi duyabilmek için ceketlerinin ceplerine koydular.

Suya giden yolun üçte ikisinde Lucas, "Bir şey bulmuş olabilirim. Sağ tarafımda. Bir yumruya benziyor, ağaç değil. Kütük de değil. Sert görünümlü, bir kaya olabilir."

Virgil hâlâ on metre ötede olan Lucas'ın etrafında bir yay çizerek yürüdü ve tabancaları havada, parkın doğu tarafına doğru ilerlediler. Onlar yaklaştıkça

Virgil daha da yaklaşarak, "Evet. Görüyorum. Bahsettiğin şey bu mu?"

"Vücut. Sanırım."

"Osborne?"

Lucas yaklaştı ve, "Bu bir ceset, yüzünü göremiyorum, üzerine yuvarlanmış... ne..." dedi. Eğer onu vurduysa, gitmiştir. Telefonumun flaşını kullanacağım."

Lucas iPhone'unun el fenerini açıp yumruya tuttu.

"Elinde silah var," dedi Virgil. "Elleri siyah. Osborne olmalı."

Lucas telsize gitti: "Clark. Clark. Parkta bir ceset var, Osborne olduğunu düşünüyöruz. Zhao hala burada olabilir, oldukça karanlık. Buraya iki ya da üç dakika içinde geldik ve kimsenin ayrıldığını görmedik. Ekibin bir kısmının cadde tarafındaki çıkışları tutması gerekiyor."

Clark geri geldi: "Osborne olduğuna emin misin?"

"İri bir adam, yüzü koyun yatıyor. Bir el ve bir silah görebiliyoruz ve el siyah gibi görünüyor. Ona dokunmak istemiyorum, sahneyi mahvetmek istemiyorum."

"Ah, bu o . . . Bir dakika içinde dört adamımız orada olacak, belki daha az. Eğer sokağa çıkmadıysa, duvarları aşması ya da suya inip yürüyerek çıkması gerektiğini düşünüyörum. Bu pek mümkün görünmüyor."

"Arabasını yakın bir yere park etmişti," dedi Lucas. "Bekle."

Virgil dizlerinin üzerine çökmüş, sokağa doğru bakıyordu. Cep telefonunu çıkarıp el fenerini açtı ve karda bir dizi küçük ayak izini işaret etti; bunlardan birinde kırmızı damlacıklar vardı ve kar yüzeyine kan sıçradıktan sonra üzerine basılmıştı.

"Kadının ayak izleri," dedi. "Sokağa doğru koştu. Gitmiş."

—

BEŞ DAKİKA SONRA, aralarında Clark'ın da bulunduğu bir dizi FBI ajanı parkta çalışıyordu. Kıdemli ajan herkesi cesetten uzak tutarken, ajanları güçlü LED el fenerleriyle parkın içine gönderdi. Parkın kenarındaki kayalıklara çekilmiş bir kayak görüldü.

Bu da Osborne'un görünmeden evinden nasıl çıkabildiğini açıklıyordu. Park temizlendikten sonra Clark ajanlarını sokağa göndererek kapılara vurmalarını, insanları uyandırmalarını ve parkın girişinde garip bir araba fark edip etmediklerini sormalarını istedi.

Bir adam görmüş. Parktan bir blok ötede oturuyordu ve köpeğiyle geç saatlere kadar bisiklet sürdüğünü ve komşusunun evinin önüne park etmiş koyu renkli bir SUV gördüğünü söyledi. Daha önce gece sürüşlerinde görmediğini söyledi. Silah seslerini duymamıştı -kendisi ve köpeği film izliyorlardı- ama geç olmuştu. Arabanın markasını bilmiyordu ve plakasını da fark etmemişti. FBI bahsettiği komşusuyla konuştuğunda, ajanlara evinin önüne park edilmiş bir arabadan haberi olmadığını söylemişti.

Clark, Virgil ve Lucas'a, "Zhao koyu renkli bir SUV'un içinde," dedi. "ABD'de kayıtlı neredeyse üç yüz milyon araba var. Sizce yirmi milyondan daha az koyu renkli SUV var mıdır?"

Virgil, "Muhtemelen hayır," dedi.

Ölen adamın Osborne olduğundan emindiler ama teknik olarak emin değillerdi -Lucas ve Virgil kurbanın kafasındaki büyük yarayı gördükten sonra cesede dokunmamışlardı ve Clark da olay yeri teknisyenlerinden izin almadan cesedi yuvarlamak istemiyordu. Ölen adamın kimliğinden o kadar emindi ki Osborne'un kapısına vurması için bir ajan gönderdi. Osborne cevap verirse, ajan ona yakındaki silah seslerini soracaktı.

"Burada olduğumuzu biliyor olmalıydı. Eğer Zhao'yu öldürmüş olsaydı, biz onun mazereti olurduk," dedi Clark.

Cesedi sabah saat dörtte yuvarladılar ve Osborne'un kimliğini doğruladılar. Ajanlardan birinin söylediğine göre üzerinde kışlık kürekçi kıyafeti, sweatshirt ve kot pantolon vardı. Kot pantolonunun içinde William Osborne adına düzenlenmiş Ohio ehliyetinin bulunduğu bir cüzdan vardı.

O sırada, AIC de dahil olmak üzere daha kıdemli Cleveland ajanları uyandırılmış ve parka gelmişlerdi. Osborne'un kimliği doğrulandığında, FBI arama emriyle evine girdi, Lucas ve

Virgil arkadan geliyordu. Sabahın ilerleyen saatlerinden itibaren tam bir arama yapılacaktı ve ajanlar Osborne'un ofisini mühürlediler ve müzik odasında gizlenmiş bir kasa buldular. O oda da mühürlendi ve ajanlar arama başlayana kadar kimsenin girip çıkmadığından emin olmak için görevlendirildi.

Lucas ve Virgil Clark'ı kenara çekti ve Lucas, "Aramayı gözlemlemek istiyoruz," dedi.

"Eminim yapabilirsin. Henry'ye bir sorayım." Henry Moore AIC'ydi. "Washington'daki arkadaşınızdan tamamen haberdarız."

"Güzel," dedi Lucas. "Zhao'yu ikinci kez bir ya da iki dakikayla kaçıırıyoruz ve ben bundan sıkılmaya başladım. Umarım bize nereye gittiğini söyleyecek bir şey bulabiliriz. O kaltağı öldüreceğim."

Clark bu kelime karşısında irkildi ve etrafına bakındı; başının üzerinde olabilecek kadar yakında hiçbir kadın ajan yoktu.

"Umarım iş o noktaya gelmez," dedi Clark. "Eğer onu canlı yakalayabilirsek ..."

"Ne? Beşli'nin diğer üyelerini ele mi verecek? Zaten ikisini öldürdü," dedi Lucas. "İçimden bir ses ya onları öldüreceğini ya onlardan birinin onu öldüreceğini ya da ortadan kaybolacağını söylüyor."

Virgil: "*Beşli*'nin diğer üyeleriyle konuşmaya devam etmesi için deli olması gerekir - onlar için geldiğine inanmaları gerekir. Onu arıyor olmalılar, özellikle de Osborne'la ilgili haberler çıktığında. Eğer Kaliforniya'da para ve farklı bir araba topladıysa, ki biz öyle olduğunu düşünüyoruz - muhtemelen şu anda o SUV'yi kullanıyor - belki de en azından şimdilik onlardan vazgeçer ve saklanacağı bir yere gider."

Lucas başıyla onayladı. "Onun zeki olduğunu biliyoruz. Eğer bunu gerçekten düşündüyse ve San Francisco'dan para alıp kendini gömdüyse onu bulmak imkansızla yakın olacaktır."

Clark, "Evi didik didik edeceğiz ve bulunacak bir şey varsa onu bulacağız," dedi. "Orada ol."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

T W E N T Y - S I X

Zhao ilk başta parktan uzakta olduğu sürece nerede olduğuna dikkat etmedi. Önce doğuya, sonra da güneye doğru kaçtı. herhangi bir takip izi olmadan. Parktan ayrıldıktan on dakika sonra, otoparkında birkaç araba bulunan ve tüm gece açık olan bir Walgreens eczanesi gördü ve içeri girdi.

Park yerinde kıpırdamadan oturdu, kendini sakinleştirmeye ve düşünmeye çalıştı. Cleveland'dan doğuya, JFK dedikleri adama doğru sürmeye devam etmeyi planlamıştı ama şimdi bu fikri daha iyi düşündü. JFK henüz harekete geçmemişti ve şimdi de geçmemeye karar verebilirdi - bu noktada, kanıtlanabilir bir suç işlememişti ve Beş'in üzerindeki baskı giderek artıyordu. Beklemeyi, başını öne eğmeyi, ondan uzak durmayı ve hiç harekete geçmemeyi göze alabilirdi.

Elinde ona şantaj yapabileceği hiçbir şey yoktu, zayıf bir komplo suçlaması dışında. JFK'yi yakma tehdidi, elindeki diğer kaynak olan Andi Carter New Orleans'ta olduğu için geri tepebilirdi.

Arabada, bir alışveriş çantasının içinde elli bin dolar nakit parası vardı. Çok para... ama yeterli değil. Temel olarak, bir yıllık barınma ve yiyecek parasıydı, bir yerde düşük seviyeli, kayıt dışı bir iş bulursa bu para artabilirdi ama rahat etmesi için yeterli değildi. Bektan bir yerde yaşamak, dövme salonunda yaptığı gibi temizlik işleri yapmak, onun için hiç de davetkâr bir gelecek değildi.

Ve Beşli'nin hayatta kalan üyelerinin *çok fazla* ...

San Francisco'dan ayrıldığından beri bu konuyu zihninde evirip çeviriyordu ve elli kişilik bir ekiple yola çıkma olasılığını düşünmüştü.

Bin dolar ve ardından altı ay ya da bir yıl içinde Andi Carter ve Meyer'e ulaşmak için geri dönmek ve belki de Sonnewell'den bir miktar daha para istemek.

Hepsinin, ona kalıcı bir sığınak sağlamakla ciddi olarak ilgilenmeleri gerektiğini düşündü. Yakalanırsa, hepsinin de anladığından emin olduğu gibi, ciddi bir tehdit oluşturacaktı. Sonnewell ve Osborne da anlamıştı, yoksa onu öldürmekle tehdit etmezlerdi.

Ülkeyi baştan başa geçerken aklının bir köşesinde ısrarla başka bir şey vardı. Andi Carter'la dört farklı olayda karşılaşmış ve diğer kadınla arasında bir yakınlık hissetmişti. Belki Carter, Beşli'den ikisini öldürmüş olmasına rağmen hâlâ ona yardım etmeye istekli olabilirdi.

Ama bunu yapmak istememişti!

McGruder hepsini ifşa etmekle tehdit ederek bunu kendi başına açmıştı ve o da diğerlerini korumak için onu öldürmüştü. Osborne onu öldürmek için parka gelmişti ve o da kendini savunmak için onu öldürmüştü. Carter bunu anlayacaktır.

Biraz daha düşündü ve aralarında yüz metre mesafe olan iki polis arabası, sirenleri ve flaşörleriyle sessiz geceyi aydınlatarak aceleyle geçip gittiklerinde biraz yere yığıldı. Parkın genel yönüne doğru gidiyorlardı ve daha uzağa ve hızlı bir şekilde gitme dürtüsü hissetti.

Susturdu ve hâlâ Carter'ı düşünerek 4Runner'dan indi ve Walgreens'e girerek üç kutu Good & Plenty meyan kökü şekeri, iki paket patates cipsi ve yarım düzine şişe Pepsi aldı. Bir pizza için adam öldürebileceğini düşündü. Bu düşünce onu eğlendirdi: *öldürme* kısmı.

Arabasına döndüğünde telefonunu açtı ve Carter'ı aradı. Carter cevap vermedi. Tekrar aramayı düşündü, vazgeçti, motoru çalıştırdı ve park ettiği yerden geri çıkmak üzereydi ki telefon çaldı.

"Evet?"

"Bu benim," dedi Carter. "Uyuyordum."

"CLE'yi ben öldürdüm," dedi Zhao. Süslemenin bir anlamı yoktu. "Ne!"

"Bill Osborne. Sanırım onu tanıyorsun. Beni bir parkta pusuya düşürmeye çalıştı. Benim için parası olduğunu söyledi ama bir silah getirdi ve beni onunla vurmaya çalıştı. SFO bana bir silah verdi ve Bill'i onunla vurdum. O *beni* vuramadan önce."

"Aman Tanrım, Vivian! Bu korkunç bir şey. Yani, senin için korkunç!" Carter söyledi. "Hayalet silahlı adama yaptığı gibi seni de vurmaya mı çalıştı?"

"Aynen öyle. Buluşma yerine erken gittim ve siyahlar giymiş bir şekilde gizlice içeri girdi ve yanından geçeceğimi düşündüğü çalışanların arasına saklandı. Beni arkamdan vuracaktı. Aslında onunla konuştum, beni vurmaya çalışıp çalışmadığını sordum ve o da arkasını döndü ..." Biraz yalan söylemeye başladı. "... ve bana ateş etti ama ıskaladı çünkü dengesi bozulmuştu... Beni bir santimle bile ıskaladığını sanmıyorum, kurşunun saçlarımin arasından geçtiğini hissettim."

"Aman Tanrım!" Carter tekrar söyledi. "Ne yapacaksın?"

Zhao, "Buraya gelmeden önce planladığım gibi ortadan kaybolmak istiyorum," dedi. "Başka kimseye zarar vermek istemiyorum. McGruder'ı öldürdüm çünkü..."

"Nedenini biliyorum," dedi Carter. "Şimdi neredesin?"

"Cleveland'da bir Walgreens'in önünde oturuyordum. George'dan o parayı aldım ama o kadar da çok değildi. Sizden gelecek paraya gerçekten ihtiyacım var. Bill'in bana vermeye hiç niyeti yoktu."

"Peki, yapacağım. JFK'ye ne dersin?"

"Henüz hiçbir şey yapmadı. Hâlâ temize çıkmış durumda ve tüm bu program . .. dağılıyor gibi görünüyor. Hâlâ istekliysen, daha fazla para için en iyi şansımın sen olacağına karar verdim."

"Elbette öyleyim! Bill ne düşünüyordu ki? Tanrım, tek yapması gereken sana biraz para vermektir. JFK ve ben katkıda bulunmaya hazırız. Yüz bin dolar mı? Bill paranın gittiğini fark etmezdi bile. Ben de fark etmem. Aslına bakarsanız, miktarı arttırmaya hazırım. Önemli ölçüde. Nerede buluşabiliriz?"

"Bilmiyorum. O kadarını düşünmedim. Bunu yarın halledebiliriz. Güneye gideceğim, buradan çıkacağım, uyuyacak bir yer bulacağım. Yarın seni aynı telefonda arayacağım. Seni sabah ararım."

"Güzel. Yap şunu. Bu çok korkunç! Korkunç! Bill'in bunu yaptığına inanamıyorum."

Bir dakika daha konuştular, sonra telefon kapandı. Carter'ın sesi samimi geliyordu, diye düşündü Zhao, ama bir psikopat olarak Carter muhtemelen iyi bir yalancıydı. Dikkatli olmak zorundaydı. Buluşmaları kalabalık bir yerde olacaktı; tanınmayacağı ama Carter'ın da çılgınca şeyler yapamayacağı bir yerde.

Cep telefonundan bir ABD haritası aradı ve haritayı ülkenin merkezine kadar daralttı. Her ikisi de New Orleans yolu üzerinde olan Columbus ya da Cincinnati'ye gidebilir, bir otopark bulabilir ve biraz uyuyabilirdi.

Arabayı çalıştırdı ve Walgreens'in önünden çekildi.

—

ZHAO hata yapmış olabileceğini ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİ ama yapmıştı. Sonnewell'den havaalanı kodu yerine "George" olarak bahsetmişti ve Andi Carter SFO bölgesinde yaşayan ve aynı zamanda Bitcoin zengini olan yalnızca bir George tanıyordu. İnternette özel bir Amerikan Bitcoin Konseyi web sitesine girdi, onun adını, e-postasını ve telefon numarasını buldu. Saatine baktı: Kaliforniya'da saat on bir.

Aramayı yaptı. Telefon bir süre çaldıktan sonra telesekretere bağlandı. Dedi ki, "Ben MSY. Eğer SFO'daysanız, beni bu numaradan tekrar arayın."

Beş dakika sonra telefonu çaldı ve Sonnewell, "N'aber Andi?" dedi.

Carter güldü ve "MSY olduğumu biliyor muydun?" dedi.

Sonnewell, "Bunun muhtemel olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Beni nasıl anladın?"

"Az önce Vivian'la konuştum ve ağzından kaçırıp senden 'George' diye bahsetti. Düşündüm de, San Francisco bölgesinde George adında bir sürü Bitcoin parası olan ve o boktan Duck Wiggins'i boğacak kadar büyük kasları olan kimi tanıyorum?"

"Bir telefon görüşmesinde hiçbir şeyi kabul etmiyorum ama tamam. Kötü bir şey mi oldu?"

"Vivian CLE'yi öldürdü. Onun geldiğini gördü; o akıllı biri ve bunun için ona yeterince kredi vermedik. Şimdi benim yolumdan gidiyor. Hâlâ para arıyor."

"Lanet olsun. Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım ikimiz bir şeyler yapmalıyız. Artık temkinli davranıyor. Bunun tek başıma yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

Sonnewell yatağının başucundaki saate baktı. "Erken yatıyorum, böylece yarın sabah altıda buradan çıkabilir, öğleden önce New Orleans'ta olabilirim. Eğer Cleveland'da ve araba kullanıyorsa, o saatten önce varamaz."

"Halka açık bir yerde buluşmak isteyecektir," dedi Carter. "Onu öldürmekle tehdit ettiğini söyledi ve bu yüzden ... bilirsin işte."

Sonnewell, "Eğer onu ayarlayabilirsen, onunla yatmaya hazırım," dedi. "Ama yakalanabileceğimi düşünürsem yapmam."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Çok dikkatli olmamız gerekiyor, ancak sizin için işe yarayacak bir şey bulacağım."

Fikir alışverişinde bulundular ve sonunda Carter'ın Sonnewell'i ertesi sabah New Orleans'taki Lakefront Havaalanı'ndan alması konusunda anlaştılar. Ayrıldıklarında, Sonnewell charter servisini aradı ve saat altıda uçmak için ayarlamalar yaptı.

Yatağa geri süründü ve bir süre tavana baktı. *Andi Carter'*i düşündü. ABC toplantılarında onunla hiç konuşmamıştı ama kesinlikle gözüne çarpmıştı.

Sonnewell zengin olmadan önce, başka bir sersemken, en iyi kadınlarla hiç iyi geçinememişti, çünkü o ... bir sersemdi. Ve belki de biraz inekçe. Sonra zengin olduğunda, kendisine yaklaşan kadınların daha çok

kendisinden çok parasıyla ilgileniyordu ki bu tamamen saldırgandı.

Kadınlara karşı her zaman biraz utangaç olmuştu ve dolandırıcı kültürüyle yaşadığı deneyimlerden sonra daha da utangaç olmuştu. Andi Carter onu rahatsız eden kategorilerin hiçbirine uymuyordu: muhtemelen kendisinden daha zengindi. Sertti, yumuşak değil. Zekiymi.

Yıllar boyunca tuhaf anlarda onu düşünmüştü ve şimdi Onu aramıştı ve o da onu güldürmüştü.

Olabilir mi?

Andi Carter mı?

OceanofPDF.com

T W E N T Y - S E V E N

Virgil ve Lucas ertesi gün saat onda Osborne'un evine döndüklerinde uzun araba yolunun karanlık ciplerle dolu olduğunu gördüler, yerel polis arabaları ve Hertz titreşimli isimsiz sedanlar. Cadde üzerinde bir dizi televizyon mobil ünitesi park etmişti ve soğuktan donmuş muhabir ve kameramanlar kamyonların etrafında küme halinde duruyordu.

Araba yoluna girdiklerinde Virgil, "Bu büyük bir olay sanırım," dedi. "Milyarderleri pek sık öldürmeyiz ve şimdi geçen hafta iki tanesi öldü." Arabayı garaj yolunun dışına, çimenlerin üzerine park etti, böylece gerekirse kalabalıktan kaçabilecekti.

Bu bir FBI görevlisini kızdırdı ve koşarak yanlarına geldi, elini geri sallayarak çimenlikten çıkmasını söyledi. Virgil pencereyi indirdi ve "Ne?" diye sordu.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Çiçek tarhına park ediyorsun." "Park ediyorum, böylece ihtiyacım olursa buradan çıkabilirim ve bir grup sirk arabası tarafından sıkıştırıldı. Siz aptallar gibi," dedi Virgil. "Bununla ilgili bir sorunuz varsa Henry ile konuşun."

Yetkili ajan Henry Moore'du. Bu, görevlinin cesaretini kırdı ve "Yapacağım," dedi ve koşarak uzaklaştı. Lucas, "Sence Henry'nin neden bahsettiğine dair bir fikri var mıdır?" diye sordu.

"Kimin umurunda?" Virgil sordu.

"Aferin," dedi Lucas. "Bakalım i ç e r i d e ne yapıyorlarmış. Tavsiyeye ihtiyaçları olacak."

Gittikleri son milyarder evi McGruder'inkiydi ve tam bir hayal kırıklığıydı. Lucas'ın o zaman da bahsettiği gibi, McGruder'ın evindeki eşyalar Virgil ve Lucas'ın evindekilerden pek farklı değildi ama daha pahalıydı ve daha fazlaydı -bir düzine yerine üç yüz kravat. Lucas'ın küçük modeli yerine büyük bir Steinway konseri.

Virgil, Osborne'un evine doğru yürürlerken Lucas'a bunun McGruder'ın kötü hayal gücünün ve zevksizliğinin bir sonucu olduğunu söyledi.

Bu Osborne için geçerli değildi.

Milyarderlerin yığdığı tüm olağan ıvır zıvıra ek olarak, nadir bulunan yüzyıl ortası mobilyalar, fabrikalar yerine stüdyolarda üretilen özel yapım aydınlatma armatürleri, Crate & Barrel'den halılar yerine Tibetli bakirelerin kasık kıllarından dokunan halılar-Osborne, görünüşe göre kişiliğine hitap eden şeylere birkaç oda ayırmıştı.

Resmi bir kütüphanesi vardı, ancak raflar bir dekoratör tarafından satın alınmış gibi görünen kitaplar yerine, döviz piyasaları, ekonomi, tarih ve sanat üzerine okunmuş gibi görünen kitaplarla doluydu.

McGruder'ın evini süsleyen E-Z Play piyano kitapları yerine, kâğıt rafında kalın bir yığın nota bulunan, Lucas'ın evindekinin aynısı bir piyanoya sahip, görünüşe göre onun için yeterince iyi bir müzik odası vardı. Odanın köşelerinde akustığı iyileştirmek için garip şekilli kumaş paneller ve parke zemin üzerine güzel bir Arts and Crafts halı vardı.

Virgil, Lucas'a onun amatör biri olmadığını söyledi. "Hadi canım," dedi Lucas.

Evdeki hareketliliğin çoğu, Osborne'un konferans masasında bir dizi bilgisayarın bulunduğu ev ofisinde ve stereo ekipman, vinyl plaklar ve CD'lerle dolu bir dizi dolabın altındaki panellerin arkasında yerde duran bir kasanın bulunduğu müzik odasında gerçekleşiyordu.

Clark oradaydı ve bir FBI teknisyeninin elektronik bir kilitte oynamasını izliyordu. Lucas ve Virgil'e, "Kız arkadaşı Elaine West bir saat önce buradaydı. Oldukça üzgündü. Yatak odasındaki bazı kişisel eşyalarını, kıyafetlerini falan almak istemiş. Kasadan haberi varmış ama şifresini bilmediğini söylüyor. Teknisyen üreticiyle konuşuyor, kasayı açabilir."

"Bakmaya değer başka bir şey var mı?" Virgil sordu.

"Bilgisayarcılardan biri Osborne'un dün beş kez girdiği ve içinde hiçbir şey olmayan bir web sitesi buldu. Hiçbir şey yok. Beşli'nin diğer üyeleriyle iletişim kurmak için kullanılmış olabileceğini düşünüyoruz ama şimdi yeni bir siteye taşınmışlar."

Lucas, "Osborne yeni web sitesinin adını yazsaydı iyi olurdu," dedi.

"Muhtemelen yapmıştır - o sitelerin isimleri o kadar uzun ve karışık ki hatırlayamazsınız. Büyük olasılıkla şifreli bir dosyanın içine koymuş ki bilgisayarımız yeterli zaman verilirse NSA'nın bunu kırabileceğini söylüyor. Yeterli zamanın güneş karardıktan yaklaşık iki milyar yıl sonra olacağını söyledi," dedi Clark.

FBI kanıt müdahale ekiplerinin on iki üyesi evin her yerini arıyordu. Her bir giysi dolaplardan çıkarıldı, her bir cep açıldı, her bir kağıt parçası önemli olabilecek herhangi bir şey için incelendi.

Üreticiyle birlikte çalışan kasa teknisyeni kasayı açtığı anda, beyaz Tyvek tulumları ve cerrah eldivenleri giyen bir acil müdahale ekibi uzmanı içindekileri çıkarıp plastik kanıt kutularına yerleştirirken Clark insanları uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Para vardı: elli ya da altmış bin dolar, kanıt kutusu mühürlenmeden önce sayılacaktı. Altın ve gümüş sikkeler, egzotik saatler, erkek altın bilezikleri, dolu bir Smith & Wesson .357 Magnum, noter tasdikli bir vasiyetname ve yetmiş sayfayı bulan mirasla ilgili diğer belgeler ve bir teknisyenin Bitcoin hesap kodları gibi görüldüğünü söylediği kodlar içeren bir defter buldular.

Beş'le ilgili bir şey yok.

Sonra, beklenmedik bir şekilde, ofiste çalışan uzmanlardan biri aradı, "Burada bir şey buldum."

Clark, birkaç ajan, Virgil ve Lucas müzik odasından çıkıp bitişikteki ofise girdiler. Uzmanın elinde yasal bir deftere benzeyen ama sadece dörde altı inç boyutlarında olan sarı bir karalama defteri vardı. Uzmanın bir masa çekmecesinde bulunduğu benzer kullanılmış karalama defterleri koleksiyonundan alınmış iki düzine rastgele not ve karalanmış bir liste bulmuştu.

SFO: DW

MSY: JD

MSP: HS

JFK: WOR

Notun etrafında karalanmış birkaç kelime daha vardı, ancak bunlar hemen çözüleliyordu.

"İlk harfler havaalanı kodlarıdır," dedi uzman. "SFO San Francisco, MSY'nin ne olduğunu bilmiyorum ..."

Birisi "New Orleans" dedi.

Uzman devam etti: "MSP Minneapolis-St. Paul, CLE burası, Cleveland ve JFK ... JFK. İkinci harfler kurbanlar. Duck Wiggins, Jack Daniels, Hillary Sikes ve henüz öldürölmemiş ama JFK tarafından öldüröllecek olan WOR, her kimse o. Kendi kurbanını listelemiyor çünkü hatırlamak için yardıma ihtiyacı yok."

Uzman, Clark ve kıdemli ajanlarının görebilmesi için eldivenli elleriyle defteri yere sabitledi. Clark, "Bu çok önemli. Bir sonraki cinayet New York'ta olacak. Bunu Henry'ye vermeliyiz, o da en kısa zamanda Washington'a ulaştırmalı."

Virgil ajan kümesinin arasından geriye, geçmeye çalışmayan Lucas'a baktı. Lucas kaşlarını kaldırdı ve Virgil

Başını salladı: "Bu gerçek."

Ve Clark'a: "Cep telefonumla bir fotoğraf çekeyim."

Clark isteksiz görünüyordu ama Virgil'in atış yapmasına izin vermemek için bir neden düşünemiyordu ve Virgil yaptı, gruptan geri çekildi ve Lucas'a gösterdi.

"WOR?"

Ajanlardan biri, "New York'ta muhafazakâr bir radyo istasyonu. Konuşma radyosundaki pek çok büyük isim orada."

Clark, adı Barnes olan ajana döndü: "Emin misiniz?"

"Evet, eminim," dedi Barnes. "Ben oradan geliyorum. Babam her zaman dinler."

"Osborne'un basın açıklamasında ne dediğini hatırlıyor musun?" Lucas Virgil'a sordu. "Yüzünü tanıyacaksın ya da onun gibi bir şey?"

"Bir radyo istasyonunun yüzü yoktur," dedi Virgil. "Radyo istasyonlarındaki insanların yüzleri yoktur. Televizyonda değiller."

"Bazıları öyle, ünlü olanlar," dedi değirmen görevlilerinden biri.

Clark cep telefonuyla dikkatli bir fotoğrafını çektikten sonra karalama defteri bir kanıt torbasına yerleştirildi. Cleveland'dan sorumlu ajan Henry Moore'a göndermek için **o r a d a n** ayrıldı. Moore'a ulaştığında, ne bulduğunu açıkladı. "Bana New York'ta sağcı bir televizyon kanalı olduğu söylendi."

"Komplo teorileri," dedi Barnes ona. "Tam Beş'in işine göre."

Clark bunu AIC'ye tekrarladı. "John Barnes bunun iyi bilinen bir istasyon olduğunu ve komplo teorileri ürettiğini söylüyor."

Dinledi ve sonra dedi ki, "Evet. Evet. Evet. Evet. Size karalama defterinin görüntüsünü içeren bir kısa mesaj göndereceğim..."

—

Çizik PED günün buluntusuydu. Lucas ve Virgil öğleden sonraya kadar etrafta dolaşıp ajanlar ve ERT uzmanlarıyla konuştular,

pek yardımcı olamadılar. Kasada ve Osborne'un cesedinin altında buldukları silah dışında başka silah bulamadılar.

Uzman, "Yapmadığı şey kanıtları etrafta tutmamaktı," dedi. "Zhao ya da her kimse tarafından öldürülmemiş olsaydı, burada onu suçlayabileceğimiz hiçbir şey olmazdı."

Federaller bir yemek şirketinden yiyecek getirmişlerdi ve Virgil ile Lucas öğleden sonra boyunca bu yiyecekleri gagalamışlardı ama karalama defterinden sonra kayda değer bir şey çıkmayınca Lucas gerçek bir şeyler yemelerini ve bir sonraki hamlelerini düşünmelerini önermişti.

"Yarın sabah uğrayıp başka bir şey olup olmadığına bakabiliriz. İnternete girip bu WOR'ü araştırmak istiyorum," dedi Lucas Clark'a. "Bir radyo istasyonunu öldüremezsin, hedefin kim olduğunu bilmemiz gerek. Adamın. Belirli bir adam."

Dinlemekte olan bir ajan, "Belki de istasyona otomatik bir silahla giriyordur. Bir sürü insan öldürür."

"Beşli'nin pek tarzı değil," dedi Virgil. "Sanırım bu mümkün, ama bu bir intihar girişimi olur ve Beşli'nin diğer üyeleri çok dikkatli davrandılar. Ve artık çoğu istasyonda güvenlik var. Bilmiyorum. Bu kafa karıştırıcı."

Hava kararırken Osborne'dan ayrıldılar, Travelodge'daki odalarına döndüler, evlerini aradılar, duş aldılar, WOR hakkında okumak için internete girdiler. Saat altı buçukta, Yunan aromalı kafede yemek yerlerken Mallard aradı.

"WOR olayını duydum. Böyle bir şey olamaz. JFK her kimi hedef alıyorsa onu öldürmeden önce ona ulaşmalıyız."

Lucas: "New York'a gitmemizi mi istiyorsun?"

"WOR'e yönelik bir saldırıyı durdurmanızı ve Zhao'yu yakalamanızı istiyorum ve bence New York en iyi seçenek. Çeşitli Beşli üyeleriyle bağlantı kuruyor gibi görünüyor. SFO'yu çoktan halletti, MSP ve CLE'yi öldürdü, bir sonraki en yakın yer JFK. Cleveland Manhattan'a bir günden daha az mesafede. New Orleans'tan çok daha yakın."

Virgil, "Bildiğimiz kadarıyla koordineli, iki kişilik cinayetleri olmadı," dedi. "Eğer oraya gidiyorsa, para içindir ya da JFK'yi ortadan kaldırmak içindir, böylece ona karşı tanıklık edemez, ama bu WOR'e yönelik bir saldırıyla bağlantılı olmayacaktır."

Mallard, "Yine de her şey New York'ta birleşiyor," dedi. "Oradaki müdür yardımcısıyla konuştum, sanırım ikiniz de tanıyorsunuz ..."

"Evet, bizden hoşlanmıyor," dedi Lucas.

Mallard, "Herkesin hayatında biraz yağmur yağmalı, gerçi siz ikiniz daha çok bir bok fırtınası gibisiniz, ama bu ne burada ne de orada," dedi. "Sizi orada istiyorum. Radyo istasyonuna gidin, ortalığı karıştırın, bakalım ne çıkacak. Yarın sizin için biletlerim olacak ve LaGuardia'da sizi bir araba karşılayacak."

"Sabah çok erken değil," dedi Lucas.

Mallard zili çaldı ve akşam yemeğini bitirdiler, Manhattan FBI müdür yardımcısının onlardan *gerçekten* hoşlanmadığı gerçeği de dahil olmak üzere New York'un yaratabileceği sorunlar hakkında konuştular. Saat sekizde odalarına dönmüşlerdi. Lucas bir film izledi ve Virgil dizüstü bilgisayarını çıkarıp ikinci romanının bir sonraki bölümünün taslağı üzerinde çalıştı. Saat on birde ikisi de yataktaydı, Virgil uyuyordu, Lucas ise pek uyumamıştı.

Bu tam olmayan durumda gözleri açıldı ve yüksek sesle "Ah-ah" dedi.

Virgil'i aradı, o da halsiz bir şekilde, "Ne oldu?" diye cevap verdi. "Aklıma bir şey geldi," dedi Lucas.

"Yarına kadar bekleme ihtimali var mı?"

Lucas bu yorumu görmezden geldi. "Osborne'un basın açıklamasında 'Yüzünü tanıyacaksınız' dediğini hatırlıyor musunuz? Sen de 'Radyo istasyonlarının yüzü olmaz' demiştin."

"Evet, hepsini net bir şekilde hatırlıyorum. Artık uyumaya devam edebilir miyim?"

"Haklıydın," dedi Lucas. "Burada karanlıkta uzanmış, tanıdığım bir radyo yüzü düşünmeye çalışıyordum. Twin Cities'de Soucheray var ama hepsi o kadar ve onun yüzünü daha çok gazetedeki köşe yazılarından hatırlıyorum. Ve belki bir reklam panosu."

"Tamam. Ne olmuş yani?"

"Sonra düşünmeye başladım, WOR. Ve Woody Rap'i düşündüm. Ya da bazen kendisine atıfta bulunduğu gibi, Woodrow Orion Rap."

Woody Rap'in New York'ta saat 10'da kablolu televizyonda bir talk-show programı vardı; süslü, gıdaklayan yüzü ülke çapında tanınıyordu.

Virgil yatakta doğrulup oturdu: "Orospu çocuğu. WOR. Sence?"

"Bir yüzü var. New York'ta. O bir meyveli kek. COVID'in ABD'de Trump'ı devirmeye çalışan Demokratlar tarafından tohumlandığını söyleyen adam. Genelkurmay Başkanlarının hepsinin komünist olduğunu ve bu yüzden ordunun seçimin Biden tarafından çalınmasını engellemek için müdahale etmediğini söyledi."

"Lucas'ın hedef olma ihtimalinin lanet olası bir radyo istasyonundan yüz kat daha fazla olduğunu düşünüyorum," dedi Virgil.

"Mallard'la sabah konuşuruz. Ama şunu bir düşünün. Rap'in kendisine hiç WOR dediğini sanmıyorum. Ve radyo istasyonu çok büyük bir hedef olur."

"Ama Rap üç ismi de kullanıyor ve Osborne da diğer kurbanların isimlerinin baş harflerini kullanmış. Tam üstüne bastın. Bu lanet olası bir radyo istasyonu değil. Sadece değil. Bu Woodrow Orion Rap."

T W E N T Y - E I G H T

Mallard'ın asistanları Lucas ve Virgil'e Cleveland'dan LaGuardia'ya giden bir uçak ayarladılar. havaalanı içinde Yeni York Şehir at bir saat içinde ve Ancak Osborne'un saha amiri olan Clark, saat sekizde kapılarını çalarak onları Cleveland şehir merkezindeki FBI saha ofisinde saat dokuzda yapılacak brifinge davet etti.

Çok değil, Lakeside Caddesi'ndeki tuğla ve beton FBI binasının önüne park ettiler ve siyah çelik çitlerden geçerek binaya girdiler.

AIC'den Henry Moore, brifingi, San Francisco ve Houston'da hiçbir şey ifade etmeyen, Twin Cities ve Cleveland'da kapanmış davalar ve New York'ta açık bir olasılık olan Beş cinayette şimdiye kadar ortaya çıkan tüm kanıtları özetleyen bir asistana devretmişti.

Asistan sözlerini bitirdiğinde Moore ayağa kalkarak, "New York ofisi WOR ile yakın koordinasyon içinde. Bu hassas bir durum, çünkü katilin istasyona saldırmadan yaklaşmasını tercih ediyoruz: onu suçüstü yakalamak istiyoruz, ama herhangi bir zarar vermeden önce. WOR çalışanları elbette herhangi bir hasar ya da yaralanma olasılığını ortadan kaldırmakla ilgileniyor, ancak onlara güvenlikte bariz bir artış olması halinde katilin geri çekilip daha sonra saldırabileceğini belirttik. Bu sonsuza kadar güvenlik örtüsü sağlayabileceğimiz bir durum değil, her ne kadar WOR yöneticileri bunu takdir etmiyor gibi görünse de."

Bir ajan elini kaldırdı ve "Aramızdan New York'a güvenlik çabalarına destek olmak için gidecek olan var mı?" diye sordu.

Moore başını salladı: "Hayır. New York her şeyin kontrol altında olduğundan emin."

Başka bir ajan: "Peki ya Zhao? Dün öğleden sonra polislerle bunun hakkında konuşuyorduk..." Lucas ve Virgil'e elini salladı ". . ve onunla WOR'e yapılan saldırı arasında gerekli bir bağlantı olmadığı konusunda hemfikir olduk. Peki bu konuda ne yapıyoruz?"

Moore, "Osborne öldükten sonra burada kaldığını düşünmek için bir neden yok. Yolda bir yerlerde ve nerede olduğunu siz de benim kadar iyi tahmin edebilirsiniz."

Başka bir ajan: "Eğer New York'a giderse ... Dün gece Google'dan baktım ve New York'ta bir milyondan fazla etnik Asyalı var, çoğu da şehirde. Yarım milyon etnik Asyalı kadın ..."

"Bu kesinlikle ciddi bir sorun," dedi Moore, sesinde ciddi bir sorun olsa da, *bunun onların* ciddi sorunu olmadığını ima eden bir ton *vardı*. "Başka kimse var mı?"

Virgil Lucas'a baktı ve Lucas elini kaldırdı. Moore onu işaret etti. "Marshal?"

"Woody Rap," dedi Lucas.

Moore kaşlarını çattı. "Peki ya o?"

"New York'ta yaşıyor, ya da sanırım o civarda. Kendini çok şatafatlı hissettiğinde, ki her gece bir kez öyle oluyor, kendini Woodrow Orion Rap olarak ilan etmeyi seviyor. WOR."

Odada bir kış meltemi gibi bir konuşma havası esti ve Moore elini dudaklarına götürüp, "Çok ilginç," dedi.

Virgil: "Beşli'nin basın açıklamasında bir sonraki kurbanın yüzünü tanıyacağımız yazıyordu. Ünlü olmalarına rağmen radyo istasyonundan kimseyi tanımıyorum ama Woody Rap'in yüzünü tanıyorum."

Moore: "Buradan çıkar çıkmaz Washington'la konuşacağım. Aslında, onlarla hemen şimdi konuşacağım. Sanırım Müdür Yardımcısı Mallard gelişmeleri yakından takip ediyor."

"Öyle," dedi Lucas. "Ama onunla bu konu hakkında konuşmadık. Dün gecedən beri onunla konuşmadık."

Moore, "Bakalım şimdi ona ulaşabilecek miyim," dedi. Asistanına döndü: "Tamamdır, Jack. Ben ofisimde olacağım."

Brifing, çoğunlukla Woody Rap hakkında tekrarlanan sorular ve spekülasyonlarla on beş dakika daha devam etti ve birkaç ajan dizüstü bilgisayarlarını kullanarak Google'a, Bing'e ya da FBI'ın kendi bilgi sistemine girdi. Ayrıldıklarında Lucas ve Virgil asansörlere doğru yürüdüler ve Mallard aradığında orada bekliyorlardı.

"Woodrow Orion Rap pastasında ikinizin de parmağı olduğunu ve pastayı kendiniz pişirmiş olabileceğinizi duydum," dedi.

"Arayan Lucas'tı," dedi Virgil. "O haklı."

"Bu büyük bir olasılık ve bunu New York'taki yönetmen yardımcısıyla görüşeceğiz. Siz ne yapmak istediğinize karar verin ama ne olursa olsun iletişim halinde kalın çünkü aynı şeyi yapan menajerlerimiz olacak. Hem Rap'i hem de radyo istasyonunu izliyor olacağız."

Lucas: "Bu Rap."

Mallard, "Ben bu yönde düşünüyorum," dedi. "Ama varsayımsal olarak, eğer saldırı Rap'e yapılırsa ve biz çuvallarsak ve o öldürülürse, bu bir kişi demektir. Eğer saldırı radyo istasyonundaysa ve biz çuvallarsak, o zaman bir katliam olabilir. Bu öncelikleri dengelemek zorundayız."

Virgil, "New York'la konuşurken bizim adımızı bu işin dışında tutsanız iyi olur," diye öneride bulundu.

"Bunu yapamam," dedi Mallard. "Oradaki adamlarımızla koordine olmanız gerekecek. Bunu yapmazsanız ve Rap'in etrafında dolaşmaya başlarsanız ve fark ediliyorsanız, kimin kim olduğu konusunda bazı karışıklıklar olabilir. Yanlışlıkla ajanlarımdan birini vurmanı istemem. Ya da tam tersi."

"Onlarla görüşeceğiz," dedi Lucas. "Size şimdiden söyleyebilirim ki, biz Rap'i takip edeceğiz, istasyonu değil."

—

O öğleden sonra New York'a uçtular, LaGuardia'nın tıkiş tıkiş koridorlarında ilerlediler, sadece 1930'lardaki bir Shell istasyonunu andıran bir tuvalette işemek için durdular, zemin o kadar ıslaktı ki girip çıkarken sıçradılar. Bagaj alım alanında kendilerini bekleyen ajanı buldular ve ajan onları fazla konuşmadan Federal Plaza'daki Manhattan FBI merkezine götürdü. Birkaç görevlinin arasından geçtikten sonra, çerçevesel hukuk diplomaları ve Kareem Abdul-Jabbar tarafından imzalanmış bir basketbol topuyla süslenmiş bir ofiste FBI müdür yardımcısı Ransom Kelly ile buluştular.

Ransom, mavi ince çizgili takım elbisesi içinde, egzersizden ziyade diyet yaparak zayıflamış gibi görünen ince bir adamdı; kendisine profesör havası veren yuvarlak çelik çerçevesel gözlükler takıyordu ve bunun farkındaydı. Konuşmak için ağzını açtığında iki bin tane küçük inci gibi dişi varmış gibi görünüyordu. Lucas ve Virgil'den hoşlanmıyordu, onlar da kendisinden hoşlanmıyorlardı; bir yıl öncesine, eroin dağıtımı, cinayet ve mafyayla ilgili bir davaya kadar uzanan bir stres noktası vardı.

Virgil ve Lucas konuk sandalyelerine otururken Kelly, "Beni kızdırdığınızı biliyorsunuz," dedi. "Polis Teşkilatı'nı hiçbir zaman önemsemedim ve Minnesota'nın taşralı bir şerif yardımcısının sizinle ne işi olduğunu hiç bilmiyorum, Şerif Davenport..."

"Seni büyük bir eroin yığınıyla televizyona çıkardık. Bunun için bize hiç teşekkür etmedin ama tutuklamaların tüm övgüsünü almaktan hoşlanıyor gibiydin," diye tersledi Virgil. "Lucas bu binadaki tüm FBI ajanlarının toplamından daha fazla cinayet çözdü ve muhtemelen ben de çözdüm, o yüzden bize üstün FBI saçmalıklarını anlatma. Tanıdığımız her gerçek polis sizin bir şaka olduğunuzu düşünüyor."

Kelly, "Beş dolarlık bir paket koka için sokak silahlarıyla bir grup başka aptalı vuran ve sonra da annelerine koşan bir grup aptalı yakalamak beni ilgilendirmiyor," dedi.

Lucas ağzını açıp ayağa kalkınca Kelly onu işaret ederek, "Kapa çeneni. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Müdür Yardımcısı Mallard sizin Woody Rap'i korumak istediğinizi ve benim de sizinle birlikte birkaç adamımı oraya göndermem gerektiğini söylüyor. Bu benim de hoşuma gitmiyor ama yapacağım."

Virgil, "Siz bir radyo istasyonunu olabildiğince çok ajanla kuşatırken, biz de muhtemelen Woody Rap'in hayatını kurtararak sizin hayatınızı kurtaracağız," dedi.

Kelly iki elini de havaya kaldırdı: "Birbirimizden hoşlanmadığımızı anladık. Yeterince iyi. Şimdi . . ."

Bir dahili telefonu vardı ve bir düğmeye basarak "Orish orada mı?" diye sordu.

Mekanik bir ses "Evet" dedi.

"Onu içeri gönderin."

Kate Orish kapıyı o kadar hızlı itti ki, dışarıda bekliyor olmalıydı. Kızıl saçlı, uzun boylu bir kadındı ve gözlerini ortaya çıkaran gri-yeşil bir takım giymişti. Lucas ve Virgil'e baktı ve Kelly'ye, "Efendim," Lucas'a da, "Mareşal Davenport," dedi. O ve Lucas birbirlerini oldukça iyi tanıyorlardı ve Virgil'le Güney Florida'daki bir dizi narkotik ve cinayet davası sırasında kısa bir süre karşılaşmış ve adını hatırlamıyormuş gibi başını sallamıştı.

Kelly, "Tamam Orish, sana brifing verildi, bu iki memuru tanıyorsun, o yüzden onları yanına al ve irtibatta kal. Anladığım kadarıyla Long Island'da çalışacaksın, bu yüzden Susan Thomas'ı ne yaptığın konusunda bilgilendir."

"Bunu yapacağım," dedi Orish.

Lucas ve Virgil'e döndü ama o daha konuşmadan Kelly, "O zaman git," dedi ve bir masaüstü bilgisayara dönüp bir tuşa bastı.

Orish çıkış yolunu gösterdi; Lucas kapıya geldi ve dönüp, "Müdür Yardımcısı Kelly, Virgil ve kendi adıma söylemek istiyorum ki, siktir git," dedi.

Kapıyı kapattı ve Orish gözleri kapalı bir şekilde bir süre orada durdu. Gözlerini açtığında, "Bunu duyduğuma inanamıyorum," dedi.

"Evet, öyle yaptın," dedi Lucas. "Nasılsın Kate?"

"Birkaç dakika öncesine kadar kendimi iyi hissediyordum," dedi. "Bunu söylemen umurumda değil, sadece bunu duyduğumun bilinmesini istemedim. Konuşmamız gerekiyor. Nasılsın Virgil?"

Virgil, "Birkaç dakika öncesine kadar kendimi iyi hissediyordum," dedi. Lucas'a: "Onu Washington'da bir işe terfi ettirmeliyiz ki Kelly'nin kışını tekmeleyebilsin."

Orish parmağını Virgil'in burnunun önüne kaldırdı: "Kimsenin bunu söylediğini duymasına izin verme. Bu binada değil. Ya da başka bir yerde."

Virgil: "Evet, hanımefendi. O pisliğe biraz saygı göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Orish, "Tamam. Susan Thomas Long Island bölge ofisini yönetiyor. Onun bazı ajanlarının yanı sıra buradan ve Connecticut'tan da bazılarını çağıracağız."

Lucas sordu, "Bu Long Island meselesi de ne? Woody Rap'in Manhattan'da bir evi var, değil mi?"

Orish, "Ve Suffolk County'de televizyonda bahsetmediği bir yer," dedi. "Halkın adamı olması gerekiyor. Eğer insanlar Hamptons'da yirmi odalı bir malikanesi olduğunu ve etrafının inanılmaz derecede zengin liberallerle çevrili olduğunu öğrenirlerse, deliler nezdindeki güvenilirliğini biraz kaybedebilir. Şehirdeki stüdyosunun yanı sıra orada da bir stüdyosu var ama Hamptons'daki mekana 'sığınak' diyor. Televizyonda sığınak gibi görünüyor. İzleyicilerin hiçbiri evin geri kalanını göremiyor."

Orish onları ofisine götürdü, tıpkı Kelly'ninki gibi çerçeveli hukuk diplomalarıyla süslenmiş ama basketbol topu olmayan yavan bir odaydı. Masasının arkasına oturdu ve onlara iki misafir koltuğunu işaret etti, bilgisayarına döndü, önceden bulduğu bir şeye tıkladı ve bilgisayar ekranını onların görebileceği şekilde döndürdü.

"Burada yaşıyor," dedi sarı bir kalemin silgi ucuyla ekrana dokunarak. Ekranda Long Island'ın doğusunda, kıyıda çok da uzak olmayan bir bölgenin uydu fotoğrafı ve çok katlı çatısı olan bir ev görünüyordu. "Sagaponack denilen bir bölgede. Suffolk County değerlendirme ofisine göre iki nokta iki dönümlük bir arazisi var ve bu arazide yukarıda bahsettiğim malikane, büyük bir yüzme havuzu, bir tenis kortu ve burada görebileceğiniz bir stüdyo bulunuyor."

Virgil fotoğrafa bakarak, "Vay canına, büyük paralar kazanıyor," dedi.

"Evet, var ama büyük bir ipoteği de var. Gerçi yüzde üç faiz oranıyla bedava ev almak gibi bir şey. Altı yıl önce satın aldığı evin satış fiyatına baktım ve değeri yaklaşık iki katına çıkmış, yani bu da var."

"Hepsi televizyonda saçmalık satmak için," diye hayret etti Virgil.

Orish, "Sadece saçmalık satmakla kalmıyor, sözde kendisinin kullandığı ama kullanmadığı bazı tehlikeli reçetesiz ilaçları da satıyor," dedi. "Çünkü eğer kullansaydı, ölmüş olurdu."

"Onunla konuştun mu?" Lucas sordu.

"Evet. O endişeli. Zalim ama aptal değil. Manhattan'da bir evi var ve onu orada tutmak istedik çünkü JFK her kimse onu yakalamak için en iyi şansa sahip olduğumuzu düşündük. İtiraf etmeliyim ki, bazı haklı gerekçelerle aynı fikirde değildi. Şehirde çok fazla trafiğin olmadığı dar bir sokakta oturuyor ve korumalarımız bir şeylerin içinde olmak zorunda. Minibüslerin içinde, apartmanların içinde. Biz tepki veremeden yoldan geçen birinin onu vuracağından korkuyor."

"Ama o adamı yakalayacağız," dedi Virgil.

"Ve ölmüş olurdu. Ölmemeyi tercih ederdi," dedi Orish.

Lucas, "New Yorkluların çok hakkı var," dedi.

Virgil, "Saga-whatsis'te daha iyi durumda olacağını sanmıyorum," dedi. "Burası zor görünüyor, çitler, çitler, havuzlar ve tenis kortları gibi her türlü engel Birkaç duvar görüyorum ... bir sürü ağaç . . bazı kısımları neredeyse bir orman gibi. Guy

bir kazın içinden yağ gibi kayarak geçebilirdi. Bence Osborne bunu yapabilirdi. Hatta aldığı ninja dersleriyle McGruder bile..."

"Burası bir orman değil ... orada bir sürü ot ve başka şeyler var . . kesinlikle Kuzey Ormanları değil," dedi Orish. "Burası ülkedeki en bakımlı, en telli yerlerden biri. Bunlar çok zengin insanlar, üst üste binen güvenlik sistemleri, her yerde kameralar, izinsiz girişleri önleyen radarlar . . . aklınıza gelebilecek her şey var. Bir katil, bir takipçi, sadece hedefin mülkü için endişelenmek zorunda kalmaz, geçtiği her mülk için endişelenmek zorunda kalır. Attığı her adım için."

Elini uzatıp klavyeyle oynadı ve sokak görüntüsü fotoğraflarını getirdi. "Burası garaj yolunun hemen dışında. Evin etrafında bir çit olduğunu görebilirsiniz. Mahalledeki çoğu evin de öyle. Orada bir silahlı çatışmaya girmek istemezsiniz, özellikle de hava karardıktan sonra. Bir tetikçi her yere saklanabilir, bir metre ötede olsa bile onu göremezsiniz."

Virgil: "Belki de köpeklerle ihtiyacımız vardır ..."

Orish parmaklarını şıklattı: "İyi düşünmüşsün. Bir yerlerde köpeklerimiz var ama size yaklaşan biri hakkında bizi uyarabilirler mi bilmiyorum. . . belki bir arama kurtarma köpeği uyarabilir. Köpeklerimizin çoğu patlayıcı ve benzeri şeyleri tespit etmek içindir. Kontrol edeceğim."

"Kaç kişiyle çalışacağız?" Lucas sordu.

"On iki ajan. Her biri dörder ajandan oluşan üç vardiya, günün her saati onu koruyacak, artı siz ikiniz, ne zaman sahada olmak isterseniz. Rap ayrıca eski New York polislerinden oluşan özel bir silahlı güvenlik servisine de emir verdi. Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine, yediden on bire kadar günde iki vardiya için iki eski polis olacak. Gece boyunca evini kilitleyebilecek - eğer biri onun için gelirse, vurup kaçacak."

"Onunla tanışabilecek miyiz?" Virgil sordu.

"Evet. Yarın sabah. Eğer Beş Katil programa uyuyorsa, bir ya da iki gün daha bir girişimde bulunmayacaktır," dedi Orish. "McGruder ve Osborne cinayetleriyle, JFK erken gidebilir. Ya da

Şimdilik, en azından. Bunu yapmamasını tercih ederiz. Rap'in bundan altı ay sonra vurulmasına ihtiyacımız yok."

"Pekâlâ. Bir tuzağımız var," dedi Lucas sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ve JFK bizim orada olduğumuzu bile bilmemeli."

Ertesi sabah Orish'le birlikte Long Island'daki FBI bürosuna gitmeyi kararlaştırdılar; orada çalışmak için plakasız bir gözetleme arabası bulacaklardı. Lucas, Orish'in onları alacağı finans bölgesindeki Holiday Inn'de bir oda ayarlamıştı.

Onunla vedalaşıp asansörlere doğru yürümeye başladıklarında Lucas, "Biftek evi..." dedi.

"Mmm, benim, uh, bir akşam yemeği randevum var," dedi Virgil. "Ne?"

"Cleveland havaalanından menajerimi aradım. Yukarı Doğu Yakası'nda bir yerde bir araya geleceğiz."

"Belki de danışmanınız olarak ben gelmeliyim," dedi Lucas.

"Hiç sanmıyorum," dedi Virgil. "İhtiyacım olan tek şey beni kitap işinden vazgeçirecek bir Davenport saçmalığı. Ne kadar geç kalacağımı bilmiyorum ama erken yatmanızı tavsiye ederim. Marshals Service'ten gelecek bir şeyler var ve Orish saat sekizde bizim için geliyor."

"Bu doğal olmayan bir erken saat," dedi Lucas. "Pekâlâ. Ve hey: ağzından çıkana dikkat et. Flowers'ın taşralı zekâsının ortaya çıkmasını istemezsin. Ona Orta Batılı iş ahlakını göster: yirmi kitap yazacak kadar iyisin, belki daha fazla, alçakgönüllüsün, zekisin ve her işediğinde ellerini yıkıyorsun. Zaten çantada keklikisin, şimdi kaybetme."

"Ah, Tanrım, her şey kontrolüm altındaydı ama şimdi beni korkutuyorsun," dedi Virgil. "Kravat olsun mu olmasın mı? Bekle, kravatım yok. . ."

"Yanımda birkaç tane var," dedi Lucas. "Gözlerine uygun bir tane bulacağız."

T W E N T Y - N I N E

(Ertesi sabah New York City FBI'nin Long Island şubesinin bulunduğu Melville'e yaptığı yolculuk sıkıcıydı.
ve Lucas'a göre çok erken.

Lucas o sabah daha erken saatlerde New York Marshals Service ofisinden taba rengi kanvas bir çanta teslim almıştı. Orish'in Tahoe'sunun arkasına bıraktığında çanta tıngırdadı.

"Orada ne var?" Orish sordu.

"Bilirsiniz, koruyucu ekipmanlar, yelekler, gece görüş malzemeleri, ihtiyaç duymamız halinde kasklar ..."

"Bana Kevlar gibi gelmedi. Silah sesi gibiydi," dedi Orish.

"Belki birkaç silah," dedi Lucas.

"Ah, evlat. Ne tür silahlar?" "Belki biraz ... av tüfeği?" "Ah, oğlum."

Ekipman çantasının içindekileri tartışmayı geçtiklerinde Lucas, Virgil'in edebiyat temsilcisiyle randevusunu sordu ve Virgil yeterince iyi anlaştıklarını söyledi.

"Bana şimdi zorlamam gerektiğini söyledi. Bir başlangıç yaptım ve şimdi daha çok zorlamalıyım. Daha çok kitap, daha iyi kitaplar. Bir raf geliştirmem gerektiğini söyledi -biliyorsunuz, kitapçı rafları gibi, okuyucuların dikkatini çekecek ve yıllarca satmaya devam edecek kitaplar. Görünüşe göre bu yayıncılar için para kazandırıcı bir şey. Tanrım, altı ya da sekiz kitap çıkarmayı düşünmek şöyle dursun, gelecek hafta ne yapacağımı düşünmekte bile zorlanıyorum..."

"Bir sandalyede oturup yazıyorsun, sorun ne?" dedi Lucas. "Ana hikaye tamamen saçmalık olsa bile, ki muhtemelen öyledir, gerçek hayat hissi vermek için olay örgünüzün etrafına ekleyebileceğiniz her türlü gerçek hikayeye sahipsiniz."

"Evet, evet, bundan bile bahsetti," dedi Virgil. "Gerçek suç türünden karakterleri, sokak karakterlerini sevdi. Bunun romana belli bir dokunaklılık kattığını söyledi."

Orish sürücü koltuğundan, "Kahramanınızı Süpermen'e dönüştürmeyin," dedi. "Bundan nefret ediyorum. Üç gün içinde yüz teröriste karşı otuz iki silahlı çatışmaya giriyorlar ve omuzlarında bir sıyrık oluyor. Tetik parmakları su toplamış olmalı. Ve belirtmek isterim ki, hiçbir kahraman taşaklarından vurulmaz."

"Evet, bunu yapmıyorum," dedi Virgil. "Şu anki en büyük sorunum WOR'ü ve onun etrafındaki tüm olasılıkları düşünmem gerekirken tek düşünebildiğim şey *Kanlı Ay Yükseliyor*."

Lucas: "Ne?"

"İkinci kitap," dedi Virgil.

"Bu aptalca bir başlık," dedi Lucas. "Bunu kim düşündü?"

"Ben buldum," dedi Virgil.

"Bence iyi bir unvan," dedi Orish inandırıcı olmayan bir sesle.

Virgil avucunu alnına bastırdı: "Tanrım, başlığı söylediğim ilk iki kişi bunun berbat olduğunu düşünüyor."

"Berbat değil," dedi Orish. "Ama dün James Taylor'ın 'Fire and Rain' şarkısını dinliyordum ve bunun bir roman için iyi bir isim olacağını düşünüyordum."

"Ne yani, bir başlık için 'Fire and Rain'i çaldım ve James Taylor onu çaldığımı bilerek geceleri ağlayarak mı uyuyor? Kendimle nasıl yaşarım?" Virgil sordu.

"En çok satanlar listesine girse muhtemelen başarırdın," dedi Lucas. "Ve *Bloody Moon Rising*'den çok daha iyi."

"Kanlı Ay," dedi Virgil.

"Gördün mü? Başlığı çoktan unuttum."

—

Bu konudan sıkılmışlardı ve Lucas, Orish'in Rap hakkında verdiği bir yığın Wikipedia çıktısını karıştırırken, "Bütün bu saçmalıkları okumak istemiyorum. Sadece söyle."

"Onunla iki kez yüz yüze konuştum. Muhtemelen tanıdığım en alaycı insan o. Programında sattığı tıbbi malzemelerin çöp olduğunu biliyor ama yine de yapıyor çünkü para istiyor. Sürekli gülüyor, özellikle de TV programında, ama komik değil, sadece komik olduğunu düşünüyor. Onu bununla suçlarsanız bunu inkar etmeyecektir, o bir faşisttir. Bunu abartmıyorum: tepede bir diktatörün bulunduğu ve her yeri yönettiği bir hükümet sistemine inanıyor. Kendisini son zamanların Goebbels'i olarak görüyor, fırtınada liderin peşinden gitmeye hazır..."

Bir süre devam etti ve bitirdiğinde Virgil yeterince yüksek bir sesle "Lanet olası derin devlet liboşu" diye mırıldandı.

Orish, "*O kadar* liboş değilim ki genellikle oy bile kullanmıyorum," dedi. "Gerçi bunu itiraf etmekten utanıyorum sanırım."

—

Melville'deki FBI MERKEZİ, Lucas'ın o güne kadar gördüğü en modern FBI binasındaydı, devasa beyaz bir kalsiyum hapı gibiydi. Ofisten sorumlu ajan Susan Thomas'la bir sınıfa benzeyen bir yerde, WOR sorununa atanmış diğer ajanlarla buluştular. Rap'in evindeki çalışma vardiyalarını ve fiziksel sorumluluk alanlarını tartıştılar. Bir video projektörü Rap'in evinin büyük ölçekli, yüksek çözünürlüklü uydu fotoğraflarını aşağıya doğru açılan bir ekrana yansıtıyordu.

Thomas, fotoğraftaki kilit noktalara dokunmak için kırmızı bir lazer işaretleyici kullanarak, "Fotoğraflardaki sorun, ağaç gölgeliklerinin gizlediği şeyi göstermemeleri," dedi. "Eğer hedef Rap ise, JFK'nin onun üzerine gelmesini isteriz, böylece onu durdurabiliriz. Bu da çok fazla son dakika keşfi yapamayacağımız anlamına geliyor, çünkü eğer JFK

Aynı şeyi yaparsak bizi fark edebilir. Bu yüzden gizlice giriyoruz, arabalarımızı saklıyoruz ve yerimizi aldığımızda yerimizde kalıyoruz. JFK Rap'e saldırırsa bunu gece yapacağını varsayıyoruz, çünkü bir saldırgan gün ışığında çok belli olur. Bu yüzden gece Rap'in evine yaklaşan bir hareket arıyoruz."

"Ya öğleden sonra saat ikide FedEx elemanı kılığında gelirse?" diye sordu birisi.

"O zaman muhtemelen Rap'i öldürecektir," dedi Orish, "çünkü FedEx kamyonu alabilen herkes bizim için fazla akıllıdır."

Virgil ve Lucas birbirlerine baktılar, sonra Orish ekledi, "Kapıyı açan korumaları var. Hem de silahlı."

Ajanlardan biri, "Biz gece çalışanlarının gece görüş ekipmanına erişimi olacak mı?" diye sordu.

Thomas, "Evet, herkese yetecek kadar setimiz yok, bu yüzden vardiyanızın sonunda gözlüklerinizi yardımcı temsilcinize teslim etmeniz gerekecek," dedi.

Lucas ve Virgil'e baktı: "Polis memurlarının gece görüş gözlükleri konusunda deneyimi var mı?"

Lucas ve Virgil başlarını sallayarak, "Evet," dediler ve Lucas, "Bizim de var. Polis Teşkilatı'ndan yelekler ve gece görüş malzemeleri de dahil olmak üzere epeyce teçhizatımız var."

"Ve av tüfekleri," dedi Orish.

Thomas, "Av tüfekleri ideal olmayabilir," dedi.

Lucas: "Adamlarınızın tüfekleri olacak mı? Yoksa pompalı tüfek ve tabancalarla mı gideceksiniz?"

"Tabancalar," dedi Thomas. "Mesafeler kısa olacak -yerdeyseniz çok uzağı göremezsiniz- bu yüzden tabancalar yeterli olacaktır. Umarım eğitim almışsınızdır..."

Virgil, "Bir silaha ihtiyacım olduğunda çoğunlukla pompalı tüfeklerle çalışıyorum," dedi. "Yani evet, ben iyiyim."

"Ben de öyle," dedi Lucas.

Thomas başını salladı ve sonra, "Tamam. Umarım haklısındır. İkinizin de son derece deneyimli olduğunuzun farkındayım. Unutmayın, biz

dışarıda bir sürü insan olacak. . . ve tabii ki silah kullanmadan bir tutuklama yapmayı tercih ederiz. Dışarıdayken çoğunlukla ağaçları, çalıları ve çitleri görüyorsunuz, ancak uydu görüntülerinden de görebileceğiniz gibi yoğun bir nüfus var. Bir evi göremeyebilirsiniz çünkü tüm yeşillikler tarafından perdelenmiştir, ama oradadır. Tüfekler ciddi bir sorun olabilir."

"Özellikle de zengin bir adamı altı blok ötede martinisini içerken öldürmek istemiyorsanız," diye araya girdi biri.

"Kesinlikle doğru," dedi Thomas. "Şimdi herkesin telsiz protokollerimiz konusunda güncel olduğundan emin olalım..."

—

LUCAS VE VIRGİL'e Rap'in evine gitmeleri için mavi bir Camry verildi. Orish arka koltukta oturuyor, hantal Tahoe'yu FBI merkezinde bırakıyordu. Araba pizza, çizburger ve tortilla cipsi kokuyordu, ki bir gözetleme arabasından da bu beklenirdi, ama normalde gerekli olan Ding Dong veya Hostess Snoball ambalajları yoktu.

Lucas Virgil'e, "Gerçek polisler buradaymış gibi kokuyor," dedi. Arka koltuktan Orish, "Siktir git," dedi.

Virgil: "Gevşiyor."

Orish, "Virgil, Rap'e karşı çok fazla ukalalık etmemeye çalış. O kolay bir hedef, biliyorum ama onun sinirlenmesine ihtiyacımız yok. İşbirliği yapmasını istiyoruz."

"Bunu yapabilirim, nazik ol," dedi Virgil.

—

ONLAR HARCANDI YİRMİ dakika yuvarlanıyor etrafında ve taktiksel hususlara işaret ediyor.

Virgil: "Sokak lambalarını fark ettin mi?"

Lucas: "Evet. Hiç yok."

Virgil Rap'e karşı nazik olabileceğini söylemişti ama yarım saat sonra bundan emin değildi. Rap uzun boylu, şişman, kel bir adamdı.

Sıcak hava balonu olarak kullanılabilecek bir kot pantolon, altında neredeyse dizlerine kadar inen çadır gibi beyaz bir elbise gömleği. Boynunda üzerinde turkuaz bir dodad bulunan deri bir tanga ve kılıklı bir ön kolunda turkuaz bir bilezik vardı.

Konuşmayı hiç bırakmadı.

"Farkında olmadığınız şey, benim Beş ile aynı tarafta olduğum. Pislikleri öldürmemiz gerekiyor: ben de bundan bahsediyorum. Pislikleri öldürmek. Bunu kendim yapacağımdan değil, çünkü ben yaşa ve yaşat türünden bir adamım, ama dürüst olmak gerekirse, eğer pislikleri vuracaksanız, New York mutlu avlanma alanı olurdu. Times Meydanı'nda ateş açıp insanları biçmeye başlayabilirsiniz ve on kişiden dokuzu pislik olur, falan filan, falan filan. . ."

Orish onu yavaşlatarak, "Sizden ön balkona çıkmamanızı istiyoruz. Eğer katil gerçekten oradaysa, elinde 300 gramlık genişleyen mermileri olan bir .50 kalibre olabilir ve bu mermiler göğsünüze isabet ettiğinde arka bahçede birkaç parça pastırmadan başka bir şey bırakmaz..."

Rap: "Ne diyeyim?"

Evi gözetleyecek olan üç vardiyadaki üç yönetici ajanı, ayrıca Virgil ve Lucas'ı tanıtmak için ara verdi. Rap, yediden üçe kadar olan vardiyadaki iki iri yarı korumasını tanıttı; "Woodrow Orion Rap'e bulaşılmaması gerektiğini anlatmak için" işe alındıklarını söylediği, hırpani görünümlü eski New York polisleriydi bunlar.

"Bu, ellerine fırsat geçerse JFK'yi öldürecekleri anlamına mı geliyor?" Orish sordu.

"Sadece masumların hayatını kurtarmak için," dedi eski polislerden biri, New York'a özgü bir şekilde, yalan söylediğini ve bunu bildiğini ve müşteriye yaklaşmaya çalışan herhangi bir orospu çocuğuna on yedi kurşunluk şarjörlerini boşaltacaklarını bildiğini ifade eden yarı kapüşonlu gözlerle söyledi.

Lucas başıyla onu onayladı ve "Aramızda olmana sevindim," dedi.

Diğer iri yarı eski polis Virgil'e, "Seni araştırdık. Geçen yılki olayda iyi iş çıkarmışsın. Bir uçağı düşürmek; beni güldürdü."

Kimin nerede ve ne kadar süreyle kalacağını belirlemek için bir saat harcadılar. İki eski polis evin içinde olacak ve Rap'in içeri girebileceği her yere erişimi engelleyecekti. Dört ajan çimenlerin etrafındaki kilit noktalarda, çalılıkların arasına gizlenmiş, gece görüş gözlükleri takmış olacaktı. Orish evin içinde, salonda olacak, telsizleri dinleyecek ve dışarıdaki ajanlara bilgi aktaracaktı. Lucas fazla durağan olabileceklerini ve etrafta dolaşan birkaç kişiyle daha iyi iş çıkarabileceklerini öne sürdü.

Orish, "Dolaşmak isterseniz, gece görüş gözlüğü takan ajanlarımız için sizi tanımlayabilecek kızılötesi kolluklarımız var" dedi. "Elbette JFK'nin gece görüş gözlüğü varsa, neon tabelaları gibi göze çarparsınız."

"Onları istemiyorum, ay ve evler yüzünden etrafta yeterince ışık olacak ve hiçbir zaman tamamen karanlık olmayacak," dedi Virgil. "Lucas ve ben Bay Rap'in evinden en az birkaç arka bahçe uzakta duracağız. Birinin geldiğini görürsek seni ararız, sonra da geçmesine izin verip onu sıkıştırırız."

"Dışarısı gerçekten karanlık olabiliyor," dedi Rap. "Birkaç hafta önce gece dışarıdaydım ve bir ağaç dalına çarptım, neredeyse kafa derim yüzölüyordu. Sıkışmış bir domuz gibi kanadım. Yarayı sterilize etmek için kafama yarım şişe Strane Ultra Uncut döktüm."

Eski polislerden biri, gözbebeklerini kafatasının içine çekmiş: "Kafana cin mi döktün?"

"Aynen öyle. Yüzde seksen iki alkol. Günde üç içki Covid'i durdurur."

Sonunda Orish Rap'e şöyle dedi: "Gece yatana kadar oturup televizyonunu izlersen, spor salonuna gidersen, stüdyona bir refakatçi alırsan ya da oturma odasında oturup telefonla konuşursan tamamen güvende olursun. Kendini gösterme. Burada

JFK'nin senin peşinde olma ihtimali çok düşük ama yine de bir ihtimal var ve dikkatli olmalısın."

Rap, "Benim göbek adım 'dikkatli'" dedi. Bir tükürme hareketi yaptı ve dedi ki, "Oh, bekle. Benim göbek adım Orion." Bunun çok komik olduğunu düşündü ve evin içinde dolaşp kahkaha patlamaları atarak polisleri peşine takarak bunu kanıtladı.

—

LUCAS, VIRGİL ve Orish Royce adında bir motelde kalıyorlardı. Orish yolda telefonuna baktı ve mırıldandı, "Drone'u alamadık. Drone Boston'da, bir şeyler oluyor ve onu almamıza izin vermiyorlar. Köpekleri de alabileceğimizi sanmıyorum. WOR radyo istasyonundalar."

"FBI'nın dronları mı var?" Virgil sordu.

"Tabii ki var. Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum," dedi Virgil. "Sadece Bilmiyorum."

"Hava kararana kadar ne yapmayı planlıyorsunuz?" Orish sordu.

Lucas film izlemeyi, karısı ve çocuklarıyla konuşmayı ve bütün gece ayakta olacakları için biraz kestirmeyi planladığını söyledi. Virgil dizüstü bilgisayarını çıkarıp yeni adını alan *Ateş ve Yağmur* üzerine birkaç kelime yazacağını, Frankie ve çocuklarla konuşacağını ve belki biraz kestireceğini söyledi.

"Ne tür otantik hikayeler anlatacaksınız?" Orish sordu. "Gerçek polislerin şaka sandığı insanlardan biri olduğum için, neler kaçırdığımı bilmek isterim."

"Senden bahsetmiyordum Kate," dedi Lucas.

"Evet, bahsediyordun."

Virgil: "Bunu düşünüyordum, hikayeleri. Bir tanesinin de küçük çocuklara takılan köpek şok tasmaları olabileceğini düşünüyorum."

"Bu iyi bir fikir olurdu," diye kabul etti Lucas. Orish'e: "Bu hikâyeyi duymuştum."

"İstediğimden emin değilim," dedi Orish. "Ama devam et."

Virgil, Minnesota'nın güneybatısındaki küçük bir kasabada, üç çocuğunu köpekleri eğitmek için kullanılan şok tasmaları ile donatarak en iyi şekilde disipline edebileceğini düşünen bir pislik olduğunu söyledi. Çocukların boyunlarında yanık izleri bırakacak kadar ciddi bir sarsıntı yaşamaları için gücü sonuna kadar açmış.

"Kaç yaşındaydılar?" Orish sordu.

"Mmm, bu birkaç yıl önceydi, ama bana öyle geliyor ki o zamanlar üç, dört ve beş yaşındaydılar."

Orish: "Aman Tanrım. Onu yakaladınız ve hapiste..."

"Hayır, onunla hiç tanışmadım," dedi Virgil. "Sorun çözülene kadar haberim olmadı... belki bir yıl sonra ya da ondan biraz daha fazla."

"Eğer yapmadıysan ..."

"Büyük çocuk anaokuluna gönderilmiş ve öğretmeni yanıkları fark etmiş. Bu olay güneybatı Minnesota'nın kendi halinde bir bölgesinde yaşanmış. Polisi aramak yerine hokey koçuna söylemiş ve hikayeyi öğrendiğimde koç ve bir grup oyuncusu bir grup şok tabancası almışlar - muhtemelen yerel şerif departmanından, şerif bunu inkar etse de. Kar maskeleri takıp adamın evine gitmişler ve şok tabancası partisi vermişler. Bunlar ateş eden türden silahlar değil, el fenerine benzeyen ve birinin vücuduna bastırıldığınız türden silahlardı. Bana adamın vücudunun bazı şok edici yerlerine sıktıkları söylendi. Kısa bir süre sonra şehri terk etti, bilinmeyen bir yere gitti, bu yüzden ben bu işe hiç karışmadım."

Lucas, "Bu hikayeyi bir romanda anlatmamanız için bir neden buldum," dedi. "Çok uzun sürer. Kitabın akışını bozar."

"Bir kitabı gerçekten ne bozar biliyor musun?" Orish sordu. "Seks. Yani iyi bir duş sahnesini herkes kadar ben de severim ama bir gerilim romanında değil. Saatte yüz mil hızla dörtlüye gidiyorsun ve sonra girip çıkmak için yavaşlıyorsun. Eğer bir kitaba seks koyacaksanız, başlangıçta yavaş bir okuma yapın, hızlı değil. Boğucu bir şey olsun."

Virgil, "Bunu dikkate alacağım," dedi.

Orish, "Eğer tavsiyemi görmezden gelmeyi planlıyorsanız, bir başka tavsiyem de seksi gerçekten sapıkça hale getirmeniz olacaktır" dedi.

—

Üçü de gündüz saatlerinin geri kalanını Royce'ta geçirdi, başarısız bir şekilde düzgün bir uyku çekmeye çalıştılar, ancak zamanın en azından bir kısmında uyukladılar, bir makineden abur cubur yediler, diyet gazlı içecekler içtiler, CNN, CNBC, Fox ve MSNBC izlediler. Virgil *Ateş* ve *Yağmur* üzerine binlerce kelime yazarken, Orish günü kendilerini istenmeyen bir ateş hattında bulan endişeli FBI bürokratlarıyla telefonda konuşarak geçirdi. Müdür Yardımcısı Kelly'den yarım düzine telefon aldı ve ona zaten bildiği şeyleri anlattı.

Lucas, HBO Max'te izlediği bir romantik komedinin berbat olduğunu söyledi: "Çünkü ilk iki dakikadan sonra her şeyi anladım. İki ana karakter tamamen sevimsizken nasıl bir romantik komedi olabilir ki?"

Virgil, "Belki de diğer herkes için sevebilirlerdi ama senin için değillerdi," diye önerdi.

"Hayır, sevimsizlerdi. Nokta," dedi Lucas. "Ve biliyor musunuz? Seks sahneleri hikayeyi yavaşlattı."

"Sana söylemiştim," dedi Orish.

Virgil, *We're the Millers* adlı bir film izlediğini ve çok beğendiğini söyledi.

O.

"Romantik komedi mi?" Lucas sordu.

"Sayılır. Bir grup alakasız insanın bir aile kurması hakkında," Virgil dedi, sesi kuşku uyandıracak

kadar düzdü. "Kulağa sıkıcı geliyor," dedi Lucas.

Virgil, "Muhtemelen çocuklarınızı ve Weather'ı alıp bir göz atmak isteyeceksiniz," dedi. "Tüm ailelerin keyifle izleyebileceği çok fazla film yok."

—

RAP'İN dört arabalık bir garajı vardı, ama sadece iki arabası vardı, bu yüzden Camry'yi boş bölmelerden birine, gözden uzak bir yere koydular; diğer bölmeyi ise her vardiyada yanında üç ajan daha getiren kıdemli ajan kullanacaktı. New York polisleri tek bir araçla geliyordu ve bu araç sokaktan görünmeyecek şekilde bir avluya gizlenebiliyordu.

Akşam karanlığında toplandıklarında, herkesin ne yapacağını tam olarak yeniden prova ettiler. Adı Cothran olan kıdemli ajan hepsini uykuya dalmamaları konusunda uyardı: "Sıkıcı olacak, fazla hareket edemeyeceksiniz, herkesin kazakları ve ağır paltoları var, bu yüzden muhtemelen sıcak olacaksınız. Bu uykunuzu getirebilir ama uyuyamazsınız. Seni sık sık bipleyeceğim ve anında biplemeni istiyorum ..."

Eğer bir saldırı olursa, bunun büyük olasılıkla önden ya da yanlardan değil, evin arkasından yapılacağı konusunda anlaşmışlardı, çünkü arka taraftaki siper daha kalındı ve kaçış yollarının düzenlenmesi daha kolaydı. Evin yanları ve önü, avlunun köşelerindeki ajanlar tarafından iyi korunur ve bitişik evler tarafından daha uzun atışlardan korunurdu. Arka taraftan bir nişancı, yeterince yüksek bir ağaca tırmanır ya da bir çatıya çıkarsa, üç ya da dört yüz metre uzakta olabilir ve yine de Rap'in evinin ana yatak odasını da içeren arka pencerelerini görebilirdi.

Orish, "Yatak odasındaki panjurları kapalı tutacağız, siluetlerden kaçınacağız," dedi.

Dışarı çıkmadan önce Cothran, geyik standı oturakları için tasarlanmış yün kaplı minderleri altlarındaki zemine koymaları için dağıttı; hava sıcaklığının yirmi dereceye kadar düşmesi bekleniyordu ve zemin donmuştu. Minderlerin kemerleri vardı, böylece ajanlar bunları bellerine bağlayabilecek, yürürken ellerini serbest bırakabilecek, ancak yürümeyi bırakıp yeni bir standı geçtiklerinde yastığa sahip olabileceklerdi.

Rap'in adını *War* olarak telaffuz eden Orish, "DC'deki büyük beyinler, JFK WOR'ün peşinden gelirse, bunun derin karanlıkta, gece ikiden dörde kadar olacağını düşünüyor," dedi. "Bunu aklınızda tutun... gardınızı erken düşürmeyin."

Vardiya gece yarısı değişecekti; Orish, Virgil ve Lucas gibi her iki gece vardiyasında da çalışacaktı.

Saat altı buçukta, Rap'in bahçesinin köşelerine yerleşen dört ajan yan kapıdan polis arabasının park ettiği avluya çıktılar ve karanlıkta kayboldular. Rap izlemek için aşağı indi ve "Yakalayın onu çocuklar" dedi.

Lucas ve Virgil on dakika sonra onları takip etti, gece görüş gözlükleri rahatsız edici bir şekilde saat başlıklarının üzerine sıkıştırılmıştı. Sensörlerden gelen görüntüler Minnesota'da kullandıkları gözlüklerden farklıydı ve yeşil yerine beyazdı ama kolayca anlaşılabilirdi. Yandan parlamayı engellemek için göz kapakları vardı. Hem Lucas hem de Virgil yanlarında optik refleks nişangâhlı Remington 870 on iki kalibrelik av tüfekleri ve her biri altışar mermilik iki şarjör taşıyordu.

Daha önce kararlaştırıldığı gibi, Orish bahçedeki ajanları Lucas ve Virgil'in geleceği konusunda uyardı. Birlikte bahçenin arka tarafına doğru yürüdüler, bir çitle işaretlenmişti ama çit yoktu, ince bir noktada çiti ittiler, bir komşunun arka bahçesinden geçtiler, donmuş bataklık bir alandan yürüdüler, başka bir çiti ittiler, bir tenis kortunu geçerek bahçenin sonuna geldiler ve bir sonraki çitten geçerek oturdular.

Görececek pek bir şey yoktu. Gökyüzü parçalı bulutluydu, bu yüzden yıldızlar sadece aralıklı olarak görünüyordu. Küçülen bir ay yükselmiş ve bir bulutun arkasında olmadığı zamanlarda ayın gölgelerini saçıyordu; gölgeler bazen hareket eden şekiller gibi görünüyordu. Orish ara sıra kulaklıkları aracılığıyla onlarla konuşuyor, Cothran onları bipliyor, onlar da biplayerek karşılık veriyordu.

Virgil sık ve yapraksız bir leylak çalısı olabileceğini düşündüğü bir şeyin arkasındaydı. Zamanının bir kısmında bağdaş kurarak oturdu, gerindi

zaman zaman tüfeğini kucağına alırdı. Haznede bir fişek vardı. Ateş etmeye hazır olmadan önce televizyon tarzı tüfek sesi duyulmazdı.

Lucas ne tür bir çalılıkta olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi, sadece çalılığın kısa olduğunu ve narin dallarının neredeyse etrafını sardığını biliyordu. Çok az rüzgâr vardı ve hem o hem de Virgil boyunlarını yün atkılarla sarmışlardı ve yeterince sıcaktılar.

Çitin yanındaki yerlerinden, çevredeki evlerde ışıkların yanıp söndüğünü, insanlar üst katlara yatak odalarına çıktıkça alt katlardan üst katlara doğru yavaşça göç ettiklerini görebiliyorlardı. Evlerden en az ikisi muhtemelen boştu, çünkü ışıklar sanki zaman ayarlıymış gibi tahmin edilebilir aralıklarla yanıyor ve sönüyordu.

Saat sekizde, bulundukları yerin birkaç yüz metre ilerisinden bazı gürültüler duydular ve ardından kömür ızgarasında pişirilen bifteklerin kokusunu aldılar. Arkalarında kaldıkları evlerin diğer tarafındaki sokaklarda arabalar sessizce geçip gidiyordu.

Sokaklar ızgara gibi değildi, garip şekilli arsalar üzerindeki evler arasında dolaşıyordu ve sokak gibi görünen bazıları sokak bile değildi, uzun özel araba yollarıydı ve her şey çitlerle sınırlanmıştı. Bu coğrafya Rap'in bahçesinin kenarlarındaki ajanların işini zorlaştırıyordu çünkü davetsiz bir misafir tahmin edilebilir bir açıyla gelmeyebilirdi.

Ve böylece oturdular, sabırsızlandılar, esnediler, saatlerine baktılar, bip sesleri arasında uyukladılar. Gece yarısı bir vardiya değişti, bu da hareket hakkında bazı konuşmalara neden oldu ama Lucas ve Virgil oldukları yerde kaldılar. Kuzey Ormanları'nda geyik avında olduğu gibi, sık sık güneşin doğduğunu hayal ediyorlardı; doğmadığı halde doğuda hava aydınlanıyordu.

Sonunda oldu.

Trafik hızlandı, sonra daha büyük şekiller görünmeye başladı ve etraflarındaki evlerde ışıklar yanmaya başladı ve ayrıntılı şekiller ortaya çıktı.

O ilk geceydi.

Hiçbir şey olmadı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

THIRTY

Sonnewell sabah 11:30'da New Orleans'taki Lakefront Havaalanı'na vardı ve Carter onu buradan aldı.

"Bu senin uçağın mı? Jet mi?" diye sordu Sonnewell orta boy bir Tumi valizi pistte ona doğru götürürken.

"Hayır. Uçak sahibi olmak aptallıktır. Benim analizim bu," dedi Sonnewell. "Eğer bir uçağınız varsa, bir uçak kazasında ölme olasılığınız daha yüksektir. Daha yeni uçakları olan ve çok uçan bir servis istiyorsunuz. Sürekli uçan. Onlara altı saat önceden haber verdiğimde beni ABD'nin herhangi bir yerine götürecek bir uçak buldukları bir anlaşmam var.

"Anlaştık gibi görünüyor," dedi Carter, arabasına doğru giderlerken onu ölçüp biçerek. Onunla ABC kongrelerinde birkaç kez karşılaşmıştı ama daha önce hiç takım elbise giyip kravat takmadığı ve saçlarını özenle şekillendirmediği bir anını görmemişti. İri yarı bir adamdı, sert, bronzlaşmış, kahverengi saçları artık bir iş adamı için fazla uzundu. Kızın "çiftlik" olarak tanımlayabileceği hafif bir aksanı vardı. Onun bir çiftlikte büyüdüğünü biliyordu; ve sesi biraz da sevdiği country şarkıcısı Merle Haggard'a benziyordu.

Sonnewell zeki ve zengindi ve bir ABC kongresinde onu diğer bazı sanat meraklılarıyla modern Avrupa resmini tartışırken duymuştu ve bu konuda çok şey biliyor gibiydi. Ve o kaslar . . . Kanvas bir tişörtün altına mavi bir tişört giymiş, düğmelerini açmış, kot pantolon, botlar ve Raiders şapkası takmıştı.

Mavi-gri bir Porsche Panamera olan arabasına vardıklarında, çantasını arka koltuğa attı ve arabanın içinde, "Biri

Özel uçmanın iyi yanı, çantanızda susturuculu tabanca olup olmadığını sormamalarıdır."

"Öyle mi?"

"Bir. Vivian'ın Jamie McGruder'da kullandığı gibi bir .22'lik. Ona kompakt bir dokuz milimetre verdim, muhtemelen onu Osborne'da kullandı. Geriye dönüp baktığımda bunu yapmamalıydım. Şansım varken onu halletmeliydim ama bunu evimde yapmak istemedim."

"Hayaletlerden mi korkuyorsun?" Carter gülümseyerek sordu.

"Kan sıçraması," dedi Sonnewell, gülümsemeye karşılık vererek. "Gerçek alçı duvarlardan çıkmanın çok zor olduğunu duymuştum."

Carter: "Eğer hazırsanız, hemen şimdi, daireme dönmek yerine buradan ayrılmak istiyorum." Tam olarak nerede yaşadığını görmemesini tercih ettiğini söylemek istemedi.

"Ben hazırım, gidelim." Otoparktan çıkarlarken Sonnewell, "Sanırım bunu nasıl yapacağımızı çözdün?" diye sordu.

"Evet. Onayınız için - isterseniz veto edebilirsiniz," dedi Carter. "En son ne zaman bir Macy's mağazasına girdiniz?"

Sonnewell omuz silkti. "Bilmiyorum... belki yıllar önce? Macy's'den alacağım her şeyi internetten alırım."

"Tamam. Arada bir Macy's'e giderim. Size şunu söyleyebilirim, o mağazalarda top atsanız bile bir tezgâhtara isabet etmez. Vivian benden korkuyor, ben de ondan biraz korkuyorum ama para istiyor ve ben de ona parayı vermeye hazır olduğumu söyledim. Ve para yanımda. Geyik derisinden bir sırt çantasında. Onun zihinsel senaryosuna uyacak şekilde zarif. Buluştuğumuzda omzumda taşıyacağım, onu öldürmek işe yaramazsa diye. Ve bu arada, bunu burada, New Orleans'ta yapmak istemiyorum."

"Bunu anlayabilirim. Nerede yapmak istersiniz?"

"Vivian ve ben takasın halka açık bir yerde, bir silahlı çatışmanın fark edilebileceği bir yerde gerçekleşmesi konusunda anlaştık," diye devam etti. "Alabama, Birmingham'da Riverchase Galleria adlı bir alışveriş merkezinde bir Macy's mağazası var. Birmingham buradan arabayla beş saat uzaklıkta ve alışveriş merkezi de Cleveland'dan gelirken kullanacağı I-65 yolunun üzerinde."

Onu arayacağım ve parayı teslim etmek için orada, tarafsız bir bölgede buluşmamızı önereceğim."

"Bir Macy's mağazasında birini öldürüp paçayı kurtarabileceğimizi mi sanıyorsun?" Sonnewell'in sesi eğlenmiş gibiydi.

"Eğer doğru yaparsak," dedi, sesi soğuk ve ciddiydi. "Yeri seçmemiz ve onu oraya götürmemiz gerekecek. Fırsatını bulursam onu kesebilirim ya da sen bir iple arkadan yaklaşabilirsin. Ya da gerçekten boşa, 22'lik yeterince sessizse ateş etme riskini alabiliriz."

Sonnewell, "Üzerinde susturucu olsa bile sessiz değil ama yeterince sessiz olabilir," dedi. "Yine de size söyleyeyim, muhtemelen en iyi şey bir çekiç ya da sopa, ağır bir şey olurdu. Bir levye. Arkadan yaklaşıp ona vurabileceğim bir şey. Hızlı, sessiz ve kesin. Yere düştüğünde yedek olarak usturayı kullanabilirsin."

"Bu işe yarar," dedi Carter. "Slidell'de bir Home Depot'un nerede olduğunu biliyorum, şehirden çıkarken orada durabiliriz. İhtiyacımız olan şey orada vardır. Artık tıraş bıçağım yok, o yüzden bir bıçak almam gerekecek. Eminim onlarda vardır."

"Yüzümüzü saklayacak bir şeye ihtiyacımız olacak. Benimkini örtecek bir Tilley şapkam var. Eğer çok tuhaf görünmeyeceksek, bir Covid maskesi ..."

"Aynı şeyleri düşünüyoruz," dedi Carter. "Kahverengi keçe bir kovboy şapkam var. Onu sevmiyorum, bu yüzden yakabilirim. Ve iki farklı renkte Covid maskelerim var."

"Harika."

"Slidell'den onu arayacağım," dedi Carter. "Bu akşam Birmingham'dan geçecek. Bana biraz uykuya ihtiyacı olduğunu ama sonra yolun geri kalanını dümdüz gideceğini söyledi."

"Ya senin yer seçmeni istemiyorsa? Ya şu tarçınlı çörek yapan yerlerden birine gitmek isterse, eğer orada varsa . . . ya da başka bir yere?"

Carter, "Macy's'i ısıracağına dair bahse girmeye hazırım," dedi. "Yani, kulağa çok büyük, halka açık ve dışarıda bir şey gibi geliyor. Macy'nin Noel geçit töreni gibi."

"Onu arayın. Bakalım ne diyecek," dedi Sonnewell. Bir çift aviator güneş gözlüğü takmıştı, çok fazla şey belli etmeden onu daha iyi görebilmek için. Kızın gerçekten çekici olduğunu düşündü. Çekici, sert kadınlarla dolup taşan ABC kongrelerindeki görünüşüne çok fazla dikkat etmemişti.

Bu mesafeden, o güneyli rahat sesiyle, şimdi onun şimdiye kadar tanıştığı en çekici, en cazip, en cazibeli kadın olabileceğini düşünüyordu. Kızının yanakları arasında ceviz kırabilen, kuzguni saçlı, çarpıcı bir psikopat... tam bir paket.

Dedi ki, "Taktığın eski bir Raiders şapkası. Vegas'a gittikten sonra yakmışsındır diye düşünmüştüm."

"Hayır, ben hâlâ Raiders *tarafarıyım*" dedi ve "*Aman Tanrım, Raiders'ı bile biliyor*" diye düşündü.

—

ZHAO Cleveland'a vardığında yorgundu; Osborne'u öldürdükten sonra oradan ayrıldığında ise bitkinlikten de öteydi. Gecenin karanlığında güneğe doğru ilerledi, Columbus'un ışıkları gözlerini kamaştırdı ama karanlıkta yoluna devam etti.

Cincinnati'de işi bıraktı. Bir hastane otoparkı görmüş, Kendini birkaç kamyonetin arasına sıkıştırdı, 4Runner'ın arkasına süründü ve tedirgin bir uykuya daldı. Öğleden önce uyandı, biraz diş macunu ve bir şişe su çıkardı, ağzını temizledi, benzin almak için durduğu bir marketten gece boyunca aldığı bir havluyla yüzünü yıkadı.

Bok dışında bir şeyler yemesi gerekiyordu ve McDonald's'a gitmek için zaman ayırdı: birkaç çizburger, patates kızartması ve daha fazla kafein. Carter aradığında kendini daha iyi hissediyordu ve otoyola geri dönmüştü.

Carter, "Bill Osborne ile yaşadığınız deneyim muhtemelen sizi korkutmuştur, bu yüzden çok ... yönlendirici ... görünmek istemem ama bir araya gelebileceğimizi düşündüğüm bir nokta var" dedi.

Zhao'nun hemen dile getirilmeyen iki tepkisi vardı: bir randevu düşünmek zorunda kalmayacağı için minnettarlık ve Carter'ın ona tuzak kuruyor olabileceği şüphesi. Bir gece önce halka açık bir yer için ısrar etmişti. Carter şimdi memleketinde özel bir yere gitmek istiyorsa ...

Biraz hevesli görünmeye çalışarak, "Yardımanın için çok minnettarım Andi, gerçekten hayatımın en kötü haftasıydı. En azından SFO yardım etti. Bill'in ne yapacağını bilmiyorum... Neyse, nerede buluşalım?"

"Dürüst olmak gerekirse, memleketimde buluşmak istemiyorum ... eğer yakalanırsanız, federallerin New Orleans'taki Bitcoin parası hakkında çok fazla düşünmesini istemiyorum. Her neyse, Birmingham, Alabama'da bir Macy's mağazası hakkında ne düşünürsünüz? Dün gece biraz uyuduğunuz sürece bugün oraya sorunsuz bir şekilde gidebilirsiniz. Ben hiç mağazaya girmedim ama oraya vardığımızda buluşmak için bir yer buluruz."

Zhao, içinde küçük bir şüphe kalıntısıyla renklenmiş bir rahatlama hissetti. "Eğer oraya hiç gitmediysen, nasıl buldun?"

"Google Haritalar'dan baktım."

İyi cevap ve inandırıcı, diye düşündü Zhao. "Tamam. Telefonumda bulurum. Birmingham'da sadece bir tane mi Macy's mağazası var?"

"Bilmiyorum," dedi Carter. "Bu Riverchase Galleria'da."

Zhao, "Sizi beş dakika sonra arayayım, oraya ne zaman varabileceğimi söylerim," dedi. "Cincinnati'den yeni ayrıldım."

Buluşma yeri olarak Macy's'i düşünerek beş dakika geçirdi ve araba sürerken telefonundan Riverchase Galleria'ya baktı. Öyle bir yer vardı, kalabalık görünüyordu ve yedi saatten biraz daha uzaktaydı.

Daha da iyisi, ülkenin en işlek havaalanı olan Atlanta havaalanına üç saatten az bir mesafede olacaktı. Zaten uçmuş olduğu sahte kimliği ve Covid maskesiyle,

Bir dizi güvenlik kontrolüyle ülkenin neredeyse her yerine gidebilirdi.

Carter'ı aradı: "Şu Macy's mükemmel görünüyor. Yaklaşık yedi saat uzaklıktayım."

Carter, "Evimden yaklaşık altı kilometre uzaktayım ve birkaç dakika içinde yola çıkabilirim," diye yalan söyledi. "Yaklaştığında beni ara."

"Ve mağazada buluşacağız."

"Kesinlikle. Sana deri bir sırt çantası vereceğim ve yürümeye devam edeceğim. Seninle takılmak ve görünmek istemiyorum, her ihtimale karşı... bilirsin. Yüz bin dolar yatırdım."

"Ah, Andi. . . teşekkür ederim. Saat sekiz gibi görüşürüz. Benimle görünmemen konusunda seni anlıyorum. Oraya vardığımda seni ararım."

—

CARTER uzaklaştığında, Sonnewell hayranlıkla bakıyordu: "Bunu çok iyi yaptın. Çok iyi."

"Teşekkür ederim. Ama bu konuda çok mu nazik davranıyoruz?"

Carter
sordu.

"Evet. Şimdilik. Başladığımızda daha da sıkılaşacağız. En azından ben Wiggins'le yaptım. Şu anda geri dönüp eve gidebiliriz ve hiçbir şey olmaz. Alışveriş merkezine gitsek bile, parayı öylece verebilirsin ..."

Carter burnunu ovuşturdu ve başını salladı. "Sanırım bunu yapacağız. Ben de sıkılaşıyorum. Ama son dakikada iptal edebiliriz. Bu seçeneği aklımızda tutacağız."

New Orleans'tan çıkarken, Carter'ın adının "Karını Öldür Deposu" olarak değiştirilmesi gerektiğini söylediği bir Home Depot'ta durdular - ihtiyacınız olan her şey: sopalar, bıçaklar, testereler, kürekler, ipler, küvetler, müteahhit boyutunda ağır hizmet tipi plastik çöp torbaları.

Sonnewell, kolunun ön kısmı kadar uzunluğunda, ucunda salınım ağırlığı eklemek için bir kroşe bulunan bir levye ve iki çift ince yarı saydam

boya eldivenleri. Carter kasadan geçip bir tıraş bıçağı aldı.

Panamera'ya geri dönüp Birmingham'a doğru kuzeye yöneldiler.

"Uyuyabilir miyim?" Sonnewell bir süre sohbet ettikten sonra sordu.

"Devam edin. Bu Amerika'nın en güzel manzaralı yolculuğu değil."

Sonnewell huzurlu ve derin bir uyku çekti, Carter'a göre bu fazla güven vericiydi, çünkü otomatik olarak paranoyaklaşmıştı. Carter kalçasını okşadığında hemen uyandı. "Geldik sayılır. Neredeyse."

—

Alışveriş merkezini dolaştılar, Macy's'i gördüler ve girişe belli bir açıyla park ettiler. Ayırt edici arabadan iyice uzaklaşana kadar şapkalarını taşıdılar, sonra taktılar; Covid maskesi takan birkaç kişi gördüler ve Carter "Yerel Demokratlar olmalı" diyerek onları işaret etti.

"Yirmide bir gibi," dedi Sonnewell. Maskeleri taktılar ve çok belli etmemeye çalışarak kamera aradılar ama göremediler.

Macy's, diğer alışveriş merkezi Macy's'leri gibi bir Macy's idi. İki katlıydı. Her ikisinden de ayrı ayrı geçtikten sonra ana alışveriş merkezinin girişinde buluştular. Riverchase Galleria alışveriş merkezlerinin en byğu değildi ama tasarımı çekiciydi; tepesinde kemerli bir cam kubbe ve geniş bir i avlusu vardı. Bir Anne Teyze'den bir fincan çubuk tarçın aldılar ve Sonnewell "Eee?" diye sordu.

Carter, "Birkaç olasılık gördüm ama ikisinde de sorun vardı," dedi. "Tamamen diskalifiye edici değil ama dikkatli olmalıyız."

Sonnewell, "O zaman yer bende olabilir," dedi. "Ralph Lauren vitrini. Yapmamız gereken şey, onun geldiğini görmek. Hangi yönden gelirse gelsin, kıvrımlı bir vitrin duvarının diğer tarafına saklanabilirim. Sırtını bana dönmesi gereken bir yerde durabilirsin. Dışarı ıkıyorum ve *vuruyorum*. Çok iyi.

örtün, etrafta hemen kimse yok, tezgâhtar yok. Eğer birisi orada alışveriş yapıyorsa, bu bir sorun olabilir."

"O zaman bu bir sorun..."

"Evet, ama ben etrafa bakarken kimse alışveriş yapmıyordu. Tüm zaman boyunca kimse yoktu. Lauren'in teşhir bölümüne bakan bir kamera bulamadım. Eğer biri alışverişe geldiyse, çıkıp Vivian'ı arayabilir ve biraz geç kaldığını, birkaç dakika sonra onunla orada buluşacağını söyleyebilirdin. Sonra iyi bir açıdan içeri girip, benden uzağa bakmasını sağlayabilirdin..."

"Görmem gerek. Alışverişçi meselesi beni endişelendiriyor."

"Öyleyse geri dön ve bir bak. Daha iyi bir şey görmedim."

Tekrar ayrıldılar ve Carter Macy's'e geri döndü, Ralph Lauren vitrinine baktı ve Sonnewell gibi onun kadar iyi bir şey görmediğine karar verdi. Avluda tekrar bir araya geldiklerinde, "Sanırım burası. Ben de hiç kamera görmedim ve alışveriş yapan kimse de yoktu. Belki de Ralph Lauren için üzölmeliyiz."

Sonnewell, "Bence muhtemelen iyi durumda," dedi. "Acımaya gerek yok. "

—

CARTER ZHAO'YU ARADI: Bir saat ya da biraz daha fazla uzakta olduğunu söyledi. Aslında Zhao en fazla kırk beş dakika uzaktaydı ama erken gelmek istiyordu. Para tesliminin iyi gideceğini düşünüyordu ama paranoyası harekete geçmişti.

Alışveriş merkezini otoyoldan gördü, Carter ve Sonnewell Carter'ın arabasına elli metreden daha yakın bir park yeri bulmuştu ama bunu bilmiyordu. Bir şapka ve maske takarak mağazaya girdi ve Ralph Lauren vitrinini aramaya başladı.

Carter arayıp "Sanırım geliyor." dediğinde Sonnewell alışveriş merkezinin girişini izliyordu. O olduğundan neredeyse eminim. Yerinizi alsanız iyi olur. Hemen! Hemen! Hemen! Hemen! Etrafa bakınıyor, geliyor."

Sonnewell hâlâ kanvas tişörtünü giyyordu ve levyeyi pantolonunun paçasına, kancayı da kemerine asmıştı. Telefonu kulağına dayamış ve başını eğmişti, Lauren bölümüne yaklaşırken Carter'ın onu aradığını gördü ve soluna doğru başını salladı.

Sağa doğru gitti, vitrinin kenarından dolaştı ve erkek ceketlerinin bulunduğu bir rafa girdi. Carter dedi ki, "Geliyor. Şimdi geliyorum, ona el sallayacağım. Eğer içeri girerse, sırtı size dönük olmalı. İşe yarayacak, işe yarayacak, şu tezgâhtar var ya, onu görüyor musun?"

Sonnewell, satış katının karşısındaki kasaya bakarak, "Onu görüyorum, önemsiz biri," dedi. "Onunla konuşmaya gelen bir kadın var, zaten bizi görebileceğini sanmıyorum, sırtı bize dönük olacak ..."

"Birkaç saniye içinde beni göreceksin, telefonumu bırakacağım. Söylediğimi duyacaksın ..."

"Bill'in yaptığına inanamıyorum" dediğinde, Zhao'nun sırtı ona dönük olacaktı.

Zhao erkek reyonundan geçip etrafına bakınırken Ralph Lauren vitrinini gördü. Carter'ın sırtı Zhao'ya dönüktü ama onu bir tuvalet aynasından görebiliyordu. Zhao yaklaştığında Carter başını kaldırdı, bir adım geri çekildi ve "Bu sen misin?" diye sordu.

"O benim," dedi Zhao.

Carter bir vitrin masasının etrafından dolaştı ve geyik derisi sırt çantasını masanın üzerine kaldırarak, "Eğer bakmak isterseniz, tamam, ama ben gitmek istiyorum. Seni gördüğüme sevindim Vivian. Umarım başarırırsın. Lütfen beni bir daha arama, zaten yeterince korkuyorum."

"Bakmayacağım. Bir göz atmama izin ver, sana söylemek zorundayım . . . Yani..."

"Bill'in yaptığına inanamıyorum," dedi Carter. Zhao'dan bir metre kadar uzakta, teşhir masasının karşısındaydı. Zhao ona baktı, Sonnewell'in dışarı çıktığına dair hiçbir ipucu yoktu ve ikinci bir hızlı adımla üç adım arkasındaydı, hızla geliyordu. Levyeyi kaldırdı ve Zhao'nun başının tepesine indirdi.

Zhao sanki bir top g llesiyle vurulmuş gibi yere yığıldı. Sonnewell herhangi bir alarm belirtisi için etrafına bakındı ve hiçbir şey göremedi. "O öldü," dedi sessizce.

"Evet, sanırım öyle," dedi Carter. Zhao bir kazak masasının arkasında sırtüstü yatıyordu, başının etrafındaki halıya kan akıyordu. Vücudu birkaç adımdan daha uzak bir yerden görünmüyordu. Gözlerini dikmiş tavana bakıyordu. Carter çantasından dört in  saplı jiletli kazıyıcıyı çıkardı. Zhao'nun yanına diz   kt  ve jilet boğazına bastırıp sertçe itti, jilet Zhao'nun nefes borusunu kesip neredeyse omurgasına kadar ilerledi.

Carter bı a ı çekip ayağa kalkarak, "Bu iş görür," dedi. "Bundan geri dönüş yok."

"O zaman gidelim..."

"şorta ihtiyacın var mı?" Carter sordu. "Ralph Lauren'in çok çekici geniş bantlı boxer k lotları var, ben ..."

" ok komiksin," dedi Sonnewell, kolunu dirse inin üstünden tutup onu Ralph Lauren reyonundan alışveriş merkezi çıkışına doğru çekerek. "Doğrudan arabaya gitmeyelim. Bir yan çıkıştan çıkalım ve şapkaları çıkaracak bir yer bulalım."

"Dile iniz benim için emirdir," dedi.

"O zaman senin için başka bir dile im var," dedi Sonnewell hırlayarak. "Bunu sonra konuşuruz. Hadi buradan gidelim."

—

ZHAO'NUN VÜCUDU Ralph Lauren reyonunun en derin yerinde, kazak masasının arkasında ve biraz altındaydı. şubat ayı Birmingham'da soğuk geçebilirdi ama insanlar artık kazak alışverişi yapmıyordu. Bu yüzden Zhao'nun çoktan ölmüş cesedi ertesı sabah, mağaza açıldıktan yarım saat sonrasına kadar bulunamamıştı.

O sırada Sonnewell ve Carter, New Orleans'taki deniz kenarında bulunan dairelerinde, milyon iplik numaralı Mısır pamu undan çarşafların altında rahatça uyuyorlardı. Sonnewell erkenden gözlerini kıldı,

Çünkü nerede olursa olsun erken kalkan bir tipti. Carter bir adım ötede, çarşafının altında çıplak yatıyordu, başı hafifçe ona dönüktü. Derin derin nefes alıyordu ama hiç horlamıyordu.

Bir süre hareketsiz yattıktan sonra uzandı ve çarşafı yavaşça aşağı indirerek vücudunu kalçalarının üzerinden açığa çıkardı.

Gözlerini açmadan, "Bunu hissettim, seni sapık" dedi. "Bu bir şikayet mi yoksa iltifat mı?"

"Bunu bir düşüneyim," dedi, şimdi gözlerini açarak. "İnsanları öldürmeyi bitirdik mi?"

"Bilmiyorum," dedi Sonnewell. "Devam etmek istiyorum ama bu Beş saçmalığı sona ermeli. Muhtemelen uzun süre pislik herifleri öldürerek paçayı kurtarabilirsin, çünkü temelde, öldürüldüklerinde kimse umursamıyor. Polisler bile. Çok ama çok dikkatli olursanız, bir şablon oluşturmadiğinizden emin olursanız ve teknikleri çeşitlendirirsiniz. "

"Basın açıklaması yok," dedi.

"Ve basın açıklamaları yok ... o zaman muhtemelen birçok pislği öldürebilirsiniz."

Şimdi gözlerini açtı. "Şu eski film neydi, Nazilerin olduğu ve kızın uçağa bindiği, komik şapkalı bir adamın olduğu ve Hubert Humphrey'in bir şeyler söylediği film "

"Humphrey Bogart, tatlım," dedi Sonnewell, "Hubert Humphrey değil. Bogart, 'Bence bu güzel bir dostluğun başlangıcı' der. "

Eli göğsünden aşağı, kasıklarına doğru kaydı. "Evet," dedi. "İşte bu."

THIRTY-ONE

Marty Meyer, Bitcoin'den önce küçük bir zengindi - on beş milyon, üç yatak odalı bir Batı Yakası dairesi de dahil olmak üzere New York'un Central Park'ının dar bir bölümünü, üç ağacın bazı kısımları da dahil olmak üzere görebiliyordu. Parasını ticari emlak satıcısı olarak kazanmıştı.

Meyer uzun boylu, kış görünümlü bir adamdı: ince, pek kemikli olmayan, köşeli bir yüzü, şakaklarında bir tutam gri olan sık kesilmiş kumral saçları ve soluk gri gözleri vardı. Arkadaşları zaman zaman onun Vladimir Putin'e benzediğini ama daha uzun boylu ve daha zayıf olduğunu söylüyorlardı.

Bitcoin'e yatırım yaptığında, madeni para başına beş dolara çıkmıştı bile. Yatırım yapmak için tam olarak geç kalmamıştı, ancak kolay milyarder statüsünü yakalamak için zamanında değildi. Öte yandan, çok fazla özlem duymadan tuvalete atmayı göze alabileceği bir miktar parası vardı, o da bunu yaptı.

Apple hisselerinin bir kısmını nakde çevirdi ve 20.000 dolardan biraz daha fazla bir fiyata dört bin Bitcoin satın aldı. Coin başına 45.000 dolardan satarak vergilerden önce yüz seksen milyon dolar elde etti. Federal sermaye kazancı vergilerinin üzerine ağır eyalet gelir vergilerinin eklendiği New York'ta çok can yakan vergileri ödedikten sonra, hala yüz yirmi beş milyondan fazla parası vardı.

Paranın bir kısmını Long Island'ın Hamptons bölgesindeki yapraklı Sagaponack bölgesini satın almak için kullandı. Woodrow Orion Rap ile aynı mahalleyi paylaştığını fark edene kadar orada fazla yaşamamıştı.

Beşli'ye katılmadan önce bile bir gün Rap'i öldüreceğinden şüpheleniyordu.

Nasıl yapacağını bile biliyordu.

Rap bir faşistti ve eğer Amerika Birleşik Devletleri'nde düzenli bir faşist parti olsaydı, büyük *F* ile Faşist olurdu.

Meyer'in büyükanne ve büyükbabası Alman toplama kamplarından kıl payı kurtulmuş, Almanlar Hollanda'yı işgal ettikten iki gün sonra Amsterdam'dan kaçmışlardı. İngiltere'de kısa bir süre kaldıktan sonra, Meyer'in anne ve babasının doğduğu Amerika'ya ulaşmışlardı. Birçok büyük halasından sadece biri, birçok büyük amcasından hiçbiri ve onların çocuklarından çok azı Shoah'dan sağ kurtulabilmişti.

Meyer dindar bir Yahudi değildi ama ne şekilde olursa olsun faşistlere (ya da faşistlere) ayıracak zamanı yoktu.

Ve Rap, ona göre, en kötülerin en kötüsüydü. Burada kaz yürüyüşü yok, Hitler selamı yok, "88" dövmesi yok, sadece en aşağılık, Yahudi karşıtı, siyah karşıtı, göçmen karşıtı, Hitlervari bir faşizmden başka bir şey olmayan bir felsefenin ifade özgürlüğü adı altında ince ve istikrarlı bir şekilde teşvik edilmesi var.

Rap'i nasıl öldürecek?

Bir tüfekte. Özellikle de .223 kalibrelik mermi atan ve kırmızı noktalı optik dürbünle donatılmış, yüksek isabet oranına sahip bir AR-15'le tek el ateş ederek. Atış, Rap'in sol kulağının üstünden girip diğer taraftan çıkacak ve önce Rap'in yatak odasının banyosundaki iki ayak karelik pencereyi delip geçecekti.

Rap her gece yatmadan önce yaptığı gibi işemek için iyi aydınlatılmış banyoya giriyordu. Tuvaletin üzerinde durur, tuvaletin arkasındaki duvara bakar, başının sol tarafı pencereye mükemmel bir şekilde çerçevelenirdi.

Hedef gibi görünüyordu.

—

MEYER HİÇBİR ZAMAN AVCI OLMAMIŞ OLSA DA SİLAHLARA HER ZAMAN İLGİ DUYMUŞTUR. Bitcoin ile zengin olmadan önce bile, Maine'in Great North Woods'unda altı yüz dönümlük bir arazinin sahibiydi ve burada atış yapmaya ve küçük bir gölde Sunfish ile yelken açmaya giderdi.

Sagaponack'a taşındıktan ve Rap'in haklı olduğunu anladıktan sonra Orada, kendi evinden en fazla dokuz arka bahçe ötede, daha ciddi bir şekilde ateş etmeye başlamıştı.

Çapraz rüzgâr olmadığı sürece, yüz metreden bir poker fişinden daha büyük olmayan bir alana güvenilir bir şekilde üç atış yapabilecek noktaya gelmişti. Rap'i öldürmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladıktan sonra, Bangor'daki bir Lowe's mağazasından bir yığın çift camlı pencere satın almış ve camın içinden ateş ederek zaman geçirmişti.

Mermilerde küçük bir sapma olduğunu fark etti, ama sadece bazı zamanlar ve gerçekten önemli olacak kadar değil. Rap'in kulağının tam ortasından geçmek yerine, bir çeyrek inç bir tarafa ya da diğerine ya da o kadar yükseğe ya da alçağa gidebilirdi; fark yaratacak kadar değil.

Ve pencere camının özellikle kalın olması durumunda sapmayı daha da azaltacak olan tam metal ceketleri ateşlemeye karar verdi.

Pencereden yüz sekiz metre uzaklıktaki bir ağaca oturup, golf mesafe ölçeriyle ölçtüğü gibi, büyük bir akçaağaç dalını dayanak olarak kullanarak Rap'i öldürmek sorun olmamalıydı - tabii bunu yapacak cesareti varsa.

Beşli ile buluşması bu konuda yardımcı olmuştu. Diğerleri gibi psikopat değildi, ama aralarında aptal biri de yoktu ve nedenler, fırsatlar, teknikler ve kanıtlar üzerine yaptıkları tartışmalar kararlılığını güçlendirmişti. Basın açıklamaları meselesi de hoşuna gitmişti: Rap'in ölümünün dünyadaki diğer faşist pisliklere silahlı bir adamın kendilerine doğru gelebileceği konusunda bir uyarı olmasını istiyordu.

McGruder ve Osborne'un ölümleri onu şoke etmişti ama eğer Vivian Zhao'nun sohbet odasındaki paylaşımları dürüstse -ki öyle olduğunu düşünüyordu ve televizyon haberleri de bu silahlı saldırılarla ilgili anlattıklarını destekliyor gibiydi- onları anladığını düşünüyordu.

Ayrıca, onları anlayıp anlamadığını, Zhao'nun onu öldürmeye gelip gelmeyeceğini de düşündü, yine de Rap'i istiyordu. Zhao ile daha sonra ilgilenebilirdi.

Soğuk bir kış sabahı öğle yemeği için kendine peynirli ve tavuklu bir sandviç hazırladı, ekşi mayalı mükemmel bir ekmek ve taştan çekilmiş organik hardal ile öğle yemeğini yemek için bir şişe bira ile oturdu. CNN'i açtı ve sandviğin yarısında Vivian Zhao'nun Birmingham, Alabama yakınlarındaki bir Macy's mağazasında öldürülmüş olarak bulunduğunu öğrendi.

Kendi kendine - tamamen boşanmıştı - "Tanrım" demişti: MSY."

Artık Vivian'ın ona şantaj yapması ya da onu öldürmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu. O gece gitmeye karar verdi: O kurşunu Rap'in kulağına saplayacaktı.

—

Orish aradığında VIRGİL UYUYORDU. Telefonunu açtı, onun adını gördü ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Birisi Vivian Zhao'yu bir Macy's mağazasında öldürdü.

Birmingham, Alabama, muhtemelen dün gece dükkan kapanmadan hemen önce. Cesedi bu sabah bulundu."

"Vay canına," dedi Virgil. "MSY. Ondan kurtuluyoruz. Herhangi bir mücadele belirtisi, kullanabileceğimiz herhangi bir şey ..."

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yok," dedi Orish. "Mağazada kameralar var ama hiçbir kadının öldürüldüğü noktaya bakmıyor. Olay yerindeki ajanlar bize bunun iki kişi tarafından yapılmış olması gerektiğini söylüyorlar - görünüşe göre arkadan vurulmuş ve geldiğini hiç görmemiş. Teoriye göre, bir kişiyle, belki de MSY ile konuşuyordu ve başka bir kişi ona çelik bir çubukla vurdu, inşaat demiri ya da benzeri bir şey olabilir.

Sonra öldüğünden emin olmak için biri jiletle soluk borusuna bir delik açmış. Bu muhtemelen gereksizdi. Büyük olasılıkla aldığı darbeye anında ölmüştür; kafatası parçalanmıştır."

"Lucas'a söyleyeceğim. . ."

"Çoktan uyudum. Uyumaya geri döneceğini söyledi. Heyecansız görünüyordu."

"Bu Lucas. Gözünü hedeften ayırmama eğilimindedir," dedi Virgil. "Zhao öldü ve bu yüzden artık konuyla ilgisi yok."

"Bizim sorumuz, bu cinayetleri durduracak mı?" Orish sordu. "JFK planladığı şeyden geri adım atacak mı? Bu riski göze alabileceğimizi sanmıyoruz ama bu takibin bir hafta ya da on günden fazla süreceğini sanmıyorum. Herkes rahat bir nefes aldı ve gevşedi. Sanki JFK artık dışarıda değilmiş gibi."

"Bırakayım da bunu siz çözün. Belki de hiçbir şey olmaz." "Ne yapacaksınız?" Orish sordu.

"Yani, hemen şimdi mi? Uyumaya devam et," dedi

Virgil. "Gözünüalakalardan ayırma."

—

O AKŞAM, öğle yemeğini yedikten sonra Meyer bodrumdaki atölyesine indi ve AR-15'ine uzun uzun baktı. Bir kez kullandıktan sonra onu imha edecekti - eğer bu gece kullanırsa, ertesi sabah şafak söktüğünde okyanusta olacaktı. Silahı, Teksas'a taşınmak için paraya AR'den daha çok ihtiyacı olan Maine'li bir cahilden kayıt dışı olarak satın almıştı, bu yüzden .223'lük bir silah satın aldığıнын izi sürülemezdi.

Aklındaki soru şuydu: Osborne arkasında onu teşhis edebilecek bir şey bırakmış mıydı? Ülkenin en tanınmış pisliklerinden biri olarak Rap'i gözetleyen polisler var mıydı?

Rap ya da şebekesi kişisel koruma satın almış mıydı? Meyer öyle olduğundan şüpheleniyordu. Rap'in evinin önünden geçerken normalde sadece yiyecek almak için yaptığı bir şeydi ve bahçe bakım ekibine benzemeyen birkaç iri yarı adam görmüştü. Onlar

New York polislerine benziyorlardı. Ya da mafya fedailerine. Biri ya da diğeri. Ama gece vakti mahallede sinsice dolaşacak tiplere benzemiyorlardı.

Kişisel korumalar meselesi önemliydi. AR'ye bump stock takıp takmayacağına ya da onu tek atışlık bir silah olarak bırakıp bırakmayacağına karar vermesi gerekiyordu. Bump stock'u bir silah fuarından satın almıştı - en azından şimdilik tamamen yasaldı - ruhsat veya kayıt gerekmiyordu. AR'ye takıldığında ona tam otomatik bir silah verecekti. Benzer şekilde donatılmış silahlar 2017'de Las Vegas'ta düzenlenen kitlesel bir saldırıda 60 kişiyi öldürmek ve 411 kişiyi yaralamak için kullanılmıştı.

Meyer, Maine'deki arazisinde bir dağ geçidi boyunca atış yaparak birkaç kez bump stock denemişti. İki bulgu elde etmişti: tüm pratik amaçlar için, bir şarjörü tam otomatik bir askeri M16 kadar hızlı boşaltabilirdiniz ve bump stock'ların doğru bir şekilde ateşlenemeyeceğini söyleyen insanlar sadece kısmen haklıydı.

Belki özel bir otomatik silah kadar isabetli ateşlenemiyorlardı ama iki ya da üç saniye içinde elli metreden bir çalı sepetine otuz mermi atabilecek kadar isabetliydi.

Rap'in sahip olabileceği korumaları öldürmek istemese de, dipçikle donatılmış bir silah caydırıcı olabilir ve eğer varsa, takipten kaçmasını sağlayabilirdi. Gerçekten, kaç kişi karanlıkta ormanlık bir arazide bir makineli tüfeği kovalamak ister ki?

Bump stock donanımlı bir tüfek, isabet kaybı olmadan tek atış olarak ateşlenebilirdi, ancak bir sorunları vardı. Çarpıyorlardı. Adlarını buradan almamışlardı ama Maine'de pratik yaparken dipçik takırdamadan hareket etmenin zor olduğunu fark etmişti, ki dipçğin çalışması için bunu yapması gerekiyordu. Dipçği susturmaya yönelik her türlü çaba çalışmasını etkiliyordu.

Artıları ve eksileri düşündükten sonra büyük oynamaya karar verdi. AR'yi parçalarına ayırdı ve bump stock'u silaha taktı.

Bu da dört dakikasını aldı. Ve eğer kabızlı silahı alacaksa, fazladan şarjör alması gerektiğini düşündü. Aksi takdirde dipçiğin bir anlamı kalmazdı.

Beş tanesi yeter diye düşündü, her biri otuz mermi. Sıcak tutan bir avcı montu vardı; şarjörler ceplerine sığardı. Uzun iç çamaşırı ve eldiven dışında başka bir hayatta kalma teçhizatına ihtiyacı yoktu, çünkü Rap kendi evinden sadece dokuz karanlık arka bahçe uzaktaydı.

Hazır olduğuna karar verdiğinde BMW'sini üç blok ötede arkadaşlarına ait bir eve götürdü ve arabayı garaj yoluna park etti. Arkadaşları bir aylığına Florida'daydı ve onlara ara sıra arabayı gece boyunca garaj yolunda bırakacağına dair söz vermişti. Bu, zaman ayarlı bazı ışıklarla birlikte, bir hırsızın evin dolu olduğuna ikna edebilirdi.

Ayrıca Rap'in peşine düşebilecek bir güvenlik ekibi olması durumunda, ona kaçabileceği ikinci bir yer de verecekti. Onları doğrudan evine geri götürmek istemezdi.

Arabayı park ettikten sonra eve doğru yürüdü. Gün sıradan bir gündü. Bir şekilde farklı olması gerektiğini düşünüyordu, çünkü bu hayatında önemli bir dönüm noktasıydı. Bir tür işaret olması gerekmez miydi? Bir tılsım? Ama gün inatla sıradan kalmaya devam etti.

—

LUCAS VE VIRGİL akşam yemeğini 80. Otoyol'un kenarındaki çok iyi gizlenmiş bir McDonald's'ta yediler, o kadar iyi gizlenmiş bir yerdi ki ilk başta baktıklarında bile McDonald's olduğunu fark etmemişlerdi.

"Bunu daha ne kadar yapacağız?" Bir kabine yerleştiklerinde Virgil sordu. "Çiftlikte yapmam gereken işler var, ikizler ..."

"Yeni roman."

"Evet, roman ..."

"Bu çok sıkıcı ama sanırım bir hafta ya da on gün daha kalacağım," dedi Lucas. "Rap'in hedef olduğuna ve JFK'nin

onun için geliyor, ve yakında. Sanırım programa uymaya çalışacaktır. Ama eve gitmek istiyorsan, git."

"Yapamam. Weather'a seninle ilgileneceğime söz verdim," dedi Virgil.

"Bunu takdir ediyorum Virgie, ama dediğin gibi yapacak işlerin var. Gerçekten yeni romanını düşünüyorum. Bu yazdığın dergi makalelerinden çok daha farklı bir şey. Bu ciddi bir şey."

"Ah, ben de senin kadar kalacağım," dedi Virgil. "Aslında bu öğleden sonra saat ikiye kadar uyudum ve dizüstü bilgisayarımda üç saat geçirdim. Bir motelde oturmak, ilgilenecek ikizlerin olmaması, kürek çekecek at pisliği olmaması ... bunun bazı güzel yönleri var."

Lucas ona doğru eğildi ve parmağıyla işaret etti: "Pek çok polisin ikinci bir kariyere ihtiyacı var. Bizim yaptığımız işlerden bıkyorlar. Katlanmak zorunda olduğumuz boktan şeylerden. Yazılım şirketinde şansım yaver gitti, beni sonsuza dek özgür bırakacak kadar para kazandım. Beni sadece ilgimi çeken şeyleri yapabileceğim bir yere getir. Sen öyle bir yerde değilsin ve seni yirmi yıl daha Minnesota kırsalında koştururken görmüyorum. Yazmaya devam etmelisin. Bakalım nereye gidecek."

"Frankie gibi konuşmaya başladın."

Lucas, "Frankie son derece zeki bir kadın," dedi.

"Senden bu kadar hoşlanmasının bir nedeni de bu," dedi Virgil. "Böyle düşündüğünü biliyor. Bana öyle söyledi."

—

Orish'i motelden aldılar. McDonald's'ta yemek yeme fırsatını reddetmiş, bunun yerine vejetaryen bir lokantaya gitmişti. Siyah kot pantolon, ağır siyah bir kayak ceket, siyah eldivenler ve koyu kahverengi botlar giymişti. Sağ bacağına Glock 19 için askeri tarzda bir kılıf takmıştı.

Lucas onu gördüğünde, "Bizimle dışarı gelmiyorsun," dedi. "İletişim koordinasyonuna ihtiyacımız var. Kulağımızın dibinde konuşmana ihtiyacımız var."

"Bana ihtiyaç duyulursa dışarı çıkmaya hazır olmak istiyorum," dedi. "Aptal olmadığımı biliyorsun ama hazır olmak istiyorum."

Bu işi çözdü. Karanlıkta Rap'in evine döndüler, garaja park ettiler, kısaltılmış bir taktik toplantısı için diğer ajanlarla buluştular -bir gece önce yapmadıkları hiçbir şeyi yapmayacaklardı- ve teker teker yan kapıdan çıkıp Rap'in bahçesine girdiler. Virgil ve Lucas gece görüş gözlüklerini ayarlayarak Rap'in evinin arkasındaki çitlerin arasından geçip önceki geceden kalma yerlerine en son gittiler.

Dışarı çıktıklarında Virgil, "On gün. Bu on gün içinde eskiyebilir."

"Geyik avladığınızı farz edin. Bunu gönüllü olarak, bundan daha kötü koşullarda yapıyorsunuz."

"Sabah görüşürüz," dedi Virgil. Ve oturdular.

—

RAP'İN TELEVİZYON ŞOVU çalıştığı günlerde saat onda başlar ve her zaman diliminde gece yarısına kadar devam ederdi - ülke genelinde saat onda tekrar yayınlanmak üzere kaydedilen ilk yayın. Yayında geçirdiği iki saatten sonra genellikle saat bire kadar ayakta kalır ve dinlenirdi. Geç saatler alışkanlık haline gelmişti. Bu da onu çoğu gece, gece yarısı ile saat bir arasında tuvaletin başına oturtuyordu.

Meyer uyumaya çalıştı. Bunu neden yaptığını düşünemiyordu, çünkü yeterince uyanıktı, ama karanlıkta yatmak, gelecek geceyi hayal etmek, anlamsız bir televizyon programı izlemekten daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Saat dokuzda ayaktaydı, tepeden tırnağa avcı gece kamuflajı giymişti. Tüfeği kontrol etti, tekrar kontrol etti. Beş şarjördeki her mermi, Beş eğitiminin bir parçası olarak parmak izlerini ve DNA'yı temizlemek için alkolle silinmişti. Şimdi de bir tanesini düşürme ihtimaline karşı şarjörlerin kendisini sildi. Eldivenli eller dışında onlara bir daha dokunmayacaktı ve eldivenler de dikkatlice silinmişti.

Biraz boğulmaya başladı. Beşli'nin diğer üyeleri ona bunun olacağını söylemişti.

Önce üst kattaki yatak odasının ışığını, sonra da arka bahçedeki armut ağacının ışığını yaktı. Işık zayıftı, ama sarımtırak rengi, yönünü kaybetmesi durumunda onu eve getirecek bir işaret görevi görecekti. Işığın bir faktör olmadığı bahçelerin kenarlarındaki gölgeler arasında hareket edecekti.

Saat on birde dışarı çıktı, üç komşunun arka bahçesinden geçtiği prova edilmiş bir rotada yavaşça ilerledi. Hepsinin kamerası vardı ama arka bahçelerine doğrultulmamıştı. Bu provayı onlarca kez yapmıştı.

Gölgelerde kalarak ince bir noktadaki çiti geçti, bir kapıdaki alçak ahşap çitten içeri girdi, bir sonraki bahçeye geçti, iki çimenlik arasındaki sınırı işaretleyen çitteki bir açıklıktan sürünerek geçti, bir dakika oturup dinledi, sonra arka çit boyunca yürüdü ve bükülmüş yaşlı bir şeker akçaağacına çıktı. On yıllar önce birileri alt dalları budamak yerine muhafaza etmişti ve şimdi hem ağaca tırmanan çocuklar hem de AR-15'lerle silahlanmış katiller için bir platform oluşturuyorlardı.

İkincil bir dalın iyi bir silah dayanağı oluşturduğu on ayak seviyesine tırmandı. Tüfeği dayanağın üzerine koydu ve kırmızı noktadan baktı. Karanlık olduğu için Rap'in banyo penceresini net olarak göremiyordu ama nerede olduğunu biliyordu: temiz bir atış yapmıştı.

Sırtını ağacın gövdesine yasladı, koluna girdi ve izlemeye koyuldu.

—

"LUCAS'TAN VIRGİL'E: Bulunduğunuz yerin önünden bir ses duydunuz mu?"

Virgil çenesini ceketinin içine gömdü ve olabildiğince sessiz bir şekilde şöyle dedi,

"Hayır."

"Çöp kutusu kapağı gibi bir tıkırtı duyduğumu sandım ama evlerin etrafında hareket eden kimseyi görmedim."

Virgil, "Hiçbir şey duymadım." dedi.
"Tamam."

—

Gece yarısı vardiya değişti ve Rap'in bahçesinin köşelerindeki dört ajan, gelen dört ajanla yer değiştirdi. Meyer ağacından ne olduğunu anlayamıyordu. Farlardan bir arabanın Rap'in evinde durduğunu ve kısa bir süre sonra da oradan ayrıldığını görebiliyordu. Bir pizza teslimatı mı? Bilmiyordu ama düşündü ve bunun ne kadar önemli olduğunu anlayamadı. Görebildiği kadarıyla altında ya da çevresinde hiçbir şey hareket etmiyordu.

Görecekle fazla ışık yoktu ama evlerin pencerelerinden ve birkaç araba yolu lambasından biraz ışık geliyordu.

—

RAP'İN EVİNDE, Orish dört yeni ajanla iletişim kontrolü yaptı. Bu işi bitirdiği sırada Rap başını onun çalıştığı salona uzattı ve "Ben yatmaya gidiyorum" dedi.

"Pekâlâ. Yatak odanızın perdelerini indirmişsiniz ..."

"Evet, hava karardıktan hemen sonra onları indirdik. Yarın ben kalkmadan giderseniz, yarın gecenin son gece olacağını bilin. Birkaç günlüğüne buradayım. Yarından sonraki gün şehirde bir doktor randevum var."

"Evinizin etrafına yerleşmemiz gerekecek..."

"Bu riski almak istemiyorum," dedi Rap. "Four Seasons'ta bir çanta hazırlayacağım. Adamlarım benimle orada olacak. Eğer lobide ya da koridorda birkaç ajanla takılmak istersen..."

"Bunu yarın tartışırız," dedi Orish. "İyi uykular." Rap,

"Evet, ben bunu yapmam," dedi.

—

MEYER, ağacında, Rap'in Manhattan'a geri dönmüş olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Evde hiçbir yaşam belirtisi görmemişti ve sonra,

O merak ederken, Rap'in yatak odaları olduğunu düşündüğü odaların ışıkları yandı. Sırtındaki kasların gerildiğini hissedebiliyordu. Belki de bu delilikti? Belki de aşağı inmeliydi.

Yatak odasının perdeleri çekiliydi ama aralarından biraz ışık süzülüyordu. Perdelerden birinin üzerinden bir gölge geçti ve kırmızı noktayı banyo penceresine koydu. Bulabildiği en küçük çaplı kırmızı nokta optiğini seçmişti, çünkü onunla daha iyi isabet sağlıyordu.

Silahı rahatça yerleştirdikten sonra emniyeti kapattı; mermi yatağına yerleşmişti, kırmızı nokta karanlık banyo penceresindeydi, bekledi

Uzun sürmez.

Işık yandı ve Rap tuvalete doğru adım attı, aşağıya baktı, başı tam orada, kulağı tam orada. Meyer tetiğın üzerindeki boşluğu aldı, sığ bir nefes aldı ve tuttu. Evet mi? Hayır mı? Tetiğı çekti.

Çatlak!

Silah zıpladı ve tekrar hedefe doğrulttuğunda Rap'in kafası kaybolmuştu. Kırmızı nokta büyütölmemişti, bu yüzden pencerede bir delik olup olmadığını göremedi. Bunu düşünürken bile çığlık atan erkek sesleri duydu.

"Silah! Silah!"

—

ORISH bir camın kırıldığını ve bir milisaniye sonra da uzaktan gelen bir silah sesini duydu. "Tanrım!" diye bağırdı ve merdivenlerden ikinci kata, Rap'in yatak odasına koştu; Rap orada değildi. Dönüp banyoya koştu ve Rap'in cesedini tuvalet kabininde yere yığılmış halde buldu.

Kırılan pencerenin karşısındaki duvarı gül rengi bir leke süslüyordu, Rap'in başından akan kan. Leke, tek bir küçük kurşun deliğıyle noktalanmıştı.

Bir bakışta Rap'in öldüğünü anladı ve kulaklığına "Rap öldü, Rap öldü" diye bağırdı.

—

LUCAS yerden çok uzakta olduğu anlaşılan bir ışığın göz *kırptığını* ve hemen ardından bilinçsizce .223 olarak sınıflandırdığı bir tüfeğin *çatırdadığını* görmüştü: daha büyük bir şey olsa *bang!* ya da *boom!*

Virgil de bir namlu flaşının göz kırpmasını görmüştü ve "Otuz kırk metre ileride, senin tarafına, Lucas, senin tarafına, gidiyorum, gidiyorum," diye bağırdı.

Lucas, "Ben gidiyorum..." diye bağırdı.

İkisi de diğer ajanların bağırıışlarını duyabiliyordu; ikisi sokağa gideceklerini söylüyor, ikisi de arka bahçelerden Virgil ve Lucas'a doğru ilerliyordu.

Meyer tepkinin hızı karşısında hayrete düşmüş ve ağaçtan inerken bağırان adamların sadece polis olmadığını, aynı zamanda yakında olduklarını fark etmiştir. B i r i n i n çitlerden birine çarptığını duydu ve AR'yi o genel yöne doğrulttu ve bump-stock işlevini etkinleştirmek için AR'nin el kundağını ileri itti ve tetiği çekti ve çekili tuttu.

Silahın namlusundan otuz mermi çıktı ve şarjörü bıraktı, cebinden bir tane daha çıkardı, yerine oturttu ve koşmaya başladı.

Virgil AR'nin göz kırpmasını ve otomatik ateşin yırtılma sesini gördü ve *lanet olsun!* diye düşündü ve yüzüstü yere düştü, pompalı tüfek altında kalmıştı. Avlunun diğer tarafındaki Lucas bir çitin arasından geçip iki el ateş etmişti ki tetikçi tam otomatik silahla ateş açtı ve bir mermi beyzbol sopası darbesi gibi sağ koluna isabet etti ve yere yığıldı, "Yere yığıldım, vuruldum!" diye bağırdı.

Meyer de iki bacağından vurulmuştu ama hala çalışıyordu; bağırıışları duydu ve bir çit aralığından koştu ve sonra düşündü: *Değil*

eve. Arabaya gitmeliyim.

Onu doğrudan eve kadar takip ederlerse, mahvolurdu. Paniğe kapılmak üzereyken sağa döndü, bir evin yan bahçesinden sokağa doğru topallayarak ilerledi ve bir adam "Dur! Dur!" diye bağırdığında evi geçmişti.

Döndü ve kendisine doğru koşan iki adam gördü, liderleri kırk metre uzaktaydı, ikinci adam ise beş metre gerisindeydi. Adamlardan biri yavaşladı, bir tabanca kaldırdı ve iki el ateş etti, *bang! bang!* ama hiçbirisi ona değmedi. Tüfeği gözüne doğru kaldırdı ve dipçiği çalıştırarak otuz merminin tamamını iki adama boşalttı, ikisi de yere yığıldı ve o da hızla caddeye doğru koşmaya başladı.

—

LUCAS vurulduğunu haykırdığında Virgil tüfeğini kaptığı gibi ona doğru koştu ve bir çitin arasından cesedi kısmen seçti. "Ne kadar kötü, ne kadar kötü?"

"Kötü olabilir," diye inledi Lucas. "Kolda, kol çalışmıyor, çok acımıyor ama çalışmıyor ..."

"Dur bakayım, dur ..."

"Hayır, hayır, git getir onu.

Yakalayın onu!" "Emin misin ..."

Lucas dizlerinin üzerine çökmek için çabaladı ve "Yürü! Yürü!" diye bağırdı.

Virgil silah seslerinin geldiğini düşündüğü ağaca doğru koşmaya başladı; gece görüş gözlükleriyle hiçbir hareket göremedi, koşmaya devam etti ve sonra bir evin arkasında kaybolan ve bitişikteki sokağa doğru koşan bir çubuk figürüne benzeyen bir hareket gördü.

Önünden geçtiği evin arkasından sokağa doğru yöneldi ve sokakta iki ajanın koşarak geçtiğini gördü, bir an sonra ajanlardan biri anlayamadığı bir şey bağırdı ve sonra evden çıkarken iki el tabanca sesi duydu, ardından yine bir makineli tüfeğin gürültüsü geldi ve iki ajan da yere yuvarlandı.

Ateş eden kişi yeniden doldurmak için yavaşlamıştı ve Virgil adamın en az yetmiş ya da seksen metre uzakta olduğunu düşünmesine rağmen av tüfeğini ona doğru boşalttı, altı hızlı pompalamayla toplam yetmiş iki adet .33 kalibrelik saçmayı menzile gönderdi. Adam döndü, tökezledi, yere düştü, ayağa kalkmaya çalıştı, tekrar yere düştü, kışının üzerinde döndü ve Virgil avluya doğru koşarken adamın namlusunun döndüğünü gördü. Bir ağacın arkasına kaçtı ve kafasına aldığı darbeye hemen yere yığıldı.

Sırt üstü yatarken, vücudu kısmen açıktayken, ona neyin çarptığı ya da ne kadar kötü yaralandığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve sonra kalçasına bir darbe daha aldı. Tetikçi dönüp kaçmaya başladı ama topallayarak. Virgil bir şarjör daha bulup tüfeğe taktı, kendini yukarı itti ve tökezleyerek peşinden gitti.

İleride ve solda, karanlıktan bir kadın bağırdı, sonra ateş açtı ve Virgil onun ateş edene ateş ediyor olabileceğini düşündü. Bir an sonra makineli tüfek tekrar ateş açtı, üç kısa patlama oldu ve Virgil koşmaya devam etti, sağ kalçası yanıyordu ve bir değil iki kez vurulduğu aklına geldi. Başındaki yaradan gözlüklerinin üzerine akan kan görüşünü engelliyordu ve kulaklığı çıkarıp karanlığa doğru koşmaya başladı.

Biri ona sesleniyordu: "Virgil, Virgil, arkadan geliyor."

Virgil yarı yarıya döndü, Lucas'ın ona doğru yalpaladığını gördü, sağ kolu kırık bir kanat gibi işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu ve Virgil, "Dostum, dur, dur, otur, vuruldun," diye bağırdı ve Lucas, "Siktir et," diye bağırdı ve gelmeye devam etti.

Son silah sesinin geldiği açıdan bir adam bağıırıyordu: "Memur vuruldu, ajan vuruldu, bir ajanımız vuruldu, sağlık görevlisine ihtiyacımız var, **s a ğ l l k** görevlisine..."

Virgil kulaklıktan aynı sözleri duydu ve sonra adam seslendi, "Herkes vuruldu. Herkes vuruldu."

Virgil ve Lucas koşmaya devam ettiler, çok büyük bir evin ışıklandırılmış verandasını geçtiler ve Lucas bağırdı, "Kanıyorsun Virg, çok kötü kanıyorsun . . ."

—

DAHA FAZLA SİLAH ATEŞİ, PİSTOL ATIŞLARI ve birçoğu, sonra bir ajan bağırdı, "Sanırım onu vurdum Sanırım... Ajan vuruldu, yardım edin, yardım edin!"

Lucas ve Virgil o tarafa doğru koştular, Lucas sol elinde Walther'ıyla, Virgil topallıyordu, bacağı acıdan çığlık atmaya başlamıştı. Lucas gece görüş gözlükleriyle seçebildiği ajana, "Sağdan, arkadan, sağdan üzerinize geliyoruz," diye bağırdı.

Aceleyle yukarı çıktılar ve yaralı olmayan bir ajanı inleyen bir kadının üzerine çömelmiş, sırt üstü yatmış, elleri vücut zırhının karın bölgesinde kenetlenmiş halde buldular ve ajan, "Nancy vuruldu, karnından vurdum, sanırım şu kırmızı evin oradaki adamı vurmuş olabilirim, ışıktaki kırmızıyı görebilirsiniz..." dedi.

"Hadi," dedi Lucas, "şu orospu çocuğunu yakalayalım."

Temsilci, "Yapamam, dışarıdayım, şarjörümü boşalttım ve diğerini arkada bir yerde düşürdüm, bulamıyorum ..." dedi.

Virgil, "Ben gidiyorum," dedi, Lucas da, "Hemen arkadayım," dedi ve kırmızı eve doğru koşarken biraz yayıldılar.

—

MEYER bacaklarından ve leğen kemiğinden saçmalarla vurulmuştu ve testislerini kaybetmiş olabileceğinden korkuyordu çünkü orası çok kanıyor gibiydi ve acı, istemsiz gözyaşlarıyla görüşünü bulanıklaştıracak kadar şiddetliydi. Üçüncü şarjörü iki takipçinin üzerine boşaltmış ve mermiler yanından geçip giderken birinin yere düştüğünü görmüştü ama hiçbiri ona isabet etmemişti.

Aklının bir köşesinde işinin bittiğini, onu yakaladıklarını düşünüyordu. Hapishanede ömür tüketmektense burada ölmek daha iyiydi. Kırmızı evin köşesinde yatıyor ve takip edilmeyi bekliyordu. İnsanların bağırıışlarını duyabiliyordu ama kimse peşinden gelmiyordu ve kendini ayağa kaldırıp bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Evden uzaklaşırken birinin "Orada!" diye bağırdığını duydu.

Dönüp tüfeği kaldırdı ve karanlıkta bir hareket gördüğünü sandı, hâlâ otuz kırk metre uzaktaydı ama giderek yaklaşıyordu. Silahı kaldırdı ve ateş açtı, şarjörün tamamını hareketin olduğu alana boşalttı.

Biri "Hayır!" diye bağırdı ve Meyer elinden geldiğince kaçmak için döndü, ancak başını birkaç santimden fazla çevirmemişti ki bir av tüfeğinin ağır namlu parıltılarını gördü ve anında göğsünde ve midesinde darbeler hissetti.

Geriye doğru sendeledi ve kışının üzerine düştü ama hâlâ dik oturuyordu. Cebinden bir şarjör çıkarmaya çalışırken hareket giderek yaklaşıyordu. Bir tane buldu, boşu bıraktı ve şarjörü silaha takmaya çalıştı.

Tam bunu yapıyordu ki, hareket kendini uzun namlulu bir silahı olan sarışın bir adama dönüştürdü ve adam tüfeğin namlusunu ona doğru kaldırdı.

—

LUCAS ikinci kez vuruldu, sağ meme ucunun dışından, aslında bir kaburga kemiğinin kırıldığını *hissetti* ve "Hayır!" diye bağırdı ve bacağından tekrar vuruldu ve yere düştü ve Virgil otomatik silahın göz kırptığını gördü ve durduğunda, tetikçinin yeniden doldurması için beş saniyesi olabileceğini düşündü ve yaralı bacağını sürükleyerek onu gördüğü son yere doğru elinden geldiğince koştu.

Adam yaklaşırken tüfeğinin namlusunu Virgil'e doğru kaldırdı ve Virgil on metreden on iki kalibrelik tüfekte onu yüzünden vurdu ve bunu neredeyse istemsiz bir pompalı tüfekte göğsüne ikinci bir atış yaparak takip etti.

Tetikçinin öldüğünden emin olunca Lucas'a yardım etmek için geri döndü. Düştü, yarı yolda geri döndü, ayağa kalktı, tekrar düştü, bir bacağını sürükleyerek yolun geri kalanını sürünerek kat etti.

Lucas'ın yanına vardığında, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. Donmuş çimlerin üzerinde sırtüstü yatıyordu, sesi acıdan kalınlaşmıştı. "Beni göğsümden vurdu. Yardıma ihtiyacım var. Artık yüzünü bile göremiyorum Virgie, her yer kan içinde. Beni yan yatırabilir misin, sanırım, ciğerlerime kan dolmasını istemiyorum. Ne oldu?"

"Onu ben öldürdüm," dedi Virgil. "İyi nefes alıyorsun, akciğerini etkilediğini sanmıyorum." Sanki aya doğru uluyacakmış gibi başını kaldırdı ve gerçekten de uludu: "İmdat! Bize yardım edin! Bize yardım edin!"

—

ORISH, FBI merkezindeki gece nöbetçi memurunu aradı ve ona bölgedeki tüm ambulansları Rap'in evine göndermesini söyledi - büyük bir çatışma çıkmıştı ve ajanlar vurulmuştu. Sonra bir elinde tabancası, diğerinde el feneriyle dışarı koştu, evden çıktı ve arka bahçelere paralel uzanan sokağa daldı.

Evden çıktıktan bir dakika sonra asfalttaki ilk yumruyu gördü, üzerine ışık tuttu ve kendini Terrill adında bir ajanın ölü yüzüne bakarken buldu. İnledi, koşmaya devam etti, ikinci bir yumru buldu, Wilson adında başka bir ölü ajan.

Ağlamaya değil, soluk soluğa kalmaya ya da inlemeye başladı, tamamen istemsiz olan ritmik bir tür sesli ıstırap. Bir dizi tabanca sesi duydu ve ardından bir otomatik silah patlaması duydu ve o tarafa doğru koştu ve bir an sonra, on iki kalibrelik bir silahın *güm! güm!* Ve sonra bir an sessizlik, ardından yardım için çığlık atan adamlar.

Onu yakaladılar, diye düşündü.

O'Malley adında bir ajanı Nancy Nguyen adında başka bir ajanın üzerine çömelmiş halde buldu; Nguyen acıdan uzaklaşmak için kelimenin tam anlamıyla mırıldanıyordu. "Ambulanslar geliyor" dedi. Duyuyor musun?"

Ve onları duyabiliyorlardı, biraz uzakta ama geliyorlardı. O'Malley'e dedi ki, "Burada kal. Diğerleri nerede?"

"Şu tarafa gittiler." O'Malley işaret etti ve o tarafa doğru koştu, silahı hâlâ elindeydi, neredeyse Virgil ve Lucas'a çarpıyordu. Virgil'in

Yüzü, el fenerinin ışığında kıpkırmızı olan bir kan maskesiydi.

Virgil, "Lucas en az iki, belki de üç kez vuruldu. Kafama ne olduğunu bilmiyorum ama bacağımdan vuruldum, hala hareket ettirebiliyorum..."

"Tetikçi nerede?"

"Öldü," dedi Virgil.

Virgil'in bacağını uzatmasını sağladı ve pantolonunun paçasını kesmek için bir çakı kullandı. Bacağının bir tarafında neredeyse büyük bir sivilceye benzeyen, kan damlayan küçük bir giriş yarası ve diğer tarafında kan akan daha büyük, daha kanlı bir delik buldu. Dışarı pompalanmıyor. "Atardamar yok." dedi.

Lucas inledi ve, "Lanet olası göğüs..." dedi.

Paltosunu çıkarıp baktı ve, "Burada bir şey yapamam ama sadece kenarda Lucas, akciğerinin olduğunu sanmıyorum..." dedi.

"Acıyor."

"Sanırım kolu kırıldı," dedi Virgil. "Sağ kolu sallanıyordu."

Virgil yere uzandı ve sonra daha fazla el feneri geldi. Tıbbi yardım değil, yerel halk.

Orish onları kovmaya zahmet etmedi. Onun yerine, "FBI. Çok sayıda yaralı var, ambulanslar geliyor, lütfen onları buraya geri getirin."

İnsanlar bunu yapmak için kaçıştı ve sirenler daha da yaklaştı. Virgil "Rap ne olacak?" diye sordu.

Orish dedi ki, "Ölü. Gölgesiz küçük bir pencere, kimsenin aklına gelmeyecek kadar küçük. Bir ışık yaktı ve önünde durdu. İşemek için."

Virgil: "İnsanlar Rap işemek zorunda kaldığı için mi öldü?"

"Evet." Orish aralarına oturdu ve şimdi ağlamaya başladı. "Çünkü Rap'in işemesi gerekiyordu. Çünkü işemesi gerekiyordu."

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI

Lucas yüzünü soğuk toprağa bastırdı ve bekledi. Her seğirdiğinde canı acıyordu, bu yüzden seğirmemeye çalıştı. Biliyordu ki Virgil konuşuyordu ama ne söylediği tam olarak anlaşılmıyordu. Sağlık görevlileri göğsündeki kanlı yara nedeniyle başının dertte olduğunu düşündüler ve onu aceleyle sedyeye alıp ambulansa götürdüler.

Hastaneye giderken dünya bulanıklaşmaya başladı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ama ambulans yolculuğunu, iyi aydınlatılmış bir koridora geçişini, ışığın koridordan bile daha parlak olduğu acil ameliyathaneye kısa yolculuk sırasında yarı açık gözlerinin önünden geçen tavan döşemelerini ve ardından sanki bir düzine insanın kıyafetlerini çekip çıkardığını kaydetti. Yüzüne bir maske geçirildi, koluna bir ip bağlanırken keskin bir batma hissetti ve sonra soğuk bir dalga - dondurucu, buz gibi hissettirdi - göğsüne ve bacağına çarptı ve sonunda anestezi onu alıp götürdü.

—

Bir doktor elinde iPad'in tıbbi versiyonuyla geldi ve Virgil'in yatağının ayakucunda durarak iPad'e baktı ve "Muhtemelen on dakika içinde içeri gireceksiniz. Bir hemşire bacağınızı tekrar yıkamak için burada olacak. Başındaki yara kötü görünüyor ama yüzeysel; kafa derinde şarapnel gibi tahta kıymıkları var. Bir mermi kafana yakın bir ağaç dalına isabet etmiş gibi görünüyor. Hissettiğin darbe buydu. Yapmamız gereken

Kafa derini temizle. Dikişlerle uğraşmak zorunda kalacaksın. Kaşınacak."

"Şu anda çok acıyor," dedi Virgil. "Bacağımdan daha kötü."

"Alternatifinden daha iyi. Mermi birkaç santim daha aşağıda olsaydı, bir ağaçtan kafatası parçaları alıyor olurduk."

"Peki ya bacak?"

Doktor, "Bacağını düzeltebiliriz," dedi. "Burada pek sık rastlamadığımız bir şey; saldırgan askeri tarzda mermiler kullanıyormuş. Yara nispeten küçük ve düz. İleriye dönük en büyük sorunuz enfeksiyon olasılığı olacak."

"Lucas'a ne oldu?"

"Mareşal mi? Şu anda ameliyathanede. Üç kez vuruldu, ona kan veriyoruz. Henüz nasıl gittiğini bilmiyorum ama herkes başaracağından emin görünüyor. Bu konuda oldukça iyiyiz."

—

Virgil uyandığında ORISH köşedeki sandalyede oturuyordu, ilk birkaç saniye yavaşça, sonra bir anda, sanki bir gölde yüzeye çıkar gibi. "Merhaba," diye inledi, sesi paslıydı ve dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp hemen, "İyi olacaksın," dedi.

Acımıyordu. Uyuşturucunun gerçekten iyi geldiğini düşündü. O "Peki ya Lucas?" diye sordu.

"İyileşecek. Birkaç ay canı yanacak." "Peki ya herkes... ?"

Ona söylemiş: Rap ölmüş, kafasından vurulmuş. Meyer ölmüş, av tüfeği saçmalarıyla birkaç kez vurulmuş, en büyük darbe de yüzüne isabet eden bir av tüfeği patlamasıyla gelmiş. İki ajan ölmüş, en az on beş adet 223'lük mermi vücut zırhlarını puding gibi delip geçmiş. Bir diğer ajan Nancy Nguyen ise ağır yaralı olarak helikopterle New York'taki bir tıp merkezine kaldırıldı.

"Katilin adı Meyer'di, Rap'in evinden çok uzakta yaşamıyordu. Onu durdurmak için hiç şansımız olmadı. Rap'in ne olduğunu çok iyi biliyordu.

O küçük pencerenin önüne geçip işeyecekti," diyor Orish. "Eski bir akçaağaç ağacında, bir av standı gibi mükemmel bir düzeneği vardı. Fişek kovanını ateş ettiği dalın altında yerde bulduk. Meyer'i haftalardır takip ediyor olmalıydı."

Virgil, "Eğer o Beş deli programlarına sadık kalmasalardı, bu işten paçayı kurtarabilirdi," dedi. "Daha erken hareket etseydi ya da bir ay bekleseydi, kimse tetikçinin kim olduğunu bilemeyecekti ve Rap de aynı şekilde ölmüş olacaktı."

Orish başını salladı ve saatine baktı. "Karınız ve Lucas'ın karısı trafiğe bağlı olarak yirmi dakika ya da yarım saat içinde burada olacaklar. Lucas'ın karısı bir United iş jeti kiralamış ve adanın aşağısındaki bir havaalanına inmişler. Anlaşılan Lucas'ın parası varmış. Bunu bilmiyordum."

"Evet, o zengin bir adam," dedi Virgil. Bir süre sonra, "Peki ya sen?" diye sordu. Sen iyi misin?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Fiziksel olarak yaralanmadım ama bir soruşturma açılacak ve FBI'daki kariyerim sona erecek. Sadece Rap'i korumakta başarısız olmakla kalmadık, aynı zamanda birçok insanın vurulmasına ve ajanların öldürülmesine neden olduk."

"Bu hiç adil değil," dedi Virgil.

Tekrar başını salladı. "Teşkilatın çaresizce suçlayacak birine ihtiyacı var. O da benim. Ve bunu anlıyorum. Eğer ben olmasaydım, Müdür Yardımcısı Kelly olmak zorunda kalacaktı ve bu da olmayacak."

"Özür dilerim," dedi Virgil, çünkü onun haklı olduğunu biliyordu.

—

Bir hemşire geldi ve Orish'e Lucas'ın uyandığını söyledi. Hemşire gitti ve yirmi dakika sonra Davenport'un üvey kızı Letty kafasını odaya sokarak, "Berbat görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Baban nasıl? Sen nereden geldin?"

"Şu anda iyi. İçinde çok fazla uyuşturucu var ama kısa bir süre sonra çok ama çok huysuz olacak," dedi Letty. Yirmili yaşlarının başında olan Letty güzel, orta boylu, bir koşucu gibi zayıf bir kadındı.

Kristal mavisi gözler. "Washington'dan bir mekiğe bindim ve annem beni LaGuardia'da bir limuzinle karşılayıp buraya getirdi."

"Letty Davenport, Rio Grande'nin Joan of Arc'ı. Anladığım kadarıyla Meksika sizi azizlik mertebesine aday göstermiş."

"Beni kazığa bağlayıp yakmadılar zaten," dedi Letty. Telefonu gelen bir mesajla çaldı ve ona baktı. "Annem ve Frankie bir dakika içinde burada olacaklar."

"Bana öyle söylendi," dedi Virgil. Yaralı bacağını oynattı ve iyi gelen ilaçlara rağmen bacağını hissetti ve yüzünü buruşturdu. "Bu yorucu bir kış olacak."

"Şaka yapmıyorum. Gidip eşlerle tanışacağım. Frankie gelmeden sana bir öpücük vereceğim."

Yatağa doğru adım attı ve onu dudaklarından öptü, bir saniye öyle kaldı ve ikisi de gülümsedi, sonra geri çekildi, onun sağlam bacağını okşadı ve "Siz iyi olacaksınız" dedi.

—

FRANKIE GELDİ ve her zamanki telaşın ardından bir hemşire Frankie'nin Virgil'i tekerlekli sandalyeye oturtmasına yardım etti. Tekerlekli sandalyeyle Lucas'ın odasına götürüldü; oda Weather, Letty, Orish ve bir hemşireyle doluydu.

Lucas başını çevirdi, onun geldiğini gördü ve, "Sen bok."

"Kızınız bunu bana zaten söyledi," dedi Virgil. "Benden daha kötü görüldüğünü söylemekten mutluluk duyuyorum. Anladığım kadarıyla yakında bir ameliyat daha geçireceksin?"

"Koluna bir şey yapmadılar," dedi Lucas. "Kemik omzuna yakın bir yerden kırılmış. Yarın tekrar girecekler. Bana metal bir plaka, bir sürü vida ve kocaman, çirkin bir yara izi olacağını söylediler."

"Bunu halledebilirim," dedi Weather. "Bunu çamaşır odasında yapabiliriz."

—

Çatışma hakkında konuştular, neler yaptıklarını ve neler gördüklerini. Orish onlara gizlilik yemini ettirdi ve herkesin bildiği kadarıyla dört FBI ajanının Meyer'e yirmi sekiz el ateş ettiğini ve onu bir kez bile vurmadıklarını söyledi. "Adli tıpta cesedin röntgenini çektiler. Meyer'in tüm yaralarının av tüfeği saçmalarından kaynaklandığı anlaşıldı."

Meyer'i kovalayan ajanlardan birinin ilk şarjörü boşalttıktan sonra yeniden doldurmaya çalışırken şarjörlerinden birini düşürdüğünü, sonra da düşen şarjörü bulamadığını söyledi. "Kemerinde iki şarjör daha vardı ama ikisini de çıkarmadı. Bir yandan Meyer'in izini sürmeye, bir yandan da Nancy'ye yardım etmeye çalıştığı için kemerindeki şarjörlerin aklına gelmediğini söyledi."

"Hepsinde cesaret vardı, her birinde," dedi Virgil. "Her biri."

Orish Lucas'tan Virgil'e baktı. "Siz ikiniz biraz farklı saçmalara sahip farklı marka mermiler kullanıyordunuz. Parçalanmış av tüfeği fişeklerinin ayrı izlerini bulduk. Eğer ilgileniyorsanız, görünüşe göre ikiniz de onu vurmuşsunuz."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Lucas. "Yani, ne halt ediyoruz biz? Makineli tüfekleri olan insanlarla savaşıyoruz."

Orish, "Teknik olarak makineli tüfek değil," dedi.

"Evet, bana *teknik olarak olmadığını* söyle. Ben de oradaydım," dedi Lucas. "Profesyonel olmayan bir adam beşimizi indirdi -Rap'i de sayarsan altı- ikimizi öldürdü. Buna ne dersiniz deyin, bump stock bir AR'yi makineli tüfeğe dönüştürüyor."

Orish başını salladı. "Meyer'in öldürdüğü adamlar Seviye IIIA zırh giyiyorlardı çünkü sert plakaları yoktu. Eğer birini kovalamanız gerekiyorsa plakalar çok ağır. IIIA zırhı AR'ye karşı tuvalet kağıdı gibiydi. Seviye III veya IV giyiyor olmalıydılar. Ama değillerdi. Olsalardı, belki de

ama muhtemelen Meyer'i yakalayamazlardı. Beş katilden hiçbirisi tüfek kullanmamıştı, bu yüzden ... bir çağrı yaptılar. *Biz de* bir çağrı yaptık."

—

LUCAS ertesi sabah kırık kolundan ameliyat oldu, kırığın etrafına titanyum bir plaka sarıldı ve on bir vidayla yerinde tutuldu. Doktorlardan biri ona kurşunun kemiğe değmediğini, ama vurulduktan sonra görünüşe göre düşmekten kurtulmak için kolunu geriye doğru savurduğunu ve donmuş zemine çarptığında kolunun kırıldığını söylemişti. Lucas bunu hatırlamıyordu.

Kırık temizdi ve kemikler yer değiştirmemişti ve normalde kendi kendine iyileşebilirdi, ancak göğüs yarasının yarattığı komplikasyonlar nedeniyle kol ameliyatı gerekiydi.

Gğsne isabet eden kurşun bir kaburgasını kırmış, bir parçasını koparmıştı ve bu onu haftalarca rahatsız edecekti. Aynı mermi sırtındaki kürek kemiğinde de bir delik açmış ve çatlaklar yayılmıştı. Kürek kemiği kırılan omuzu destekliyordu ve kürek kemiği iyileşmeye başladığında tüm bölge en az birkaç hafta boyunca sarılacak ve desteklenecekti.

Alt bacağındaki üçüncü yara, uzun ince fibula kemiğini kırmıştı. Bu da metal bir plaka ile onarılmıştı ve iyileşene kadar bacağına ağırlık vermemesi gerekiyordu.

—

VIRGİL vurulduktan dört gün sonra hastaneden çıktı ve Frankie ile birlikte ticari uçakla İviz şehirlere geri döndü. Lucas eve umadan önce bir hafta daha Long Island'da kaldı.

Frankie televizyona çıktı ama bu program ulusal bir sabah programı değil, İviz şehirler'deki Kanal 'teydi ve hayal ettiği kadar neşeli geçmedi. Bir rportajcı, polislerle evliliğin duygusal tehlikeleri hakkında sahte bir sempati ile onları sorgularken Weather da yanındaydı. Hem Weather hem de Frankie

muhafazakâr pantolonlar, ceketler ve düğmeleri iliklenmiş bluzlar giymişlerdi; ikisi de ağlamadı.

Virgil ve Lucas reddettikten sonra davet edilmişlerdi; kadınlar silahlar hakkında söyleyecekleri olduğu için kabul etmişlerdi.

Weather kamera lensine baktı ve "Yılda birkaç kez ateşli silah yaralanmaları üzerinde çalışıyorum. Çoğunlukla yüzünden ya da elinden vurulan insanlar oluyor. Onlara elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum ama bazen yapabileceğim pek bir şey olmuyor. Çoğu çocuk olan kurbanlar genellikle ömür boyu sakat kalıyorlar. Birçoğu kalıcı olarak sakat kalıyor. Ne için? Hiçbir şey için."

Ve Frankie: "Ben bir çiftçi kadını ve hayatım boyunca silahlarım oldu, tüfeklerim ve av tüfeklerim. Ben bir avcıyım. Ama kocalarımızın karşılaştığı bu şeyler, bump stocks, hayalet silahlar ve susturucular ... bu çılgınlık. Bunları kullananlar avcı, sporcu ya da yarışmacı değil; birilerini öldürmek istiyorlar."

—

VIRGİL çiftlik evinde dört ay geçirdi, tam maaşla bacağındaki yarayı iyileştirdi ve *Ateş ve Yağmur'u* yazdı. "Vurulduğun için çok şanslısın," dedi Frankie. "Yeni bir roman yazmak için bedava bir tatil gibi."

Virgil, "Evet, sadece eski iyi şans," dedi.

Tamamlanan taslak yayıncı tarafından iyi karşılandı ve menajeri üç kitaplık bir devam sözleşmesi için görüşmelere başladı. "Büyük paralar için kendini hazırla," dedi. "Suffolk County'de vurulmanın bir zararı olmadı. Biliyorum, korkunçtu ama yayıncılıktaki birçok üst düzey insanın orada evi var, bu yüzden hepsi bunu biliyor. İlgilerini çekti."

Virgil, "Belki de yayın tarihinden hemen önce tekrar vurulmayı denemeliyim," diye önerdi. "Bunu Manhattan'da yapabiliriz."

"Sadece ellerinden vurulma," dedi. "Yazmak için onlara ihtiyacın olacak."

Virgil konuşmanın en az kırk altı saniye sürdüğünü ve bunun yeni bir rekor olduğunu düşündü.

—

ORISH kariyeri hakkında DOĞRUYDU. FBI uzun bir soruşturma yaptı ve gece dövüşüne yeni bir vurgu da dahil olmak üzere zırh standartlarını ve savaş eğitimini gözden geçirmek için üç kurum içi komite oluşturdu. Orish banyo penceresini kapatmadığı için hafif bir eleştiri aldı, ancak ne kadar hafif olsa da bu, gelecek vaat eden bir kariyerin sonunu etkili bir şekilde işaret ediyordu.

Babası ve erkek kardeşlerinden biri Pittsburgh, Pennsylvania'da önde gelen politikacıları. Her iki erkekle ve yerel arkadaşlarıyla yaptığı istişarelerden sonra Allegheny County şerifliği için aday olmaya karar verdi. Emekli olan şerifin desteğiyle kazanması bekleniyordu.

—

Daily Mail'de yer alan bir haber, Beşli tarafından dört farklı hayır kurumuna yapılan Bitcoin bağışlarının hepsi tarafından kabul edildiğini ortaya çıkardı. Hayır kurumlarından birinin ismini vermek istemeyen bir yöneticisi, kabul etmedikleri takdirde paranın orada boş yere duracağını belirtti. "Dışarıda bu kaynağı kullanamayacak kadar çok acı çeken insan var."

—

ŞUBAT AYININ SONLARINDA Frankie ve Virgil, bir koltuk değneğinin yardımıyla topallayan Lucas'ı ziyaret etmek için çiftlikten St. Mallard, çatışmadan sonra ilk kez bir araya geleceklerini biliyordu ve partiye katılabilmesi için onlara bir Zoom bağlantısı gönderdi.

"Beni rahatsız eden bir şey de Beşli'nin aslında altı üyelerinden dördü öldü-McGruder, Osborne, Meyer ve Zhao," dedi Mallard. "Ama diğer ikisi hala dışarıda. Bir aydan uzun bir süredir onları arayan bir ekibimiz var ve hiçbir ipucu yok. Bir ipucu bile yok."

"Muhtemelen New Orleans ve San Francisco'da olduklarını ve Bitcoin'de büyük kazananlar olduklarını biliyorsunuz. Bu da arama parametrelerini aşağı çekecektir," diyor Weather.

"Yeterli değil," dedi Mallard. "San Francisco özel bir sorun. Bölgede kelimenin tam anlamıyla yüz binlerce teknisyen ve çok sayıda Bitcoin kazananı var. New Orleans'ta daha az sayıda var ama kesinlikle şaşırtıcı olacak kadar çok."

"Virgil ve benim senin için bir düşüncemiz var," dedi

Lucas. Mallard: "Neymiş o?"

"Bu bir sorun olabilir ama," dedi Lucas. "Bu bizim sorunumuz değil."

—

MART'IN İLK HAFTASI, New Orleans: mavi gökyüzü ve kabarık bulutlar, gölden gelen hafif rüzgar. Şehir Mardi Gras için kendini hazırlıyor, varlığının tarif edilemez hafifliğine katkıda bulunuyordu.

Andi Carter, Lakefront Havaalanı'nda şık Panamera'sıyla gülümseyen George Sonnewell'i karşıladı. Çantasını arabanın yanına bıraktı ve kapsamlı bir "merhaba" öpücüğü için onu arabaya doğru bastırdı. Karşılıklı olarak tatmin olduktan sonra çantayı yerleştirdiler ve Andi'nin dairesine gitmek üzere kemerlerini bağladılar.

Carter onun kalçasını okşadı ve "Ne düşünüyorsun, G?" diye sordu.

Sonnewell, "Düşündüğümüzden de kötü durumda," dedi. "Bu gece size bazı rakamlar göstereceğim. Ama: kötünün de kötüsü. İki perakende şirketinin birleşmesini engelledi, şirketleri tüm arka oda operasyonlarını tek bir yerde birleştirmeye zorladı. Indiana'daki küçük bir kasabada yirmi beş yüz kişi işten çıkarıldı ve anlaşmadan yetmiş milyon dolar aldı. Kasabaya bir göz attım: mütevazı bir orta sınıftan bir gecekondu mahallesine dönüşmüş, arada hiçbir durak yok. Orada evinizi bile satamazsınız, çünkü yapacak bir şey yok, bu yüzden kimse oraya taşınmaz. Kimse evleri istemiyor."

"Ona ulaşabilir miyiz?"

Sonnewell, "Evet, büyük bir Nuggets taraftarıdır," dedi. "Hiçbir maçı kaçırmaz. Şehrin güneydoğusunda bir çiftliği var ve maçlara kendisi gidiyor. Çiftliğinden birkaç mil ötede, çiftlik yolunun devlet otoyoluyla kesiştiği kötü bir kavşak var."

"Özel yol mu?"

"Tam değil ama neredeyse. Çakıl ve toprak. Bildiğim kadarıyla sadece üç çiftlik daha buradan geçiyor. Ve kavşakta durmak zorundasınız. Biraz yokuş aşağı, görüş açısı kötü. Durmazsanız bir saman kamyonu size çarpabilir. Kavşağın üstünde aşırı büyümüş bir bank var. Bir adam AR-10 ile o bankın üzerine çıkabilir ve bankın altında duran bir arabayı tamamen ezebilir. Oradan her yöne giden otoyollar var. Eğer kaçış için bir pusu tasarlayacak olsaydınız, bu kavşağı tasarlardınız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Carter. "Atış düzeninizin tam olarak nasıl olacağını bulmanız gerekecek. Lastiklerin yanı sıra yolcu bölümünü de vurmak isteyeceksiniz, böylece biz onu vurduktan sonra otoyola yuvarlanmayacak. Ve isimsiz bir tüfeğe ihtiyacımız var. Belki Meyer'inki gibi tümsekli bir şey olabilir."

Sonnewell uzanıp onun omzuna dokundu. Onu tamamen anlayan yakışıklı bir kadınla mutlu bir adamdı. "Her yerde silah var, bebeğim. İstedğin her şey var. İstersen bir RPG bile alabilirsin. Belki bu bir sorun ama bizim sorunumuz değil."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

